

นิพนธ์ภาษาไทย

พ.ศ. ๒๕๒๕

๑.๑

ห้องสมุด
ศ.ดร.ศุภบร รอบ พันธ์เมธา
วิทยาลัยศรีจันทร์เกษม

สารบัญ

1. บุญบันดาล	นิทาน	ฟิลิปปินส์	1
2. คนดีไม่มีภัย	"	รัสเซีย	4
3. พระอาทิตย์กับเด็ก	"	แอฟริกา	8
4. ตามใจคน	"	จีน	11
5. อำนาจเมตตา	"	ยุโรป	13
6. อากิโมกงผู้วิเศษ	"	ซาบาค์	16
7. เครื่องหมายมิตรภาพ	"	ชาวเขาฟิลิปปินส์	19
8. ตัดสินอย่างไรจะดี	"	พม่า	22
9. กล่องวิเศษ	"	ยุโรป	24
10. ประสบการณ์ชวนฉงน	"	จีน	27
11. เด็กหัวเข้า	"	แอฟริกา	30
12. เมืองรับซ่อมคน	"	แอฟริกา	32
13. คู่แข่ง	"	กัวเตมาลา	34
14. หวงรางวัล	"	ชาวเขาฟิลิปปินส์	37
15. กวางเขา	"	ยุโรป	39
16. กวางเขา (จบ)	"	ยุโรป	44
17. รักยิ่งกว่าเพชร	"	เนปาล	48
18. กุ้มักกับมังกร	"	ซาราวัก	51
19. นางหมาป่า	"	ญี่ปุ่น	53
20. ภูเขาเต๋า	"	จีน	55
21. น้ำขบชีวิต	"	ยุโรป	58
22. เสือวิเศษ	"	โบฮีเมีย	61
23. นางหิมะ	"	ญี่ปุ่น	64
24. ลูกหนี้เจ้าหนี้	"	พม่า	67
25. ผู้ช่วยยามศึก	"	สกอตแลนด์	70
26. สาวหนังลิง	"	ฟิลิปปินส์	73

27.	สาวหนังลา	นิทาน	ยุโรป	76
28.	น้ำอายุวัฒนะ	"	พม่า	80
29.	ซบตัว	"	ยุโรป	84
30.	รู้มากยากนาน	"	พม่า	87
31.	กำเนิดของไฟ	"	แอฟริกา	90
32.	กำเนิดของไฟ (จบ)	"	แอฟริกา	93
33.	ตัดสินผิดตัว	"	จีน	95
34.	คนเป่าปี่	"	เยอรมัน	98
35.	เลือกคู่	"	พม่า	102
36.	ชีว ชาวดายัก	"	ซาราวัก	105
37.	ชีว ชาวดายัก (จบ)	"	ซาราวัก	107
38.	ใครเก่งกว่า	"	เปอร์เซีย	110
39.	ปราณลิง	"	ฟิลิปปินส์	113
40.	ลิงแดงห้าร้อย	"	ไทใหญ่	115
41.	เรื่องของเสือดาว	"	แอฟริกา	117
42.	เรื่องของเสือดาว (จบ)	"	แอฟริกา	119
43.	ลามของไมเคิล	"	ลักเซมเบิร์ก	121
44.	โชคกลางยามชรา	"	ชาวกะเหรี่ยง	124
45.	กินตูเขยฟ้า	"	แอฟริกา	127
46.	กินตูเขยฟ้า (จบ)	"	แอฟริกา	129
47.	อ่าวห่านป่า	"	เอสกีโม	132
48.	คนเลี้ยงแกะ	"	รัสเซีย	136
49.	ผู้ทรงพลัง	"	ญี่ปุ่น	139
50.	มรดกของพ่อ	"	สวีเดน	141
51.	โหมกับหมาป่า	"	โบฮีเมีย	144

๓๓๔ ๕๖๗๐ ๓๔.๑.๒๕๒๕

บรรณ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

บุญบันดาล

(นิทานฟิลิปปินส์)

เรื่องของคนมีบุญ ถึงจะมี
ภัยอันตรายอย่างไร ก็รอดพ้นมา
ได้ และถึงใครจะกลั่นแกล้ง
อย่างไร ก็หาอาจขัดขวางไม่ให้
เป็นใหญ่ขึ้นมาได้ไม่ นิทานทำนอง
นี้มามากมายหลายอันด้วยกัน
อันหนึ่งเรื่องแปลงสารทำให้ผู้ถือสารที่
ควรจะถูกลงโทษถึงตาย กลับกลายเป็น
เป็นได้แต่งงานกับธิดาพระราชาก็
มีเล่ากันหลายเรื่องหลายอัน เรื่อง
ที่เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านฟิลิปปินส์
ก็เป็นเรื่องเช่นเดียวกัน ดังที่จะเล่า
ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีช่างตัดผมคนหนึ่ง
ชื่อเอชอย เมียสาวสวยของเอชอยชื่อ
สลึง คนทั้งสองแต่งงานกันมานานแล้ว
แต่ยังไม่มีลูก วันหนึ่งสลึงได้บอก
แก่เอชอยว่า ควรจะทำบุญในวันนี้
ก็ทำบุญแก้วันติด ๆ กัน เผื่อจะได้
ลูกสักคน เอชอยไม่ขัดข้อง และ
หลังจากทำบุญแล้วคนทั้งสองก็ได้ลูก
จริงๆ ในระหว่างที่สลึงตั้งครบก
สลึงเกิดอยากได้กินอาหารเหลือจาก
พระหรือพระราชาก็เมื่อบอกแก่
เอชอย เอชอยก็ได้ไปหาเจ้าหน้า
ที่วัด บอกความประสงค์ของสลึง
ให้ฟัง เจ้าหน้าทีวัดบอกว่าเสียใจ

อาหารเหลือจากพระได้ให้หมากิน
เสียหมดแล้ว เอชอยก็เลยไปท
พระราชวัง โชคดีที่เครื่องเสวย
ของพระราชายังไม่ได้เททิ้ง เอชอย
จึงได้มาให้สลึงกิน เอชอยก็เลยอด
อดเพื่อนไม่ได้ว่า ลูกของตนที่จะ
เกิดมานั้น ถ้าไม่ได้บวชเป็นพระก็
จะต้องได้เป็นพระราชาก็

เพราะหีรายของหัวเมียคนและ
ลูกที่พระราชาก็เกิดทรงทราบความ
เรื่องนี้เข้า และไม่พอพระทัย ทั้งนี้
เพราะถ้าลูกของเอชอยจะได้เป็นพระ
ราชา ก็จะเป็นที่ไหนได้ ถ้าไม่ใช่
เป็นพระราชากับเมืองของพระองค์
ทั้งพระองค์เองก็ไม่มีโอรสธิดา ต่อ
มาไม่นานสลึงก็คลอดลูกออกมาเป็น
ชาย สองหัวเมียก็ดีใจเหลือเกินที่
ได้ลูกชาย เอชอยนั้นยินดีเป็นพิเศษ
เพราะเชื่อมั่นว่าอย่างไรเสียลูกของ
ตนต้องได้เป็นพระราชานั่นเอง

อีกสองสามเดือนต่อมา ทั้งพระ
ราชาและพระราชินีได้เสด็จมาเยี่ยม
คนทั้งสอง และเมื่อทอดพระเนตร
เห็นลูกน้อยของเอชอยและสลึงแล้ว
พระราชินีก็รัก และได้ทรง
เชยชมเด็กน้อยไม่รู้แล้ว ในที่สุดก็
ได้ออกพระโอรสว่า “ขอลูกเจ้าให้

เราเถอะ เราจะเลี้ยงดูให้เป็นอย่างดี
ให้เหมือนลูกของเราเองทีเดียว”
เอชอยได้ยินแล้วอดสงสัยไม่ได้ แต่
สลึงเต็มใจออกเต็มใจถวายลูกให้แก่
พระราชินี ทั้งนี้ใครจะรู้พระทัยของ
พระราชาก็หาไม่ พระองค์ทรงครุ่น
อยู่แต่ถ้อยคำโอ้อวดของเอชอยที่ว่า
ลูกของตนจะต้องได้เป็นพระราช
านั่นๆ ดังนั้นขณะที่เสด็จกลับพระ
ราชวังจำเป็นต้องข้ามแม่น้ำ พระ
ราชาก็ทรงบังคับพระราชินีให้ท
เด็กน้อยไว้ที่บนตลิ่งปล่อยให้หาย
ไปเอง

ยังเป็นบุญของเด็กน้อยนั้น ที่
หลังจากนั้นไม่นานก็ได้มีคนทำสวน
ของพระราชามานำหาเมื่อแลเห็น
เด็กน้อยนอนร้องไห้อยู่บนตลิ่ง เมื่อ
ตัวล้นด้วยความหนาว คนทำสวนจึง
อุ้มเด็กเอาไปบ้านสงฆ์ให้เมียชู้แล เมีย
คนทำสวนทั้งสองสารทงตั้งใจ รับไป
หาอาหารมาบ่อน หาเสื้อผ้ามาสวม
ใส่ให้ แล้วก็เลี้ยงดูต่อมาด้วยความ
รักไม่ผิดกับลูกของตัวเอง จน
กระทั่งเติบโตเป็นเด็กน่ารักน่าเอ็นดู

ครั้นอายุได้ ๑ ขวบ คนทำสวน
ก็ได้พาไปเข้าโรงเรียน ขณะที่พา

(อ่านต่อหน้า ๓๐๔)

“ที่เกาะยาวตรงนั้นครับ” เขาทำเสียง “คุณน้ากลัวจริง อย่าลืมนะว่าผมเป็นเทวดา ไม่คิดนอกกรอบทางหรอก” แล้วเขาก็เดินไปล้มตัวลงนอนที่เกาะยาวมมห้อง

เราหลับตาลง รู้สึกอบอุ่นอย่างประหลาด ในใจนึกถึงคำพูดของคนในบ้านที่พูดกัน

“เอ น้าไม่เข้าใจเลยว่า คุณหลิวเกเอาเรี่ยวเอาแรงที่ไหนไปต่อสู้กับหัวขโมยร่างล่ำสันตึงสองคน ตัวแกรก็ออกเล็กน้อย ดูแล้วดูอีกก็ไม่เห็นมีใครมาช่วยแก้เลยสักคน ไม่รู้ว่าแกไปหัดเรียนยูโดมาแต่ครั้งไหน”

เราหมอบอยู่คนเดียว จ้างให้ก็ไม่บอกใครว่า ตั้งแต่นั้นไปเราไปเพื่อนคนใหม่แล้ว เพื่อนที่ไม่เหมือนมนุษย์คนไหนๆทางสันเสียด้วยซ้ำ ทนแหยะเราจะมิกำลังใจขึ้นอีกอีกโขเชียวละ ทรายโคที่เทพบุตรคนนั้นยังพร้อมที่จะช่วยเหลือและปกป้องคุ้มครองเราด้วยจิตเมตตา (ปณสวด) ของเขา เขาเป็นของกำนัลที่สรวงสวรรค์ประทานมาให้เราแท้ๆทีเดียว ♥

บุญบันดาล (ต่อจากหน้า ๓๑)

เดินผ่านไปนอกอุทยานก็ได้พบพระราชินี พระราชินีทอดพระเนตรเด็กนั้นแล้วก็รู้สึกเอ็นดูรักใคร่ ทั้งยังรู้สึกแปลกพระทัยที่ไม่เห็นเด็กนั้นมีหน้าตาเหมือนคนทำสวนผู้เป็นพ่อเลย พระราชินีตรัสว่า

“ขอข้าเถอะ ข้าไม่มีลูก เจ้าก็รู้อยู่แล้ว ข้าจะดูแลเลี้ยงดูให้เป็นอย่างดี จะให้ได้รู้เรียนและจะอบรมให้เหมือนกับเป็นเจ้าชายทีเดียวแหละ”

คนทำสวนไม่อยากจะขัดพระทัยพระราชินี นอกจากนั้นตนเองก็ยังเป็น

คนยากจนจะส่งลูกให้เรียนได้มากนักยากยิ่งนักก็กำหนดไม่ลูก เพราะฉะนั้นจึงจำใจต้องถวายลูกแก่พระราชินีด้วยหัวใจอันหนักอึ้ง

ฝ่ายเอชชอยกับสิดังต่างก็ปลาบปลื้มยินดีและเบาใจ คิดว่าลูกของตนที่อยู่ในความครอบครองดูแลของพระราชินีคงได้รับการเลี้ยงดูเป็นอย่างดี และเอชชอยยังดีอกดีใจยิ่งขึ้นเมื่อได้มีโอกาสแลเห็นลูกของตนครั้งหนึ่งทีใกล้ๆโรงเรียน และเอชชอยช่างเป็นสุขเหลือเกินเมื่อได้ยินว่าลูกชายของตนมีชื่ออันไพเราะว่าคอนราโด ทั้งลูกของตนยังมีท่าทางโอบอ้อมและฉลาด ทั้งนเพราะคอนราโดได้เรียนหนังสือมาหลายปีแล้ว

เวลาผ่านไปจนคอนราโดได้เติบโตเป็นหนุ่ม มีอายุได้ ๑๖ ปี ในวันหนึ่งคอนราโดได้ไปอาบน้ำในห้องน้ำในวัง เมื่ออาบน้ำเสร็จคอนราโดก็นึกขึ้นได้ว่าตนลืมเอาผ้าเช็ดตัวมา จึงได้เรียกคนใช้ให้ช่วยไปนำผ้าเช็ดตัวมาให้ แต่ไม่มีคนใช้อยู่แถวนั้นเลย พระราชาทรงได้ยินเสียงจึงเสด็จเข้ามาและหยิบผ้าเช็ดตัวส่งให้ ในขณะที่คอนราโดกำลังหันหลังให้พระราชาทอดพระเนตรเห็นปานที่หลังของคอนราโด ก็ทรงนึกออกถึงเด็กน้อยที่พระองค์ทรงทิ้งไว้ให้ตายบนตลิ่ง เด็กนั้นมีปานที่หลังเช่นเดียวกัน

ในวันรุ่งขึ้น พระราชาก็ได้โปรดให้คนทำสวนเข้ามาเฝ้า และตรัสถามว่า “คอนราโดเป็นลูกแท้ๆของเจ้าหรือ บอกมาตรงๆนะ ไม่เช่นนั้นเจ้าเป็นเด็กธรรมา” คนทำสวนจึงพูดความจริงให้ฟังว่าตนได้คอนราโดมาอย่างไร พระราชา

ทรงทราบเช่นนั้นก็แนพระทัยว่าคอนราโดต้องเป็นลูกเอชชอยช่างตัดผมแน่ๆ จึงจำเป็นต้องคิดหาทางกำจัดคอนราโดเสีย ดังนั้นในวันรุ่งขึ้นพระราชาก็เสด็จไปยังโรงเผอิฐที่อยู่ห่างไกลออกไป และตรัสสั่งเจ้าของโรงเผอิฐว่า

“ในวันอาทิตย์หน้าข้าจะส่งคนมาที่นี่ มาถึงเมื่อไร เจ้าจับมันโยนเข้าเตาเผอิฐเสียเลยที่เดียวนะ นี่เป็นคำสั่งของข้า”

เมื่อพระราชาสั่งกลับเข้าวังก็ได้ตรัสสั่งคอนราโดให้ไปที่โรงเผอิฐในวันอาทิตย์หน้า ครั้นถึงวันนั้น คอนราโดก็ได้ตามเสด็จพระราชินีไปโบสถ์ก่อน เมื่อได้กลับมาถึงวังแล้วคอนราโดจึงได้เดินทางไปยังโรงเผอิฐ คอนราโดเป็นคนมีความเชื่อมั่นในพระผู้เป็นเจ้า ทั้งยังมีใจมุ่งมั่นในการบุญกุศล จึงได้แวะเข้าไปในโบสถ์ทุกแห่งที่ผ่านไป เพราะฉะนั้นจึงทำให้การเดินทางล่าช้าไป จนเกือบจะเที่ยงแล้วก็ยังไม่มีข่าวมาจากคอนราโด พระราชาทรงคอยอยู่ด้วยความกระสับกระส่ายในที่สุดได้ส่งคนไปตามเรื่องของคอนราโด เมื่อไปถึงโรงเผอิฐก็ตรงเข้าไปถามว่า เจ้าของโรงเผอิฐได้ทำตามคำสั่งของพระราชแล้วหรือยัง บรรดาคนงานที่คอยอยู่แล้วจึงได้จับตัวชายนั้น โยนเข้าเตาเผอิฐไป

อีกสองสามวันที่ต่อมา คอนราโดก็ได้มาถึงโรงเผอิฐ และคนงานก็ได้แจ้งว่าพวกตนก็ได้จัดการเรียบร้อยแล้วตามสั่ง คอนราโดก็ได้กลับมาทูลพระราชบิดาโดยมิได้รู้เลยว่าพระราชาทรงคิดอย่างไรกับตน

ตกเย็นวันนั้นพระราชาก็ทรง

คิดหาอุบายใหม่ ได้ตรัสแก่พระราชินีว่าพระองค์ได้ความคิดอย่างหนึ่ง เมื่อพระราชินีทูลถาม พระราชาก็ตรัสว่า

“จะหาทางให้คอนราโดได้แต่งงานนะซี” แล้วก็ตรัสถึงเจ้าหญิงริดาพระราชอาณานิกรใกล้เคียง ที่พระพักตร์มีรอยพิศาย ทั้งอายุก็ไม่ใช่สาวรุ่นแล้ว ในวันรุ่งขึ้นจึงทรงร่างสารถึงพระราชานันว่าพระองค์ใคร่ขอพระราชาทรงหาทางทำให้พระธิดาขึ้นยอมแต่งงานกับคอนราโด ผู้ที่พระองค์กำลังส่งตัวไป พระราชาทรงส่งทรงสนทนากันมาก เมื่อฝ่ายหนึ่งขอร้องอีกฝ่ายหนึ่งก็ไม่กล้าขัด

แต่แล้วพระราชาก็กลับมีสารไปอีกฉบับหนึ่งขอให้พระราชากำจัดคอนราโดทิ้งกำชับว่า “จับใส่เข้าไปในบ่อนใหญ่แล้วยิงทันที” สารฉบับนี้ทรงส่งไปกับคอนราโด ซึ่งออกเดินทางไปด้วยแต่เช้า และต้องเดินทางเหน็ดเหนื่อยทั้งวัน จึงได้มาถึงพระราชวังพระราชินี และคอนราโดก็ได้พบแต่เจ้าหญิงลินดา ผู้มีพระพักตร์เป็นรอยพิศาย คอนราโดทูลว่า “ข้าพเจ้ามาถวายพระราชินี” เจ้าหญิงลินดาตรัสตอบว่า “พระราชินีไม่อยู่หรอก เสด็จออกไปล่าสัตว์ แต่คงจะกลับในไม่ช้าหรอก พักผ่อนเสียก่อนซี แล้วคอยจนกว่าจะเสด็จกลับ”

ความเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทางทำให้คอนราโดนอนหลับสนิท เจ้าหญิงลินดาทรงตั้งสารมาจากกระเป๋าสือคอนราโด และแอบเปิดออกอ่านเสียก่อน เมื่อทรงทราบข้อความแล้ว ก็ทรงเขียนสารใหม่อีกฉบับหนึ่งแจ้งว่า “คอนราโดควร

จะได้แต่งงานกับเจ้าหญิง”

ต่อมาไม่นาน พระราชาก็เสด็จกลับมา เจ้าหญิงลินดาได้ทูลพระราชินีเรื่องคอนราโด เมื่อคอนราโดค้นขมมาก ได้ตั้งสารของพระราชินีออกจากกระเป๋ามาถวาย พระราชาทรงอ่านสารโดยตลอดแล้วก็ตรัสเรียกเจ้าหญิงลินดามาถามว่าทรงยินดีเสกสมรสกับชายนั้นหรือไม่ เจ้าหญิงตรัสว่า

“แล้วแต่พระราชบิดา ไม่ว่าจะทำอะไร ลูกก็จำต้องทำตามคำสั่งนั้น”

แล้วพระราชาก็ทรงหันมาตรัสถามคอนราโดบ้าง คอนราโดก็ทูลว่า “ข้าพระองค์จะมีความสุขมากถ้าได้เข้าพิธีสมรสกับเจ้าหญิง” พระราชาก็ทรงพอพระทัยคอนราโด ไม่ว่าจะเป็นรูปร่างหน้าตาหรือกิริยาท่าทาง ดังนั้นในวันรุ่งขึ้นก็ได้มีการตระเตรียมงานวิวาห์ ได้มีการส่งการ์ดเชิญไปยังอาณานิกรต่างๆ ไม่ว่าใกล้หรือไกล และพระราชินีของคอนราโดก็ได้รับเชิญด้วย

เมื่อถึงวันงาน พระราชาก็เสด็จมากับพระราชินีทรงเห็นว่าแผนที่จะกำจัดคอนราโดของพระองค์ไม่เป็นผลสำเร็จ ก็ถึงกับประชวรพระวอาโย ทรงฟูบไปและไม่ฟื้นอีกเลย พระราชินีต้องทรงจัดการนำพระราชินีเสด็จกลับยังบ้านเมือง และผู้รู้สาเหตุของการประชวรของพระราชินีนั้นก็คือเจ้าหญิงลินดา เจ้าหญิงได้นำสารที่คอนราโดนำมาให้พระราชินีและคนอื่นๆ ทุกคนจึงเข้าใจเรื่องและต่างก็ยกโทษเจ้าหญิงที่ทรงแอบเปิดสารฉบับนั้นดูก่อน

เจ้าหญิงลินดาได้ปฏิบัติตนเป็นภรรยาที่ดี ได้ส่งคนไปรับเอชชอยกับ

สลิ้ง พ่อแม่อันแท้จริงของคอนราโดมาอยู่ด้วย และเมื่อพระราชินีพระชนม์ด้วยความชรา เจ้าหญิงลินดาก็ได้เป็นพระราชินี และคอนราโดก็ได้เป็นพระราชินี เอชชอยจึงพูดแก่สลิ้งอย่างมีความสุขว่า

“นี่ไง ลูกเรา ที่ว่าถ้าไม่ได้เป็นพระก็ต้องได้เป็นพระราชินี” ♥

เลาะยุโรป (ต่อจากหน้า ๑๕)

คนเดียว จะได้เดินได้ตามสบาย ไม่ต้องกังวลว่าพรกพวกเขาจะไปไหน ชูอะไร

เงินว่าเป็นเมืองที่มีชื่อเรื่องการทำเครื่องเพชรทองมาแต่โบราณ อุตสาหกรรมนาฬิกาของสวิสเริ่มต้นที่เจนีวาเอง ประมาณเกือบห้าร้อยปีมาแล้ว นอกจากนั้นเงินวอยยังมีชื่อเรื่องการทำหัวเขื่อนน้ำหอมอีกด้วย

ผมเป็นคนชอบเดินดูของแต่ไม่ชอบซื้อของ การไม่ชอบซื้อของของผมไม่ใช่ไม่ชอบเพราะว่าไม่มีเงินพอจะซื้อ แต่ไม่ชอบโดยนิสัย นิสัยนี้อาจเนื่องมาจากการดูของไม่เป็น ไม่มีรสนิยมในเรื่องการใช้ข้าวของเครื่องใช้ใดๆ แพงๆ กลัวโง่ กลัวโดนหลอก กลัวเขย

ให้ผมมาเดินในเงินวอยอย่างนี้ ก็คงไม่ต่างอะไรกับให้ข้าราชการไม่มีข้ามาเดินแถวสยามเซนเตอร์ หรือราชดำริอาเขต หีบจับอะไรก็ดูจะแพงจับจืดจับใจไปเสียทั้งนั้น ผู้คนเดินซื้อของกันพลุกพล่าน เดินดูของในสวิสสบายใจเหมือนเดินดูของในอเมริกาเหมือนกัน ไม่ต้องคอยระแวงว่าคนขายจะเกรียวกราดอย่างในอิตาลี ผมใช้เวลาส่วนใหญ่ดูหนังสือตามร้านใหญ่ๆ หนังสือในสวิสมีกมาก แต่ไม่ค่อยมีภาษา

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

คนดีไม่มีภัย

(นิทานรัสเซีย)

เรื่องนี้เป็นเรื่องของคนดีคน
น้ำไม่ไหลตกไฟไม่ไหม้ และมี
การแปลงสารเช่นเดียวกับนิทาน
พิลิปปีนส์ เรื่องที่เล่ามาด้วย
เพราะฉะนั้นไม่แต่ในนิทานตะวันออก
ที่มีเรื่องอุปมาแปลงสารอย่างพระร
นางเมรี นิทานตะวันตกก็มีเรื่อง
ทำนองเดียวกัน ดังเรื่องที่เราตาม
นาตาลี คัตติงตัน ผู้แปลไว้ในนิทาน
ชาวบ้านรัสเซีย ต่อไปนี้

กรุงหนึ่งยังมีพ่อค้าคนหนึ่งชื่อ
มาร์โก เรียกได้ว่า มาร์โกเศรษฐี
เพราะมาร์โกเป็นคนมีมั่งมี มีทรัพย์สิน
สมบัติมากมาย แต่ใจคอเหี้ยมเกรียม
ไม่เคยให้เงินคนจนแม้สักเก็ดเดียว
ถ้าเกิดมีขอทานมาขอที่หน้าประตู
มาร์โกจะปล่อยหมาให้มาไล่ไปเสีย
เลย ผู้คนจึงพากันเกลียดชังกลัวมาร์โก

กว่าวันหนึ่งขณะที่อากาศหนาว
เหน็บเหลือเกิน ได้มีผู้แสวงบุญชาว
สองคนมาขอพักค้างคืน มาร์โกไม่
ฟังเสียงกลับเอ็ดตะโรคำทอลัน แล้ว
ก็ไล่ให้ไปพ้นบ้าน มีหญิงยากจน
คนหนึ่งซึ่งอยู่ข้างบ้านรู้เรื่องเข้าอด
สงสารไม่ได้ จึงได้ชวนคนทั้งสอง
มาพักบ้านตน บ้านหญิงนี้มีห้องอยู่
เพียงห้องเดียว ตัวนางเองทั้งแก่ทั้ง

ทุพพลภาพ แต่แม้กระนั้นก็ยังไป
หาอาหารมาให้แขกกิน ทั้งยังคอย
เฝ้ารับใช้ และทำให้แขกของตนสุข
สบายเท่าที่จะทำได้

ดกกลางคืนแม่เฒ่าเจ้าของบ้าน
ได้ยินเสียงเกาะหน้าต่าง และมีเสียง
พูดว่า

“วันนี้เด็กเกิดที่หมู่บ้าน...จะ
ให้ชื่อทารกอย่างไรดี และชีวิต
ข้างหน้าจะเป็นอย่างไร” ผู้แสวงบุญ
ตอบไปว่า “ทารกจะต้องชื่อวัสลลี
เดอะลัคเลส และจะเป็นผู้รับมรดก
ทั้งหมดของมาร์โกเศรษฐี”

เมื่อแม่เฒ่าตื่นขึ้นในตอนเช้า
ก็ปรากฏว่าผู้แสวงบุญทั้ง ๒ คนได้
ออกจากบ้านไปแล้วและแม่เฒ่ารู้สึก
ว่า ตัวเองได้เปลี่ยนแปลงไป อาการ
ทุพพลภาพได้หายไป ทั้งยังรู้สึก
เหมือนว่าอายุลดไปถึง ๒๐ ปี เพราะ
ฉะนั้นเมื่อแม่เฒ่าไปหา มาร์โก
มาร์โกแทบจะไม่เชื่อตาตัวเอง
เพราะแม่เฒ่าที่อยู่ข้างบ้านตนได้
กลายเป็นคนร่างกายปรกติ หน้าตา
ก็ดูสาวขึ้น แม่เฒ่าเล่าให้มาร์โกฟัง
เรื่องที่ตนได้ยินมาในตอนกลางคืน
มาร์โกก็เลยได้รู้ว่าผู้แสวงบุญนั้นหา
ใช่คนธรรมดาไม่ พร้อมกันนั้นก็อด
ยังยากใจไม่ได้ เมื่อรู้ว่าต่อไปภาย

หน้าตนจะต้องสูญเสียทรัพย์สินสมบัติ
ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดจะตกแก่ทารก
เกิดใหม่นี้ ดังนั้นจึงตกลงใจจะ
ไปเที่ยวค้นหาว่าเด็กคนนี้เป็น
ลูกเต้าเหล่าใคร มาร์โกสั่งคนให้
เทียมเลื่อน แล้วขับไปยังหมู่บ้าน

มาร์โกได้ตรงไปตามพระและ
ถามว่ามีเด็กเกิดใหม่บ้างหรือไม่
เมื่อคนนั้นๆ พระก็ตอบว่า

“มี เป็นลูกคนที่เจ็ดที่สุดใน
หมู่บ้าน ข้าต้องขอให้ว่า วัสลลี มี
นามสกุลว่าเดอะลัคเลส แต่ยังไม่ได้อ
ทำพิธีตามศาสนาคริสต์ ทั้งนี้เพราะ
ไม่มีพ่อแม่ทูนหัว พ่อของเด็กคน
ยากจนไม่ผิดขอทาน”

มาร์โกก็เลยรับเป็นพ่อทูนหัว
ให้เด็กเกิดใหม่นี้ เมื่อทำพิธีแล้ว
มาร์โกก็ส่งอาหารมาเลี้ยงอย่าง
หรูหรา เลี้ยงกันจนเย็น เช้าวันรุ่ง
ขึ้น มาร์โกได้เรียกพ่อของเด็กมา
และพูดจาด้วยอย่างใจดี ขอลูกของ
ชายนี้ มาร์โกอ้างว่า พ่อของเด็ก
แสนจะยากจน จะหาเลี้ยงปากเลี้ยง
ท้องก็ที่ยาก ลูกคนนี้จะเป็นการ
ต่อไปข้างหน้า ตนเองจะขอไปเลี้ยง
ดูให้สุขสบาย ทั้งยังจะให้เงินไว้ใช้
สอยอีกด้วย (อ่านต่อหน้า ๑๐๔)

ดิฉันได้เงินน้อยกว่าแก แล้วต่อมา เกิดทำอุทธรณ์ขึ้นคือ พอดิฉันจะออกไปทานอาหารกลางวันข้างนอก แกจะต้องขอให้ดิฉันช่วยซื้ออาหารกลางวันมาให้บ้าง โดยไม่ยอมหยิบยื่นเงินให้ ครั้งแรกๆ ดิฉันก็ช่วยส่งเคราะห์ให้ถือว่ารุ่นพี่ แต่แกก็รักทำบ่อย ก็หมดไปหลายอัฐริชัยวาทะ จะทำใจดีละ”

เจอคนแบบนี้ก็เห็นจะต้องบอกว่า บ่อยนักไม่ได้แน่ แกอาจจะแสร้งลืมและเอาเปรียบเด็ก ฉะนั้นถึงเวลาจะบอกเมื่อเธอผู้นั้นสั่งให้ซื้ออาหารแล้วว่า “ขอเงินค่าอาหารกลางวันเถอะค่ะ ของดิฉันมีจำกัด” แกคงจะโกรธไม่ลงเพราะกินเองแท้ๆ ถ้าจะต้องไปออกก่อนก็รับทวงเสียเลย อย่างไรก็ตามสำหรับผู้ทำงานใหม่นั้น ความอดทนและใจเย็นสำคัญที่สุด ♥

คนดีไม่มีภัย (ต่อจากหน้า ๒๗)

“เอ้า” มาร์โกยื่นเงินให้ “นี่นะ เงินพันรูเบิล”

พ่อของเด็กออกจะลังเลใจ แต่ในที่สุดก็ยอมยกลูกให้ มาร์โกก็จัดแจงเอาเฟอร์ห่อเด็กมาใส่เลื้อนแล้วขับไป เดินทางมาได้ไม่กี่ไมล์ มาร์โกก็มาหยุดที่ห้วยลึกแห่งหนึ่ง อุ้มเด็กที่ตนรับเป็นพ่อทูนหัวส่งให้คนใช้แล้วพูดว่า “จับเท้าเด็กมันแล้วเหวี่ยงลงไปในห้วย” คนใช้ก็ทำตาม มาร์โกพิมพ์พาลางหัวเราะก๊ากว่า “ไปเสวยทรัพย์สมบัติของข้าในหิมะก็แล้วกัน”

สามวันต่อมาได้มีพ่อค้าเดินทางมาตามทางสายนั้นเพื่อจะไปหา มาร์โกนำเงินหมื่นสองพันไปใช้ให้ ขณะที่พ่อค้าเหล่านั้นเดินทางมาใกล้

ห้วยนั้น ก็ได้ยินเสียงเด็กร้อง จึงส่งคนใช้ไปหาว่าเสียงเด็กร้องมาจากไหน คนใช้ได้ลงไปยังห้วยนั้นก็ได้เห็นสิ่งประหลาดมหัศจรรย์ คือท่อนไม้ทั้งห้วยเขียว มีเด็กน้อยนั่งอยู่บนห้วย กำลังเล่นดอกไม้้อยู่ คนใช้ได้วิ่งกลับมาบอกนาย นายก็วิ่งไปดูบ้าง แล้วก็เลื้อยอุ้มเด็กมา เอาเสื้อเฟอร์ห่อไว้นำมาใส่เลื้อน แล้วบรรดาพ่อค้าก็ออกเดินทางต่อไป

ครั้นเมื่อพ่อค้าเหล่านั้นมาถึงบ้านมาร์โก มาร์โกได้ถามถึงเด็กว่าเป็นอย่างไรถึงได้เอาเด็กมาด้วย พ่อค้าก็เล่าเรื่องให้ฟัง มาร์โกเข้าใจได้ทันทีว่า เด็กนั้นต้องเป็นวัสสิลิตที่ตนรับเป็นพ่อทูนหัว มาร์โกได้เลี้ยงแซกอย่างดี ทั้งยังจัดหาเหล่าเป็นอันมากให้ดื่ม แล้วก็ได้พูดจาชักชวนให้พ่อค้าทั้งเด็กไว้กับตน ตอนแรกพ่อค้าก็ไม่อยากทำเช่นนั้น เพราะอยากจะรับเลี้ยงเด็กที่ตนพบไว้เป็นลูกบุญธรรม แต่เมื่อมาร์โกบอกว่าจะยกหนี้ให้ก็เลยยกเด็กนั้นให้มาร์โกไป

เมื่อพ่อค้ากลับไปแล้วได้ ๓ วัน มาร์โกก็ได้เอาเด็กใส่ถังเหล้าปิดฝา ยาเสร็จเรียบร้อยแล้วก็โยนถังนั้นลงไปในแม่น้ำ ถังเหล้านั้นลอยไปตามน้ำจนกระทั่งมาใกล้ๆ กับวัดแห่งหนึ่ง พระในวัดมาตักน้ำได้ยินเสียงเด็กร้อง ก็คิดว่าจะต้องมาจากถังนั้นแน่ จึงเอาเรือไปเขี่ยถังน้ำให้มาบนฝั่ง แล้วเปิดออกดู ก็เห็นว่าเด็กอยู่ในนั้นจริงๆ พระจึงนำมาที่วัดและสมภารก็ได้ตั้งชื่อให้ว่า วัสสิลิต

วัสสิลิตได้อยู่ในวัดนั้นมาได้ ๑๘ ปี เป็นที่รักของใครๆ เพราะวัสสิลิตเป็นเด็กดีและฉลาด วัสสิลิตหัดร้องเพลงสวด หัดอ่านและเขียน

จนกระทั่งต่อมาสมภารได้ตั้งให้เป็นผู้ดูแลวัด

วันหนึ่งมาร์โกได้เดินทางไกลไปเก็บเงินลูกหนี้ ไปตามทางได้ผ่านวัดนั้น ก็เลยแวะพักค้างคืนที่นั่น และก็ได้สังเกตเห็นเด็กหนุ่มทำทางเฉลี่ยวดลาด จึงได้ถามว่ามาจากไหน สมภารได้เล่าเรื่องของวัสสิลิตให้ฟัง ทั้งยังสรรเสริญวัสสิลิตว่าเป็นอันมาก มาร์โกรู้ได้ทันทีว่าวัสสิลิตคงไม่ใช่ใครนอกจากเจ้าเด็กที่ตนตั้งใจจะกำจัดเสียนั่นเอง ดังนั้นจึงทำเป็นสนใจอนาคตของวัสสิลิต มาร์โกได้พูดขึ้นว่า

“ที่จริงก็ไม่ยุติธรรมนะที่จะเก็บเอาเด็กหนุ่มๆ เก่งๆ อย่างนี้ไว้วัด ทำให้ไม่ได้ปรับปรุงตัวให้ดีขึ้นหรือได้ไปเห็นโลกภายนอก ถ้าท่านจะให้วัสสิลิตมาทำงานกับข้าแล้ว ข้าจะทำให้เขาเป็นคนสามารถขึ้นมาทีเดียว”

สมภารรักวัสสิลิตจึงได้นำถ้อยคำของมาร์โกมาปรึกษาหารือกับพระอื่นๆ และพระทั้งหลายก็ได้เห็นชอบพร้อมกันว่าไม่ควรขัดขวางความก้าวหน้าของวัสสิลิต จึงได้ปล่อยให้ไปกับมาร์โกทั้งน้ำตา และได้ให้สัลให้พร

ข้างฝ่ายมาร์โก เมื่อได้วัสสิลิตมาอยู่ในอำนาจของตนแล้ว ก็ได้ใช้วัสสิลิตให้ล่อจذมาขายไปให้เมียของตนที่บ้าน ในจดหมายนั้นบอกว่า “ได้รับจดหมายนเมื่อใดละก็ ส่งเจ้าคุณล่อจذมาขายไปโรงหล่อทันทีเถยวนะ บอกเจ้าหัวหน้าคนงานด้วยว่าจับตัวมันโยนลงในกระทะหลอมโลหะร้อนๆ ให้ได้ เจ้าหนุ่มมันเป็นศัตรูตัวร้ายที่สุดของข้าทีเดียว” จดหมายนั้นผนึกเรียบร้อย วัสสิลิต

รับไปโดยไม่ได้อะไรเลยแม้แต่หนึ่ง
ว่าจดหมายนั้นมิใช่ข้อความว่าอย่างไร
คงเดินทางไปอย่างเร็ว เมื่อเดิน
ทางไปไม่นานก็ได้พบผู้แสวงบุญ
ชราสองคน ได้ถามว่าจะไปไหน
วสสิลิกก็บอกว่าเขาจดหมายของ
มาร์โกไปให้เมียของมาร์โก ผู้แสวง
บุญก็ขอจดหมายดู วสสิลิกก็ส่งให้
ผู้แสวงบุญรับจดหมายถือไว้นาที
สองนาทีก่อนให้ พลาทพูดว่า “จง
ไปโดยสันติ ทุกอย่างจะดีสำหรับ
เจ้า”

เมื่อถึงจดหมายวสสิลิกก็จดหมาย
ส่งให้เมียมาร์โก ซึ่งเมื่อเปิด
จดหมายอ่านแล้ว อุดแปลกใจไม่ได้
จดหมายนั้นเขียนว่า “เมื่อได้รับ
จดหมายนี้แล้ว จงจัดการให้
อะนาสตาเซียลูกสาวเราแต่งงานกับ
ผู้ขอจดหมายในวันรุ่งขึ้นเลย
ทีเดียว ระวังทำตามคำสั่งของข้านะ
นี่คือพันธกรรม” เมียของมาร์โก
จำต้องเรียกลูกสาว มาแล้วยื่น
จดหมายให้อ่านพร้อมๆ กับวสสิลิก
คนทั้งสองต่างก็พอใจกันและกัน
และก็ได้แต่งงานในวันรุ่งขึ้นตาม
คำสั่งในจดหมาย

อีก ๒-๓ อาทิตย์ต่อมา มาร์โก
ได้กลับจากเดินทาง เมียกับลูกสาว
ลูกเขยได้ไปรับที่ท่าเรือ พอมาร์โก
รู้เรื่องก็โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ ตะโกน
ใส่เมียว่า “บ๊องอะไรถึงได้ยก
ลูกสาวของข้าให้มัน” เมียก็ตอบว่า
“อ้าว ก็มันคำสั่งมาอย่างนั้นนี่นา”
แล้วก็ยื่นจดหมายให้ดู มาร์โกอ่าน
แล้วก็งงัน เพราะเห็นว่าจดหมาย
นั้นเขียนด้วยลายมือของตัวเอง

เวลาล่วงไปได้ ๓ เดือน มาร์โก
ก็ได้เรียกลูกเขยมาบอกว่า “เจ้าต้อง
ไปยังอาณาจักรของราชามังกรไป

ทวงบรรณาการที่ติดอยู่ตั้ง ๑๒ ปีมา
แล้ว ราชามังกรด้วยว่า เรือ ๑๒
ลำของข้าทำหายไปเมื่อ ๑ ปีมาแล้ว
นั่นเป็นอย่างไบบ้าง ออกเดินทาง
พวกรุ่งตั้งแต่งเรือสำเภาที่เดียวนะ” วสสิลิก
ก็ทำตามคำสั่ง ได้คืนแต่เช้า สวด
มนตร์แล้วอำลาเมียเดินทางไปพร้อม
ด้วยขมมิ่งเป็นเสบียงใส่กระเป๋ามา
ด้วย

วสสิลิกเดินทางผ่านไปหลาย
อาณาจักร และวันหนึ่งก็ได้ยินเสียง
เรียกว่า “วสสิลิก จะไปไหนนั่น”
วสสิลิกเหลียวไปรอบๆ ถามว่า “ใคร
พูดนะ” “ข้าตันโอ๊กใจละ ถามท่าน
ว่าจะไปไหน” “จะไปเฝ้าราชามังกร
ไปเก็บบรรณาการที่ค้างอยู่ตั้ง
๑๒ ปี”

“ถ้ามีโอกาสก็ทูลถามราชามังกร
ด้วยนะว่าจะให้ข้าขึ้นอย่างนี้
ต่อไปอีกนานเท่าไร ในเมื่อข้าขึ้นมา
ตั้ง ๓๐๐ ปีแล้ว”

วสสิลิกรับปากแล้วก็เดินทางต่อ
ไป และได้มาถึงแม่น้ำกว้าง ต้อง
ข้ามด้วยเรือจ้าง คนแจวเรือถามว่า
จะไปเฝ้าราชามังกรก็เลยส่งไปทูล
ถามว่าจะให้ตนอยู่ที่นั่นต่อไปอีกนาน
เท่าไร ตนอยู่มานานตั้ง ๓๐๐ ปีแล้ว
วสสิลิกก็รับปากรับคำ แล้วก็เดินทาง
ต่อไปจนมาถึงทะเลลึกสีน้ำเงิน มี
ปลาวาฬทอดตัวต่างสะพานให้คนเดิน
ข้ามไปบนหลัง เมื่อวสสิลิกก้าวลงไป
บนหลัง ปลาก็ถามวสสิลิกว่า “จะไป
ไหนนะ วสสิลิก” เมื่อวสสิลิกบอกแล้ว
ปลาวาฬก็ฝากส่งไปทูลถามมังกร
ราชาวา เมื่อไรตนจะพ้นหน้าที่ให้
คนข้ามต่างสะพานอย่างนี้จนกระทั่ง
จะเหลือแต่กระดูกก็โครงอยู่แล้ว
วสสิลิกก็รับปาก สัญญาว่าจะไม่ลืม
ถามให้

วสสิลิกเดินมาอีกหลายวันจนถึง
ทุ่งหญ้าเขียว ซึ่งมีพระราชวังใหญ่
ตั้งอยู่ วสสิลิกขึ้นบันไดไปและเดิน
ผ่านห้องที่ตกแต่งหรูหราห้องแล้ว
ห้องเล่า โดยไม่ได้พบผู้ใดเลย จน
กระทั่งถึงห้องที่ไกลที่สุด จึงได้พบ
หญิงสาวนั่งร้องไห้อยู่คนเดียว เมื่อ
ได้เห็นวสสิลิก หญิงสาวได้ลุกออกมา
พูดด้วย ถามว่าวสสิลิกเป็นใคร มา
ทำไมในที่ร้ายกาจเช่นนี้ เมื่อวสสิลิก
บอกว่ามาทวงบรรณาการจากราชามังกร
ที่ติดมา มาร์โกอยู่ ๑๒ ปีแล้ว ได้
ยินเช่นนั้นหญิงสาวพูดว่า

“โอเอ๋ย พ่อหนุ่มผู้ไร้โชค ไม่
ใช่เรื่องบรรณาการอะไรหรอก ที่
เขาส่งท่านมาที่นี่เพื่อให้ราชามังกร
ฆ่าท่านเสียเท่านั้นแหละ เอาเถอะ
ข้าจะพยายามช่วยท่าน ตอนนราชามังกร
ไม่อยู่ แต่ก่อนราชามังกรจะ
กลับ ท่านลองเล่าให้ข้าฟังซิว่า
ทางมาที่นี่ได้อย่างไร”

วสสิลิกก็เล่าให้ฟังถึงที่พบตัน
โอ๊ก คนแจวเรือ และปลาวาฬที่ขอ
ให้ทูลราชามังกรให้ด้วย ขณะที่
กำลังพูดกันอยู่นั้น ได้มีพายุใหญ่
พัดมาจากพระราชวังสะท้อน แล้ว
ก็มีเสียงคำรามลั่นตามมาด้วย เสียง
ราชามังกรนั่นเอง หญิงสาวรีบให้
วสสิลิกไปซ่อนที่ใต้เตียงแล้วบอกให้
วสสิลิกอยู่เงียบๆ คอยฟังว่านางจะ
พูดกับราชามังกรว่าอย่างไร

“อ้อ ข้าได้กลิ่นเลือดของชาว
รัสเซียนะ ใครอยู่ที่นั่นนะ”

“ทำไมจะมีใครมาได้ถึงที่นี่
เทียวหรือ” หญิงสาวพูด “ท่านบิน
ไปทั่วรัสเซียนะ กลิ่นก็ยิ่งติดจมูกอยู่
นี่ซิ”

“โอเอ หนอย” ราชามังกรขึ้น
พลาทเหยียดร่างไปบนเตียง “มานั่ง”

ใกล้ๆ หุดไปร้องเพลงไปจนกว่าข้าจะหลับ” หญิงสาวนั่งลงแล้วพูดว่า

“เมื่อคืนนี้ข้าฝันแปลก ผันว่าเดินไปตามทางได้มีต้นไม้เก่าแก่ต้นหนึ่งบอกข้าว่า ‘ถามพระราชคุดีข้าจะให้ข้าขึ้นอยู่ที่นั่นอีกนานเท่าใด’-”

“จนกว่าจะมีผู้ชายหนุ่มมาปล้นตัวไปทางตะวันออก จนต้นไม้เอนรากโคนลงไป และข้างใต้จะมีกองเงินกองทองมากกว่าที่มารโกเสียอีก”

“แล้วข้าก็ฝันต่อไปว่าได้มาข้ามแม่น้ำแห่งหนึ่งใหญ่กว้าง คนแจวเรือได้ถามข้าว่า ต้องอยู่แจวเรือให้คนข้ามอีกนานเท่าไร”

“อีกไม่นานหรอก ให้เขาเอาผู้ชายคนแรกที่มาถึงท่าเรือนั้นเป็นตัวแทนเขา ก็พามาและลงเรือก็ผลัดเรือออกไปจากฝั่ง แล้วผู้ชายคนนั้นก็จะต้องเป็นคนแจวเรือแทนเขาตลอดไปชั่ววันจันทร์”

“ข้ายังฝันอีกว่าข้ามทะเลลึกสี่ครามไปบนหลังปลาวาฬ ปลาวาฬถามข้าว่าจะต้องนอนทอดตัวให้คนข้ามต่างสะพานไปอีกนานเท่าไร”

“ต้องนอนไปจนกว่าจะตำรอกเอาเรือสิบสองลำของมารโกออกมา ตำรอกออกมาหมดแล้วก็จะจมลงไปในทะเล และกระดูกโครงก็จะมืเอนกลับขึ้นมาอย่างเก่า ร่างทั้งร่างก็จะเป่นปรกติ”

พูดดังนี้แล้วราชามังกรก็หลับสนิท พอเริ่มกรนหญิงสาวก็พา วีสลิลออกมาพันวัง วีสลิลชอบคุณหญิงสาวแล้วก็เดินทางกลับบ้าน เมื่อมาถึงทะเลลึกสี่คราม ปลาวาฬ

ก็ได้ถามเรื่องที่ตนฝากไปถามราชามังกร วีสลิลก็บอกว่า “ให้ข้าข้ามไปฝั่งข้างโน้นเสียก่อนจึงจะบอกให้” เมื่อถึงฝั่งแล้วก็บอกว่า “ต้องตำรอกเรือสิบสองลำของมารโกออกมา” ปลาวาฬก็ทำตาม เรือทั้งสิบสองลำก็แล่นไปได้ไม่มีเสียงหยา แม้แต่น้อย ตอนนั้นคลื่นซัดมาสูงจนวีสลิลวิ่งชนฝั่งอย่างไ้ก็ยังไม่พ้น ต้องลุยน้ำลึกถึงเข้า วีสลิลเดินไปถึงท่าเรือ เมื่อคนแจวเรือจ้ถามถึงเรื่องที่ฝากไปถามวีสลิลก็เกยงให้ไปส่งตนก่อน ครั้นถึงฝั่งแล้วก็บอกว่า “ให้เอาคนแรกที่มาถึงท่าเป็นตัวแทน พอเห็นเขามาก็ผลัดเรือไปให้พ้นท่า แล้วก็กลับไปบ้านเสีย”

ในที่สุดก็ได้มาถึงต้นไม้ และได้อัปต้นไม้ไปทางตะวันออกจนต้นไม้เอนรากโคนลง และได้ขึ้นมีทองเงินและเพชรพลอย วีสลิลได้มองไปรอบๆ และก็ได้แลเห็น

เรือ ๑๒ ลำที่ปลาวาฬตำรอกออกมา กำลังแล่นเข้าฝั่ง มารับเอาวีสลิลพร้อมทั้งทรัพย์สินสมบัติใส่เรือแล่นกลับบ้าน

มีผู้ส่งข่าวให้มารโกรู้ว่าลูกเขยกำลังเดินทางกลับบ้านพร้อมด้วยเรือ ๑๒ ลำ บรรทุกทองมาด้วยมารโกโมโหโกรธาอย่างยิ่ง รีบส่งออกเดินทางไปเพื่อจะหารอกับราชามังกรว่าจะมีวิธีใดที่จะทำลายวีสลิล เมื่อมาถึงแม่น้ำ พอมาถึงท่าเรือและลงเรือ คนแจวเรือจ้ถามถึงเรื่องที่ฝากไปถามวีสลิลก็เกยงให้ไปส่งตนก่อน ครั้นถึงฝั่งแล้วก็บอกว่า “ให้เอาคนแรกที่มาถึงท่าเป็นตัวแทน พอเห็นเขามาก็ผลัดเรือไปให้พ้นท่า แล้วก็กลับไปบ้านเสีย”

เลาะยุโรป (ต่อจากหน้า ๑๔)

เทือกที่เขียว ภาษาอังกฤษที่พิมพ์ไว้ นั้น ใช้คำบางคำขอบกล บางคำผมอ่านไม่ออก บางคำแปลไม่ได้ เบ็ดดิกันนารีก็ไม่มี ทำจะเป็นภาษาอังกฤษแบบสวีต คนรู้ภาษาอังกฤษแบบไทยเลยลำบากหน่อย

อาหารค่ำเป็นปลา ปลาอะไรไม่รู้ แต่เป็นปลาที่จับได้จากทะเลสาบลูเซิร์นนั้นแหละ ตามริมแม่น้ำคนตกปลาอยู่เหมือนกัน เมืองลูเซิร์นตั้งอยู่ปากแม่น้ำเรอูสซึ่งไหลลงทะเลสาบ ตอนกลางของประเทศสวิทเซอร์แลนด์มีทะเลสาบหลายแห่ง ซึ่งเชื่อว่าคงจะไม่มีมีการขาดน้ำ เพราะแหล่งน้ำอันอุดมนี้ขึ้นอยู่กับภูเขาซึ่งมีหิมะ หิมะเป็นต้นน้ำสำคัญทั้งหลายๆ ประเทศในโลก แลวแคลิฟอร์เนียในอเมริกา ถ้าหิมะตกน้อยสักสองสามปีติดกัน จะต้องมีการประหยัคน้ำกันวันวายุ

หลังอาหารค่ำ คุณท่มโมงบอกว่าถ้าใครจะไปคลาสิในก็จะพาไป มีคนสมัครใจจะไปกันหลายคน ผมเจียมใจเจียมวาสนามาตลอดอยู่แล้วในเรื่องการพนัน เลยไม่คิดจะไป ผมเป็นคนไม่มีโชคในเรื่องการพนัน ไม่มีสถิติปัญญาในเรื่องการเล่นพนัน ได้อนุญาตให้ตัวเองพิสูจน์มาเป็นเวลานานพอสมควร ก่อนที่จะมีความคิดเจียมตัวเจียมใจในเรื่องนี้ ลาสเวกัสในรัฐเนวาดาที่อเมริกา นั้นผมไปมาหลายครั้ง หุดเหินเตียนกระเป๋ายู่เสมอมา ครั้งหนึ่งไปกับเพื่อนสามคน เพื่อนคนหนึ่งเป็นผู้มีความรู้เรื่องถูกขยยามอะไรสักอย่าง กำหนดตามตำราทันทีด้วยว่าให้เล่นไปถึงสามทุ่มแล้วหยุด กลับมา

บรรณ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

พระอาทิตย์กับเด็ก

(นิทานแอฟริกา)

ชาวแอฟริกาเผ่าบูชเมเนเล่า เรื่องพระอาทิตย์ตั้งแต่ดั้งเดิมว่า พระอาทิตย์ก็เป็นคนเหมือนคนทั้งหลายในโลก แต่ที่ขึ้นไปอยู่บนท้องฟ้าคงได้เห็นอยู่ทุกวันนั้นเป็นเพราะเด็ก ๆ ของพวกบูชเมเนผู้ที่ได้อยู่ในโลกนี้ก่อนใครๆ ดังที่เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านแอฟริกาว่า

ครั้งหนึ่งเมื่อพระอาทิตย์ยังเป็นคนอยู่บนพื้นพิภพ พระอาทิตย์เปล่งรัศมีส่องแสงไปได้แค่ว่าอยู่ของตนเท่านั้น ส่วนบริเวณนอกนั้นจะรู้สึกว่าท้องฟ้ามืดครึ้มเหมือนดังเวลาที่พระอาทิตย์หลบอยู่ในเมฆอันหนาทึบในปัจจุบันนี้ ชาวบ้านๆ ถ้าหากพระอาทิตย์ยกแขนขึ้นเวลาตอน ก็จะมีแสงสว่างเปล่งออกมาทำให้บริเวณนั้นสว่างไปทั่ว ครั้นพระอาทิตย์หุบแขนลง ทุกแห่งหนก็จะกลับมืดมิดลงไป ต้องรองกันว่าพระอาทิตย์จะยกแขนขึ้นใหม่อีก โลกนี้จึงจะสว่างเหมือนกลางวัน ถ้าเป็นเวลากลางวัน แสงของพระอาทิตย์จะมีสีขาว แต่ถ้าหากเป็นเวลากลางคืน แสงนั้นจะแดงเหมือนแสงไฟ ชาวบูชเมเนต้องการแสงพระอาทิตย์ เพราะนอกจากจะทำให้

หายหนาวแล้ว ก็ยังจะช่วยตากข้าวให้แห้งอีกด้วย

ดังนั้นแม่ชาวบูชเมเนคนหนึ่งจึงสั่งให้ลูกๆ ของตนค่อยๆ ทยอยไปใกล้ๆ พระอาทิตย์ที่กำลังนอนหลับอยู่ แล้วให้ช่วยกันจับแขนพระอาทิตย์ยกขึ้นในขณะที่เขานอนนิ่งเอง หญิงบูชเมเนอีกคนหนึ่งก็ได้สั่งให้ลูกๆ ของตนทำเช่นเดียวกัน หญิงนั้นบอกลูกว่า

“ลูกเอ๋ย ลูกต้องไปคอยเฝ้าดูพระอาทิตย์นะ พอเห็นพระอาทิตย์นอนหลับลงก็ พวกลูกค่อยๆ ทยอยเข้าไปใกล้ๆ แล้วจับแขนยกขึ้น เหยยร่างพระอาทิตย์ขึ้นไปบนท้องฟ้าเลยทีละขวนะ”

ลูกๆ ของหญิงทั้งสองต่างก็พยายามทำตามคำสั่งแม่ เมื่อเข้าไปใกล้พระอาทิตย์ เด็กพวกแรกนั่งลงมองดูให้แน่ใจว่าพระอาทิตย์นอนอยู่ตรงนั้น พระอาทิตย์ก็มองดูเด็กเหล่านั้น แต่ก็ไม่ว่าอะไร ในที่สุดเด็กๆ ก็เห็นพระอาทิตย์นอนนิ่งงีบหลับทั้งแขนก็ยกขึ้น แสงสว่างจึงเปล่งออกมาจากร่างของพระอาทิตย์ แต่ก่อนที่เด็กทั้งสองกลุ่มจะจัดการจับร่างของพระอาทิตย์เหยยขึ้นไปบนฟ้า ต่างก็ก่อกบฏทวนถ้อยคำของแม่ที่สั่งตนมาว่า

“ลูกเอ๋ย ก่อนลูกจะจับพระอาทิตย์เหยยขึ้นไปบนฟ้า ลูกต้องบอกพระอาทิตย์เสียก่อนนะว่า เมาขึ้นไปบนท้องฟ้าแล้ว ต้องทำตัวเป็นพระอาทิตย์ พระอาทิตย์ที่ร้อนแรง และไม่ว่าจะผ่านไปตามท้องฟ้าก็ตาม หยดขี้มันอยู่ในท้องฟ้าก็ตาม พระอาทิตย์ก็จะต้องร้อน ร้อนจนสามารถทำให้ข้าวของเราเผ่าบูชเมเนแห้งได้”

เด็กๆ ก็ทำตามนั้น เมื่อทุกอย่างพร้อมแล้ว เด็กสองกลุ่มก็ช่วยกันจับพระอาทิตย์ยกขึ้น ทั้งๆ ที่ร่างพระอาทิตย์แสนจะร้อน แล้วยังเหยยขึ้นไปในท้องฟ้า พลางบอกแก่พระอาทิตย์ว่า

“นี่แน่ะพระอาทิตย์ ท่านต้องบักหลักรู้ว่าอยู่ในท้องฟ้าแล้วจะล่องลอยไปตามทางของท่านในท้องฟ้าก็ได้ตามใจ แต่ท่านต้องอยู่บนท้องฟ้านั้นในขณะที่ท่านสามารถเปล่งรัศมีให้ร้อนได้ทั่วไปหมด”

เสร็จแล้วเด็กกลุ่มแรกก็ไปรายงานแม่ของตนว่า ตนกับน้องๆ ได้ช่วยกันจับพระอาทิตย์ ตนเองบอกน้องๆ ว่า “จับให้แน่นๆ จับตาเฝ้าให้แน่นๆ แล้วเหยยขึ้นไป”

(อ่านต่อหน้า ๑๐๔)

เขตปกครองของรัสเซีย ก็แบ่งออกเป็นสี่ส่วนแบบเดียวกัน อเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศสพูดกันรู้เรื่อง เลยรวมเขตของตนเข้าด้วยกัน ส่วนรัสเซียนั้น ขนก่อนอื่น ขนข้าวของในเขตปกครองของตนโดยเฉพาะในเบอร์ลิน กลับมอสโคว์เสียแทบเดือน โดยอ้างว่าเป็นคำปฏิกรรมสงคราม เบอร์ลินกลายเป็นเวทีต่อสู้สำคัญระหว่าง คอมมิวนิสต์กับประชาธิปไตย หรือระหว่างรัสเซียกับอเมริกา ต่อสู้ว่าใครจะชนะใจคนเยอรมัน ซึ่งแน่นอนว่าเรื่องเอาชนะใจคนอย่างนี้ อเมริกาชนะแน่แบบเบอร์ เพราะเป็นเรื่องที่ถนัดอยู่แล้ว คนจากฝั่งรัสเซียก็แหกกันมาอยู่ฝั่งอเมริกาซึ่งเป็นฝั่งของอังกฤษ ฝรั่งเศสด้วย

รัสเซียเห็นว่ารอช้าทำอะไรไม่ได้เลยสร้างกำแพงกันเสีย คนไม่ได้สร้างเรียกกันว่ากำแพงแห่งความอับอาย คนสร้างเรียกกำแพงอะไรไม่รู้ ตอนผมเด็กจำได้ว่าซูชิสเขาไปฉายหนังต่อต้านคอมมิวนิสต์ เขาก็ฉายหนังและแจกหนังสือเกี่ยวกับกำแพงเบอร์ลินนั่นแหละ แล้วก็แถมด้วยโปสเตอร์คนกำลังเลวตัวมีคำบรรยายว่าคอมมิวนิสต์มาศาสนาหมด น่ากลัว

เยอรมันก็เลยมีเยอรมันตะวันออกและตะวันออก และเบอร์ลินซึ่งอยู่ในเขตของเยอรมันตะวันออกก็มีเบอร์ลินตะวันออก ตะวันออกเหมือนกัน ต้องรอดูสงครามโลกครั้งที่สามว่าจะกลับมารวมกันอีกได้

หรือเปล่า หรือว่าจะต้องแบ่งเป็นเยอรมันเหนือเยอรมันใต้เพิ่มขึ้นอีกเป็นลมคิดว่า

เรามาถึงแฟรงค์เฟิร์ตตอนหกโมงเย็น ไม่มีโอกาสได้ซื้อปิ้งเพราะหกโมงเย็นนี้ร้านค้าในเยอรมันส่วนใหญ่ปิดแล้ว รถวิ่งผ่านถนนสายหนึ่งซึ่งมีร้านเช็กชูปและโรงโลไฟโซว์พร้าวไปหมด ที่แฟรงค์เฟิร์ตนี่ออกจะมีข้อในเรื่องเหล่านี้อยู่ ตามโรงโลไฟโซว์นั้น ถ้ามีโอกาสเดินสำรวจดูเชื่อกันว่าจะต้องพบผู้หญิงที่พูดภาษาไทยได้อยู่มาก

คำว่าโลไฟโซว์โดยคำหมายถึงการแสดงสิ่งมีชีวิต คือคน แต่ถ้าจะดูสิ่งมีชีวิตหรือคนไม่ต้องเข้าไปดูในโรงนั้นก็ได้ เนื่องจากผมไม่ได้เข้าไปดูข้างในเลยไม่รู้วโลไฟโซว์ของเยอรมันเป็นอย่างไรแน่ แต่ถ้าเป็นโลไฟโซว์ตามนัยที่เข้าใจกันทั่วไป ก็คือการแสดงท่าเพศสัมพันธ์ระหว่างหญิงกับชายให้คนดู

ในอเมริกามีกฎหมายห้ามการแสดงประเทณี ในเมืองไทยก็มีกฎหมายห้ามเหมือนกัน แต่ได้ข่าวว่าเขาแสดงกันเป็นปกติก็อยู่

น่าเสียดายที่ผมมาแฟรงค์เฟิร์ตครั้งที่เห็นอยู่แค่ร้านเช็กชูปและโรงโลไฟโซว์แค่นั้นเอง หน้าชาไม่ได้เข้าไปดูข้างในด้วย จะพูดอะไรไปเสียจะเลอะเทอะใหญ่ รถไม่ได้จอดให้พวกเราลงไปเดินดูเพียงแค่วิ่งผ่านเพราะเป็นเส้นทางที่จะไปโรงแรม โรงแรมที่เราพักอยู่นอกเมืองไปนิดหน่อย คืออยู่หอรอกที่

ไม่ได้ตั้งอยู่ติดกับถนนโลไฟโซว์นั้นไม่อย่างนั้นคงจะต้องตัดสินใจกันลำบากว่ากันจะไปไหนกันดี

โรงแรมที่เราพักคือโรงแรมโฮลิเดย์อินน์ เป็นโรงแรมใหญ่เก็บข้าวของแล้วลงมาพร้อมกันนั่งรถไปกินข้าวที่ภัตตาคารอาหารจีน กินข้าวเสร็จบางคนเขาเดินเล่นกันต่อ ผมกลับมาโรงแรม เดินเล่นอยู่แถวล็อบบี้ของโรงแรมพักใหญ่ไม่นานนักพวกที่ไปเดินสำรวจตลาดก็กลับกันมา หัวเราะคิกคักกันมาทีเดียว คุณท้อมึงมากระซิบบอกผมว่าต้องรีบกลับ เพราะคุณน้าคนหนึ่งซึ่งมากับลูกสาวเป็นลม

ผมถามคุณท้อมึงว่าเป็นอะไรไปละ ก็เห็นสบายดีมาตลอดทางนี้ คุณท้อมึงหัวเราะซ่อนเสียงขลุกลักบอกว่า แกไม่เคยเห็นร้านเช็กชูปมาก่อน เดินผ่านไปแล้วร้านเลยวิ่งเวียนลมจับ

แหม...ก็น่าอยู่หอรอก ผมเองเป็นผู้ชายแท้ๆ ตอนเดินเข้าไปในร้านพวกนี้ครั้งแรกลมแทบใส่เหมือนกัน (อ่านต่อฉบับหน้า)

พระอาทิตย์กับเด็ก (ต่อจากหน้า ๓๕)

กรรณตมพุดจบ เด็กๆทั้งหมดยกหัววิ่งตามเฝ้าพระอาทิตย์ขึ้นไปบนฟ้า

ส่วนเด็กอีกกลุ่มหนึ่งก็ไปรายงานแม่ของตนว่า

“แม่จ๋า เราจัดการเหวี่ยงพระอาทิตย์ขึ้นไปบนฟ้าแล้ว เรารอกพระอาทิตย์อย่างแม่บอกนะแหละ ให้อพระอาทิตย์อยู่บนฟ้ามันนะให้เป็นพระอาทิตย์ที่ให้ความร้อนทำให้พวกเราหายหนาว ทั้งโลกก็ยัง

สว่างไปทั่ว เพราะฉะนั้นพระอาทิตย์
ต้องอยู่บนนั้น ส่องแสงให้สว่างไป
ทั่วโลก ความมืดจะหายไป ความ
หนาวเย็นก็จะหายไป ทุกแห่งในโลก
ก็จะอบอุ่น และพวกบุขเมนจะตาก
ข้าวได้แห้ง”

เมื่อเป็นดังนี้พระอาทิตย์ก็จำต้อง
อยู่ในท้องฟ้า ความมืดก็อันตรธาน
หายไป ครั้นพระอาทิตย์ตก ความ
มืดเข้ามาครอบงำอีก ตกกลางคืน
พระจันทร์ก็มาช่วยส่องแสง พอจะ
ทำให้ความมืดหายไปได้บ้าง เมื่อ
พระจันทร์ล่องลอยไปที่ใดก็จับความ
มืดนั้นให้หายไป แต่พระจันทร์ก็
ต้องตก แล้วพระอาทิตย์ก็ปรากฏร่าง
ขึ้นตามมา พระอาทิตย์ต้องจับความ

มืดไป แล้วก็จับพระจันทร์ที่ปรากฏ
อยู่ตรงนั้นไปด้วย และไม่เพียงแต่
จับ พระอาทิตย์ยังตรงเข้าไปแท่ง
พระจันทร์ด้วยมืดอีกด้วย นั่นเอง
เขาจึงว่าพระจันทร์มีรอยเว้าแหว่ง

พระจันทร์รีบกลับไปบ้านด้วยความ
รู้สึกปวดเจ็บ แต่เมื่อถึงบ้าน
พระจันทร์ก็กลับเป็นปกติ กลายเป็น
พระจันทร์ดวงใหม่ และรู้สึกเหมือน
ว่ามีกระเพาะใหม่อีกด้วย ร่างของ
พระจันทร์คงใหญ่เท่าเดิม พระจันทร์
กลับฟื้นคืนชีวิตมาใหม่อีกทั้งๆที่ตน
เองนึกว่าตายไปแล้วเสียอีก เมื่อ
มีชีวิตขึ้นมา พระจันทร์ก็ทำงาน
ตามหน้าที่ของตนในท้องฟ้าในตอน
กลางคืน

ส่วนพระอาทิตย์ก็ได้ทำหน้าที่
ของตนในตอนกลางวัน ได้ทำให้
โลกสว่างไสว ทำให้คนแลเห็น
หนทางเวลาเดินไปไหนมาไหน
แลเห็นผู้คน แลเห็นพุ่มไม้ แม้เนื้อ
ที่ตนกำลังกินก็แลเห็น เมื่อมีแสง
อาทิตย์ ชาวบุขเมนสามารถล่ากวาง
ก็ได้ ล่านกกระจอกเทศก็ได้ ไป
เยี่ยมเยียนกันได้ เมื่ออากาศร้อน
เช่นนั้นคนก็พากันนอนเล่นใน
กระท่อมที่ทำด้วยใบไม้ใบหญ้าอย่าง
สุขสำราญ บัดนี้พระอาทิตย์ไม่มีวัน
ได้กลับมาเป็นคนอยู่บนโลกอย่างเก่า
อีกแล้ว ทั้งนี้ก็เพราะถูกเด็กๆ ลูก
ชาวบุขเมนเหวี่ยงขึ้นไปบนฟ้า
นั่นเอง ♥

ดื่มได้ ผสมได้ ต้องใช้ตราสิงห์
Singha Soda. It brings out the best in whatever you drink.

บรรณ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

ตามใจคน

(นิทานจีน)

ชาวจีนเล่าเรื่องเจ้าเรื่องเทวดาของเขา เหมือนเล่าเรื่องบุคคลธรรมดาๆในโลก ต่างกันแต่เพียงอยู่คนละโลกเท่านั้น ทั้งบุคคลทั้งสองโลกก็ยังมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน พวกมนุษย์ต้องการสิ่งใดก็ขอเทวดา เทวดาก็ต้องทำให้ให้ได้ดังที่ขอ บางทีส่งทศกนหน่งไปขัดกับผลประโยชน์ของอีกคนหนึ่ง ซึ่งย่อมไม่เป็นที่พึงใจและบุคคลอื่นๆก็ยิ่งอยากให้ดังใจปรารถนาของตนจนเทวดาก็แทบจะเอาใจไม่ถูก เราจึงว่ามนุษย์เกี่ยวข้องกับเทวดา เรื่องที่โวลแฟรม เอเบอร์ฮาร์ดเล่าไว้ในนิทานชาวบ้านจีนก็เป็นไปทำนองเดียวกัน ดังนี้

ครั้งหนึ่งเทียนหวาง ราชานแห่งสวรรค์ทรงมีความจำเป็นจะต้องเสด็จไปยังที่ห่างไกลในดินแดนของพระองค์เป็นเวลา ๓ วัน เพราะฉะนั้นจึงต้องทรงแต่งตั้งผู้ใดคนหนึ่งให้ว่าราชการแทนพระองค์ และก็ให้ทรงแต่งตั้งพระราชมารดาแห่งสวรรค์ให้ทรงปฏิบัติหน้าที่แทนพระองค์ พระราชาแห่งสวรรค์ทรงขอให้พระราชมารดาแห่งสวรรค์ดูแลกิจการงานทุกสิ่งทุกอย่าง ที่สำคัญก็คือ “ในระหว่างสามวันนั้น ไม่ว่า

ใครขออะไรต้องประทานให้ ต้องตามใจมนุษย์ทุกคน” เทียนหวางตรัสกำชับ พระราชมารดาที่ทรงยอมรับคำ

หลังจากนั้น พระราชมารดาแห่งสวรรค์ก็ได้เสด็จจากพระราชวังประทับบนเมฆเดินทางไปทุกหนทุกแห่ง เพื่อดูแลประชาชนว่าจะประสงค์สิ่งใดให้ช่วยอย่างไร ขณะที่เสด็จผ่านแม่น้ำแห่งหนึ่ง พระราชมารดาสวรรค์ทรงได้ยินคนร้องขอว่า

“เทียนหวางเจ้าข้า ช่วยส่งลมลงมาให้ข้าด้วย มีลมมา ข้าจะได้เล่นใบไปได้”

พระราชมารดาสวรรค์ก็โปรดให้ตามนั้น ได้ทรงบันดาลให้มีลมพัดมาตามใจของชาวเรือคนนั้น แล้วก็เสด็จต่อไป

ไม่ช้าก็เสด็จมาถึงสวนผลไม้ใหญ่แห่งหนึ่ง ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงคนร้องเรียกว่า

“เทียนหวางเจ้าข้า ช่วยบอกลมให้หยุดพัดเสียทีเถอะ ชื่นพัดต่อไปอย่างนี้ละก็ ลูกสาวของข้าเป็นร่วงหมดเลย”

ทรงได้ยินเช่นนั้น พระราชมารดาสวรรค์ไม่ทราบจะจัดการให้เป็นทีพอใจชาวสวนได้อย่างไร จึงได้เสด็จกลับพระราชวัง

ในวันรุ่งขึ้นก็ได้เสด็จออกตรวจตราดังเมื่อวันวาน และก็ทรงได้ยินเสียงเรียกว่า

“เทียนหวางเจ้าข้า ช่วยส่งฝนลงมาสักหน่อยเถิด ข้าอยากจะทำนาลั่ว ถ้าฝนตกข้าจะได้ทำนาลั่วได้”

พระราชมารดาสวรรค์ก็ทรงส่งฝนให้ตกลงมาอย่างหนัก และตกอยู่ตลอดทั้งวัน ครั้นตกเย็น ขณะที่พระราชมารดาสวรรค์กำลังเดินทางจะเสด็จกลับยังพระราชวัง ก็ทรงได้ยินเด็กสาวคนหนึ่งร้องขอพลางถอนใจใหญ่ว่า

“เทียนหวางเจ้าข้า ช่วยส่งฝนให้หยุดตกเสียที ข้าจะตากขิง ขอให้อากาศดีมาสักหน่อยเถิดะ ไม่เช่นนั้นขิงของข้าเป็นเน่าหมด”

ถึงตอนนั้นพระราชมารดาสวรรค์ทรงทนไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว ถึงกับทรงอาพาธออกมาด้วยความอ่อนแออ่อนใจ แล้วก็เสด็จกลับพระราชวังทันที ครั้นถึงวันที่สาม พระราชมารดาสวรรค์ไม่ยอมเสด็จไปไหนเลย ได้แต่ประทับอยู่แต่ในพระราชวัง

ตกเย็นวันนั้นเอง เทียนหวาง ราชานแห่งสวรรค์ได้เสด็จกลับมาถึง

(อ่านต่อหน้า ๑๐๔)

เอมมองดูเหตุการณ์ทั้งหมด
อย่างงงๆเหมือนตุลครใบ้ แล้วก็
เดินเข้าไปหาคุณช้ง

“อะไรกันคะ”

“พวกคนเขาฟังดูปั่นป่วนไม่รู้เรื่อง”

“เขาถามหาใครหรือคะ”

“หาสว่ม”

“โอ้โฮ” เอมร้อง นึกภาพได้
เขาใจซึ้งขึ้นมาทันที “แล้วทำไมเขา
ถึงวิ่งลงบันไดไปยั้งงั้นล่ะ ก็ห้องนาง
ผู้ชายอยู่ตรงนี่เอง”

คุณช้งทำหน้าที่เหมือนละคร
คาบูกิจนเอมเอะใจ

“คุณช้งบอกเขาไปว่ายังไง”

“ผมบอกเค้าว่าสว่มเสีย” ♥

ตามใจคน (ต่อจากหน้า ๒๗)

เมื่อตรัสถามข่าวคราว พระราช-
มารดาสวรรค์ได้ตรัสเล่าเรื่องราวที่ผู้
คนในโลกมนุษย์ต่างมีความปรารถนา
ไม่ตรงกัน เหลือที่พระองค์จะปฏิบัติ
ตามใจคนเหล่านั้นให้เป็นที่ถูกใจคน
ทุกคนได้ ซึ่งพระองค์ต้องขอกับ
ราชาแห่งสวรรค์ก็ตรัสว่า

“ที่จริงก็ไม่ใช่เรื่องยากเย็น
อะไรเลย ถ้าชาวเรืออยากได้ลมก็ให้
ลมแรงๆเขา เขาจะได้แล่นเรือไปได้
แต่ถ้าควรจะบันดาลให้มีลมแรงเฉพาะ
ทางแม่น้ำ ครั้นมาถึงชาวสวนก็กลัว
ลูกสาวของเขาจะหล่นหมด ก็ให้ลม
อ่อนๆเขา ส่วนคนที่ชาวไร่ต้องการ
จะหว่านถั่วก็บันดาลให้ตกเสียตั้งแต่
ตอนกลางคืน พอมาถึงเวลากลางวัน
ก็ให้ฝนหยุดตก และสั่งให้แดดออก
จนปลูกขิงจะได้ตากขิงให้แห้งได้
ไม่เน่า”

พระราชมารดาสวรรค์ทรงเข้า

ฉันเป็นลูกของแม่ (ต่อจากหน้า ๓๔)

เรื่องที่นี้จะนำความยุ่งยากมาให้ พอ
มาอ่านทวนเกิดพบว่าสะกดคำผิด

ฉันเลยเขียนจดหมายไม่จบ
และไม่ได้ลอกใหม่ ไม่ได้ส่งให้ใคร
แต่เรื่องนั้นก็ยังคงซ่อนอยู่ในหัวของ
ฉันเสมอ หวังว่ามันจะเลือนหายไป
แต่มันกลับซ่อนอยู่เงียบๆอย่างไม่มี
เหตุผล

เมื่อ ๓ ปีที่ผ่านมาเอง ฉัน
หมุนไปที่ ‘ศูนย์ติดต่อข่าวสาร’ แล้ว
ไล่ลำดับอักษร ‘ม’ ในสมุดโทรศัพท์
ของรัฐบาลบามา แล้วฉันก็หยุด
ชะงักนั่งสนธิ ฉันไม่ต้องการค้นหา
อีกต่อไป ฉันต้องการให้ถึงจุดที่ว่า
ฉันไม่เคยรู้จักพ่อเลย

การขาดพ่ออาจเป็นการดีสำหรับ
ฉัน มากกว่าการมีพ่อมาปรากฏเป็น
ตัวเป็นตนก็ได้ หากชีวิตในวัยเด็ก
ของฉันเป็นเรื่องแต่งขึ้น ดังนั้นการ
สร้างเรื่องก็เป็นอาชีพของฉัน

ความเป็นจริงที่ฉันรู้สึกนั้นมัน
คงกว่า ฉันได้รับการเอาใจใส่ดูแล
จากมือของผู้ชายสองคนที่รักฉัน
ฉันเป็นสิทธิของเขา ไม่ใช่ของพ่อ
และฉันไม่ได้เป็นหนี้บุญคุณพ่อ แต่
เป็นหนี้บุญคุณแม่ผู้ซึ่งต้องเสี่ยงชีวิต
อย่างเหลือเกิน ที่จะให้ฉันมีชีวิตอยู่
สูงสุดท้ายที่เบ็ดตาให้ฉันเห็นความ

พระทัยได้ทันที ถึงการปฏิบัติงาน
ตามหน้าที่ที่จะต้องตามใจคนของ
เขย่นหวางราชาแห่งสวรรค์ แต่ก็อด
ต่อว่าไม่ได้ว่า

“แล้วทำไมไม่บอกเสียแต่แรก
เล่า” ♥

จริงของการเป็นเด็กที่มีคนรักนั้นก็
คือ ความรักของแม่เท่านั้นที่ทำให้
ฉันเกิดมา ฉันเป็นลูกสาวของแม่
ฉันเป็นสิทธิของแม่เท่านั้น ♥

(แปลจาก *Hers...Laura Cunningham* ใน *The New York Times*,
Thursday, August 20, 1981)

รายงานมิตรภาษาและหนังสือ

(ต่อจากหน้า ๒๔)

โดยที่ผู้ใหญ่ไม่ช่วยๆ เด็กมันก็จะดู
ไม่เป็น เพราะงั้นเราต้องช่วยกันขยาย
จะดูที่ตรงไหน... ฉันบอกนะว่าเธอ
ไม่ต้องเป็นห่วงว่าเธอจะพูดผิดหรือ
พูดถูก ไม่ต้องกลัวว่าจะตีความผิด
หรือถูก ไม่มีใครรู้ว่าใครผิดใครถูก
คะแนนของเธอฉันจะดูว่าเธอเป็นคน
ช่างสังเกตหรือเปล่า... ฉันก็สอ
ของฉันอย่างนั้น วรรณคดีไทยของเรา
มันยังไม่ไม่ได้แค่ไหนนะ มันกำลัง
ยากกว่า” และอีกตอนหนึ่งท่าน
กล่าวว่า

“งานเขียนมันกำลังเริ่มจะก้าว
หน้า ธรรมชาติในสังคมมันกำลัง
เริ่มตวง แต่ก่อน คนฉลาดที่จะมี
โอกาส เป็นพวกชาววังชาววัด
ทุกสังคมเป็นอย่างนั้น วรรณคดีเริ่มๆ
มันก็จะไปวรรณคดีพวกชาววัง
และชาววัด วรรณคดีราชสำนัก
วรรณคดีศาสนา จนกว่าบ้านเมือง
มันจะเจริญรุ่งเรืองจึงมีวรรณคดีของ
ชนชั้นกลาง วรรณคดีกษัตริย์จน
เวลานั้นมันจนลงมาแล้ว ลงมาจน
ถึงอย่างนิมิตร ภูมิถาวร อย่างหยก
บุรพา แล้วก็มีใคร... ถ้าหากมัน
คนใด...”

ม.ล. บุญเหลือได้ลำดับความ
เป็นไปของวงการวรรณกรรมไทยให้
ฟัง และเมื่อถามถึงบทบาทของ

นิทานนานาชาติ

อำนาจเมตตา

(นิทานยุโรป)

ความเมตตาเป็นคุณธรรมสำคัญ ไม่ว่าชนชาติใดต่างก็ถือเป็นเรื่องสำคัญเช่นเดียวกัน อันจะพาตัวให้พ้นภัยได้ ดังเรื่องนที่เล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชาวคนหนงซงเมยตาย ทั่วลูกแฝดชายหญิงไว้ให้เลี้ยงดูต่อไปอีก ชาวคนผู้เป็นพ่ออุตสาหะเลี้ยงลูกแฝดมาเป็นเวลาหลายปี แต่ก็เป็นเรื่องยากลำบากที่จะดูแลบ้านให้เรียบร้อยไปได้ในเมื่อไม่มีแม่บ้าน ดังนั้นในที่สุดชายนั้นก็ตัดสินใจใจเมยใหม่ คิดว่าเมยใหม่คงจะช่วยดูแลลูกกำพร้าแม่ให้เป็นอย่างดี แต่ผลคาคด แม่เลี้ยงกลับดูร้าย ทารุณ ให้เด็กทั้งสองกินม้ออดมอตลอดมา ไม่ได้เพียงนั้น ยังกิดก้าจัดเด็กทั้งสองเสียอีกด้วย วิธีก้าจัดที่ตที่สุดก็อส่งเด็กน้อยลูกแฝดไปให้แม่มดในป่าทาบ ดังนั้นวันหนึ่งแม่เลี้ยงจึงเรียกลูกเลี้ยงมาบอกว้า

“เจ้าทั้งสองเป็นเด็กดี แม่จะส่งเจ้าไปเยี่ยมยายของแม่ที่อยู่ในบ้านหลังเล็กๆในป่า เจ้าต้องคอยรับใช้ยายของแม่ให้ดีนะ ถ้าทำดีก็จะได้รับรางวัล และจะได้สิ่งที่ดีที่สุดแน่นอน”

ฝาแฝดผู้หนึ่งที่เป็นผู้หญิงเป็นเด็กฉลาดเกินอายุ เมื่อรู้ว่าแม่เลี้ยงจะส่งตนเข้าไปหายายของแม่เลี้ยงในป่า ก็คิดว่าควรจะต้องไปหายายของตนก่อน บอกให้รู้ว่าแม่เลี้ยงจะส่งตนพ้องไปที่ไหน เมื่อยายรู้เรื่องเขาก็ตอบว่า

“โอ หลานเอ๋ย แม่เลี้ยงของเจ้าน่ะไม่ได้ส่งเจ้าไปหายายของเขาหรอก ส่งเจ้าไปหาแม่มดนะ แม่มดนั้นระร้ายนักมันอยู่ในป่าทาบ แต่พี่ยายว่านะหลาน เจ้าทั้งสองต้องสุภาพและใจดีมีเมตตาแก่ทุกคนอย่าพูดคำไม่ดีแสดงความโมโหโทโส แล้วอย่าไปแตะต้องข้าวของของใครๆแม้แต่ของ ถ้าทำได้เช่นนั้นแล้วใครเล่าเขาจะไม่ช่วยเจ้า”

แล้วยายก็ให้หมหลานมาขวดหนง หมแฮมซนหนง ขนบั้งกอนหนง แล้วเด็กทั้งสองก็ออกเดินทางไปตามคำส่งของแม่เลี้ยง ถึงกระท่อมเล็กๆในป่าตอนที่ทาบที่สุดเมื่อมองเข้าไปดูข้างในกระท่อมก็แลเห็นแม่มดนอนเอาหัวพาดธรณีประตู เท้าข้างหนึ่งยื่นมมห้องมมหนง เท้าอีกข้างหนึ่งยื่นอีกมมหนง ส่วนเข้าชั้นสูงขึ้นจนเกือบจะจดเพดานบ้าน ครันได้เห็นเด็กทั้งสอง

แม่มดก็ร้องถามว้า

“ใครนั่นนะ”

“สวัสดีจะยาย” เด็กทั้งสองพยายามตอบอย่างสุภาพทงๆทกถ้วแสนกลัว ต่างพยายามแอบหลังกันและกัน “แม่เลี้ยงส่งเรามารับใช้ยายจ้ะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ลองดูจ้ะ จะทำได้ไหม” แม่มดพูด “ถ้าทำเป็นที่ถูกใจข้า ข้าจะให้รางวัลเจ้า ถ้าไม่อย่างนั้น ข้าจะเอาเจ้าใส่กระทะทอดเสียเลย”

พูดแล้วก็ส่งเด็กผู้หญิงให้บนฝ้าย ส่วนเด็กผู้ชายให้เอากระซอนไปตักน้ำจากสระ ส่วนตัวเองเข้าไปในป่า ขณะที่เด็กผู้หญิงนั่งอยู่ที่เครื่องบนฝ้ายพลางร้องไห้สะอึกสะอื้นเพราะบ่นไม่เป็น ทนโดนนักไดยินเสียงผีเทานอยๆดังเป็นรอยๆ เสียงผีเทานั่นเองออกมาจากรูทกรูทกรูมมในกระท่อม หนร้องถามเด็กน้อยว้า “หนูน้อยร้องให้ทำไม นั่นตาแดง เอาขนมปังมาแบ่งเราบ้าง เรามาทางจะช่วย”

เด็กน้อยเอาขนมปังที่ยายให้มาให้หนูกิน หนูก็เลยบอกว่า แม่มดนี้มีแมวอยู่ตัวหนึ่ง แมวตัวนั้นชอบ (อ่านต่อหน้า ๑๐๘)

เมื่อเรอรวนด้วยแรงลมหลาย
เรือกล้มจมวารี จมหลายๆที่เขาก็คึก
ผิวดังเกิด ไม่ว่าคนสมัยโน้นหรือสมัย
นี้เหมือนกัน จนมุมจนปัญญาขึ้น
มากหาเจ้าพ่อเจ้าแม่ไว้ก่อน ชาวจีน
ที่ต้องเรือข้าก็เลยสร้างศาลขึ้น
บนบานขอให้ผ่านโดยปลอดภัย เรียก
กันว่าศาลเจ้าแม่แลนเท ชาวเรือผ่าน
ไปมาขอมือไหว้ เรือโขงหรือไม้โขง
เรือด่วนเรือเมล็ดอะไรก็ไหว้กันทั้งนั้น
แหละ ไม่รู้ว่าไหว้ทำไม ผมงก็ไหว้
ไปกับเขาด้วยเหมือนกัน

(อ่านต่อฉบับหน้า)

อำนาจเมตตา (ต่อจากหน้า ๒๗)

หมูแฮม ถ้าหากยกหมูแฮมให้แมว
แมวจะช่วยหาทางให้ออกจากป่าไป
ได้ ส่วนพวกคนจะช่วยบันผ่ายให้
ด้วยเหตุนี้หนูน้อยจึงไปเที่ยวหาแมว
และก็ได้ไปพบพี่ชายกำลังเอา
กระซอนศักรมาจากสระ น้ำรวไหล
ออกมาหมด น้องสาวพยายามปลอบ
พี่ชาย พอดีได้ยินเสียงขยับปีก ก็
ปรากฏมีนกไทรตึงฝูงบินมาจับบน
พื้นดินใกล้ๆกับเด็กทั้งสอง นกไทร
ได้พูดขึ้นว่า

“เอาขนมปังเป็นชิ้นเล็กๆให้
เราบ้าง เรามีทางช่วยให้น้ำคงอยู่
ในกระซอน”

ลูกแฝดบิขนมบั้งโยนให้บนพื้น
นกไทรจึงพากันมาจิกแล้วก็ส่งเสียง
ร้องอย่างสบายใจ เมื่อกินอิ่มจนถึง
ขั้นสุดท้ายแล้ว นกไทรก็ได้บอก
เด็กชายให้เอาโคลนจากกระซอนให้
ทั่วแล้วตักน้ำ ลูกแฝดคนพี่ก็สามารถ
ตักน้ำเอาไปให้ถึงกระท่อมได้โดย
น้ำไม่หกสักหยด

ครั้นมาถึงกระท่อม ก็ได้พบ
แมวนอนขดอยู่บนพ่นห้อง เด็กทั้งสอง

สองเอามือลูบหัวแมว แล้วเอามือ
แฮมให้กิน พลงพูดว่า

“แมวเหมียว บอกเราซิว่า เรา
จะไปให้พื้นแม่น้ำได้อย่างไร”

แมวขอบคุณเด็กทั้งสองที่ให้
หมูแฮมกิน ก็เลยให้ผ้าเช็ดหน้าผืน
หนึ่งกับหัวอีกเล่มหนึ่ง พร้อมทั้ง
อธิบายว่า

“ถ้าแม่ผดตามมา ก็เอาผ้า
เช็ดหน้าวางไว้ที่พื้นดิน แล้ววิ่ง
หนีให้เร็วที่สุดที่จะเร็วได้เที่ยวจะ
ไม่ช้าผ้าเช็ดหน้าก็จะทำพื้นดินตรง
นั้นกลายเป็นแม่น้ำใหญ่กว้างลึก ถ้า
เห็นแม่ผดข้ามน้ำมาได้ละก็ เอาหัว
เล่มนี้ขว้างไป พลงวิ่งหนีอย่างรวดเร็ว
ที่สุดด้วยนะ พื้นดินตรงที่หัวตกลง
ไปจะกลายเป็นบ้ำทึบ ซึ่งกว่าแม่ผด
จะบุกฝ่าไปได้ หนูทั้งสองก็คงหนี
ไปได้ไกลพอแล้ว”

แมวบอกยังไม่ทันจบ พอดี
แม่ผดกลับมาดูว่า เด็กทั้งสองทำ
งานที่ตนส่งสำเร็จเรียบร้อยหรือไม่
เมื่อเห็นเรียบร้อยแล้วเช่นนั้น ก็ยัง
สำคัญต่อไปอีกว่า

“งานที่ทำวันนี้ดีพอแล้ว พรุ่งนี้
เจ้าจะต้องมีงานยากกว่านี้ทำ ถ้าไม่
ทำให้ดีๆ ละ เจ้าเด็กน้อยเอ๋ย เป็น
ลงกระทะนั่น”

เด็กทั้งสองนอนอยู่บนกองฟาง
ตรงมุมกระท่อม แต่ก็ไม่กล้าหลับตา
ลงสักกับแม่แต่หายใจก็แทบจะไม่
กล้าหายใจ ถึงตอนเช้าแม่ผดให้เด็ก
ผู้หญิงทอดผ้าสองผืนให้เสร็จก่อนคำ
ส่วนเด็กชายให้เกี่ยกพื้นเป็นชั้น
เล็กๆ ให้หมดทั้งกอง ตั้งแล้วตนเอง
ก็เข้าไปในบ้ำอย่างเคย

พอแม่ผดกลับสายตาไปแล้ว
เด็กทั้งสองก็รวบผ้าเช็ดหน้ากับหัว
จึงมือก้นวิ่งหนีไป เด็กทั้งสองวิ่ง

วิ่ง วิ่ง และได้ไปพบหมาเฝ้าบ้าน
ซึ่งทำท่าจะกระโจนเข้าใส่ เด็ก
ทั้งสองจึงเอาขนมปังที่เหลือยื่นให้
หมากินแล้วก็กระดิกหาง เมื่อวิ่ง
ต่อไปก็ไปพบต้นเบ็ชขวางทางอยู่
กึ่งต้นเบ็ชลงมาระจนเกือบโดน
นั้นนี่ตา ลูกแฝดคนน้องจึงเอาใบ
ผูกผมออกมาผูกกิ่งเบ็ชเข้าด้วยกัน
แล้ววิ่งออกจากรบ้ำมาลงทุ่งโล่ง

ในระหว่างนั้นแมวก็ช่วยทอดผ้า
สองผืนนั้น แม่ผดกลับมาดู แล้ว
กระซิบถามอยู่ตรงหน้าต่างว่า
“กำลังทอดผ้าอยู่หรือ หนูน้อย” แมว
ก็ตอบแทนว่า “กำลังทอดอยู่จะยาย”
ซึ่งทำให้แม่ผดรู้ว่าไม่ใช่เด็ก เด็กทั้งสอง
หนีไปแล้ว แม่ผดโกรธแมวมาก
หวดเข้าไปด้วยโอษฐ์ แล้วพูดว่า

“ทำไมปล่อยเด็กไป หา ทำไม
ไม่ตะกุกตะกั่นตาเข้า”

“ก็เขาให้หมูแฮมข้ากินนี่ ข้า
อยู่รับใช้ท่านเป็นปีๆ ไม่เคยได้กิน
อะไร กระดกสักชิ้นก็ไม่มี”

แม่ผดก็ไปเล่นงานหมาเฝ้าบ้าน
กับต้นเบ็ช หมาก็บอกว่าเพราะเด็ก
ทั้งสองให้กินขนมปังซึ่งแม่ผดไม่
เคยให้ จะให้อย่างมากก็เป็นขนมปัง
ข้างแข็งๆ ส่วนต้นเบ็ชก็ว่า แม่ผด
ไม่เคยสนใจดูแลรักษากันของตน เด็ก
ทั้งสองมาช่วยผูกให้ ทำให้สุขสบาย
ขึ้น เมื่อแม่ผดเห็นจะพลงหมากับต้น
เบ็ชไม่เป็นผล จึงจัดแจงติดตาม
เด็กทั้งสองไปเอง

เมื่อเด็กทั้งสองได้ยินเสียง
แม่ผดตามใกล้เข้ามา ก็เหวี่ยงผ้า
เช็ดหน้าไป ทนโดนนั้นก็ปรากฏมี
แม่น้ำใหญ่กว้างและลึกขวางกั้นอยู่
กว่าแม่ผดจะจัดการหาตัวข้ามน้ำได้
ก็กินเวลาตั้งนาน แต่กระนั้นแม่ผด
ก็ยังตามเด็กน้อยใกล้เข้ามาอีก
ลูกแฝดคนน้องจึงจัดการขว้างหัวไป

และได้กลายเป็นป่าทึบปรากฏขึ้นมาทันที ต้นไม้ในป่าขึ้นหนาแน่น ทั้งรากไม้ก็ยังก้ำกั้นพันกันแน่นทึบ ไม่อาจจะผ่านไปได้อย่างๆ เมื่อแม่แมดมาพบป่าทึบเช่นนั้น เขาก็เห็นว่าไม่มีทางติดตามได้ทันที จึงหันหลังกลับกระท่อมของตน

เด็กน้อยทั้งสองก็วิ่งตรงไปยังบ้านของตน และเล่าเรื่องให้พ่อฟังโดยตลอด พ่อโกรธแม่เลี้ยงมากจึงขับไล่ให้พ้นบ้าน ไม่ยอมให้กลับมาอีก และนับแต่นั้นมาแม่คนแปลกหน้าอื่นๆ พ่อก็ไม่ยอมให้เข้ามาใกล้ลูกของตนอีกเลย ♥

อย่ายอมเป็นทาสนาฬิกา

(ต่อจากหน้า ๓๔)

โดยคิดว่า เขาพอสามารถประมาณ ไม่ต้องห่วงไม่ต้องกลัวมาก จิตใจของเราระบายและคลายเครียดหมดกังวล เมื่อทำทุกอย่างโดยไม่รีบเร่งเกินควรจนหวั่น เพราะงานโดยเฉพาะงานบ้านนั้นเป็นงานที่ออกจะมากกว่าตารางเวลาเสียอีก ถ้าจะเอาให้สมบูรณ์แบบจริงๆ

แม้บ้านที่ตลาดจะอาศัยนาฬิกาเพื่อกำหนดที่จะทำโน่นทำนี่ แต่ก็ไม่ใช่เป็นที่จะต้องรีบเร่งจนเกิดความเครียด เพราะกลัวตัวจะบกพร่องต่อหน้าที่เกินควร สิ่งใดที่รอไปได้อีก ไม่จำเป็นต้องเร่งรัดเกินควรจนรู้สึกตัวตัวเองเครียด และเกิดห่วงกังวล พึงระลึกไว้ว่าเราได้ทำพอควรแล้ว และเพื่อความสบายใจของตัวเองเราก็คงจะผัดผ่อนได้ มิใช่ต้องเป็นทาสนาฬิกาตลอดกาล คิดได้อย่างนี้แล้วคุณก็จะรู้สึกว่าโลกดูแจ่มใสและไม่มีอาการของประสาทเครียด ♥

บุษบกใบไม้ (ต่อจากหน้า ๓๗)

“ผมชินแล้ว”

“แหม บิเกลียดค่านิจจังเลย อยู่ยังใจจนชิน” หล่อนทำเสียงขัดใจ “โฮ้ย...จะบ้าตาย”

เขาหัวเราะขำที่หล่อนเริ่มพาล

“ใจเย็นๆนะ เดี่ยวคงจะมีลมพัดมาซักหน่อยหรอก ความจริงถ้าอากาศสละสลวยอย่างสองวันก่อน ก็คงจะดีนะละ แดดไม่ร้อน”

แก้มหล่อนแดงก่ำเหมือนแก้มเด็ก บิทองเปิดฝากล่องพลาสติก พลาสติก

“แหม...แม่ครัวที่นั่นดีจังนะคะ ผัดข้าวน้ำกิน สีสวยเขียว เครื่องเคราเพียบพร้อม” หล่อนเขย่งเต้าแกวที่ปอกเปลือก หั่นแฉลบเป็นชิ้นเรียงเรียบเป็นแถว พร้อมพริกขี้หนู หั่นฝอยและชิ้นมะนาวน้อยๆ ไม่หลงลืมกระทั่งต้นหอมซึ่งโปะมาบนหน้าข้าวให้แยกออกจากกัน แล้วคลุกปนไปกับข้าวผัดสีชมพู

“ข้อสมนะเขือเทศนั้นเขาก็ทำกันเอง หัวหน้านะให้ทำ”

“แหม...หัวหน้านั้นยังกะผู้หญิงเลยนะคะ”

“มันก็ต้องยังงั้นแหละอะ พอทำอะไรได้ก็ต้องทำ” ภิพรายเปิดกล่องของตัวเองและกล่องเล็กๆอีกกล่องหนึ่งซึ่งมีไข่ดาวราดน้ำปลาพริกมาพร้อมสรรพ “แถวเมืองเหนือนี่ส่วนมากพวกที่พอมือด้านถนอมอาหาร เขาก็มักจะทำแฮมมั่ง ซอสมั่งไว้นกินเอง อย่างแฮมสตรอเบอร์รี่ แฮมผิวน้ำ หรือไม่กี่พวกผัดคอง ความจริง ผมว่าถ้าเราทำได้อะกิดีมากเชียวนะอะ ประหยัดด้วย ปลอดภัยด้วย”

“ก็ปลูกผักเลี้ยงเองไม่ดีหรือคะ” บิทองประชด

“ถ้าปลูกได้ละก็ดีมาก” เขา กลับว่าอย่างนั้น

“พวกคุณนี่เป็นพวกพ่อบ้าน บิว่านะ...เพราะดูเหมือนจะทำอะไรได้ไปหมดเลย”

“ข้าราชการตามท้องถื่นทุรกันดารที่ตรงๆ ไม่เล่ก็เลอะก็มักจะมีความรู้รอบตัวดี ก็เราจำต้องทำได้ทำเป็นให้มากที่สุดเท่าที่เราสามารถ” เขาตักไข่ดาว ใบหนึ่งวางลง ไปบนข้าวของหล่อน “หมายถึงว่าเราต้องแก้ไขเหตุการณ์เฉพาะหน้าได้ทุกอย่าง”

“แล้วพวกที่เล่ก็เลอะคะ” บิทองถามหัวเราะๆ ซักเริ่มบรรเทาความเหนื่อย ลมหายใจที่หอบถ่อค่อยๆ คลายเสียงดังจนเป็นปกติ หากแต่ยังไม่ลงมือรับประทาน

“พวกที่เล่ก็เลอะก็พวกที่มัวเหลาหนึ่งงานบ่อย มีอาชีพทำไปเสร็จปลอมส่งคลัง ยักยอกเครื่องมือเครื่องใช้ของหลวงไปใช้ส่วนตัวอะไรพวกนั้นนะซีอะ”

“มีมากไหมคะ”

“มากเหมือนกัน” ภิพรายตักข้าวเข้าปาก ส่งต้นหอมตามเข้าไป กัดกรั้วอย่างเอร็ดอร่อย

“ชอบต้นหอมหรือคะ” หญิงสาวถาม

“ชอบอะ ผีดี”

บิทองเหยียดขาออกไป และวางกล่องไว้กับหน้าขา เริ่มลงมือกิน ความเหน็ดเหนื่อยที่ต้องเดินขึ้นเขาด้วยขาของตัวเองทำให้นึกเห็นใจพวกที่ต้องเดินปลูกป่าไปทั่วภูเขาอย่างข้ง แค่นี้ก็ยังเหนื่อยปานใจจะขาด แล้วเดินไปทำงาน ▶▶

บรรจบ พันธุเมธา ๓๔ ๓๖๔๕ ๗ ๑๖-๒๕๖

นิทานนานาชาติ

อากิโมกงผู้วิเศษ

(นิทานชาบัท)

ความเชื่อเรื่องแม่มดหมอผี
ผู้วิเศษและอำนาจลึกลับทำให้
คนเป็นกลีบตาย หรือคนตาย
กลับฟื้นคืนชีวิต ย่อมมีเป็นของ
ธรรมดาตามถิ่นต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น
ตะวันตกหรือตะวันออก ชาวชาบัท
ก็มีความเชื่อเรื่องเช่นนี้เช่นเดียวกัน
ดังที่ลออน โคมเบอร์เล่าไว้ในนิทาน
จากบอร์เนียว ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีหญิงคนหนึ่งมีลูก
สาวสวยน่ารัก ทั้งนางและสามีรัก
ลูกสาวมากปานดวงใจ เมื่อหนูน้อย
เติบโตเป็นสาว ก็ได้กลายเป็นหญิง
สาวสวย มีอารมณ์ดี หน้าตาอัน
สะสวยนั้นย่อมละไมอยู่เสมอ ดังนั้น
จึงได้มีชายหนุ่ม ในละแวกนั้นหลาย
ต่อหลายคนมาสู่ขอ แต่พ่อแม่ไม่
ยอมยกให้ แม่ของหญิงสาวที่ชื่อ
กิโนมูกก็มักจะอ้างว่า

“ลูกของข้ายังเล็กอยู่ ยังไม่โต
พอจะแต่งงานได้”

แต่ที่จริงนางมีลูกอยู่เพียงคน
เดียว จึงไม่อยากจะลูกจากไป อยาก
ให้ลูกสาวอยู่ด้วยนานๆ นานที่สุด
เท่าที่จะนานได้ เมื่อเป็นเช่นนั้น นาง
จึงหวงลูกสาว ไม่ยอมให้ไปไหนถ้า
แม่ไม่ได้ไปด้วย แม้แต่ลงจากเรือน

ก็ไม่ยอมให้ลง ช่างไปเล่นหรือคบหา
กับเพื่อนฝูงก็เป็นอันห้ามขาด

วันหนึ่งกิโนมูกอยู่บ้านตาม
ลำพัง ได้ยินเสียงแปลกมาร้องเรียก
ซออยู่นอกบ้านว่า “กิโนมูก ทำไม
ไม่ลงมาเล่นกับเราบ้าง” เมื่อหญิง
สาวโผล่หน้าออกไปมองดู ก็แลเห็น
พอมดชราคนหนึ่ง รุ่งเรืองผอมแต่
หนังหุ้มกระดูกยื่นยืมพรางกวมือ
เรียก มีส้อมนึ่งหน้าตาทำทางน่า
เกลียดน่ากลัวยืนอยู่ด้วย ๓-๔ ร่าง
แต่ละร่างถือดาบมาด้วย กิโนมูก
เห็นแล้วอดตกใจไม่ได้ แต่ก็ได้
แข็งใจตอบไปว่า

“แม่ไม่ยอมให้ลงเรือนไปไหน”
“เรื่อนนั้นข้าไม่รู้ด้วย” พอมด
พูด “ข้ามาก็เพื่อจะมาพาตัวนาง
ไป”

พอพอมดพูดจบ สมนพอมดก็
กรูเข้าไปในบ้านและตรงเข้าจับตัว
กิโนมูก หนีบตาเดียวสมนพอมดก็
เอาเชือกออกมามัดกิโนมูกแล้วก็
ลากตัวพาออกไปนอกบ้าน พอออก
ไปนอกบ้าน หญิงสาวก็ล้มลงสิ้นสติ
พอมดสำคัญว่านางตายจึงพูดว่า

“ถึงจะตายก็ไม่เป็นไรหรอก
เราจะได้อาตั่ววิญญาณไปทั้งแต่ร่าง
ไว้ที่นี่”

แล้วพอมดก็ว่าคาถา หญิงสาว
ก็ได้กลายเป็นผีไปจริงๆ ดังคำของ
พอมด ต่อจากนั้น พอมดกับสมน
ก็ได้จัดการพาวิญญาณหญิงสาว หนี
ออกจากหมู่บ้านไปโดยเร็ว เร็วที่สุด
ที่จะเร็วได้ พอมดหัวเราะเสียง
ดังลั่น พรางพูดว่า

“แปลกแท้ๆ แปลกจริงๆ ที่ข้า
จะได้มีเมียโดยไม่ต้องเสียค่าสินสอด”

ในขณะนั้น ได้มีชาวบ้านสอง
คนกลับจากทำนา มาแลเห็นคณะ
ของพอมดกำลังจะออกจากหมู่บ้าน
ไป รู้สึกแปลก จึงร้องถามไปว่า

“นั่นจะไปไหนกันนะ พ่อเฒ่า”

พอมดกับสมนเหมือนอย่างขก
บันเล้ง ทันใดนั้นได้มีควันลอยพุ่ง
ออกมา พอมดกับคณะก็หายวับไป
ที่จริงก็ไม่ได้หายไปไหน เพียงแต่
พอมดใช้เวทมนตร์บังตาชาวบ้านทั้ง
สองนั้นเท่านั้น พอมดกับสมนพา
วิญญาณกิโนมูกรีบเดินทางเข้าป่า
ตรงไปยังภูเขาคือเป็นที่อยู่ของพอมด
ซึ่งอยู่ห่างไกล

ขณะมาระหว่างทาง พอมดกับ
สมนผ่านต้นไม้สูงใหญ่ต้นหนึ่ง ซึ่ง
บนยอดมีผู้วิเศษคนหนึ่งอาศัยอยู่
ผู้วิเศษนั้นชื่ออากิโมกง เป็นคนใจดี

(อ่านต่อหน้า ๑๐๘)

ถ่ม อ้วนเป็นคุ่มมังกรก็มี มาเดิน
ระบำเปลื้องผ้าออกทำวិถุการต่างๆ

เรื่องมาข่งตอนแม่คนอ้วนออกมา
คุยกับคนดู แม่อ้วนคนนั้นหน้าตาสวย
อายุยังไม่มากนัก ไขมันกระพ้อม
ไปทั้งตัว เธอพูดภาษาอังกฤษชนิด
ที่ผมจะได้ว่าต้องเป็นคนอเมริกัน
ผมหลง (ไม่ได้ตั้งใจเลยจริงๆ) เข้า
ไปนั่งอยู่แถวหน้า นั่งติดอยู่กับป๊ะ
และคุณบ๊าย แม่อ้วนนั้นเปลือยกาย
เรียวร้อย มีสายตุงตุงติดอยู่ตามตัว
บิดหน้อย คงจะเพื่อความสวยงาม
แหละนะเพราะปกปิดอะไรไม่ได้
อยู่แล้ว พอคุยกับคนดูนิดหน้อยก็
เริ่มเล่นตลก โดยเดินจับหัวคนดูที่
นั่งอยู่แถวหน้าเข้าชนหน้าอกตัวเอง
ชายที่ขวาที่ เสียงหัวเราะเฮฮาดัง
สนั่นหวั่นไหว ผมนั่งหน้าเหลือ
สองนิ้ว นักหาวิธแก้สถานการณ์
ไม่ออก ได้แต่นั่งขมแขยๆ รอ
ชะตากรรม

คุณบ๊ายทนไม่ไหว พอแม่อ้วน
ไล่ลงมาถึงผม คุณบ๊ายก็กระโดดลุก
จากที่นั่งหลบไปอีกทาง ฝรั่งคนที่
นั่งอยู่ข้างหลังคุณบ๊ายกระโดดผลุง
ข้ามเก้าอี้เขามา นั่งแทนคนที่ ทำหน้า
ไม่รู้ไม่ชี้ แต่แม่อ้วนไม่ยอม ไล่ฝรั่ง
กลับที่เรียกคุณบ๊ายกลับมา นั่งที่เก่า
แล้วก็ลงมือเอาอีกผม แม่อ้วนเห็น
ผมนั่งหน้าเจ้มเจ้มสงบแสงขมด
เลยบอกผมว่า “ยู เกท อะ ซอฟท์
ทซ์ เบบ” ป๊ะซึ่งนั่งติดกับผมก็
ซอฟท์ทซ์เหมือนกัน แต่คุณบ๊าย
เจอฮาร์ด แม่อ้วนโมโหเลยสะบัด
ซ้ายสะบัดขวาเสียหลายครั้ง

ว่าที่จริงคุณบ๊ายคงไม่ได้ตั้งใจ

จะทำให้แม่อ้วนเสียหน้าที่ลูกหน
หรือ แต่คงจะเป็นด้วยตกใจมาก
กว่า ผมเองยังใจหายวาบแทบจะวิ่ง
กลับกรุงเทพฯเอาเลยตอนที่เห็นแม่
อ้วนเริ่มเล่นงานคนแรก

เสร็จจากกระบ่าเปลือยเราก็ตีเดิน
ขึ้นชั้นบน เข้าไปในห้องซึ่งมีสภาพ
เหมือนโรงละครเล็กๆ เวทียกพื้นขึ้น
ไปสักสองสอก นั่งกันยังไม่ทัน
เรียบร้อยดีก็มีผู้หญิงผู้ชายวิ่งตาม
จังหวะเพลงออกมาแสดงท่าเพศ
สัมพันธ์กัน เขาก็พยายามออกแบบ
ทำให้มันสวยละนะ หลายท่าดูคล้าย
ท่าบัลเล่ต์ แต่มันเป็นท่าบัลเล่ต์ไป
ไม่ไหวเพราะทั้งหญิงและชายเปลือย
หมดอย่างนั้น แสดงกันอยู่ห้าคู่
ผู้หญิงส่วนใหญ่ก็ถือพวกที่เดินให้เรา
ดูอยู่ข้างล่างเมื่อก่อนนั้นแหละ

เสร็จจากห้องนี้เราก็ตีเข้าไปอีก
ห้องหนึ่ง ห้องนี้เป็นโรงหนัง เสีย
เงินครึ่งหนึ่งนั่งชมรายการให้สาม
รายการ หนึ่งที่ฉายเป็นหนังโป๊ เรา
นั่งดูกันพอให้พออดพะอึมครบทุกคน
อยู่คู่หนึ่งแล้วก็พร้อมใจกันบอกว่า
กลับดีกว่า (อ่านต่อฉบับหน้า)

อากิโมกงผู้วิเศษ (ต่อจากหน้า ๓๕)

มีความเมตตากุณมา เมื่อเห็นพวก
ของพ้อมดเดินผ่านมา คิดว่าเขาจะ
กินเลี้ยงกันเพราะอากิโมกงเองก็
ชอบสนุกชอบกินเหล้า จึงร้องถาม
ไปว่า

“ไครนั้นนะ”

แต่แล้วก็ต้องถามซ้ำไปอีก
เมื่อเห็นพ้อมดกับสมุนกำลังพา
วิญญาณหญิงสาวไปด้วย อากิโมกง

ถามว่า “แล้วนั้นจะพากันไปไหน
เล่า”

พ้อมดยกมือชี้ไปที่อากิโมกง
แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทั้งนั้นเพราะ
อากิโมกงก็รู้เวทมนตร์คาถาเหมือน
กัน เวทมนตร์ของพ้อมดจึงทำอะไร
อากิโมกงไม่ได้ มีหน้าซ้ำอากิโมกง
ยังว่าคาถาที่ทำให้พ้อมดกับสมุนผี
กลายเป็นหนูไปในพริบตา และ
วิญญาณหญิงสาวกลายเป็นไม้
ชิ้นเล็กๆชิ้นหนึ่ง อากิโมกงได้นำ
ไม้ชิ้นเล็กนั้นตรงไปยังหมู่บ้านที่
หญิงสาวอยู่

เมื่อไปถึงหมู่บ้านนั้น ก็ได้
แลเห็นคนกำลังร้องไห้กัน คน
เหล่านั้นพูดว่า

“พ้อมดเลวร้ายนั้น ฆ่าคน
ของเราเสียตั้งสองคน”

แล้วยังเล่าต่อไปว่ากิโนมุตกก็
ได้ตายไปด้วย ได้ยินเช่นนั้น
อากิโมกงจึงได้ตรงไปยังบ้าน
หญิงสาว ขณะนั้นพ้อมดกับแม่ของ
กิโนมุตกกำลังร้องไห้อาลัยลูกสาว
อยู่ อากิโมกงจึงบอกแก่คนทั้งสองว่า

“อย่าร้องไห้ไปเลย ลูกสาวยัง
ไม่ตายหรอก พ้อมดมันเพียงแต่ใช้
คาถาอาคมสะกดเอาวิญญาณของ
นางไปเท่านั้น”

พูดแล้วก็เอาไม้ชิ้นเล็กๆนั้น
วางบนอกของกิโนมุตก เพียงอธิษ
แต่ย์กิโนมุตกก็ได้ลืมตาขึ้น พลัง
พูดว่า

“โอ๊ย แม่เจ้าลูกฝันร้ายเหลือเกิน
ลูกฝันว่าถูกพ้อมดชั่วร้ายกับสมุนผี
ของมันพาเอาตัวไป”

“อย่าตกใจไปเลยลูก” แม่ปลอบ

“ตอนนั้นลูกเป็นปรกติแล้ว ไม่มีอะไรแล้ว”

แล้วแม่ก็กอดลูกสาวไว้ด้วยความรักใคร่ยินดี พร้อมกันนั้นก็กล่าวขอบคุณอาทิโมกงที่ช่วยลูกสาวของตนไว้ ยังอาทิโมกงเล่าเรื่องราวที่ตนได้พบพ้อมดผู้กับสมุน และตนได้สาปจนกลายเป็นหนูไปหมดทั้งพ่อทั้งแม่ก็โนมุลกซึ่งสำนักบุญคุณของอาทิโมกง จนต่อมาภายหลังเมื่ออาทิโมกงมาสู่ขอในมุลกคนทั้งสองตลอดจนอาทิโมกงต่างก็เต็มใจ และได้จัดงานแต่งงานอย่างใหญ่โต มีการกินเลี้ยงกันถึงสามวันสามคืน ♥

บุษบกใบไม้ (ต่อจากหน้า ๓๗)

“เอ...ต่อไปสมย์ลูกเราเห็นจะต้องยอมรับว่า ไทยคืออเมริกันอะฮะ”

“ไม่ต้องสมย์ลูกหรอก สมย์เรานี้แหละ”

“แต่ผมว่า คล่องไม่คล่องไม่สำคัญนะ สำคัญที่ตัวบุคคล” ภิปรายออกความเห็นขณะเดินตามกันเลียบบาราศ์เพื่อจะเข้าตลาดซึ่งเขาจอดรถไว้ตรงนั้น มีพนักงานคนสนิทนั่งรออยู่ เพราะงานที่ต้องทำต่อไปคือจ่ายของกินของใช้สำหรับบริการคณะตรวจราชการ “ถ้าตัวบุคคลมีความรู้ความสามารถ เรื่องเกาะควงน่าเรื่องเล็ก ก็บอกคนเขาทำอะไรก็ได้ ไซ้โหมล๊ะฮะหัวหน้า” เขาทำแล้วไม่น่าเกลียด ผมว่านะ เพราะเขารู้ว่าเขาเป็นใคร กำลังทำอะไรและจะทำอะไร”

“หนอ...”

“จริงโหมล๊ะฮะ”

“เอ...ข้างหัวเก่า”

“หัวหน้าจะคิดแต่จะบิดประเพณีไทย ซึ่งถ้าทำได้...ผมก็ว่าดี แต่ถ้าไม่ทำเพราะทนกลัมนั้นไม่ไหว ก็ไม่เป็นไร ถ้า...”

“ไอ้เบ๊อกเอ๊ย” สามภพหัวเราะ

เขาปกครองคนอย่างเพื่อนอย่างญาติ ถ้อยถ้อยที่ถ้อยคุยกัน รับฟังความคิดเห็นของกันและกัน ขามสนุกก็สรวลเสเฮฮาเที่ยวเตร่ร่วมกัน แต่ยามทำงานต้องทำจริง จะเกรงบิดพลิ้วมิได้ สามภพประกาศไว้อย่างจริงจังว่า ‘ถ้าคุณอยู่กับผมคุณต้องทำงาน เรื่องการเงินเงินเดือน ผมจะเสนออย่างเป็นธรรมที่สุดกับทุกคนที่ทำงาน ผมชอบคนประจบเหมือนกัน แต่ต้องประจบด้วยการทำงานอย่างซื่อสัตย์สุจริต’

“เอ็งมันก็เข้าข้างเด็กรุ่นเดียวกันซี ไซ้โหม”

“ไม่ใช่หรอกฮะ แต่หัวหน้าต้องทราบวาระดีการอบรมของคนเรานี้ไม่เท่ากัน ความกล้าความกลัวก็ไม่เหมือนกัน ความเข้าใจก็ไม่ตรงกัน เด็กสมัยนี้มีสักกักรอบรั้วที่มกิริยามารยาทเป็นคนไทยแท้ๆ และชื่นชมยินดีว่าประเพณีของตัวนั้น แท้ๆแล้วก็คือประเพณีของผู้ที่สอนให้รู้จักสงบระงับวัฒนธรรมต่างๆไว้ในที่โน่นทำ ไม่หกละเมนดีลังกาต่อหน้าสาธารณะ มีสักกัคน”

“ไอ้เบ๊ยกนี้จริงวะ” เขาตอบว่า

ลูกน้องหัวแก้วหัวแหวนอย่างชอบใจ

“พ่อแม่ผมก็หัวโบราณ อบรมมาอย่างโบราณเหมือนหัวหน้าแหละ”

“แล้วเอ็งยอมหรือวะ”

“บางอย่างผมยอม แต่บางอย่างผมก็ไม่ยอม อย่างการแสดงความกตัญญู...จะมากดขี่ให้ผมเอาแต่ฟังลูกเดียว ผมก็ไม่ยอม” ภิปรายบอก “หรือผู้ใหญ่ทำอะไรเฮงๆซวยๆแล้วจะมาบอกให้ผม ‘ครับผมๆ’ อยู่เรื่อยก็ไม่ยอมอีกเหมือนกัน”

สามภพไม่แปลกใจเลยที่งานของเขาเดินไปได้ด้วยดี งานใหญ่และสำคัญเขียงนี้ ไม่ได้ขึ้นอยู่ที่เขาเพียงคนเดียวเลย หากอยู่ที่ผู้ใต้บังคับบัญชาของเขาด้วย เขานั้นเหมือนกับต้นกัจจิง แต่หากลูกเรือในปกครองเกิดเจ้าเล่ห์เพทุบาย ดัดหลังเขา หักอกเขา เขาหรือจะดำรงความเป็นหัวหน้าหน่วยงานนั้นไว้ได้ แม้จะดำรงได้ แต่ก็คงเดือดร้อนทุกทีทุกเล ลำพังแต่คอยควบคุมการบิดเบี้ยว เลี่ยงงานของลูกน้อง ก็แย่แย่ที่สุดแล้ว ไหนเลยจะบริหารราชการทุกสิ่งให้ตรงไปสู่เป้าหมายได้สะดวกราบรื่น

ดังนั้น การมีลูกน้องดีจึงนับเป็นโชคลาภอันประเสริฐเช่นเดียวกับการที่ลูกน้องได้หัวหน้าดี

ภิปรายเป็นเด็กหนุ่ม ‘หัวแรง’ สมัยใหม่ มีอุดมคติ แต่หัวแรงของเขานั้น เป็นไปอย่างถูกต้องสมเหตุผล เขาจะไม่แรงอย่าง ‘ลั่น’ หรือ ‘ขาด’ เหมือนเด็กหนุ่มสาวจำนวนมากที่เขาเคยพบเห็นมาช่วงหนึ่ง

บรรณ พันธุมธรา

นิทานนานาชาติ

เครื่องหมายมิตรภาพ

(นิทานชาวเซาฟิลิปปินส์)

ชาวกระราวมี่เครื่องหมายมิตรภาพอยู่ที่ตัว เป็นการแสดงความสัมพันธ์กับ เพราะฉะนั้น เขาจึงว่าชาวกระราวมี่ไม่กลัวกัด และถึงจะกัด แม้จะเป็นงูพิษร้ายแรงเพียงไรก็ตาม ก็ไม่เป็นพิษเป็นภัยแก่ชาวกระราวมี่ เหตุที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะบรรพบุรุษของชาวกระราวมี่เชื่อว่า มออง ดังที่ โอ.วี. มัลลารี นำมาเล่าไว้ในนิทานชาวเซาฟิลิปปินส์ต่อไปนี้

เรื่องเล่าว่า มอองเป็นคนแข็งแรงและกล้าหาญ วันหนึ่งขณะที่อยู่ในสวนกล้วย ได้เกิดมีพาคะนอง พัวร้องครนครน ทั้งยังมีพาลาแฉววาวบ สายพาลาแฉววาวบหนึ่งได้ฟาดลงบนต้นกล้วยต้นหนึ่งของมออง ต้นกล้วยต้นนั้นเลยตายไปเลย มอองเห็นเช่นนั้นก็โกรธขึงนัก พยายามจะคว้าจับสายพาลาแฉววาวบให้ได้ ทันใดนั้นก็ได้มีเสียงหนึ่งดังขึ้นมาว่า

“ข้าแน่คืออัมมิดลนะ”

มอองหยุดฟัง และก็ได้รู้ว่าอัมมิดลนั้นคือเทพเจ้า เสียงนั้นพูดต่อไปว่า

“ข้าเห็นว่าเจ้านี้เป็นคนกล้าหาญ และเพราะเจ้าเป็นคนกล้าหาญ ข้าจึงอยากจะให้พรเจ้าสักอย่างให้

เจ้ามีอำนาจ เจ้าอยากได้อำนาจอะไรเล่า บอกมาซิ แล้วเจ้าจะได้ตามต้องการ”

มอองคิดอยู่ครู่หนึ่ง จึงพูดว่า “ข้าอยากได้พรให้มามีอำนาจที่จะไม่ถูกงูกัดตาย” ที่มอองขอพรเช่นนั้นก็เพราะคิดถึงงูในป่าที่มีอยู่เป็นอันมาก มีคนถูกงูกัดตายบ่อยไม่น้อย

“จึงเป็นเช่นนั้น” เสียงนั้นพูดต่อไป “นับแต่บัดนี้เป็นต้นไป ทั้งเจ้าลูกของเจ้าและหลานของเจ้าจะไม่ถูกงูพิษกัดตาย แต่เจ้าจะต้องตายอย่างตลกกลวย ตันกลวยพอออกลูกแล้วก็ตาย เช่นเดียวกับตัวเจ้า ลูกของเจ้า หลานของเจ้า เมื่อออกลูกแล้วก็จะต้องตาย”

“ไม่เป็นไร” มอองกล่าว “เท่านี้ก็พอแล้วที่ท่านได้โปรดให้พรให้ตัวข้า ลูกข้า หลานข้ามีอำนาจที่จะไม่ถูกงูกัดตาย ขอขอบคุณท่าน”

“ไม่แต่เท่านั้นนะ” เสียงนั้นกล่าว “เจ้าควรจะขอพรให้มามีอำนาจที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น เจ้าอาจจะขอพรให้มามีอำนาจสามารถมีชีวิตอยู่ได้โดยไม่รู้จักตายอย่างงู”

“อะไรกัน งูนี้รู้ท่านที่ไม่ตาย”

มอองถามด้วยความสนใจ

“งูนี้แหละที่ไม่ตาย ถ้างูตาย

เองหรือถูกฆ่าตาย งูอีกตัวหนึ่งจะเที่ยวหาจนพบแล้วจะเอาไปไม่มาคลุมร่างไว้ ไม่ช้าก็ตายก็จะฟื้นขึ้นมาเอง”

ต่อจากนั้นมาอีกหลายปี ไตวราขาว ลูกของมอองคนหนึ่ง ได้ไปพบงูตัวใหญ่มากตัวหนึ่งในป่า ไตวราขาวลึมนึกถึงคำมั่นสัญญาที่เทพอัมมิดลได้ให้ไว้แก่พ่อของตน จึงชักพรว้าออกมาจะฟันงู แต่งูร้องห้ามว่า

“หยุดก่อน อย่ามาทำร้ายข้านะ คำคำของเทพอัมมิดลที่ให้ไว้แก่พ่อของเจ้าไม่ได้หลอกหรือ เรามาเป็นเพื่อนกันไม่ได้กว่าหรือ”

“ก็... เราเห็นด้วย” ไตวราขาวพูด “แต่บอกข้าก่อนซิว่า แล้วงูตัวอื่นเหมือนท่านไหมเล่า เขาจะรู้ไหมว่า ข้าเป็นลูกชายของมออง แล้วเขาจะทักท้วงไหมถึงสัญญาที่เทพอัมมิดลได้ให้ไว้แก่พ่อข้า”

“เรื่องนั้นข้าบอกท่านไม่ได้หรอก” งูตอบ “แต่ถ้าท่านไปพบกับข้าที่ขอดเขาจะไปนั้น ข้าจะให้เครื่องหมายท่านสักอย่างหนึ่ง งูทั้งหลายเห็นเครื่องหมายก็จะจำได้ และจะรู้ได้ทันทีว่า คนที่มีเครื่องหมายอย่างนี้เป็นมิตรไม่ใช่ศัตรู จะได้ไม่ทำร้ายเอา” (อ่านต่อหน้า ๑๑๓)

เพราะเจ้าของตำรับมักจะทดลองจน
ดีแน่ บางชนิดทดลองร่วม๑๐ปีนะจะ
จึงสำเร็จ วิธีให้ก็มีให้ตรงๆถือเป็น
การขบมือเปิบ เช่น สัตว์ส่วนของ
เครื่องปรุงบอกเป็น องค์ หีบมือ
หรือฟายมือ รสชาติอาจผิดเพี้ยนไป
ตาม 'ขนาด' ของแม่ครัว ก็เพื่อให้
หัดหลายๆครั้งด้วยตนเอง อย่าง
ขนมหม้อตาลนั้นกะ เดียวนกลาย
เป็นขนมโบราณ ถึงพอกินได้แต่
ก็จะให้อร่อยเหมือนเดิมไม่มีแล้ว
รสชาติและความสวยงามด้อยลงไป
มาก แต่ก่อนขนมหม้อตาลมีน้ำตาล
หยอดพูน กรอบร่วน หอมอร่อยมาก
เดี๋ยวนี้ตาลขอดหม้อ ช่างกินไม่
อร่อย แข็งกระด้าง เป็นเพราะคน
ทำรุ่นใหม่ไม่ได้ตำรับขนานแท้ จะ
นั่งประดิษฐ์ดัดอย่างแต่ก่อนก็ไม่มี
เวลา ทำเอาง่ายเข้าว่า"

ขนมหม้อตาลในสมัยก่อนเป็น
ขนมที่ล้อตาลโอใจเด็กผู้หญิงคันก
สีสรรที่ไม้ได้ปรุงแต่งให้ผิดธรรม-
ชาติ ตัวหม้อขนาดเล็กจิ๋วน่าเอ็นดู
เล่นไปกินไปหมดไม่รู้ตัว พบขนม
หม้อตาลอีกครั้ง ความน่าเอ็นดูหาย
ไป กลายเป็นความร่ำว่า เทอะทะ
เคี้ยวท้าวไปทั้งปาก

ประกายตาของคุณทิพย์ว่าฉันดู
แจ่มใสเมื่อเอ่ยถึงเรื่องเก่าๆในวันคืน
ที่ล่วงเลย ชื่นชื่นว่าเธอยังมี 'ไฟ' ที่
จะเขียนเรื่องต่อไป เพื่อเป็นมรดก
แก่เด็กรุ่นลูกหลานเหลน กรุงรัตน-
โกสินทร์ ก็อมรดกทางวัฒนธรรม
อันเป็นการบันทึกให้คนรุ่นหลังได้
รู้จัก และมองเห็นภาพชีวิตในอดีต
เป็นภาพชีวิตซึ่งไม่มีกล้องถ่ายภาพ
ชนิดใดจะบันทึกอารมณ์ร่วมและ
ความประทับใจได้เท่าเทียม น้า
ขอบคุนเธอน้อยไปหรือ ♥

มธุรา - พจนานพณ

(ต่อจากหน้า ๓๓)

เท่าเปล่าเข้าไป ข้าพเจ้าก็ไม่อยาก
ถอดรองเท้า จึงต้องนั่งคอยอยู่
ข้างนอก ทำให้ไม่ได้คุไปหลายแห่ง

ความเกรงเรื่องบริสุทธิ
ปราศจากมลทิน ไม่ได้จำกัดแค่
เรื่องไหว้พระเรื่องเข้าโบสถ์ของ
เขาดังกล่าวข้างต้น แต่ยังมาถึง
เรื่องอาหารการกินอีกด้วย เรา
ตระหนักตกใจกันไปหมด เมื่อมีคน
วิ่งมายึดรถม้าตัวของเราไว้ ไม่
ยอมให้ไป ทั้งยังส่งเสียงเอะอะ
ฟังดูก็ไม่รู้เรื่อง เพราะเพิ่งจะมาอยู่
อินเดียได้ไม่กี่เดือน จนประณาม
ได้ดู จึงรู้ว่าพวกเราคนหนึ่งไปซื้อ
น้ำขวดกิน เขาเทใส่แก้วให้ เมื่อกิน
แล้ว นอกจากไม่ล้างแก้วให้เขาแล้ว
ยังเอาแก้วที่กินแล้ว ไปวางบนตั่ง
ขายพลูของเขาเสียอีกด้วย ข้าพเจ้า
ก็ให้ประณามเขาว่า จะให้เราทำ
อย่างไร คำตอบก็คือ เราต้องไปเอา
แก้วมาล้างให้เขา มิฉะนั้นเขาจะไม่
ยอมให้รถไปเป็นอันขาด คนรถก็ไม่
อาจจะขัดขืนเขาได้ เพราะรู้ว่าเป็น
ธรรมเนียมของคนที่นี่เขา คนที่มา
ยึดรถตลอดจนเจ้าของร้านทำหน้าที่
ทำดำนากลัว จนเราไม่กล้าจะลง
จากรถ ไม่แน่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่
เมื่อเห็นว่า ถ้าเราขืนขึ้นคือไม่ยอม
ลงจากรถไปล้างแก้วให้เขา วันนั้น
คงไปไหนไม่ได้แน่ ข้าพเจ้าก็เลย
แข็งใจลงไปแล้วแทนให้ วิธีล้าง
ของเขาก็ไม่ได้ลำบากยากเย็นอะไร
เพียงแต่เขาเทน้ำใส่แก้วให้ แล้วเรา
ก็กลอกๆเขย่าๆโดยไม่ต้องใช้มือถู
สาดน้ำเททิ้งไปแล้วก็เป็นอันเสร็จ

เรื่อง รู้เขารู้เราจะไปซื้อน้ำกิน
ต้องถามเขาก่อนว่า ต้องล้างด้วยเอง
หรือไม่ ถ้าต้องล้างก็ไม่กิน และ
เมื่อเห็นแล้วว่าเขาล้างด้วยก้นอย่าง
ไร เพราะฉะนั้นวิธีของอินเดีย
ดีกว่า คือถ้าหวนนึกไปรองน้ำก็อก
กิน ถ้าจะกินสิ่งใดที่ต้องใส่ภาชนะ
หากเป็นของแห้งก็ใส่กระตังไปไม้
(ไม่ทราบใช้ใบอะไรทำ) ถ้าเป็น
ของน้ำๆก็ใส่โกศโรรา คือถ้วย เขาทำ
ด้วยดินเผา ขนาดเล็กใหญ่ต่างๆกัน
กินเสร็จโยนทิ้งไปเลย ไม่ว่าจะเป็น
อาหารกินเหลือหรือภาชนะแตกนั้น
ไม่มีใครยอมแตะต้อง เพราะถือเป็น
บูตะ (เขียน ชูธา) สิ่งมีมลทิน

(ยังมี ต่อ)

เครื่องหมายมิตรภาพ

(ต่อจากหน้า ๒๗)

ต่อจากนั้น ไตวราวกก็แยกกับงู
ไตวราวดำเนินไปตามทางที่เคยคุ้นชิน
ไปบนสันเขาอะโพนัน ส่วนงูนั้นลัด
ไปตามป่า แต่เมื่อไตวราวมายังไม่ถึง
ยอดเขาอะโพนัน งูก็ยังไม่มาถึง
เมื่อเห็นเช่นนั้น ไตวราวกก็เลยนั่ง
คอย แต่ก็คอยอยู่ตั้งนาน งูก็ยังไม่
มา ตอนนั้นไตวราวกก็เริ่มรำคาญใจ
คิดว่าคงจะต้องเกิดอะไรขึ้นแก่สหาย
งูของตนเป็นแน่

ทันใดนั้น ไตวราวกก็แลเห็น
ไฟกำลังไหม้อยู่เบื้องล่าง จึงรีบลง
ไปดูใกล้ๆ และก็ได้เห็นร่างงูสหาย
ของตนถูกไฟไหม้ตายอยู่ในกอง
ขี้เถ้า ไตวราวกก็ออกถึงถ้อยคำที่
เทพธัมมิกลบอกแก่พ่อของตน
ไตวราวกจึงนำร่างงูนั้นออกมาให้พัน
กองขี้เถ้า แล้วแก้สนับแข้งของตน
ออกมาคลุมร่างงู ต่อจากนั้นก็ไป ▶

หาใบไม้สดๆ มาคลุมลงไปบนสนับ
แข้งอีกทีหนึ่ง

ขณะที่จัดแจงทำดังกล่าวนั้น
โศวราวก็อธิษฐานขึ้นว่า

“ขอให้สนับแข้งนี้เป็นเครื่อง
หมายแห่งมิตรภาพระหว่างกับลูก
หลานของมาอง ไม่ว่าจะเป็นผู้ชาย
หรือผู้หญิง ผู้ใหญ่หรือเด็ก และไม่
ว่าบุคคลใดถ้าหากสวมสนับแข้ง
แล้ว จะไม่ถูกงูกัดตายแม้ว่าจะเป็น
งูพิษร้ายแรงที่สุดก็ตาม”

พอโศวราวอธิษฐานแล้ว งูก็
พันขึ้นมา และค่อยๆ คลานออกมา
จากกองใบไม้ และได้บังเกิดหน้
งูขึ้นมาใหม่ทั้งตัว

จนกระทั่งในปัจจุบันนี้ ชาว
กะวาก็ยังคงถือว่าตนเป็นลูกของลูก
ของลูกมาองผู้สวมสนับแข้งทองแดง
ที่เรียก บานาย แม่แตงูพิษร้ายแรง
ที่สุดก็ไม่อาจทำอันตรายได้ ทั้งนี้
เพราะมีเครื่องหมายมิตรภาพที่แสดง
ความเป็นมิตรกับงู ♥

โปรดทราบ นิทานเรื่องอากิโมกงผู้วิเศษ
ฉบับที่แล้ว ขอบใจว่า...คนทั้งสองตลอด
จนอากิโมกงเองต่างก็เต็มใจ...ที่ถูกคือ...
คนทั้งสองตลอดจน *กิโนบุค* เองต่างก็
เต็มใจ...

ลูกสาวนายพล (ต่อจากหน้า ๒๓)

ที่อยู่ตรงหน้าหล่อน “กลับไปบ้าน
ของคุณเสียสิ ผมไม่แน่ใจหรอกนะ
ว่าใครจะถึงบ้านก่อนกัน คุณหรือ
ว่าพ่อของคุณ”

หล่อนจึงไปตามถนนสายต่างๆ
และเมื่อถึงบ้าน พ่อของหล่อนก็รอ
อยู่แล้ว หล่อนจำเสียสำหรับใส่ใน
ฤดูร้อนที่พ่อใส่ในวันที่ถูกจับกุมตัว
ได้เสียก่อนที่จะจำพ่อของตัวเองได้
เสียอีก สามปีในค่ายกักกันเปลี่ยน
ให้พ่อกลายเป็นชายแก่ไปเลย ทั้งๆ

ที่พ่ออายุเพิ่งจะ ๔๖ ปี แต่ก็ดูเหมือน
เป็นคนอายุแก่ถึง ๘๐ ปี มีรอยย่น
ลึกๆ ที่ใบหน้า และพอกที่ผ่ายผอม
จนน่าตระหนก ขณะที่หล่อนเดิน
เข้าไปในห้อง พ่อก็ลุกขึ้นยืนทันใด
พร้อมกับเอามือไขว้หลังยังกับว่าพ่อ
เป็นนักโทษรอการตรวจแถวกระนั้น

“ป๊าทซ์ก้า” หล่อนโผล่เข้ามา
อ้อมแขนพ่อ กอดไว้แน่น ระดมจูบ
ไปทั่วใบหน้าของผู้เป็นบิดา ทั้งพ่อ
ทั้งลูกน้ำตานองหน้า

“โซย่าของพ่อ” พ่อกระซิบอยู่
เหนือศีรษะของหล่อน

โซย่ารู้สึกถึงสัมผัสจากมือของ
พ่อที่หลังของหล่อน แต่ทันทีที่
หล่อนผละจากอ้อมแขนของพ่อ เขา
ก็รีบไขว้มือไปไว้ข้างหลังเสียทันใด
“ป๊าทซ์ก้า” โซย่าปลอบ “เวลาที่
ลูกกักกันจบสิ้นแล้วละ พ่อไม่ต้อง
ขึ้นในท่าแบบนี้อีกแล้ว พ่อกลับมา
อยู่บ้านของเราแล้วนะคะ”

พ่อขมฝืนๆ “พ่อไม่รู้ว่าจะ
ให้ลูกดูได้ยังไง”

โซย่ายังไม่เข้าใจ “ดูอะไร
กะพ่อ”

อย่างช้าๆ พ่อขมมือทั้งสองออก
มาตรงหน้า มันเหลือเพียงแค่ส่วน
หนึ่งของนิ้วหัวแม่มือที่คั่นเท่านั้น
นิ้วอื่นนอกนั้นถูกตัดทิ้งไม่ให้เห็นเลย

โซย่าหัวร่อร้อง แล้วก็ต้องรีบ
อุดปากของตัวเอง ฟันบ้านเหมือน
จะหมุน โกลงเกล้ง ไปหมดจนต้อง
ทรุดตัวลงนั่งเพราะรู้สึกเวียนจะ

เป็นลมและมีกลิ่นขมๆ พุ่งขึ้นมา
จุกแน่นอยู่ที่ลำคอด้วย

อเล็กไซทรุดตัวลงนั่งตรงข้าม
กับลูก ซุกมือทั้งสองข้างไว้ระหว่าง
ซอกหัวเข่า และเมื่อเห็นลูกกุมสติ
เอาไว้ได้แล้ว เขาก็เล่าให้หล่อนฟัง
ว่าเกิดอะไรขึ้นกับมือคู่หนึ่ง

มันเกิดขึ้นในวันที่หนาวอย่าง
ร้ายกาจวันหนึ่งเมื่อฤดูหนาวที่ผ่าน
มานี้เอง พายุหิมะพัดกระหน่ำแทบ
จะกรัดผิวเนื้อของนักโทษที่ทำงาน
อยู่รายเรียงตลอดถนน เขามีชีวิต
ฝ่าฤดูหนาวก่อ... มาด้วยเสื้อผ้า
บางๆ ชุดนักโทษได้อย่างไร อเล็กไซ
ก็ไม่ได้รู้ได้เหมือนกัน แต่วันนั้นเขา
รู้สึกมีอาการไข้และในลำคอเจ็บ
ระบม ทรวงอกอึดอัดเหมือนกับว่า
ถูกผ้าแถบมัดไว้เสียแน่นตึง และ
หลายครั้งที่เขารู้สึกเหมือนยังกับว่า
ใบหน้าของเขาอยู่กลางกองไฟ ทั้งๆ
ที่ขณะเดียวกันเขาก็รู้สึกถึงความ
เจ็บปวดจากการกรีดปะทะของ
กระแสลม เขาพยายามทรงตัวทำ
งานต่อไป เพราะว่าการรอนขออาจ
นำมาซึ่งการลงโทษอย่างรุนแรง
ก็ได้

แต่ในที่สุด เขาก็หมดแรง
เพราะป่วยหนักเกินกว่าจะทำงานได้
เจ้าหน้าที่ผู้คุมจึงมองเขาอย่าง
เหยียดๆ “ไม่มีหมอที่ไหนหรอก แกก็
รู้ंना เราเห็นจะต้องส่งแก็ไปค่าย
ที่ไหนสักแห่งที่มีหมอเสียแล้ว”

เขาถูกผลักกรุนให้ไปที่รถบรรทุก

บรรจบ พันธุมธรา

นิทานนานาชาติ

ตัดสินอย่างไรจะดี

(นิทานพม่า)

หม่องทินอ่อง ผู้เล่านิทาน
ธรรมชาติศาสตร์พม่า ได้ยกตัวอย่าง
นิทานบางเรื่องที่แสดงการตัดสิน
ว่า ตัดสินอย่างไรจึงจะดี อย่างไร
ไม่ดี ไม่ควรขัดถือ นิทานดัง
กล่าวนี้มีดังนี้

เมื่อเสื่อเป็นตระลาการ เรื่อง
เล่าว่า ครึ่งหนึ่งยังมีหมาในหัวเมีย
อยู่ด้วยกันอย่างผาสุกมาหลายปี ได้
มีลูกสามตัวด้วยกัน คือตัวเมียตัว
หนึ่ง ตัวผู้สองตัว อยู่ต่อมาหมาใน
ทั้งคู่เกิดไม่ถูกใจกัน อยากแยกกัน
อยู่ ต่างก็แบ่งลูกกัน หมาในผู้เป็น
พ่อก็เอาลูกตัวเมียไป ส่วนหมาในผู้
เป็นแม่เอาลูกตัวผู้ไป เหลือตัวผู้
ตัวหนึ่ง ยังไม่เป็นที่ตกลงว่าใครจะ
ได้ไป พ่อหมาพูดว่า “ข้าเป็นพ่อ
เป็นผู้อบรมลูกฝึมนั้น มันต้องเป็น
ของข้า”

“โอ้ ข้าเป็นแม่ ข้าควรจะได้
ลูกไว้ซิ” แม่หมาแย้ง “ทั้งนี้เพราะ
ข้าเป็นผู้ออกมันมา แล้วก็ยังเลี้ยง
มันด้วยนมจากอกของข้าเองที่เดียว
นะ”

หมาในทั้งสองทะเลาะทุ่มเถียง
กันไม่เป็นที่ตกลง เพราะไม่มีใคร

ยอมใคร ในที่สุดได้ไปหาเสื่อให้
เป็นผู้ตัดสิน

เสื่อได้ยินเรื่องราวตลอดแล้ว
ก็หัวเราะดังลั่น “ฮ่า ฮ่า ฮ่า” แล้ว
พูดว่า “โธ่เรื่องง่าย ๆ ก็กฎหมาย
ไม่มีบอกไว้หรือทว่า ถ้าหัวเมีย
แยกกัน ทรัพย์สินสมบัติของครอบครัว
จะต้องแบ่งกันเป็นสองส่วนเท่า ๆ
กัน” พูดแล้วก็จับลูกหมาในตัวผู้
กำลังเป็นปัญหากันนั้น ฉีกออกเป็น
สองซีก แล้วก็โยนให้พ่อหมาซีก
หนึ่ง แม่หมาซีกหนึ่ง เรื่องลงท้าย
เป็นคำตักเตือนผู้หมิ่นที่ตัดสินว่า

การตัดสินแบบของเสื่อนี้ว่า
ใช้ไม่ได้ ไม่ควรถือเป็นแบบอย่าง
ในการตัดสิน เพราะถึงแม้กฎหมาย
จะต้องตีความอย่างเคร่งครัดก็จริง
อยู่ แต่พร้อมกันนั้นก็ต้องไม่ทำ
ความยากเข็ญโดยไม่จำเป็นแก่
คู่ความ

เมื่อกระต่ายเป็นตระลาการ
เรื่องเล่าว่า ครึ่งหนึ่งยังมีหมาใน
กับตัวนกอาศัยอยู่ใกล้แม่น้ำด้วยกัน
สัตว์ทั้งสองก็เลียดตกลงกันว่า จะหา
กินร่วมกัน ไม่ว่าใครหาอาหารอะไร
มาได้ จะต้องเอามารวมกัน แล้ว
พอกินแล้วก็แบ่งออกเป็นสองส่วน
เท่า ๆ กัน

ในวันแรก ตัวนกจับกังมาได้
หลายตัว ส่วนหมาในนั้นไปได้อีกด้วย
มา ตกเย็น เมื่อเอาอาหารทั้งสอง
อย่างมาแบ่งปันกันกินแล้ว ต่างก็
พอใจที่ได้กินอาหารที่พอกินได้ทั้ง
สองอย่าง

ครั้นมาถึงวันที่สอง หมาใน
เกิดไปได้น้อยไม่ ส่วนตัวนกหาย
ไปทั้งวันจับอะไรไม่ได้เลย หมาใน
ก็ตรงต่อคำมั่นสัญญา เมื่อตกเย็น
ก็จำต้องแบ่งน้อยไม่ให้ตัวนกกิน

พอมมาถึงวันที่สาม หมาในหา
อะไรไม่ได้เลย แต่ตัวนกจับปลา
ตัวอ้วนได้ตัวหนึ่ง ตัวนกบอกหมา
ในว่า “ข้าจะจัดการตัดปลาให้เป็น
ท่อนเท่า ๆ กัน ๔ ท่อนด้วยกัน ข้าจะ
เอาท่อนหัวกับหาง ส่วนที่เหลือเพื่อน
เอาไป”

“พูดให้มันยุติธรรมหน่อยซิ”
หมาในแย้ง “ที่เมื่อวานเพื่อนหา
อะไรไม่ได้ ข้ายังแบ่งน้อยไม่ให้
เพื่อนครึ่งหนึ่งนะ”

“อ้าว ต่างก็ได้คนละ ๒ ท่อน
เท่า ๆ กันแล้วนี่ละ”

“ก็เพื่อนตั้งใจจะเอาท่อนที่
อร่อยกว่าไปนี่ จะเอาไปทั้งท่อนหัว
เออ ท่อนหางเออ” (อ่านต่อหน้า ๑๐๖)

เรื่องโรควิดหวากระแวง

(ต่อจากหน้า ๔๒)

ของสามีนางเขารู้กับใครๆว่า “ฉันทนความเจ้าชู้ของเขาไม่ได้” แต่เธอกลับบอกว่า “ที่จริงผมยังรักเธออยู่นะ แต่ทนความจู้จี้จวนจู้ของเธอก็ไม่ได้จริงๆ อยู่กับคนประสาธน์ เราก็คงพอประสาธน์กันด้วย” โชคดีที่ทั้งคู่ไม่มีลูกด้วยกัน

มีบ่อยครั้งที่ความหวากระแวงนี้ หวังหวังทำให้ผู้หญิงเรา ‘ห้าแต้ม’ หรือ ‘ฉีกหน้าตัวเอง’ ในงานสังคม ถ้าคุณรู้ว่าคุณมีความหวากระแวงในสามี ไม่ว่าเรื่องใดๆ จงพยายามพูดเรื่องนั้นออกมาจริงๆ จงอย่าทำหน้าเฉยหน้านานกว่าจะพูดออกคนเดียว หรือคอยจ้อง ‘จับผิด’ จนอีกฝ่ายหนึ่งทนไม่ไหว การพูดจริงๆ จะดีกว่า เพราะจะช่วยให้เกิดความเครียดของอารมณ์ เมื่อคุณทำความเข้าใจได้ว่า ความหวากระแวงนี้หวังหวังนั้นเป็นอาการของความไม่มั่นใจในตัวเองแล้ว ก็จงพยายามระงับอารมณ์ด้วยเหตุผล และขณะเดียวกันพยายามสร้างความคิดว่า ‘เราก็นั่นเหมือนกัน’ จะทำให้คุณมั่นใจในตัวได้มากขึ้น ♥

ตัดสินอย่างไรจะดี (ต่อจากหน้า ๓๙)

“แต่ข้าเป็นผู้หาปลาตัวนี้มาได้ นะ อย่าลืม” ตัวนางพูดอย่างขบขัน ทำให้หมาในทนไม่ได้ จึงต่างทุ่มเถียงกัน ตัวนางกับหมาในเถียงกันทะเลาะกันอยู่ช้านาน ในที่สุดก็ชวนกันไปหากระต่ายผู้ชาญฉลาด

กระต่ายได้จัดการตัดสินโดยเอาหินหินกลมๆ มาก้อนหนึ่ง แล้วก็เอาหินกรวดผ่าตัวปลาออกเป็น ๒ ซีกเท่าๆ กัน แล้วส่งให้หมาในกับตัว

นางตัวละซีก พลางพูดว่า “เอ้า ท่านท่านทั้งสองต่างก็ได้กินหัวปลา กินหางปลา อันแสนอร่อย กับได้กินหางปลาที่ไม่ค่อยมีรสชาติเช่นเดียวกันแล้ว”

สัตว์ทั้งสองต่างฟังพอใจคำตัดสินของกระต่าย และต่างก็ได้อยู่ร่วมกัน หากินด้วยกันแบบนั้นต่อมาอีกนาน เรื่องลงท้ายได้แก่ผู้มีหน้าที่ตัดสินว่า

วิธีการตัดสินของกระต่าย นับเป็นแบบอย่างที่ดีจริงๆ เพราะกฎหมายก็ต้องเป็นกฎหมาย ต้องยึดถืออย่างเคร่งครัด แต่ก็ต้องพยายามให้ทั้งสองฝ่ายออกจากศาลไปด้วยความพึงพอใจ เพราะได้รับผลประโยชน์อย่างยุติธรรม

เมื่อชายหนุ่มเป็นพระลาการ เรื่องเล่าถึงชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งแต่งงานกับหญิงสาวทั้งสวยทั้งรวย แต่อยู่ด้วยกันเพียงไม่กี่อาทิตย์ ชายหนุ่มก็เกิดเป็นไข้ขึ้นมาจะทนไม่ไหว ถึงแม้จะมีหมออย่างดีที่สุดมารักษาอย่างไรก็ตาม แต่อาการก็ยังย่ำแย่ ชายหนุ่มหันมาบอกเมียว่า

“ที่จริงข้าไม่ได้กลัวตายหรอกนะ แต่ข้ากลัวถูกฝังหรือไม่ถูกเผา เพราะฉะนั้นนางรักข้าจริงๆ แล้วละก็ ช่วยเอาเสื้อห่อศพข้า แล้วเอาไปทิ้งไว้ที่ป่าช้าเถิด”

ส่งเสียเสร็จไม่ช้าชายหนุ่มก็สิ้นใจ เมียจำต้องทำตามคำของผัวตาย แม้ว่าจะพ่อแม่จะคัดค้านอย่างไรก็ไม่ฟัง

ในคืนวันนั้นเองได้มีนางราชสสองตนมาเดินเที่ยวอยู่ในป่าช้า แล้วก็ได้เถียงกันเรื่องดินฟ้าอากาศ ราชสสองนางหนึ่งพูดว่า “ลมพัดตอนเที่ยงคืนนี้หนาวจังนะ”

“ใครบอกล่ะ ใจไปเสีย” นางราชสสองตนหนึ่งแย้ง “ลมพัดตอนเช้ามืดซึ่งจะหนาวจริง”

ทั้งสองเถียงกันรุนแรงขึ้นๆ จนในที่สุดตกลงใจว่า ต้องชูปคนตายให้พ้นขึ้นมาสักร่างหนึ่งเพื่อช่วยตัดสินเรื่องนี้ให้ เหลียวไปเหลียวมาไปเจอศพชายหนุ่มห่อด้วยเสื้อทั้งอยู่แถวนั้น นางราชสสองก็ใจที่ไม่ต้องเสียเวลาชูปศพขึ้นมา จึงจัดการชูปให้ชายหนุ่มคนนั้นขึ้นมาด้วยอิทธิฤทธิ์ของตน นางราชสได้พูดว่า

“เมื่อท่านได้พ้นขึ้นชูปอย่างนี้แล้ว ไหนลองบอกเราซิว่าลมตอนไหนจะหนาวเย็นกว่ากัน ตอนเที่ยงคืนหรือตอนเช้ามืด”

“ผิดทั้งคู่เลย ลมทั้งสองเวลานั้นหนาวเย็นเท่ากันนะแหละ”

ได้ยินคำว่า “ผิด” นางราชสสองก็เสียใจมากว่าตนนั้น ทั้งยังชูปกำปั้นให้ชายหนุ่มเสียอีก ชายหนุ่มก็ไม่ไหว พูดต่อไปว่า

“พูดที่จริง เมื่อลมทั้งสองเวลานั้นหนาวเย็นเท่ากัน ท่านก็ถูกทั้งคู่”

ได้ยินเช่นนั้น นางราชสสองก็ขม พลางชมเชยชายหนุ่มว่า ช่างเป็นพระลาการที่ชาญฉลาดจริงๆ แล้วก็ขุดดินเอาหม้อทองที่ฝังอยู่ให้ชายหนุ่มสองหม้อ พอรุ่งสางชายหนุ่มก็แบกหม้อทองสองหม้อนั้นกลับไปบ้าน และได้อยู่กับเมียอยู่ ในถ้อยในคำสามีอย่างมีความสุข เรื่องนี้ผู้เล่าลงท้ายเรื่องว่า

การตัดสินของชายหนุ่ม ควรยึดถือเป็นแบบอย่างได้ ก็ตัดสินโดยไม่มียศถาบรรดาศักดิ์ ไม่ว่าจะรักหรือกลัว แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า ถึงแม้พูดทั้งสองครั้งผลจะเท่ากัน แต่พูดเป็นทุกข์ใจ พูดไม่ดังกลับเป็นทุกข์ใจ ผู้ตัดสินถึงจะหนักแน่นมั่นคงอย่างไร ก็จำต้องสุภาพอ่อนโยนด้วย ♥

324 ๒๖๒๘ ๒๕๖๖

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

กล่อวิเศษ

(นิทานยุโรป)

กล่อวิเศษที่กล่าวถึงในเรื่องนี้เป็นกล่อหินเหล็กไฟ ซึ่งถเมื่อใดก็จะได้ผลดังที่ต้องการเมื่อนั้น เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีทหารคนหนึ่งซึ่งกลับจากสงครามและกำลังเดินทางกลับบ้าน ทั้งตัวไม่มีสมบัติอะไรนอกจากเป้ใบหนึ่งกับดาบเล่มหนึ่ง ขณะที่เดินมาตามถนนหลวง ได้พบแม่มดคนหนึ่ง หน้าตาน่าเกลียดริมฝีปากล่างห้อยลงมาจนถึงอก แม่มดก็ทักทายทหารผู้นั้นว่า

“พ่อหนุ่ม พ่อหนุ่มมีเบ็ดดาบมีอะไรเหมือนจะเป็นทหาร พ่อหนุ่มควรจะต้อมีเงินมีทองให้มากเท่าที่จะขนเอาไปได้สินะ”

“ขอบใจละแม่เฒ่า” ทหารตอบ “พ่อหนุ่มเห็นต้นไม้ใหญ่ต้นนั้นไหม” แม่มดพลางชี้ต้นไม้ที่อยู่ใกล้ๆ “ในต้นไม้มีโพรง ต้องไต่ขึ้นไปถึงยอด แล้วจึงจะเห็นโพรงซึ่งพ่อหนุ่มลงไปได้นั่นได้ ข้าจะผูกเชือกไว้ที่เอาพ่อหนุ่ม จะขึ้นมาเมื่อไร พ่อหนุ่มก็เรียก ข้าจะดึงขึ้นมาให้”

“ลงไปทำอะไรที่นั่นเล่า”

ทหารถาม

“ไปเอาเงินนั่นะซิ” แม่มดตอบ

“ฟังนะ เมื่อลงไปจนถึงก้นโพรงไม้แล้ว พ่อหนุ่มจะเห็นห้องโถงใหญ่ในห้องนั้นสว่างจ้าเพราะมีตะเกียงจุดอยู่ตั้ง ๓๐๐ ดวง แล้วจะเห็นประตู๓ประตูซึ่งเปิดได้ เพราะมีลูกกุญแจอยู่แล้วที่แม่กุญแจ เมื่อเปิดเข้าไปในห้องแรก จะเห็นหีบใบใหญ่อยู่กลางห้อง มีหมาตัวหนึ่งนั่งเฝ้าอยู่บนนั้น หมาตัวนั้นตาโตเท่าจานแต่ไม่ต้องห่วงหรอก ข้าจะให้ฝากันเพื่อนตาสน้ำเงินไป เอาไปไว้บนพื้น แล้วรีบไปอุ้มหมาตัวนั้นมาลงบนพื้น ต่อจากนั้นก็เปิดหีบขนเอาเงินไปมากเท่าที่จะขนไปได้ ในหีบนั้นมีแต่เหรียญทองแดง ถ้าอยากจะได้เหรียญเงินต้องเข้าไปอีกห้องหนึ่ง ซึ่งจะมีหมาตาโตเท่ากบวลงนั่งเฝ้าหีบสมบัติอยู่ แต่ไม่ต้องไปสนใจมัน จับมันมาวางลงบนผ้านั้นเพื่อนของข้า แล้วก็เปิดหีบหยิบเงินเอาตามชอบใจก็แล้วกัน หรือถ้าอยากได้ทอง ก็ตรงไปยังห้องที่สาม หมาที่เฝ้าหีบสมบัติในห้องนั้นตาโตเท่ากบกับหอคอยกลมแน่นะ หมาตัวนั้นนะ แต่อย่ากลัวมัน จับมันมาวางลงบนผ้านั้นเพื่อนของข้าก็แล้วกัน แล้วมันจะไม่ตะตอมพ่อหนุ่ม

เลย พ่อหนุ่มจะเอาทองออกจากหีบเท่าไรก็ได้ตามใจ”

“ฟังดูก็ไม่เลวนะ” ทหารพูด “แต่ข้าสงสัยว่า แล้วแม่เฒ่าจะได้อะไรละ เชื่อแน่ว่าแม่เฒ่าคงไม่ยอมทำโดยไม่หวังได้อะไรหรอกนะ”

“ไม่ต้องการจริงๆ แม่เฒ่าคิดเดี๋ยวก็น่าไม่ต้องการ” แม่มดเฝ้าขยันทัน “แต่มีอยู่สิ่งเดียวที่ข้าต้องการก็คือกล่อหินเหล็กไฟเก่าๆ กล่อเดียวเท่านั้น ชายของข้าเกิดไปล้มไว้ตั้งแต่ครั้งหลงไปครั้งที่แล้ว”

“ดีละ ถ้าเช่นนั้นเอาเชือกผูกเอาข้าซิ” ทหารบอก

“เอา ผูกให้แล้ว แล้วนำผ้านั้นไปเอนตาสน้ำเงินของข้า”

ทหารจัดแจงไต่ลงไปโพรงไม้ และได้มาพบห้องโถงใหญ่มีตะเกียงจุดไว้ ๓๐๐ ดวงจริงอย่างแม่มดว่า และเมื่อเข้าไปในห้องแรกก็แลเห็นหมาตาโตเท่าจานกำลังจ้องมองตนอยู่ จึงพูดว่า “มา มะ เจ้าหมาแสนดี” พูดแล้วก็อุ้มหมามาวางลงบนผ้านั้นเพื่อนของแม่มด พลางเปิดหีบหยิบเอาเหรียญทองแดงออกมาเท่าที่จะเอาไปได้ เสร็จแล้วจึงจัดแจงปิดหีบและอุ้มหมาไปนั่งบนหีบอย่างเก่า (อ่านต่อหน้า ๑๐๖)

กล่องวิเศษ (ต่อจากหน้า ๓๔)

ครั้นมาถึงห้องที่สองทมหา
ตาโตเท่าวงล้อ ทหารทักทายน
อย่างดี พยายามวางบนฝ่าแล้วก็
เบ็ดหีบ เมื่อเห็นเหรียญเงินในหีบ
ก็เลยเทเหรียญทองแดงจากกระเป๋า
และจากเบ้อออกหมด เอาแต่เหรียญ
เงินใส่ไปใหม่ และเมื่อมาถึงห้องที่
สามทมหาตาโตเท่าหอคอยกลม ดู
นากลัวกว่าเพื่อน ทหารไปค้ำบ
และทักทายน เพราะไม่เคยเห็นมหา
นัยน์ตาโตอย่างนั้นมาก่อน แต่เมื่อเข้า
ไปใกล้ก็ไม่มีภัยอะไร ทหารจึงอุม
มาวางลงบนฝ่ากันเปื้อนแล้วเบ็ดหีบ
โอ้โฮ เหรียญทองเต็มหีบเลย
มากมายพอจะซื้อเมืองได้ทั้งเมือง
ทหารจึงเทเหรียญเงินทั้งหมด เอา
แต่เหรียญทองใส่กระเป๋าเลือกกับใส่
เบ้เงินเต็ม เท่านั้นยังไม่พอยังเอาใส่
ในหมวกในรองเท้าบูต จนตัวเอง
แทบจะเดินไม่ไหว แต่ว่ารำว
จริงๆละ ทหารอุมมหาวางบนหีบ
ทองอย่างเก่า แล้วร้องเรียกแม่มด
เสียงแม่มดตะโกนถามว่า

“เอากล่องหินเหล็กไฟมาด้วย
หรือเปล่า”

“อ้าว ลืมไปแล้วซี” ทหาร
อุทาน แล้วก็กลับเข้าไปเอามา

แม่มดจัดการดึงตัวทหารขึ้นมา
เมื่อทหารมาขึ้นอยู่บนถนนหลวงสาย
นั้น พร้อมกับทองเต็มเบ้เต็ม
กระเป๋าเลือก รองเท้าบูตกับหมวก
ทหารก็ถามแม่มดว่า

“แม่เฒ่าจะเอากล่องหินเหล็กไฟ
ไปทำไมละ”

“ไม่เกี่ยวกับพ่อหนูนั่น” แม่มด
ตอบ “ทองพ่อหนูก็ได้ไปแล้ว
ส่วนกล่องหินเหล็กไฟก็เอามาให้
ข้าซี”

“บอกมาเดี๋ยวนี้นะว่าจะเอา
กล่องนั้นไปทำอะไร ไม่อย่างนั้น
ข้าเป็นศัตรูเสียด้วยดาบเล่มนี้เลย”

“ไม่บอก” แม่เฒ่าเผยเสียง

ทหารเลยตัดหัวแม่มดเสียทันที
แล้วก็เอาผ้ากันเปื้อนมาห่อทอง
แล้วสะพายบ่าไป ส่วนกล่องหิน
เหล็กไฟก็ใส่กระเป๋าเลือก เดิน
มุ่งตรงไปในเมือง เมืองนุหรูรา
ทหารจึงไปพักยังโรงแรมที่หรูที่สุด
แล้วก็สั่งให้จัดห้องที่สบายที่สุด
อาหารที่คนโปรดที่สุด คนรับใช้ใน
โรงแรมที่จัดรองเท่าบูตให้ ออดิสง
ไม่ได้ว่า ท่านลอร์ดผู้มั่งคั่งเหตุใด
รองเท่าบูตจึงเก่าเหลือเกิน ดังนั้น
ในวันรุ่งขึ้น ทหารจึงไปจัดการซื้อ
รองเท่ากับเครื่องแต่งตัวใหม่
เพราะฉะนั้นแทนที่จะเป็นทหารที่
แต่งตัวโทรมๆ ก็กลับกลายเป็นท่าน
ลอร์ดท่านนับถือไป มีผู้คนพากัน
มาบอกเล่าเรื่องสำคัญๆ เช่นเรื่อง
พระราชากับธิดาสาวสวยเป็นต้น
ทหารถามคนเหล่านั้นว่า

“จะเห็นเจ้าหญิงได้อย่างไร
ล่ะ”

“ไม่มีใครเคยเห็นหรอก เพราะ
เจ้าหญิงประทับอยู่แต่ในปราสาท
ทองแดง มีหอคอยมีกำแพงล้อม
ตั้งหลายชั้น มีแต่พระราชทานั้น
จึงจะเข้าออกได้ เหตุก็เพราะมีคำ
ทำนายว่าเจ้าหญิงจะต้องเสกสมรส
กับพลทหาร ซึ่งพระราชาทรงยอม
ไม่ได้”

ทหารได้ยินเรื่องราวแล้ว ก็
อยากจะได้เห็นเจ้าหญิงเป็นกำลัง
แต่ยังไม่มีโอกาส ในระหว่างนี้
ทหารได้ใช้เงินอย่างฟุ่มเฟือย ทั่วๆ
ที่เขารู้สึกมาแล้วว่า เวลาไม่มีเงิน
เลยแม้แต่นิดเดียวมันยากลำบาก

แค่ไหน ทหารให้เงินคนจนอย่าง
มากมาย แล้วก็คบเพื่อนซึ่งแต่
ละคนต่างก็ชมว่าทหารเป็นคน
ดีเยี่ยม เป็นผู้ดีโดยแท้จริง อันเป็น
ที่พอใจทหารอย่างยิ่ง ทหารใช้แต่
เงิน แต่ไม่เคยหาหางอกเงยเลย ใน
ที่สุดเงินก็หมดลง เหลือเพียงครึ่ง
เฟื้องเท่านั้น ทหารจำต้องออก
จากห้องพักอันสวยหรู ไปอยู่ห้องใต้
หลังคา ต้องชำระเองทำเอง ช่อม
รองเท่าเอง เพื่อนฝูงไม่มีใครมาหา
มาเยี่ยมสักคน จนกระทั่งหมดค่าแล้ว
ก็ยังไม่ได้จุดไฟ หนึ่งเพราะไม่มี
เงินซื้อ แต่ทันใดนั้นก็ได้มีแสงเรือง
มากระทบตา เป็นแสงจากกล่องหิน
เหล็กไฟนั่นเอง ทหารจึงนึกขึ้น
ได้และขณะที่ยกกล่องไฟ เพื่อจะ
จุดไฟให้มันแสงสว่าง ประตูห้องก็
เปิดออก ปรากฏร่างมหาตาโตเท่า
จาน มาขึ้นอยู่ตรงหน้าและถามว่า
“เจ้านายจะสั่งให้ทำอะไร”

“แปลว่าอะไรกัน” ทหาร
ถามอย่างงงงสนทนั้ “อ้อ แปลว่า
ถ้าต้องการอะไรให้ตีหินเหล็กไฟ
ในกล่องนี้เข้าหรือ ถ้าข้าต้องการ
เงิน” ทหารร้องบอกมหา ครู่เดียว
มหาท้วงไปก็กลับมา คาบถุงใหญ่
ใส่เงินมาเต็ม

ต่อจากนั้นทหารก็รู้ว่า เพียง
แต่เอากล่องวิเศษนี้ทหนึ่ง มหาทหนึ่ง
บนหีบเหรียญทองแดงจะมาปรากฏ
ร่าง ถ้าอุธที่ มหาทหนึ่งบนหีบเงิน
จะมา ถูสามที่มหาทหนึ่งบนหีบทอง
จะมา คราวนี้ทหารก็ได้กลับไปพัก
ที่ห้องนุหรูราสวยงามอีกครั้งหนึ่ง
ได้แต่งตัวกันอย่างเก่า พวกเพื่อนพา
กันจำได้ ก็กลับมาหาดังเดิม

ในวันหนึ่ง ทหารมาชวนนัก
ถึงเจ้าหญิงที่ประทับในปราสาท

ทองแดง ที่ใครๆพูดกันว่าสวยงาม
นัก “ทำไมเราจะเห็นเจ้าหญิงสักที
ไม่ได้หรือ” ทหารรำพึง แล้วก็นึก
ถึงกล่องวิเศษของตนจึงจัดแจงต
หินเหล็กไฟในกล่อง หมาตาโตเท่า
จานก็มาปรากฏร่างขึ้น ทหารก็บอก
 هماننว่า

“ตอนนั้นก็เที่ยงคืนแล้ว ข้าอยาก
เห็นเจ้าหญิงสักเดี๋ยวหนึ่ง”

หมารับคำแล้วหายออกไป ยัง
ไม่ทันที่ทหารจะหันหลังกลับมา
หมาก็ได้พาเจ้าหญิงขึ้นหลังเข้ามา
เจ้าหญิงกำลังบรรทมหลับอยู่บน
หลัง همانนั้น ช่างสวยจริงๆไม่ว่า
ใครได้เห็นก็ต้องรู้ว่าเป็นเจ้าหญิง
เคียดแท้ ทหารอดใจไม่ไหวเลยจุมพิต
เจ้าหญิง และคนผู้นี้ก็เป็นพลทหาร
จริงๆ ต่อจากนั้นหมาก็พาเจ้าหญิง
กลับไป

เช้าขึ้น ขณะที่พระราชากับ
พระราชินีกำลังเสวยน้ำชา เจ้าหญิง
ได้พูดว่าพระองค์ทรงฝันประหลาด
ฝันว่าได้ขี่หลังหมาและมีทหารมา
จุมพิตพระองค์ พระราชินีไม่ทรง
ไว้วางใจ คำนึงถึงเรื่องถึงกับต้อง
ส่งนางกำนัลคนหนึ่งให้เฝ้าดูที่แทน
บรรทมของเจ้าหญิงว่า เป็นเพียง
ฝันหรือเป็นเรื่องเกิดขึ้นจริงๆ

ทหารนั้นอยากได้เห็นเจ้าหญิง
อีกจึงเรียกหาให้ไปพามาตอน
กลางดึก หมาวิ่งไปอย่างเต็มฝีเท้า
พาเจ้าหญิงมาอย่างคึกคัก ส่วน
นางกำนัลพยายามติดตามมา และ
แลเห็นว่าทั้งหมาทั้งเจ้าหญิงหายเข้า
ไปในบ้านใหญ่หลังหนึ่ง นางกำนัล
เอาชอล์กกาไวที่ประตู แล้วก็กลับ

บ้านนอน ส่วนหมาก็พาเจ้าหญิงมา
ส่งอย่างเคย แต่เมื่อเห็นมีกากบาท
อยู่ที่ประตูบ้านที่ทหารอยู่ หมาเลย
กาที่ประตูบ้านทุกบ้านในเมืองนั้น
นางกำนัลเลยจำไม่ได้ว่าหมาพา
เจ้าหญิงหายเข้าไปในบ้านไหน

ฝ่ายพระราชินีทรงพระปรีชา
สามารถ เมื่อทรงเห็นนางกำนัลทำ
งานไม่ได้ผล ก็ทรงตัดพระมาเย็บ
เป็นถุงเล็กๆบรรจุแป้งอย่าง
ละเอียดๆ แล้วผูกไว้กับพระสอ
เจ้าหญิง ที่ถุงนั้นมีรูให้แป้งร่วง
มาได้ ตกกลางคืนเมื่อหมาพา
เจ้าหญิงไป หมาไม่ได้สังเกตว่ามี
แป้งร่วงตามทางจากปราสาท
ของเจ้าหญิงมาถึงหน้าต่างห้องของ
ทหาร เมื่อเช้านพระราชากับพระ
ราชินีก็ทรงทราบได้ว่าเจ้าหญิงถูก
พาไปที่ใด ทหารจึงถูกจับขังคุก
และวันรุ่งขึ้นจะต้องถูกแขวนคอ
บังเอิญกล่องหินเหล็กไฟทหารไม่
ได้อามาด้วย กองทิ้งอยู่ในห้องพัก

เช้าวันรุ่งขึ้น ทหารแลเห็น
ผู้คนเดินอย่างรีบร้อนผ่านลูกกรง
หน้าต่างเล็กๆห้องขังของตน มุ่งจะ
ไปดูคนถูกแขวนคอ ตรงหน้าต่าง
นั้นมีเด็กหัดเขียนรองเท้าอยู่คนหนึ่ง
ซึ่งกระโดดโลดเต้นอย่างร่าเริงจน
รองเท้าข้างหนึ่งกระเด็นไปตก
กระแทกกำแพงตรงที่ทหารกำลังนั่ง
แอบดูผ่านช่องลูกกรงเหล็กห้องขัง
ทหารร้องบอกเด็กหัดเขียนรองเท้าว่า

“ไม่ต้องรีบหรอกเจ้าหนู ยัง
ไม่มีอะไรเกิดขึ้นหรอกจนกว่าข้าจะ
ไปถึง แต่เอาอย่างนี้เถิด ถ้าเจ้าวิ่ง
กลับไปอยู่ที่อยู่ของข้าเอากล่องหิน

เหล็กไฟมาให้ข้าละก็ ข้าจะให้เจ้า
สี่ชิลลิง แต่ต้องรีบไปที่สุดที่ด่วนนะ”

เด็กนั้นอยากได้เงิน ๔ ชิลลิง
จึงรีบวิ่งไปเอากล่องหินเหล็กไฟ
วิเศษนั้นมาให้ ในขณะนั้นที่ข้าง
นอกเมือง ทหารก็ได้จัดทำตะแคง
แกงที่แขวนคอ แต่ขณะที่เพชฌฆาต
กำลังจะเอาเชือกสวมคอ ทหารได้
ขอร้องว่าอยากสูบล่องสักครึ่งเป็น
ครั้งสุดท้ายในชีวิต พระราชาไม่
อาจทรงปฏิเสธคำร้องขอนี้ได้ ทหาร
ได้โอกาสจึงเอากล่องหินเหล็กไฟ
ออกมาดูครึ่งหนึ่ง สองครึ่งแล้วก็
สามครึ่ง ก็ปรากฏหมาตาโตขนาด
ต่างๆ ๓ ตัวอยู่ตรงหน้า ทหารก็ร้อง
บอกหมาว่า

“ช่วยด้วย ไม่อย่างนั้นข้าเป็น
ถูกแขวนคอแน่”

หมาทั้งสามก็โถมเข้าใส่ผู้
พิพากษากับคณะลูกขุน จับขาบ้าง
จับข้อมือบ้างแล้วก็เหวี่ยงโยนขึ้นไป
ในอากาศ พระราชาทรงอุทาน
ลั่นว่า

“โอ๊ย ไม่ไหวแล้ว” แล้วหมา
ตาโตที่สุดก็คว่ำองค์พระราชากับ
พระราชินีแล้วก็เหวี่ยงไปตามๆกัน
บรรดาทหารพากันตระหนกตกใจ
แต่ผู้คนพากันร้องบอกทหารว่า

“มาเป็นพระราชารองของเราเถิด
แล้วเสกสมรสกับเจ้าหญิงของเรา”

แล้วคนก็จับทหารเข้าไปนั่งใน
รถพระที่นั่งของพระราชินี มีหมา
ตาโตทั้ง ๓ ตัว กระโดดโลดเต้นไป
ข้างหน้ารถ เจ้าหญิงก็ได้ออกมาพ้น
จากปราสาททองแดง ได้เป็นพระ
ราชินีและเสกสมรสกับพลทหารสม
ดังคำทำนาย ♥

१३५ सन् ५९ ४९.९ २६२५

บรรณ พันธุมธนา

นิทานนานาชาติ

ประสบการณ์ชวนฉงน

(นิทานจีน)

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਬਿਛਾਰਿ
ਮੇਰਾ

นิทานทั้งหลายดูเหมือนจะ
 ต่างแ่งความแปลก ใครจะเล่า
 ได้แปลกมหัศจรรย์กว่ากัน ไม่ว่า
 จะเป็นนิทานถิ่นเดียวกันหรือต่าง
 ถิ่นกัน นิทานเรื่องหนึ่งของจีนที่
 โวลแฟรม เอเบอร์ฮาร์ดเล่าไว้ใน
 นิทานชาวบ้านของจีน ก็มีความ
 แปลกไม่แพ้ใคร ดังจะเล่าไว้ต่อไปนี้
 ครึ่งหนึ่งมีชายคนหนึ่ง ถึง
 แม้จะเป็นคนมีความรู้ชั้นนักศึกษ
 แต่ก็ยากจน จนเสียจนกระทั่งพนัก
 ไม้มีเงินจะขอ ต้องเข้าป่าหาเอาเอง
 จึงจะมีใช้ วันตรุษจีนครึ่งหนึ่ง
 ใครๆเขาเลี้ยงกันเช่นไหว้กัน เทย
 เตอร์ก็น้อย่างสนุกสนานเป็นการ
 ฉลองปีใหม่ แต่นักศึกษาผู้นี้ต้อง
 เข้าป่าหาเงินตามที่เคยใช้ให้ไป
 วันนั้นก็ออกจะเป็นวันแปลกที่ชาว
 ป่าไม่ทำพื้นไม้ได้เลย มีแต่กิ่งไม้
 แฉงกิ่งเล็ก ๆ ๑๒-๓ กิ่ง ชายนั้นจึง
 ต้องบนเขาไต่ขึ้นไปยังยอดเขา
 ยอดหนึ่ง เพื่อจะได้อะไรที่มี
 ประโยชน์บ้าง ครั้นถึงตอนที่จะไต่
 ลงมายังหุบเขา ก็ได้พบถ้ำใหญ่
 แห่งหนึ่ง ซึ่งมีฝูงลิงกำลังเล่นกัน
 อยู่ขวบเขย และมีลิงตัวหนึ่งถอยจาก
 ทองมีไข่มุกกับเพชรพลอยกองพูน
 อยู่ เดินมา ชายนักศึกษาเห็นเช่น

นั่นบังเกิดความโลภอยากได้ จึงหา
ทางที่จะตกลงเงินเพื่อจะได้ฉวยเอาสิ่ง
มีค่านั้นมาเป็นของตน

คิดดังนี้แล้ว ชายนั้นจึงเอา
หินก้อนใหญ่ขว้างไปที่ฝูงลิง ทำให้
ลิงต่างแตกตื่นตกใจ แต่บังเอิญ
มีลิงตัวหนึ่งฉลาด เหลือบมาเห็น
มนุษย์คนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าผา ก็
เอะอะขึ้น บรรดาลิงจึงได้วิ่งตรงมา
ดูดูเอาชายนั้นเข้าไปในถ้ำ ภายใน
ถ้ำนั้นกว้างขวาง และมีทุกอย่าง
เหมือนกับพระราชวังทั่วๆ ไป ลิง
เหล่านั้นพาเฉลยไปหาเจ้านายของ
ตน ปรากฏว่าลิงผู้เป็นเจ้าแห่งลิง
ฝูงนี้ได้ปฏิบัติต่อกับการศึกษาเป็นอย่างดี
ได้เลือกคนศึกษาอย่างดั่งหลายวัน

อยู่มาวันหนึ่งเจ้าแห่งลิงได้
จำแลงร่างเป็นชายหนุ่มหน้าตา
หล่อเหลา ได้พูดแก่นักศึกษาว่า
“เป็นนี้เรากำลังจะไปดละครกัน
อยากไปกับเราไหม” “ไปดู่โรง
ไหนเล่า” นักศึกษาถาม และก็ได้อ
คำตอบว่า “ในพระราชวังของพระ
เจ้าจักรพรรดิ” ได้ยินเช่นนั้นผู้ฟัง
อดอุทานออกมาไม่ได้ว่า “โอโฮ
โกล้อออกอย่างนั้น จะไปถึงได้
อย่างไร” แต่ชายหนุ่มจึงจำแลงได้
ตอบว่า “อย่าไปกังวลเรื่องนั้นเลย

หลับตาเสียสิ ถึงเมื่อไร ข้าจะบอก
ให้ลืมตาขึ้นเอง”

ยังไม่ทันที่ชายหนุ่มถึงจำแลง
จะพูดจบ ชายหนุ่มนักศึกษาเล่ามา
ขึ้น ก็ปรากฏว่าตัวเองได้มาอยู่ใน
โรงละครอันโอฬาร มีคนดูมากหลาย
ล้วนแต่เป็นอำมาตย์ผู้ใหญ่สูงสุด
ของแผ่นดิน ดูไปได้ไม่นาน นัก
ศึกษารูสึกเบื่อ จึงได้บอกแก่สหาย
ผู้พามาว่า

“ทำอย่างไรได้เล่า เพื่อน ขำ
รู้สึกง่วงนอนจนลืมตาแทบจะไม่ขึ้น
อยู่แล้ว”

“ไม่เป็นไร” สหายตอบ “เดี๋ยว
ข้าจะพาไปหาที่นอนให้”

พูดแล้วชายหนุ่มถึงจำแลงก็ได้
พาชายหนุ่มนักศึกษาไปยังที่อยู่ของ
พวกผู้หญิง แล้วก็ให้เข้าไปนอนใน
ห้องนอนของธิดาท่านอัคกรมหา
เสนาบดี เวลาล่วงไปนานพอ
สมควร ธิดาอัคกรมหาเสนาบดีเจ้า
ของห้องก็ได้กลับจากดูละครพร้อม
พวกสาวใช้ และได้ตรงเข้าไปใน
ห้องนอน ธิดาอัคกรมหาเสนาบดีถึง
กับตกตะลึงลงไป เมื่อแหวกม่าน
แลเห็นมี คนมานอนอยู่บนเตียง
ของตน หญิงสาวงงใจอยู่นาน
(อ่านต่อหน้า ๑๐๖)

กรรมัง ในอเมริกานั่นเด็กกินแฮมเบอร์เกอร์กันตั้งแต่อายุยังไม่ครบขวบ
สิ้นเสียงสิงโต

คุณหงส์หยกไปอังกฤษเรียบร้อยแล้ว เนื่องจากคุณหงส์หยกมีจุดหมายว่าจะมาช้อนหงส์หยกที่อังกฤษ การช้อนจะต้องไปที่ฟาร์มนกซึ่งอยู่นอกลอนดอนออกไป คุณหงส์หยกพยายามให้คุณท่มมองหาตัวเครื่องบินกลับเมืองไทยที่กลับล่ากว่าคณะได้ แต่หาไม่ได้ อย่างที่บอกแล้วว่าผมคนเดียวที่กลับที่หลังได้ เพราะจองตัวกลับมาจากเมืองไทย คุณหงส์หยกจึงต้องไปอังกฤษก่อน เพื่อไปจัดการเรื่องช้อนนกให้เรียบร้อย แล้วจึงจะไปพบกับพวกเราที่โรงแรมในลอนดอน

คุณท่มไปจัดการเรื่องตัวเครื่องบินไปลอนดอนให้คุณหงส์หยกได้ตามประสงค์ เหตุที่คุณหงส์หยกรอเดินทางพร้อมพวกเราไม่ได้ เพราะการจะไปลอนดอนของคณะเรานั้นเราจะนั่งเรือไป ซึ่งจะใช้เวลาถึงเจ็ดชั่วโมง คุณหงส์หยกบอกผมว่า ถ้ามาอังกฤษแล้วช้อนไม่ได้ก็ไม่ว่าจะทำไม

หลังจากอาหารเย็นแล้วส่วนใหญ่พวกเรานั่งรถกลับโรงแรม ไม่มีใครคิดจะเที่ยวอะไรที่ไหนอีก ผมกลับมานั่งกินไวน์กับเพื่อนๆจากนครสวรรค์ไปสองสามแก้วที่ร้านในโรงแรม ร้านนี้มีผู้หญิงไทยทำงานเป็นแคชเชียร์อยู่

พรุ่งนี้เราต้องตื่นแต่เช้านั่งรถไปลงเรือไปอังกฤษ ผมขึ้นไปเก็บของแล้วนอน ไม่ได้ยินเสียงสิงโตโรมันคำรามเลยออกจะรู้สึกงียบๆ และวังเวงอยู่สักหน่อย

(ตอนหน้า-ขึ้นฝั่งอังกฤษ)

ประสบการณ์ข่วนฉนั้น

(ต่อจากหน้า ๓๕)

จะพูดอะไรก็พูดไม่ออก ครั้นเมื่อผมลงดูหน้าใกล้ๆ แล้วเห็นหน้าตาอันหล่อเหลาของชายหนุ่ม ก็เชื่อว่าชายหนุ่มคงไม่ใช่คนธรรมดาสามัญ หญิงสาวจึงไล่สาวใช้ให้ออกไปจากห้องทั้งหมดทันที เป็นการกันไม่ให้สาวใช้เหล่านั้นสังเกต และพูดต่อกันไป หญิงสาวปลุกผู้บุกรุกห้องนอนของตนให้ตื่นขึ้นพลางถามว่า

“ท่านเป็นใครนะ กล้าได้อย่างไรจึงบังอาจเข้ามาในห้องนอนของผู้หญิง”

ได้ยินเช่นนั้น นักศึกษาตกใจแทบจะตกเตียง รีบถามลละลว่า

“นี่ชายอยู่ที่ไหนนะ แล้วข้ามานอนอยู่ที่ไหนได้อย่างไร”

“ท่านนี้เป็นวังของอัศวินมหาเสนาบดี” หญิงสาวตอบ “ข้าเป็นผู้สาวของท่าน”

ชายหนุ่มถึงกับตัวสั่นด้วยความตกใจกลัว และเห็นว่ามิทางรอดอยู่ทางเดียวคือเล่าความจริงให้หญิงสาวฟังโดยตลอด หญิงสาวฟังแล้วก็อภัยให้ทันที ทั้งนี้เพราะเกิดรักชายหนุ่มเสียตั้งแต่แรกเห็นเสียแล้ว พร้อมกันนั้นก็จัดแจงหาที่ซ่อนให้ชายหนุ่มอีกด้วย คือให้ซ่อนในตู้เสื้อผ้า

นับแต่นั้นมาหญิงสาวก็เก็บชายหนุ่มไว้เช่นนั้น และหาอาหารมาให้กินทุกวัน แต่ทำได้ไม่นานพวกสาวใช้เกิดสงสัย จึงแอบดูตรงช่องประตู และก็รู้ได้เห็นทุกสิ่งทุกอย่าง เรื่องจึงปิดไม่มิดอีกต่อไป เพราะสาวใช้ต่างซุบซิบบอกกันไม่ช้าเรื่องก็รู้กันไปทั่วทั้งบ้าน จน

กระทั่งไปเข้าหูภรรยาของอัศวินมหาเสนาบดีเป็นผู้มารดาของหญิงสาว เมื่อรู้เรื่องเช่นนั้นมารดาของหญิงสาวก็รีบไปที่ห้องลูกสาวเตรียมจะเฝ้าตรวจดูลูกสาวประพฤตินั้น แต่เมื่อได้ไปแล้วเห็นชายหนุ่มนักศึกษาเป็นคนที่ทำทางน่านับถือ หน้าตาก็หล่อเหลาหน้าดูโทสะของภรรยาอัศวินมหาเสนาบดีจึงค่อยบรรเทาลง นางได้ให้ลูกสาวเล่าเรื่องให้ฟังโดยตลอดตั้งแต่ต้นมา เมื่อรู้เรื่องโดยตลอดแล้ว ก็ถึงกับอึ้งไปเหมือนกัน ไม่ทราบจะจัดการอย่างไรดี ในขณะนั้นก็ได้แต่ให้ลูกสาวเก็บเป็นความลับต่อไปก่อน จนกว่านางจะหาทางออกได้ แต่ก็ต้องรีบร้อนสักหน่อย เพราะเชื่อเหลือเกินว่า ไม่ช้าก็เร็ว เรื่องนี้จะต้องเข้าหูอัศวินมหาเสนาบดีจนได้ ต่อมาเย็นวันหนึ่งภรรยาอัศวินมหาเสนาบดีได้จัดแจงหาเหล่าไปให้สามต้นคิมจนกระทั่งมันมาแล้วเลยถือโอกาสถาม เมื่อเล่าเรื่องสมมุติเกี่ยวกับลูกสาวให้ฟังว่า

“ถ้าเกิดเรื่องเช่นนั้นขึ้น ท่านจะทำอย่างไร”

“จะไปยากอะไรเล่า” อัศวินมหาเสนาบดีตอบ “ก็จัดแจงให้ทั้งคู่แต่งงานกันเสียทั้งหมดเรื่องทุกอย่างก็เรียบร้อยไปเอง”

“ท่านพูดอย่างนั้นจริงๆหรือ” ภรรยาถาม

“ข้าเคยพูดปดหรือ” สามต้นคิมตอบ

ภรรยาอัศวินมหาเสนาบดีได้โอกาสจึงรีบไปเขียนข้อความดังกล่าว แล้วขอให้สามต้นคิมสามต้นคิมมาเขียนให้โดยไม่รู้สีกตัวว่าเรื่องที่ให้เป็นเรื่องอะไร ครั้นต่อมาอีก ๒-๓ วัน อัศวินมหาเสนาบดี

ก็ได้ข่าวอันไม่งดงามของลูกสาว
พอรู้เรื่องก็โกรธเป็นฟืนเป็นไฟจะ
ฆ่าเสียให้ได้ทั้งสองคน เพราะหัด
ทบทวนรับเอากระดาดที่มีลายเซ็น
ของอัครมหาเสนาบดีมาให้ดูเสีย
ก่อน อัครมหาเสนาบดีเห็นข้อความ
ในกระดาด ตลอดจนลายเซ็นของ
ตนแล้วให้รู้สึกอึดอัด พุดอะไรไม่
ออก อีกสามวันต่อมาจึงได้มีงาน
แต่งงานธิดาอัครมหาเสนาบดีอย่าง
หรูหรา มีงานเลี้ยงใหญ่ในวังของ
อัครมหาเสนาบดี นักศึกษาผู้แสน
จะยากจนก็เลยได้มาเป็นลูกเขย
อัครมหาเสนาบดีได้โดยไม่ได้นึก
ได้ฝัน ♥

บัญชีของแม่แรกแต่งงาน

(ต่อจากหน้า ๔๐)

ข้อแรกเรื่องอาหาร ไหนๆเรา
ก็ยอมสารภาพว่าไม่ได้สนใจแต่ต้น
แล้ว ทั้งๆที่เวลาซึ่งสาวอยู่ใครๆ
ก็เคยเชิญให้ลงมือทำกับข้าวเสียบ้าง
จะได้พอทำเป็น เธอก็มักโกรธ ไม่
พอใจ แต่มาคราวนี้ได้พบกะตัวเอง
แล้วไง พ่อของเขาร่วมทำกับข้าวได้
แล้ว แต่เธอก็ควรจะพยายามหัดอยู่
นั่นเอง เริ่มด้วยการทำของง่าย ๆ
จำพวกอาหารประจำวัน พวกของ
ทำยากอย่างปั้นดินนั้นก็พักไว้ก่อน
ขอเขากินดีกว่า เมื่อหัดของทาน
ประจำวันได้แล้ว มีเวลาว่างจึงค่อย
ทำ จะได้ไม่เสียเวลาเปล่า

เรื่องญาติพี่น้องเขามานับกันนับ
ว่าเป็นการดี แสดงถึงความเป็น
ห่วงใยของพวกเขาคือเธอทั้งสองคน
ควรจะได้อธิบายโอกาสหาความรู้จาก
ญาติพี่น้องเขาเสียด้วยว่า เขาชอบ
อะไรไม่ชอบอะไร และบางทีเธอก็
อาจจะเรียนรู้วิธีทำจากพวกเขาได้

อย่าลืมว่าการต้อนรับญาติสาหมัน
เป็นหน้าที่ของศรีสะเกษแม่จ้อย

ส่วนเรื่องพ่อขงไปเที่ยววัน
ปล่อยเขาเถอะ ไม่ได้หนักหนา
อะไรหรอก และเธอก็อย่าได้เอะอะ
บ่นว่าอะไรเขาเป็นอันขาด ผู้ชาย
โดยเฉพาะผู้ชายที่แต่งงานใหม่ๆ มัก
อยากจะแสดงให้เห็นเพื่อนฝูงที่เคยคบค้า
สมาคมกันมาก่อนแต่งงานเห็นว่า
“ข้าไม่เปลี่ยนแปลงอะไรนะเว้ย ไม่
ได้กลัวเมีย และข้าก็เหมือนกับพวก
แกชายโสดทั่วไปนั่นแหละ เมียไม่
เกี่ยว” จ้อยต้องใจเย็นไว้ในเรื่องนี้
ยังคงอยากจะทำแฉให้เพื่อน ๆ เห็น
เท่านั้น แต่ความรักและความรู้จัก
ในหน้าที่การรับผิดชอบในฐานะ
พ่อบ้านก็ย่อมจะมี เป็นหน้าที่ของ
จ้อยที่จะพุดให้เข้าใจ อย่าเอาแต่งอน
เสียก่อนจนพุดกันไม่รู้เรื่อง จ้อยต้อง
พยายามเอาชนะใจเขาด้วยความดีไว้
เสมอ บ้าเจ้าปัญญาว่าพอมีโอกาส
จะรับมั่งคั่งกับจ้อยทันที อ้อ บ้าเจ้า
ฝากคำราทำกับข้าวที่แสนง่ายมากกับ
จดหมายนั้น ค่อยทำไปทีละอย่างนะจ๊ะ
รัก

จาก บ้าเจ้า ♥

มธุรา - พญานาพ

(ต่อจากหน้า ๓๑)

อยู่ตลอดเวลา ทั้งข้าพเจ้าข้า กง
เป็นชนิดพิเศษดีกว่าที่ไหนๆ ว่าที่
จริงถึงเมื่ออาหารจะชวนกินอย่างไร
เราก็ไม่อยากจะเสียเวลาอยู่นาน เพราะ
กำลังอยากนอนยิ่งกว่าอยากกิน ท่าน
สวามิภักดิ์พวกเรากินอยู่ตลอดเวลา
คงเห็นเช่นนั้น จึงอนุญาตให้เราลุก
ได้ และไปเตรียมตัวเดินทางไปนอน
ซึ่งยังไม่ทราบว่าเป็นที่ไหน แล้วแต่
ท่านสวามิภักดิ์พาไป

แต่ถึงจะเหนื่อยจะว่องอย่างไร
เราจะไม่นอนโดยไม่อาบน้ำก่อนไม่
ได้ จึงต้องขอท่านอาบน้ำเสียก่อน
กว่าจะเสร็จทั้ง ๔ คนก็เห็นจะร่วม
๒๓ น. เราแต่ละคนหอบเครื่องนอน
กระเือกระรังเดินตามท่านสวามิไป
ท่านสวามิมักขันมหาพรหม แม้จะอายุ
มากแล้ว (ไม่ทราบจะถึง ๖๐ หรือยัง
กะไม่ค่อยถูก) ทั้งยังค่อนข้างจะอ้วน
(สมชื่อท่าน มักขัน เข็ญมกขณ
แปลว่า เนย) แต่ท่านก็ยังกระฉับ
กระเฉง เดินได้เร็ว จนเราตามไม่
ทัน ที่ไม่ทันประการหนึ่ง ก็เพราะ
ที่ดินที่นั่นมีแต่ทราย ยังเดินดูเหมือน
ยังถอยหลัง ไม่ผิดกับเดินบนหาด
ทราย อีกประการหนึ่ง เครื่องนอน
ไม่ถนัดนอนก็ยังไม่หนักถ่วง จนแทบ
จะก้าวขาไม่ออก ดูเหมือนตลอด
เวลาที่เดินทางในอินเดีย ไม่ว่า
จะเป็นครั้งไหนๆ นอกจากครั้งนั้น
ไม่เคยต้องหอบหัวข้าวของตัวเองเลย
ได้อาศัยแรงกุลอื่นเดี่ยช่วยแบก
และหัวหอบให้ทุกแห่งไป แม้
ไปตลาดก็มีกลุ่มช่วยเหลือของให้
โดยเสียค่าบริการเพียงเที่ยวละไม่กี่
แอนนา ขณะนั้นคิดถึงกุลเดิมกำลัง
แต่แข็งใจเดินต่อไป เชื่อว่าอีกไม่
นานก็คงถึง เพราะท่านสวามิบอก
ว่าเดินเพียงแค่ ๕ นาทีเท่านั้น แต่
ว่าการบอกเวลาหรือระยะทางของ
คนที่นี่เอาแน่ไม่ค่อยได้ ๕ นาทีของ
ท่านสวามิจึงได้ยาวนาน เดินเท่าไร
ไม่รู้จักถึงสักที

ขณะเดินไปอดนึกถึงชื่อ
พญานาพ อันเป็นชื่อสถานที่
ศักดิ์สิทธิ์ของชนฮินดูไม่ได้ว่า ชื่อนี้
แปลว่าน้ำกะเพรา แต่ไม่ยักเห็นต้น
กะเพราขึ้นเป็นดงตามตามชื่อเลย
ไม่ทราบว่าเป็นสมัยที่พระกฤษณะ

534 คป. 50 : 14 ล. 1

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

เด็กหัวเข้า

(นิทานแอฟริกา)

เรื่องนี้นับเป็นเรื่องแปลก มหัศจรรย์ได้เรื่องหนึ่งเหมือนกัน ทั้งยังมีเรื่องเล่นเสียงให้เหมือนพ่อ เหมือนแม่ เพื่อจะจับลูกเอาไปกิน หรือเอาไปใช้งาน เมื่อเขาไม่หลงเชื่อเพราะจับได้ว่าไม่ใช่เสียงพ่อ หรือเสียงแม่ ก็จะต้องมีวิธีการ เปลี่ยนเสียง คงจะทำนองเดียวกับ หมาป่าที่มาเรียกลูกแกะให้เปิด ประตู ลูกแกะไม่เปิดบอกว่าเขาคำ ไม่ขาวเหมือนหมาแม่ หมาป่าต้องไป ข้างแบ่งให้ขาว ลูกแกะคิดว่า เป็น แม่ของตนแน่จึงเปิดประตูรับ เลย ลูกหมาป่าจับกินหมด เรื่องนี้ก็ ทำนองเดียวกัน ดังที่เล่าไว้ใน นิทานแอฟริกาเล่ามาชายต่อไป

ครั้งหนึ่งยังมีชายชราคนหนึ่ง อาศัยอยู่ในถ้ำแต่ลำพังผู้เดียว ทั้งนี้ เพราะชายชรานั้นไม่มีลูกไม่มีเมีย แต่ น้าแปลกที่เขาวินหนึ่งเมื่อชายชรา ตื่นนอนขึ้นมา ก็ได้เห็นหัวเข้าของ ตนบวมโตบ่อเริ่ม ไม่ทราบว่าเป็น เพราะเหตุผลกลใด เห็นแล้วชาย ชราสำคัญว่าเป็นผี คงไม่มีอันตราย แต่อย่างไร จึงเฉยๆอยู่ ชายชรา ปลอมให้หัวเข้าโตอยู่อย่างนั้นตลอด เวลา ๖ เดือน ชายชราเล่าแต่ถาม ตัวเองว่า “เป็นอย่างไรหนอ ผีจึง

ไม่ขึ้นหัวสักที จะได้ผ่าออกให้รู้ แล้วรู้รอดไป”

ชายชรารอต่อไปอีก ๒ เดือน กว่า แต่ผีกยังไม่ขึ้นหัว ในที่สุด ชายชราจึงพูดแก่ตนเองว่า “เป็นไร เป็นกัน ถึงมันจะทำให้ข้าตาย แด่คนไปเดี๋ยวนี้ข้าก็ยอม ข้าจะผ่า มันเดี๋ยวนี้ละ”

พูดแล้วก็ฉวยมีดมาผ่าออก เมื่อหัวเข้าแยกออก แทนที่จะแลเห็น เลือดหนองไหลออกมา กลับกลายเป็นเด็กน้อย ๒ คน ชายชราดีใจที่ ได้ลูกไว้เชยชมถึง ๒ คน ชายชรา เรียกเด็กทั้งสองว่าลูกหัวเข้า แล้วก็ ผ่าพุ่มผักเลี้ยงดู ไปหาอาหารมาให้ กินจนเด็กทั้งสองเติบโตขึ้น เมื่อ เด็กโตพอแล้ว ชายชราก็ได้สั่งให้ เด็กทั้ง ๒ นั่งเฝ้าอยู่ข้างประตูถ้ำ กอยให้พ่อกลับมาในตอนเย็น เวลา ชายชราออกไปหาอาหาร ประตุนั้นจะ ปิดสนิท และชายชราสั่งแล้วส่งอีก ว่าถ้าเป็นคนอื่นแปลกหน้าที่ไม่รู้จัก กันเคยมาเรียกให้เปิดละก็ห้ามเปิด เด็ดขาด เวลาพ่อกลับมาพ่อจะร้อง เป็นเพลงว่า

“นมแล้วก็ยังไม่ได้เต่ง ต้องผ่า แยกเป็นลูกหัวเข้า พ่อเจ้านักกลับ มาแล้ว ขอลูกแก้วเปิดประตูเร็ว”

เด็กหัวเข้าทั้งสองได้ยินเพลงนี้ จำเสียงพ่อได้ก็จะเปิดให้ และพ่อก็ ส่งอาหารให้ อยู่มาวันหนึ่งศัตรูของ ชายชราได้พากันมาที่ถ้ำนี้ ได้ร้อง เรียกว่า “เปิดประตูหน่อยเจ้าหนู” เด็กทั้งสองได้ยินเสียงรู้ได้ว่า ไม่ใช่เสียงพ่อของตน จึงตอบว่า “ไม่เปิด” คนเหล่านั้นก็เลยตั้งใจ จะรอกว่าตะวันจะตกดิน จะได้ ดูลาดเลาเวลาชายชราเจ้าของถ้ำ กลับมาถึง และก็ได้เห็นชายชราที่ กลับมาตอนเย็นส่งเสียงร้องเรียกลูก เป็นเพลงอย่างเคยว่า “นมแล้วก็ยัง ไม่ได้เต่ง ต้องผ่าแยกเป็นลูกหัวเข้า พ่อเจ้านักกลับมาแล้ว ขอลูกแก้ว เปิดประตูเร็ว” เด็กน้อยหัวเข้า ทั้งสองได้ยินเสียงพ่อจำได้จึงเปิด ประตูรับ

ได้รู้เห็นเช่นนั้น ศัตรูของ ชายชราจึงได้หาที่นอน แลๆ นั้น และหลบซ่อนตัวอยู่จนชายชราออกไปหาอาหาร เมื่อได้เวลาที่ชายชรา จวนจะกลับในตอนเย็น คนเหล่านั้น ได้ไปร้องเรียกประตู และร้องเพลง อย่างเดียวกับที่ชายชราร้อง แต่ก็ ไร้ผล เด็กทั้ง ๒ ไม่ยอมเปิด ทั้งนี้ เพราะเสียงนั้นไม่ใช่เสียงของพ่อ ทั้ง ไม่เหมือนเสียงพ่อเลย (ต่อหน้า ๑๐๐)

เด็กหัวเข่า (ต่อจากหน้า ๓๔)

คนเหล่านั้นจึงเดินทางกลับไป
ยังบ้านเมืองของตน และได้ไป
ปรึกษาหมอคนหนึ่งว่าทำอะไร
จึงจะทำให้เสียงของพวกเขาเหมือน
เสียงของชายชรา จะได้ลักเอาตัว
ลูกทั้งสองของชายชราที่ได้พบมา
ในป่า หมอนั้นบอกคนทั้งหมดให้
กลับไปใหม่ แต่ระหว่างทางอย่าได้
กินอะไรเป็นอันขาด

มาตามทางคนเหล่านั้นได้พบ
งูจกตัวหนึ่ง กับมดตัวหนึ่ง จึงจับ
กินเสีย โดยคิดว่าสัตว์ตัวเล็กๆ แค่นี้
คงไม่เป็นไร เมื่อมาถึงปากถ้ำก็
ร้องเพลง แต่เด็กทั้งสองจำได้ว่า
ไม่ใช่เสียงของพ่อคน จึงไม่ยอม
เปิดประตู ศัตรูของชายชราจึงกลับ
ไปหาหมอใหม่ หมอก็ถามว่า “ไป
ตามทาง ได้กินอะไรบ้าง”

“ไม่ได้กินอะไรเลย นอกจาก
งูจกตัวหนึ่งกับมดตัวหนึ่งเท่านั้น”

“ถ้าอย่างนั้นกลับไปใหม่”
หมอบอก “คราวนี้ไม่ว่าจะพบอะไร
แม้แต่แม่มดตัวเดียวก็เก็บกินไม่ได้
นะ”

๒๘. คนเหล่านั้นก็ทำตามอย่าง
เคร่งครัด เมื่อมาถึงถ้ำชายชราอยู่
คนเหล่านั้นจึงเลียนเสียงได้เหมือน
เสียงชายชรา เด็กทั้งสองสำคัญว่า
เป็นเสียงพ่อของตนจึงเปิดประตู
คนเหล่านั้นก็ถลันเข้าไปจับตัวเด็ก
ทั้งสองมา และพาไปไว้ยังหมู่บ้าน
ของตน

๒๙. ครั้นคืนชายชราได้กลับไป
ถึงถ้ำ และได้ร้องเพลงอย่างเคย
แต่ปรากฏว่าประตุนั้นปิดเงียบ
ร้องเรียกอย่างไรก็ไม่มีเสียงตอบ

ชายชราได้พยายามค้นหาลูก เพื่อ
จะออกไปเที่ยวเล่นแถวนั้น แต่หา
อย่างไรก็ไม่พบ ชายชราร้องกับ
ร้องไห้ แล้วก็ออกค้นหาลูกในหมู่บ้านใกล้เคียง

ชายชราหาไปแห่งแล้วแห่งเล่า
ก็ไม่พบ จนได้มาถึงหมู่บ้าน
แห่งหนึ่ง ชายชราร้องเพลงอย่าง
เคยร้อง เด็กทั้งสองจำเสียงพ่อได้
ก็ร้องไห้โฮ ชายชราได้ยินเสียงลูก
ร้องไห้ ก็ร้องตะโกนเรียกลูกดังลั่น
คนในหมู่บ้านบอกให้หยุดร้อง
เพราะจะทำให้เกิดเหตุร้ายเหมือน
ต้องคำสาป และบอกต่อไปว่า “คน
แปลกถิ่นเข้ามาในนี้ไม่ได้หรรษา
จะเข้ามาให้ได้ต้องกินยาเสียก่อน”
ความรักลูกอยากได้ลูกคืน ทำให้
ชายชราขอมกินแต่โดยดี เมื่อคน
เหล่านั้นบอกให้อ้าปากก็อ้าปาก
และกลืนยาซึ่งถือก้อนหินเผาไฟ
จนร้อน ชายชราก็เลยถึงแก่ความ
ตาย เด็กหัวเข่าลูกของเขาก็เลยต้อง
อยู่ที่นั่นต่อไป ♥

บรรจบ พันธุเมธา

นิทานนานาชาติ

เมืองรับซ่อมคน

(นิทานแอฟริกา)

นิทานเรื่องนี้ก็เป็นเรื่อง
เล่นเสียงและเปลี่ยนเสียงคล้าย
เรื่องที่แล้ว แต่เรื่องนี้ยังมีการเอา
อย่างอยากจะได้ดังอย่างเขา แต่
ไม่ปฏิบัติให้ดี ผลจึงได้ไม่ดีดัง
ประสงค์ ชาวเขาซาได้เล่าเรื่องนี้
ไว้ในนิทานชาวบ้านแอฟริกาดัง
ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งบรรดาสาว ๆ ในเมือง
เมืองหนึ่งได้เข้าป่าหาผลไม้ ขณะ
ที่กำลังเก็บผลอยู่นั้นเกิดฝนตกจก ๆ
มาทางตะวันออก สาว ๆ เหล่านั้น
ต่างพากันวิ่งไปหลบฝนในโพรงไม้
ใหญ่ต้นหนึ่ง และบังเอิญได้มีผีร้าย
ตนหนึ่งมาแลเห็นเข้า เลยปิดปาก
โพรงไม้นั้นเสียเลย ครั้นเมื่อฝน
หยุดตก ผีนั้นก็บอกพวกสาว ๆ ว่า
ต้องเอาสร้อยคอกับเสื้อผ้ามานำให้ มัน
จึงจะยอมเปิดปากโพรงไม้ให้ออก
มาข้างนอกได้ หญิงสาวทั้งหลาย
กลัวไม่ได้กลับบ้านจำต้องยอมให้
แต่โดยดี มีแต่หญิงสาวคนเดียว
เท่านั้นที่ไม่ยอมให้ ก็เลยต้องติดอยู่
ในโพรงไม้นั้นแต่ผู้เดียว

สาว ๆ ที่ผีร้ายยอมปล่อยตัวมา
ได้ไปบอกแม่ของหญิงสาวนั้น แม่
ก็รีบไปยังโพรงไม้ที่ลูกสาวไปติด
อยู่ เมื่อสำรวจดูทั่วแล้วแลเห็นว่า
โพรงไม้นั้นมีช่องเล็ก ๆ ตรงข้างบน

จึงรีบกลับไปบ้าน หุงหาอาหารเอา
มาให้ลูกสาวกินในตอนเย็น เมื่อมา
ถึงโพรงไม้ก็ร้องเรียกลูกสาวว่า

“ลูกเอ๋ย ขึ้นมามีอาหารมาให้คุณ
ซิลูก แม่เอาอาหารมาให้กิน”

หญิงสาวจึงขึ้นมามีอาหารมาทางช่อง
นั้น รับอาหารเอาไปกิน ในขณะ
นั้นบังเอิญมีหมาป่าตัวหนึ่งมาแล
เห็นเข้า เมื่อแม่ของหญิงสาวกลับ
ไปแล้ว ก็ได้มาร้องเรียกหญิงสาว
และทำเป็นพูดจาอย่างแม่ของ
หญิงสาวพูดทีเดียว แต่หญิงสาว
กลับตอบว่า “ไม่ใช่เสียงแม่ข้า
สักหน่อย” แล้วก็ยังไม่ยอมขึ้นมามีออก
มาทางช่องนั้น หมาป่าก็เลยไปหา
ข้างเหล็กบอกว่า “ช่วยเปลี่ยน
เสียงให้ข้าทีเถอะนะ เสียงข้าจะได้
เหมือนเสียงคน” ข้างเหล็กก็พูดว่า
“ถ้าข้าแก้ไขเสียงให้เจ้า แล้วเจ้าไป
เที่ยวกินอะไรต่ออะไรก่อนจะถึง
โพรงไม้นั้นละก็ ไม่ได้ผลนะ แต่
เอาเถอะ ข้าจะแก้ไขให้” ว่าแล้ว
ก็ทำให้ตามทีพูด

ข้างฝ่ายหมาป่าก็กลับไปยัง
โพรงไม้นั้นอีก แต่มาตามทาง
จะเอาก้อนเขี้ยวตัวหนึ่ง หมาป่าคิดว่า
“ใครหน่าเห็นของอร่อย ๆ ในตอน
เช้าอย่างนี้แล้วไม่กิน” คิดแล้วก็
จับก้อนนั้นกิน ครั้นถึงโพรงไม้

แล้วก็ร้องเรียก “ลูกเอ๋ย ขึ้นมามี
ตรงช่องนี้ซิลูก แม่เอาอาหารมาให้
กิน” แต่หญิงสาวกลับตอบว่า “ไม่
ใช่เสียงแม่ข้าสักหน่อย”

ได้ยินดังนั้นหมาป่าก็โกรธ รีบ
กลับมาหาข้างเหล็ก เตรียมจะเข้า
ข้างเหล็กกิน ข้างเหล็กร้องเอะอะ
ห้ามว่า “เอ๊ะ หุยนะ หุคอย่ากิน
ข้านะ เรื่องอะไรจึงจะมากินข้า”
หมาป่าตอบว่า “ก็เจ้าไม่ได้แก้ไข
เปลี่ยนเสียงข้าให้ด้นนา” แต่หมาป่า
ไม่ได้บอกว่าได้ไปกินอะไรตามทาง
ข้างเหล็กก็จำต้องเปลี่ยนเสียงให้
หมาป่าใหม่ คราวนี้ได้ผล เมื่อกลับ
ไปที่โพรงไม้อีกทีหนึ่ง และร้องเรียก
หญิงสาว หญิงสาวสำคัญว่าเป็น
เสียงแม่ของตน จึงขึ้นมามีออกไป
ทางช่องนั้น หมาป่าได้โอกาสจึง
ดึงตัวหญิงสาวออกมาจากโพรงไม้
แล้วก็กินเสียทันที ทั้งแต่กระดูกไว้
เกลื่อน แล้วก็รีบหนีไป เมื่อแม่
ของหญิงสาวเอาอาหารมาให้ลูกใน
ตอนเย็น จึงแลเห็นแต่กองกระดูก
ของลูกสาว พอเห็นเช่นนั้นแม่อีก
ร้องไห้โฮอยู่ตรงนั้นเอง ต่อจากนั้น
ก็กลับไปบ้าน ไปเอากระดูกมาใส่
กระดูกลูกสาว แล้วตรงไปยังเมือง
ที่รับซ่อมคน (อ่านต่อหน้า ๓๐๕)

เมืองรัชมงคล (ต่อจากหน้า ๓๔)

แม่ของหญิงสาวเดินไปๆ ได้มาถึงที่แห่งหนึ่งซึ่งอาหารหุงต้มตัวของมันได้เอง นางเห็นเช่นนั้นจึงถามว่า “อาหารจำ หนทางที่จะไปเมืองรัชมงคลนั้นอยู่ที่ไหนนะ” อาหารก็ตอบว่า “นั่งพักกินอาหารคือตัวข้าเสียก่อนซิ” นางก็ตอบว่า “ไม่กินละ ไม่มีกะใจอยากกินอะไรแล้วก็ไม่อยากกินเจ้าด้วย” อาหารก็เลียบอกหนทางให้ว่า “ไปไกลพออยู่่นะ จะมีทางแยกเลี้ยวไปทางขวา สุดทางแล้วเลี้ยวซ้าย” แม่ของหญิงสาวก็ทำตามนั้น และได้มาพบเนื้อที่กำลังทอดตัวอยู่ เมื่อถามถึงหนทาง เธอนั้นก็เชิญชวนให้ลองกินเนื้อทอดของตัวเอง นางก็ปฏิเสธอย่างเคย และได้เดินทางไปตามที่เนื้อทอดบอกให้ ก็ได้พบเมืองรัชมงคลได้ในที่สุด

เมื่อไปถึงเมืองนั้น คนในเมืองนั้นถามว่า “มาทำไมถึงที่นี่” นางตอบว่า “หมาป่ากินลูกของข้าเหลือแต่กระดูก” “กระดูกอยู่ไหนเล่า” แม่ของหญิงสาวก็วางกระดูกลงบอกว่า “นี่ไงละ” คนเหล่านั้นก็บอกว่า “ดีละ พรุ่งนี้ลูกสาวของนางก็ซ่อมเสร็จ” ครั้นถึงเวลาเช้าคนเหล่านั้นก็บอกว่า “ออกไปเลี้ยงวัวควายให้หน่อยซิ” นางก็แก้เชือกล้ามวัวควายพาออกไปเลี้ยงวัว ควายทั้งหลายไม่มีอาหารอะไรกินนอกจากลูกธัญพืช นางก็ไปเลือกลูกธัญพืช โยนให้วัวควายกิน ส่วนที่เหลือเขี้ยวๆ นางกินเอง หญิงนั้นเลี้ยงวัวควายไปจนกระทั่งเย็น จึงได้พากลับ พอมถึงคอกวัว วัวตัวใหญ่ที่สุดจำฝูงได้มอออกมาว่า

“ผู้หญิงคนนี้ใจดี ซ่อมลูกเขา

ให้ดีๆ ด้วย”

เมื่อนางกลับไปถึงกระท่อมที่พัก คนเหล่านั้นก็บอกว่า “นอนที่นั่นแหละ พรุ่งนี้จะได้กลับบ้าน” ครั้นถึงวันรุ่งขึ้นเขาก็พาลูกสาวของหญิงนั้นที่ได้รับการซ่อมแซมเป็นอย่างดีมาส่งให้แล้วสองแม่ลูกก็ได้เดินทางกลับบ้าน

เรื่องปรากฏว่าหญิงสาวนั้นมีแม่เลี้ยง และแม่เลี้ยงมีลูกสาวคนหนึ่งซึ่งหน้าตาขเหร่น่าเกลียดมาก เมื่อแลเห็นลูกสาวของเมียหลวงได้รับการซ่อมสวยงามกลับมา ก็อยากจะประหารลูกสาวของตนเสีย เพื่อจะได้พาไปซ่อมยังเมืองรัชมงคลนั้นบ้าง แล้วก็ได้ทำตามที่เกิดขึ้น ครั้นลูกสาวตายเหลือแต่กระดูก หญิงนั้นก็ได้เก็บกระดูกลูกสาวใส่กระเจาด และเดินทางไปยังเมืองนั้น เมื่อเดินไปถึงที่ที่อาหารหุงต้มตัวเอง นางถามอาหารถึงหนทางไปเมืองรัชมงคล อาหารก็ชวนให้นางกินอาหารที่หุงต้มตัวเอง หญิงนั้นร้องว่า “อ้อ เจ้าต้องการให้ข้ากินเจ้าหรือจึงได้เชื่อเชิญอย่างนั้น” ว่าแล้วก็ลงมือกิน ต่อจากนั้นก็มาถึงเนื้อที่ทอดตัวเอง และเมื่อเนื้อเชื่อเชิญให้กินตัวมันเอง นางก็กินจนหมดสิ้น แล้วก็เดินทางไปถึงเมืองที่ต้องการไปในที่สุด

เมื่อคนในเมืองนั้นถามถึงเหตุผลที่เดินทางมา นางก็เล่าว่า “หมาป่ามันมากินลูกข้า” “กระดูกอยู่ไหนเล่า” นางก็วางกระดูกลงบอกว่า “นี่ไงละ” คนเมืองนั้นบอกว่า “ดีละ พรุ่งนี้ลูกสาวของนางก็ซ่อมเสร็จ”

ครั้นรุ่งขึ้นเช้า คนเหล่านั้นได้

ขอให้นางไปเลี้ยงวัวควาย นางก็ทำตาม แต่เมื่อจะต้องเก็บลูกธัญพืชมาเลี้ยงวัวควาย นางก็เลือกเก็บแต่ลูกเขี้ยวๆ โยนให้วัวควายกิน ส่วนลูกธัญพืชที่เหลือๆ นางเก็บไว้กินเอง เลี้ยงอยู่จนเย็นก็พาวัวควายกลับบ้าน ครั้นมาถึงคอกวัว วัวตัวโตที่สุดจำฝูงมอขึ้นมาว่า

“ผู้หญิงคนนี้ใจดี ไม่ได้ เพราะฉะนั้นไม่ต้องซ่อมลูกของนางให้ดีกว่า”

ดังนั้นตอนเช้าวันรุ่งขึ้น ลูกสาวของหญิงนั้นจึงมีรูปร่างพิกลก็มียาข้างเดียว ก้นข้างเดียว มือข้างเดียว ทั้งร่างมีเพียงซีกเดียว หน้าซีกเดียว จมูกก็มีครึ่งเดียว ครั้นแม่มาแลเห็นเข้า และจะต้องพาลูกสาวกลับบ้าน ก็เกิดไม่อยากจะลูกสาวรูปร่างอัปลักษณ์เช่นนั้น นางพาลูกสาวออกมาพบป่าแล้วก็ร้องบอกว่า “เจ้าไม่ใช่ลูกข้า ข้าไม่ใช่แม่เจ้า” ร้องพลางวิ่งหนีพลาง แล้วไปซ่อนในพงหญ้า ลูกสาวก็วิ่งตามรอยเท้าไปจนกระทั่งหาแม่พบ ลูกสาวจึงบอกแม่ว่า “ลูกซึนเถอะจะได้กลับบ้านกัน” แม่ก็ร้องบอกว่า “ไปให้พ้น เจ้าไม่ใช่ลูกข้า” ลูกสาวก็พูดว่า “ก็แม่นี่แหละ ไม่ใช่แม่ข้า” แม่จึงออกวิ่งอีกทีหนึ่งวิ่งไปๆ จนกระทั่งถึงเมืองที่ตนอยู่ แล้วก็ตรงไปบ้านรับบิดาประตูลูกสาวตามมาร้องเรียกให้เปิดประตู แม่ก็เฉยเสียไม่ยอมเปิด ลูกสาวก็ร้องเรียกอีก ร้องเรียกแล้วเล่าจนในที่สุดแม่ใจอ่อน ยอมเปิดประตูออกมาและรับว่าลูกสาวที่อัปลักษณ์น่าเกลียดกว่าเจ้าเป็นลูกของตน ผิดกับลูกสาวของเมียหลวงที่หน้าตาสะสวย ♥

|||||

คู่แข่ง

ความเชื่อเรื่องสืบสายมูอยู่
ทั่วทุกแห่งหน ตามที่ปรากฏอยู่
ในนิทานถิ่นต่างๆ นิทานอเมริกัน
กลางจากทวีปอเมริกา คิงส์
วาลาฟ เซอร์นิกกับคณะเล่าไว้
ในนิทานลึกลับ ก็มีเรื่องทำนอง
นี้ เล่าไว้ต่อไปน

ในหมู่บ้านแห่งนี้ มีหมู่บ้าน
เล็ก ๆ ตั้งอยู่หมู่บ้านหนึ่ง และใน
หมู่บ้านนั้นมีชายคนหนึ่งหากิน
ทางसानตะกราขายซ่อมานูเอล เขา
เรียกกันว่า มานูเอลคนกล้า แต่เดิม
เป็นคนหนุ่มมีใจเมตตาปรานี เป็น
ที่รักของคนทั่วไปในหมู่บ้าน แต่
ต่อมาผู้คนในหมู่บ้านต่างพากัน
ห่างเหิน บางคนถึงกับข่มขู่ทณ
ลำบากไปเสียทางอื่นเพื่อหลีกเลี่ยง
ไม่ให้พบมานูเอล ที่เป็นเช่นนั้นเป็น
เพราะมีข่าวลือเกี่ยวกับมานูเอลแพร่
สะพัดไปทั่วทั้งหมู่บ้าน ไม่ว่าใคร
พบกับใคร จะเดินทางหรือใน
ไร่หรือตามบ้านเพื่อนฝูง ต่าง
จะต้องถามกันว่า

“ได้ยินข่าวบ้างไหมว่า มีคน
ทำพิธีสาปแช่งมานานเฮล”

แล้วอีกฝ่ายหนึ่งจะเสริมว่า
“โธ่ น่าสงสารมานเฮลจริง ค่อยไปนั้

จะต้องตกเป็นเหยื่อโรคร้ายหรือ
“ไม่ก็ต้องถูกผีร้ายขย้ำกิน” ต่อ
จากนั้นชาวบ้านผู้สูงอายุคนหนึ่งก็
ได้เตือนกันว่า

“ตามเพียงแค่นั้นก็ยิ่งดี ถ้าเกิด
โรคร้ายบุกเข้ามาอยู่ในหมู่พวกเรา
ละก็มันเป็นบักหลัก และทำร้ายคน
ทุกคนที่บังเอิญเข้ามาสู่หนทางของ
มันทีเดียวละ”

แต่กระนั้นก็ยังไม่มีใครรู้ว่า
ข้าวลือนั้นมาจากไหน ไม่มีใคร
ยอมรับว่าใครเป็นคนลือ ต่างคน
ต่างบอกว่าได้ยินมาจากคนอื่น ใน
ที่สุดพวกเขาวนากลับลงความเหิน
ว่า คงเป็นเพราะลมร่ายที่ลือข้าวให้
ภตศิปสาजनเอง เป็นตัวนำข้าวลือ
ขึ้นมา

ฝ่ายมานูเอลเมื่อรู้เรื่องข่าวลือน
ก็มีความเห็นของตัวเองว่า ไม่น่า
จะมีใครทักแถมแค้นตน ในเมื่อตน
ไม่เคยคิดร้ายหรือทำร้ายใคร แต่
มานูเอลก็รู้เหมือนกันว่า ในหมู่บ้าน
นั้นมีคนคนหนึ่งซึ่งริษยาตนและไม่
ประสงค์ดีต่อตน และคนผู้นั้นก็คือ
ฮาซินโด ที่คนเรียกกันว่าข้าวโพด
อินเดียนแดง มานูเอลบอกตัวเองว่า
คนแพร่ข่าวลือนหาใช่ใครอื่นไม่
ฮาซินโดนั่นเอง ทั้งนี้เพราะตนกับ

ฮาซันโศเป็นคู่แข่งกันในเรื่องที่ทำ
ก็รักผู้หญิงที่ชื่อฟาโอลาด้วยกัน
ฟาโอลาเป็นสาวสวยอยู่ในหมู่บ้าน
แห่งนี้ และในตอนหลังๆฟาโอลา
สนใจมานูเอลมากกว่า เรื่องทำให้
ฮาซันโศตั้งใจที่จะแค้นใจ และ
ได้นินทาว่าร้ายมานูเอลอยู่หลาย
ต่อหลายครั้ง บ่าวลอนก็มาจาก
ฮาซันโศ ที่ฮาซันโศแพร่ข่าวลือก็
เพื่อจะให้คนในหมู่บ้าน โดยเฉพาะ
ฟาโอลากลัวมานูเอล

ที่มานูเอลคิดว่า ข่าวนั้นเกิด
เพราะความวิธยาของฮาซินโตนั้น
นับว่าถูกต้องแล้ว แม้แต่เพียงนั้น
ฮาซินโตยังกระทำการบางอย่างที่
ถ้าหากชาวบ้านรู้เข้าจะไม่วันนอภัย
ให้เลย การกระทำของฮาซินโตก็คือ
ในคืนวันศุกร์คืนหนึ่ง ฮาซินโตได้
แอบไปยังที่เปลี่ยวแห่งหนึ่งไกลไป
ทางภูเขา กรู้นटकถึงตอน
เที่ยงคืน ฮาซินโตได้ปักเทียนดำ
๓ ดอกกับขางไม้หอมขึ้นหนึ่งไว้ใน
ดิน แล้วกล่าวคาถาอาคมสาปแช่ง
มานูเอล เป็นการมอบตัวมานูเอล
ให้อยู่ในเงื้อมมืออันมีอำนาจของ
ผีร้าย แต่ตอนนั้นก็ยังไม่มีอะไร
ผิดปกติเกิดขึ้น และสิ่งที่ทำให้

(อ่านต่อหน้า ๑๑๒)

หลังจากพักผ่อนตามคำสั่งของหมอก
คงราวๆกลางเดือนมีนาคม

เมื่อกลับถึงกรุงเทพฯ เรื่องแรก
ที่ผมเล่าให้พี่ใหญ่ฟังคือเรื่อง การ
รอดตาย อย่างปาฏิหาริย์ของผม
พี่ใหญ่นั่งฟังโดยสงบ

“เรื่องเป็นอย่างนั้นละครับผมจึง
อยากบอกและออกปฏิบัติธรรมตาม
บ้านาสักพัก”

“เพื่อนไม่ทนด้วย ไม่มีอะไร
ขัดข้อง จะให้พี่ช่วยอะไรกับบอก”

“พุทธานภาพมาโปรดผม แม่
เมื่อผมหายแล้วขณะที่พี่ใหญ่ก็ยัง
ได้รับ ผมยังเห็นองค์พระแก้วมรกต
และพระคุณเจ้าที่ไปโปรดผมสลับกัน
อยู่ตลอดเวลา พี่ใหญ่เชื่อไหมครับว่า
พุทธานภาพมีจริง ผมเชื่อเพราะ
เหตุการณ์นั้นผมได้ประสบมากับ
ตนเอง” พูดจบผมก็ขอตัวไปพักผ่อน
โดยไม่รอฟังคำตอบ

สำหรับตัวผมเอง ตั้งใจว่าเมื่อ
สึกออกมาแล้วจะหางานอื่นทำ การ
เดินเรือเที่ยวจะเป็นเที่ยวสุดท้าย
ในชีวิตของผม และถ้าผลของผม
มีพอ มั่นใจว่าผมคงจะได้พบและ
กราบพระคุณเจ้ารูปนั้น... รูปที่มี
ส่วนช่วยให้ผมเกิดอีกครั้ง ♥

ผู้แต่ง (ต่อจากหน้า ๒๓)

มานูเอลว่าเรใจมากก็คือพาโอลา
ไม่ได้กลัวตน ยังคงไปมาหาสู่ตน
อยู่เสมอ เรื่องนี้ยังทำให้ฮาซินโต
ทุกข์ทรมานใจ ฮาซินโตเป็นทุกข์
ที่ตนได้กระทำการร้าย แต่ก็ยังไม่
มีผลอะไร ฮาซินโตบอกแก่
ตัวเองอย่างสิ้นหวังว่า “เราคงจะทำ
พิธีไม่ถูกต้องละกระมัง”

จนกระทั่งอยู่มาวันหนึ่งตอน

ก่อนเที่ยง ได้มีเสียงร้องกรีดๆอย่าง
ตระหนกตกใจดังมาจากทางไปบ้าน
พ่อแม่ของพาโอลาว่า “ผี ผี” ครู่
ต่อมาได้มีผู้หญิงที่อยู่บ้านติดกัน
ฟังตัวเข้ามาในลานบ้าน เธอมือ
ปิดตา เนือตัวสั่น แต่ยังไม่ทันที่
ผู้หญิงนั้นจะบอกใครว่าเกิดอะไร
ขึ้น ประตูก็เปิดออกได้เอง แล้ว
มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นล้าสูงอยู่ตรง
หน้า และในท่ามกลางล้าผู้นั้นก็
ได้มีอะไรดำๆ ทันใดนั้นก็ได้ออก
ปรากฏเป็นมือชายที่มีอุ้งเล็บยาวโง้ง
มีขนดำๆ ขึ้นบนหลังมือ มือนั้น
ความไปในอากาศเหมือนดังความ
หาอะไรสักอย่างหนึ่ง แล้วก็ขึ้นมา
ในลานบ้าน แต่ยังไม่ทันที่ผู้คนจะ
หายตระหนกตกใจ ทั้งผู้คนทั้งมือก็
หายวับไป แล้วประตูก็ค่อยๆปิด
เข้าหากันได้เอง

ขณะนั้นฮาซินโตกำลังเคลิ้ม
หลับอยู่บนเสื่อใต้เพิงที่มุงด้วยใบ
อ้อย แต่แล้วก็ต้องตกใจตื่น เพราะ
ได้ยินเสียงสวสสาบฟังแปลก เมื่อ
แหงนดูหลังคาก็แลเห็นสิ่งหนึ่ง
เคลื่อนไหวอยู่ที่นั่น สิ่งนั้นเป็น
มือดำมออุ้งเล็บยาวโง้งกำลังคลำไป
ตามใบอ้อยที่มุงหลังคาอยู่ แต่ทันใด
นั้นมือนั้นก็ยกขึ้นแล้วก็หายวับ
ไป ตอนเที่ยงวันนั้นเองมีผีได้ไป
ปรากฏที่นั่นที่นั่นหลายต่อหลายแห่ง
ในหมู่บ้าน แล้วก็มีมาหยุดอยู่ตรง
ประตูบ้าง ตรงหน้าต่างบ้าง มือนั้น
กำๆแบๆคลำไปตามหลังคาใดๆ
เหมือนดังค้นหาสิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้ว
พยายามจะจับให้ได้ แต่แล้วก็หาย
ไปไม่ปรากฏให้เห็นอีกเลย ชาวบ้าน
ลงความเห็นว่ามีผีนั้นคงจะความ
หามาโนเอล และเห็นชัดแจ้งแล้วว่า

หาไม่พบ ก็เลยไม่มีอะไรเกิดขึ้นแก่
มานูเอล

บรรดาผู้คนพากันถอนหายใจ
ด้วยความโล่งอก แต่แม้กระนั้นก็ยัง
อดไม่สบายใจไม่ได้ ถึงแม้จะเลิก
คิดถึงเรื่องภูตผีปิศาจไปแล้วก็ตาม
เพราะคำรู้สึกที่ว่าสิ่งที่แลไม่เห็นตัว
นั้นยังคงอยู่ และกำลังเดินอยู่ตาม
ทางเดินระหว่างบ้านแต่ละหลัง
เพื่อค้นหาอะไรสักอย่างหนึ่ง

เวลาล่วงไปตลอดสัปดาห์
มานูเอลก็ได้ไปตลาดในเมืองใกล้
เคียง มีตระกร้าสองสามใบกับถุงย่าม
ใส่ของ วันนั้นเป็นวันดีของมานูเอล
ที่ขายของทุกอย่างที่นำไปขายที่ตลาด
ได้หมดลงอย่างรวดเร็ว มีเวลาเหลือ
หยุดคุยกับเพื่อนฝูงตามชานเมือง
จนกระทั่งเกือบจะพลัดเพล มานูเอล
ที่เบิกบานใจเมื่อได้เพลิดเพลินอยู่
กับเพื่อนๆ จึงได้ออกเดินทาง
กลับบ้าน มีดอกไม้ปักที่หมวก มี
ถุงย่ามใส่ของที่ซื้อมาจากตลาดเต็ม
ที่เดียว

ขณะที่เดินไป มานูเอลก็คิดไป
ต่างๆนานา คิดถึงพาโอลาวันนับแต่
เกิดมีมือประหลาดมีลมร้ายพัดผ่าน
หมู่บ้าน ตนได้พบพาโอลาเพียงครั้ง
เดียวและเพียงประเดี๋ยวเดียวด้วย
บางที่พาโอลาจะกลัวตน หรือบางที่
พ่อแม่มักจะกีดกันไม่ให้มาพบตน เป็น
ไปได้ไหมว่าฮาซินโตผู้ใจมั่งมีนั้นจะ
เอาให้ได้ ได้ชนะใจพาโอลาไปแล้ว
คิดถึงตอนนั้นความเบิกบานใจของ
มานูเอลหายไปในทันใด จะเดินอย่าง
รีบร้อนต่อไปไม่ไหว จึงได้แต่
ค่อยๆเข้าไปช้าๆท่ามกลางแสงจันทร์
อันส่องสว่าง พลางคิดอย่างหนัก
ครั้นมาถึงหมู่บ้านและผ่านบ้าน

แรกตรงเชิงลาดเหนือทางเดิน
มานูเอลแลเห็นอะไรอย่างหนึ่งมีสี
ขาวๆอยู่ไกลๆข้างหน้าตน มานูเอล
พยายามเพ่งมองและก็แลเห็นเป็น
ร่างผู้หญิงสวมเสื้อขาว กระโปรง
สีดำๆยาวลงมา มีผ้าคลุมหัว
เห็นเช่นนั้นมานูเอลนึกถึงฟาโอลา
ขึ้นมาทันที มานูเอลคิดว่า 'หรือ
ฟาโอลาจะมาคอยเรา' คิดแล้วก็ถ
เบิกบานใจไม่ได้ แต่แล้วก็บอก
ตัวเองว่า 'เป็นไปได้หรือ
เพราะมันดึกมากแล้ว'

ทันใดนั้นมานูเอลก็ได้ยินเสียง
ผู้หญิงนั้นร้องเรียกชื่อของตน เสียง
นั้นเป็นเสียงฟาโอลาจริงๆ มานูเอล
ดีใจไม่มีอะไรเปรียบ รีบวิ่งตรงไป
พลาจอาแซนรับฟาโอลา แต่ฟาโอลา
กลับหัวเราะแล้ววิ่งหนีไป มานูเอล
ก็วิ่งตามไป พอจวนจะคว้าตัวทัน
ฟาโอลาก็ร้องบอกว่า "ลองดูซิ
มานูเอล ว่าจะจับตัวข้าได้ไหม"
แล้วก็วิ่งต่อไป มานูเอลก็วิ่งตาม
และจวนๆจะจับตัวได้ฟาโอลาก็
หัวเราะแล้วก็หลบหลีกไปได้อีก
เป็นอยู่อย่างนั้นจนกระทั่งคนทั้งสอง
วิ่งผ่านบ้านฮาซินโต ขณะนั้น
ฮาซินโตยังไม่หลับ ยังนั่งอยู่บนเสื่อ
คิดถึงว่าถึงแม้เวทมนตร์คาถาของ
ตนจะสร้างรอยร้าวระหว่างมานูเอล
กับฟาโอลาก็ตาม แต่ตนก็กังวลใจ
ฟาโอลาไม่ได้ ทันใดนั้นฮาซินโต
ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าคนวิ่งและได้ยิน
เสียงฟาโอลาที่ร้องเรียกชื่อกับมานูเอล
ได้ยินเช่นนั้นความริษยาอย่างรุนแรง
พุ่งขึ้นมาทันที ฮาซินโตจึงค่อยๆ
ออกมาจากประตูอย่างเงียบเชียบ
แล้วเดินตามคนทั้งสองไป

หนทางมืดเคียวไปตามสวน
ฮาซินโตไม่อยากจะตามไปใกล้เกิน

ไปนัก แต่ในที่สุดก็มาถึงสะพาน
ข้ามลำธารแห่งหนึ่ง ภาพคนทั้งสอง
หายวับไป แต่ครู่เดียวฮาซินโตก็
ได้ยินเสียงร้องไววายอย่างตลก
สุดขีด และครู่ต่อมาก็แลเห็นภาพคน
ใส่เสื้อขาวมีผ้าคลุมหมี่ขาวตรงมา
ที่ตน แล้วก็ได้ยินเสียงของฟาโอลา
พูดว่า "ฮาซินโต ฮาซินโต มาหาข้า
ทีนี้หน่อย" ขณะนั้นฮาซินโตทั้งที่ยัง
ตลกเสียงร้องไววายนั้น ก็ยังอด
ดีใจไม่ได้ที่ได้ยินเสียงฟาโอลาเรียก
จึงกระซิบบว่า "ฟาโอลา" แล้วก็วิ่ง
ตรงไปหา

กรณี่วิ่งตรงไปถึงร่างนั้น ร่าง
นั้นก็คลบลีคลุมหัวขึ้น และแทนที่
ฮาซินโตจะได้แลเห็นเป็นหน้า
ฟาโอลา กลับเห็นหน้าตาน่าเกลียด
ของภูตผีที่มีปากใหญ่กว่ามีเขี้ยว
งอกออกมานอกปาก แล้วมือที่มี
อุ้งเล็บยาวโค้งก็ผ่านตาของฮาซินโต
ไปแวบหนึ่ง มีเสียงร้องไววายของ
ฮาซินโต ฮาซินโตล้มลงทันทีแล้ว
ก็ไม่ได้สติอีกเลย

ไม่ว่าใครที่เป็นคนแรกไปที่
สะพานนั้นในตอนเช้าวันรุ่งขึ้นก็จะ
ได้พบมานูเอลอยู่ที่ปลายสะพานข้าง
หนึ่ง และฮาซินโตอยู่ที่ปลายสะพาน
อีกข้างหนึ่ง คนทั้งสองตายแล้ว
หน้าตาแสดงความตกอกตกใจอย่าง
สุดขีด พวกผู้ใหญ่ในหมู่บ้านพูด
มือผีร้ายได้นำเรื่องราวเข้ามาสู่
หมู่บ้าน และคงสงสัยอยู่ใต้สะพาน
นี้เอง ไม่มีใครรู้ว่าจะมีใครอีกที่
จะถูกหลอกในลักษณะใดแล้วก็ถูก
ทำลายถึงตาย ในที่สุดพวกเขาวิน
ถึงความเห็นว่า

"เราเห็นจะต้องรื้อสะพานนี้ทิ้ง
แล้วสร้างสะพานใหม่ที่โหนสักแห่ง
หนึ่งจะดีกว่า" ♥

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

ทวงรางวัล

(นิทานชาวเขาฟิลิปปินส์)

นิทานเรื่องทวงรางวัลนี้
คล้ายนิทานเยอรมันเรื่องคน
เป่าปี่ที่สามารถเป่าปี่เรียกหนูลง
มาหมดทั้งเมืองแล้วไม่ได้รางวัล

ตามสัญญา เรื่องนี้ทำนองเดียวกัน
ดังที่ โอ.วี.มัลลารีนานำมาเล่าไว้ใน
นิทานชาวเขาฟิลิปปินส์ ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วยังมีมังกร
ตัวหนึ่งชอบปลาลากว อาศัยอยู่ในถ้ำ
แห่งหนึ่งริมฝั่งแม่น้ำอมบูรายัน มี
ชื่อว่า ถ้ำบาลักบก บรรดาผู้คนที่อยู่
แถบใกล้เคียง เป็นต้นว่า นั้ลบูงัน
และตาบาว ต่างพากันกลัวมังกรปลาลากว
เป็นอย่างมาก เพราะว่ามันได้
ฆ่าพรกพวกเพื่อนฝูงญาติพี่น้อง
พร้อมทั้งวัวควายและสัตว์อื่นๆ เสีย
นับเป็นสิบๆร้อยๆ ไม่มีใครคิดว่า
ตนจะสามารถปราบมังกรปลาลากว
ลงได้ เมื่อปรึกษาหารือกันแล้วจึง
ได้ไปหาภูเขาให้ช่วยปราบให้

ภูเขาเป็นพรานผู้สามารถและมี
อำนาจ ตั้งบ้านเรือนอยู่ในอาศิอก
นับได้ว่าเป็นครอบครัวใหญ่เพราะ
ภูเขามีเมียมีลูก ๔ คน และยังมีหมา
ไล่เนื้อถึง ๑ ตัว เมื่อผู้มาขอให้ภูเขา
ช่วยไปปราบมังกรปลาลากว ภูเขา
ก็คิดหาวิธีต่างๆ วิธีแรกก็คือส่ง
หมาไล่เนื้อทั้ง ๑ ตัวไปปราบ แต่

ไม่เป็นผล มีหน้าซำบปลาลากวกลับ
ฆ่าหมาของภูเขาไปเสีย ๒ ตัว ภูเขา
จึงต้องหาวิธีอื่น

วิธีนั้นก็เอาเปลือกไม้บาง
อย่างหนึ่งมาและไฟลามไปได้ช้าๆ
มายัดใส่ในหนังวัว แล้วเย็บเสี้ยนจนดู
เหมือนดังว่าหนังวัวนั้นเป็นหนังเป็นๆ
พอเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็จัดแจงจุด
ไฟที่เปลือกไม้ยัดใส่ในหนังวัว กรน
ไฟติดแล้วก็ผลักหนังยัดใส่นั้นเข้าไป
ในถ้ำที่มังกรอยู่

ฝ่ายมังกรปลาลากวสำคัญว่า
วัวเดินหลงเข้ามาในถ้ำของตน ก็
รับความขาศึกษา ทันใดนั้นมังกรก็
แผดเสียงออกมาด้วยความปวดแสบ
ปวดร้อน และด้วยความโมโหโกรธา
ทั้งนี้เพราะไฟที่เผาเปลือกไม้ยัด
กำลังเผากระเพาะมังกร ทำให้มังกร
ทุรนทุรายวิ่งไปทางโน้นทางนี้ เพื่อ
ให้พ้นความเจ็บปวด เสียงคำราม
ของมังกรปลาลากวดังกึกก้องได้ยิน
ไปไกลถึงหลายไมล์

เหตุการณ์ดำเนินไปตลอด
๕ วัน ภูเขาชั้นคอยอยู่นอกถ้ำ จน
กระทั่งถึงวันที่ห้า ภูเขารู้สึกท้อเหนื่อย
ทั้งวัง จึงหมดความอดทน พร้อม
กันนั้นก็อดทนเท่าที่ใจไม่ได้ว่า บ้าน
นั้ลบูงันปลาลากวตายหรือยัง คิด

ไปคิดมาในที่สุดภูเขาก็คิดออกว่าจะ
พิชิตปลาลากวให้ตายโดยรวดเร็ว
ได้อย่างไร ดังนั้นจึงได้เกณฑ์พวก
ผู้ชายมา ๑๕ คน ให้หาม้อใบใหญ่
มาด้วย เมื่อได้มาแล้วก็ให้ก่อไฟ
เหนือถ้ำมังกรปลาลากว แล้วเอา
น้ำใส่หม้อตั้งไฟจนเดือด

พอน้ำเดือด ภูเขาก็บอกให้คน
เหล่านั้นค่อยๆ เทลงไปตามรอยหิน
แตกๆ น้ำร้อนนั้นลงไปลงมัจกร
คราวนั้นมังกรร้องเสียงดังยิ่งกว่าเก่า
พลางถลันออกมานอกถ้ำ เห็นเช่น
นั้นคนของภูเขาก็เอาหอกกระดม
พุ่งลงไป หอกได้ทิ่มแทงมังกร
ปลาลากวจนกระทั่งตายอยู่ตรง
ปากถ้ำนั่นเอง

เมื่อรู้ว่ามังกรตายไปแล้ว ผู้คน
ในนั้ลบูงันกับตาบาว ต่างพากัน
ส่งเสียงโห่ร้องด้วยความดีใจ
ที่ศัตรูร้ายได้ตายไปแล้ว ไม่ต้อง
กลัวอีกต่อไป คนเหล่านั้นร้องเพลง
กันอย่างสนุกสนาน ขณะที่ช่วยกัน
ฝังร่างของมังกรปลาลากวในถ้ำนั้น
ครั้นการฝังมังกรในถ้ำเสร็จ
เรียบร้อยแล้ว ภูเขาก็ทวงรางวัล
ของตน

“รางวัลอะไร” คนเหล่านั้น
ถามทำที่สนทนาก็ไม่รู้เรื่องมาก่อน
(อ่านต่อหน้า ๑๑๓)

ทวงรางวัล (ต่อจากหน้า ๓๕)

“อ้าว ก็พวกท่านไม่ได้สัญญา กับข้าหรือหรือว่า ถ้าข้าประหาร มังกรบุลาตากาวได้สำเร็จ พวกท่าน จะให้ข้า ๕ ตัว ไห่ ไบ่ กับเชือก ๕ มัด”

“เอ๊ะ ไม่เห็นเคยได้สัญญา อะไรกับใครอย่างนี้เลย” คนหนึ่ง พูด คนอื่นๆ ก็พากันหัวเราะเฮฮา อย่างขบขันข้อสัญญาที่กูบำนามว่า

อย่าง เวลาผ่านไปอีก กูบาก็ทวง สัญญาจากคนในนั้นถึงกับตาบาว อีก แต่ไม่ได้ผล คนเหล่านั้นก็ได้แต่ หัวเราะใส่หน้ากูบา ซึ่งทำให้กูบา เคียดแค้นยิ่งนัก ฉะนั้นเมื่อตอนที่ กูบาจะตาย กูบาได้เรียกลูกชาย คนหัวบามาใกล้ๆ แล้วก็บอกลูก

ชายว่า “ถ้าพ่อตายลงละก็ ลูกเอาศพ พ่อใส่โลงใบใหญ่ๆ แล้วปล่อยให้

โลงลอยไปตามแม่น้ำอัมบุรายน” ลูกชายของกูบาทำตามคำสั่ง พ่ออย่างเคร่งครัด เมื่อพ่อตายลง แต่ก็น่าแปลกที่เมื่อเวลาล่วงไปได้ ๕ วัน โลงใบนั้นกลับถูกน้ำพัดมา ติดฝั่งใหม่อีก ลูกชายกูบาก็เฝ้าดูว่า จะมีกลางอะไรที่บอกให้รู้ว่าจะต้อง จัดการกับโลงนั้นต่อไปอย่างไรอีก และก็ปรากฏมีกลางที่บอกว่าให้นำ โลงใบนั้นไปไว้ในถ้ำบาดกับที่ มังกรบุลาตากาวเคยสิงอยู่

ด้วยเหตุนี้ต่อมาจึงได้เรียกชื่อ ถ้ำนั้นว่าถ้ำกูบา และไม่ว่าใครไปตั้ง บ้านเรือนอยู่แถบนั้น จะเลี้ยงสัตว์ ประเภท วัว ควาย แพะ แกะไม่ได้ เลย เพราะปรากฏว่าตายหมดไม่มี เหลือ คนจึงพากันว่าที่เป็นเช่นนั้น เพราะกูบามาทวงรางวัลของตน ♥

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

กวางขาว

(นิทานยุโรป)

นิทานยุโรปมีเรื่องถูกสาปให้เป็นสัตว์ต่างๆ มากมายหลายอย่างด้วยกัน ผู้สาปเป็นแม่มดก็มี ไม่ใช่ก็มี สาเหตุก็มักเกิดมาจากความเคียดแค้นอย่างใดอย่างหนึ่ง เรื่องนี้ก็คล้ายคลึงกัน ดังที่มารดาโศลกนอยเล่าไว้และแอนดรูว์ ลังรวบรวมมาเล่าต่อดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีพระราชากับพระราชินีซึ่งทรงรักกันมาก แต่ก็หาความสุขไม่ได้ เพราะไม่มีโอรสธิดาเลยสักองค์ วันหนึ่งพระราชินีกำลังประทับอยู่ที่ข้างน้ำตกในอุทยานแต่ล้าพัง ก็ได้ทอดพระเนตรเห็นปศุสัตว์ใหญ่ตัวหนึ่งกำลังได้มานบนก่อนหินข้างๆ พระองค์ ปศุสัตว์นั้นพูดขึ้นว่า

“ข้าแต่พระราชินี ข้ามาที่นี่เพื่อจะช่วยให้ความปรารถนาในพระทัยของพระองค์เป็นผลสำเร็จ แต่ก่อนอื่นต้องขอให้ข้าพเจ้าพระองค์ไปยั้งวังที่ประทับของนางฟ้าซึ่งคนธรรมดาแลไม่เห็น เพราะห่อหุ้มด้วยหมอกหนาที่บด ถ้าเสด็จถึงที่นั่นแล้ว พระองค์จะทรงทราบอะไรๆ หลายอย่าง ขอเพียงให้ไวใจข้าเท่านั้น”

พระราชินีทรงคลั่งงันเพราะไม่เคยนึกว่าจะได้ยินปศุสัตว์ แต่แล้วก็

พอพระทัยด้อยค่าของปศุสัตว์ จึงทรงยื่นพระหัตถ์ให้ แต่ผู้ทักขีพระหัตถ์พระองค์หาไข่มุกไม่ได้ กลายเป็นหญิงชราร่างเล็กแต่งกายสวดยกตั้งเคียงกับสีขาว มีริบบิ้นเขียวผูกผมสีเทาไว้ แต่น้ำแปลกที่เสื้อผ้าของหญิงชราไม่ได้เปียกน้ำเลย หญิงชราพาพระราชินีเสด็จไปตามหนทางซึ่งพระองค์ทรงเคยเห็นคุ้นตา แต่มาววันนี้ทุกอย่างแปลกไป คือแทนที่จะมีแสงสว่างไม่ทมิฬเร็วหนาม กลับมีกิ่งก้านหลายห้อยย้อยอยู่เหนือพระเศียร ส่วนบนดินก็ถล่มแล้วไปด้วยดอกไวโอเล็ต และมีแต่ดินสั้มนตันสูงๆ เบียดกันแน่นจนกระทั่งเที่ยงวันแล้ว แดดก็ยังไม่วร้อนมาก พอสุดทางเดินก็มีแสงมาจากสิ่งหนึ่งซึ่งทำให้พระเนตรพราวพราย จนพระองค์ต้องบึงพระเนตรและลอบมองตามหว่างนิ้วมือ พลางถามหญิงชราน้ำตาทางว่า “อะไรนั่นล่ะ”

“วังนางฟ้าและพระยะคะ เน้นางฟ้าเสด็จมาต้อนรับพระองค์แล้ว”

พอพูดจบ ประตูก็เปิดออกและนางฟ้าทั้งหกก็เสด็จออกมาแต่ละองค์ทรงถือดอกไม้ทำด้วยเพชรพลอย ซึ่งเหมือนจริงเสียจน

ต้องจับดูจึงจะรู้ว่าไม่ใช่ของจริง นางฟ้าทั้งหกตรัสว่า

“ข้าแต่พระราชินี ข้าทั้งหลายไม่ทราบจะขอบคุณอย่างไรจึงจะสมกับที่ทรงไว้วางพระทัยเสด็จมาถึงที่นี้ ข้ารู้สึกเป็นสุขที่จะทูลพระองค์ว่า พระองค์จะทรงได้ลูกสาวในไม่ช้าแล้ว”

พระราชินีแทบจะสิ้นสติด้วยความปิติยินดีที่ได้ทรงฟังข่าวเช่นนั้น เมื่อทรงควบคุมสติได้แล้ว ก็ตรัสขอบคุณนางฟ้าทั้งหลายพร้อมทั้งขอลาเสด็จกลับ เกรงพระราชาจะตกพระทัยที่ทรงหายไปตาม

ไม่ช้าไม่นานพระราชินีก็ทรงได้พระธิดาจริงดังนางฟ้าทูลพระราชาและพระราชินีจึงทรงตั้งชื่อพระธิดาว่า เจ้าหญิงเคซิเร ที่หมายความว่าเป็นที่ปรารถนา ดังที่ทรงปรารถนามาก่อนหน้าดังห่าบับมาแล้ว ครั้นต่อมาพระราชินีทรงรำลึกถึงนางฟ้าทั้งหลาย จึงทรงนำดอกไม้เพชรพลอยนั้นมาและออกนาม ทนโค่นนั้นนางฟ้าแต่ละองค์ก็ทรงปรากฏร่างขึ้น ต่างมีพาหนะเทียมด้วยนกบ่างกาบ่าง นกยูงบ้าง แต่เจ้ากรรมพระราชินีทรงลืมเอ่ยนามนางฟ้าผู้ผู้ (อ่านต่อหน้า ๑๐๘)

ตรงนั้นแหละครับ รอว่าจะมีใครอีก
สักคนที่ต้องการเข้าเมืองผ่านมายี่
เพื่อที่จะได้ไปด้วยกันและจะได้แบ่ง
กันจ่ายค่ารถ ถ้าไม่มีคนที่เข้า
เมืองคนอื่นออกมาเลย เขาก็จะขึ้น
รถได้ถึงครึ่งชั่วโมง ท่านครับ แม้
แต่พลทหารอังกฤษเขายังไม่เคยมีย
ค่ารถเลย ถ้าเขามีรูป เขาก็จะให้
ทั้งรูป มีสองรูปก็ให้ทั้งสองรูปนั้น
วันหนึ่งรถของนายผมเสีย นายให้
ตามล้อห้ารูปเป็นค่ารถจากนั้นไปที่
ศาลนั้น”

เมื่อถึงบ้านของตน ศรีวาสทว
ก้าวลงจากรถไป ก็ปรากฏว่าเพื่อน
ไม่อยู่บ้านเสียแล้ว เขาทั้งนามบัตร
ไว้แล้วกลับมายังสามล้อ บอกให้
กลับไปโดยเร็ว เมื่อกลับมาถึง
หน้าศาลแล้ว เหลือบมองนาฬิกา
ศรีวาสทวก็เห็นว่าเขาได้ใช้เวลา
ล่องเลี้ยวหนึ่งชั่วโมงไปแล้วสิบนาที

หากเป็นในวาระอื่น และราคา
ที่ตกลงกันไว้นั้นเป็นเพียงสิบอันนา
ต่อหนึ่งชั่วโมง เขาจะให้สามล้อไม่
เกินสิบสองอันนา แต่คราวนี้เพื่อ
เป็นการเตะชากองอังกฤษออกไปจาก
ใจเจ้าน เขาก็เอ่ยว่า “นี่เกินชั่วโมง
มานิดหน่อย และถึงหากจะเป็นสอง
ชั่วโมง ค่ารถก็จะเป็นแค่หนึ่งรูปสิ
อันนา แต่นั่นเอาไปเลยสองรูป โอ้
เกินไปนั่นเก็บไว้ ถือเป็นค่าทิปจาก
ฉันแล้วกัน”

สามล้อคันนี้ด้วยท่าทางเลิน
แบบมาจากทหาร ศรีวาสทวคิดว่า
เดินมุ่งหน้าไปยังที่ว่าการอำเภอ

“ได้มาเท่าไรล่ะพวก” สามล้อ
อีกคนถามเสียงดังมาจากที่ที่ยังคง
ยืนคอยผู้โดยสารอยู่

“สองรูป”

“แม่โว้ย สองรูปเชียว”

“เออ สองรูป ฉันเคยได้น้อย
กว่านี้เยอะ แกร่ววิฬรจากกับพวก
เจ้านายใหม่แปลกๆ พวกนี้ให้เป็น
เถอะนา”

ศรีวาสทวแว่วยินประโยชน์
สุดท้ายนั้น รู้สึกว่าน่าหนักทั้งตัว
เลื่อนไหลไปรวมอยู่ที่สันเท้า ท่าน
ฝั่งผายนั่นก็มลายไป เขาเดินเข้าที่
ว่าการอำเภอไปด้วยบุคลิกไม่ผิดแผก
ไปจากคนธรรมดาอันใดเลย ♥

(แปลเรียบเรียงจาก *The Dark
Saahabs* ของ Upendranath Ashk
สำนวนที่ Edith Irwin ดอกเป็นพากย์
อังกฤษจากต้นฉบับภาษาฮินดี)

กวางขาว (ต่อจากหน้า ๓๑)

มีคุณ ขณะที่ทุกคนกำลังขึ้นรายล้อม
รอบเบาะที่เจ้าหญิงเคซีเรากำลัง
บรรทมหลับอยู่ ก็ได้มีลมเย็นเฉียบ
พัดเข้ามาในห้อง เมื่อทุกคนต่าง
เหลียวดูด้วยความแปลกใจ ก็ได้
เห็นนางฟ้าผู้ซึ่งกำลังดำแดงร่างสูง
ใหญ่จนจดเพดานแล้วก็เปล่งเสียง
ออกมาดังลั่น เสียงนั้นสั้นด้วยความ
แค้นเคือง นางฟ้าพูดว่า

“ล้มข้าเสียเถนะ เมื่อถึงคราว
พระองค์เดือดร้อน ใครเป็นผู้ปลอบ
ประโลมพระองค์ ใครเป็นผู้พา
พระองค์ไปวังนางฟ้า และพาเสด็จ
กลับ แล้วยังไม่ได้รับความขอบคุณ”

พระราชินีทรงตกพระทัยจนไม่
ทราบจะหาถ้อยคำใดมาแก้ตัว
บรรดานางฟ้าทั้งหลายต่างพากันช่วย
พูดขอโทษแทนให้ และขอให้นาง
ฟ้าปลอบครูปจากปูมาเป็นรางวัล
ธรรมดา เพื่อให้ใครๆ เห็นว่าสวยงาม
เพียงไร นางฟ้าผู้ได้รับความขอบคุณ
ก็อวยใจอ่อนลง จึงกล่าวว่า

“เอาเถอะ ข้าจะไม่ลงโทษ
เจ้าหญิงถึงด้วยหรอก แต่จะต้องให้
ชดใช้ความผิดที่พระมารดาทรง
กระทำ นั่นก็คือถ้าหากปล่อยให้
เจ้าหญิงเคซีเรได้แลเห็นแสงตะวัน
ก่อนพระชนมายุครบ ๑๕ พระองค์
จะต้องได้รับความทุกข์ทรมานอย่าง
สาหัส บางทีอาจจะถึงแก่ชีวิตด้วย”

หลังจากนั้นก็หายวับไป บรรดา
นางฟ้าก็ได้แต่ปลอบโยนพระราชินี
พร้อมทั้งแนะนำให้สร้างสถานที่ที่
จะทำให้เจ้าหญิงปลอดภัยตั้งแต่ยัง
ทรงพระเยาว์ ดังนั้นพระราชินี
โปรดให้สร้างหอคอยหินอ่อนอัน
สวยงามติดกับตำหนักของพระองค์
แต่ที่แปลกพิสดารกว่าของใครๆ ก็คือ
หอคอยนี้ไม่มีหน้าต่าง ทั้งประตูก็ยัง
ทำต่ำลงไปในดิน ซึ่งไม่มีทางที่แสง
ตะวันจะส่องเข้าไปได้ ได้แต่ใช้
เทียนจุดจึงได้สว่างไสวไปทั่วห้อง
และตลอดเวลาเกือบ ๑๕ ปี บรรดา
นางฟ้าได้มาดูแลเจ้าหญิงเคซีเรอยู่
ตลอดเวลา เล่นด้วยบั้งสอนบ้าง
เผื่อว่าวันใดที่เจ้าหญิงได้มีโอกาส
แลเห็นแสงตะวัน เจ้าหญิงจะได้ไม่
ถ้าหลังรัชดาพระราชินีในเรื่อง
ต่างๆ จะทำให้มีเสน่ห์และปราศจาก
ที่ติ นางฟ้าเหล่านั้นทรงรักใคร่
เจ้าหญิงเคซีเรยิ่งนัก และที่รัก
เจ้าหญิงมากที่สุดก็คือนางฟ้าทุลิป
เมื่อใกล้เวลาที่พระชนมายุเจ้าหญิง
จะครบ ๑๕ นางฟ้าทั้งหลายต่างไม่
สบายใจเกรงเรื่องร้ายเรื่องอุบัติเหตุ
ที่มีไว้รู้ล่วงหน้าจะเกิดขึ้น นางฟ้า
ทุลิปทูลพระราชินีว่า

“อย่าให้เจ้าหญิงคลาดสายตา
เลยทีเดียวนะ ในขณะนี้ควรจะเขียน
รูปเจ้าหญิงส่งไปยังพระราชประเทศ
ใกล้เคียง เพื่อว่าพระราชเหล่านั้น

จะเห็นว่าเจ้าหญิงทรงโฉมเลอเลิศเพียงใด จะได้จัดการมาสู่ขอให้โอรสของตน”

เมื่อภาพเจ้าหญิงเคซีเรส่งไปตามคำแนะนำของนางฟ้าทูลไปบรรดาเจ้าชายบ้านเมืองใกล้เคียงเท่านั้นต่างพากันหลงใหลพระรูปโฉมเจ้าหญิงเป็นอย่างยิ่ง และมีอยู่องค์หนึ่งซึ่งมีพระอาการหนักกว่าองค์อื่นๆ คือไม่ยอมคิดถึงเรื่องใดทั้งสิ้น ไม่ยอมแม้จะออกจากห้องบรรทมได้แต่เฝ้าชมโฉมภาพนั้นตลอดทั้งวันๆ ซึ่งทำให้พระราชาทรงแปลกพระทัยยิ่งนัก เพราะตามธรรมดาเจ้าชายมักจะจะต้องเสด็จไปล่าสัตว์หรือล่านกด้วยเหยี่ยว และทำให้พระราชาทรงวิตกยิ่งขึ้น ก็เพราะบังเอิญไปทรงไต่ถามพวกข้าราชการ ๒ คนด้วยกันว่า เจ้าชายเห็นจะเสียดพระสติ พระราชารักรับเสด็จไปเยี่ยมเจ้าชาย ที่นั่นที่เจ้าชายทรงเห็นพระบิดาเสด็จมา ก็ทรงไล่ไปถูกเข้าแทบพระบาทพระบิดาพลางทูลว่า

“ลูกต้องหมั่นกับผู้หญิงที่ลูกไม่รักใคร่ ทำให้ลูกมีความทุกข์เหลือเกิน ถ้าหากพระบิดาไม่ยอมให้ลูกถอนหมั้นและมาสู่ขอเจ้าหญิงเคซีเรแทนที่ละก็ ลูกคงต้องตายด้วยความทุกข์ระทม แต่ก็ยังดีกว่ามีชีวิตอยู่ต่อไป”

ถ้อยคำเหล่านั้นทำให้พระราชามิพอพระทัย เพราะการถอนหมั้นและเลิกสมการแต่งงานนั้นอาจจะต้องถึงกับทำศึกกันอย่างเดือดร้อนเป็นเวลายาวนานก็ได้ ดังนั้นพระองค์จึงไม่ทรงตอบได้ว่าประการใดเสด็จกลับไปทันที โดยหวังว่าอีกไม่

กี่วันเจ้าชายก็คงจะได้สติ แต่ผลึกอาการของเจ้าชายกลับทรุดลงจนกระทั่งพระราชาทรงรับปากว่าจะส่งทูตไปยังบ้านเมืองของเจ้าหญิงเคซีเรโดยด่วน

ข่าวนี้ทำให้เจ้าชายทรงหายนวาทันทีทีเดียว พร้อมกันนั้นก็ทรงคิดถึงรายละเอียดเกี่ยวกับเสื้อผ้า ม้ารถที่จะต้องเข้ากระบวนทูตซึ่งมีชื่อว่า เบคาซิก ให้หุรหราชที่สุดเท่าที่จะทำได้ ที่จริงพระองค์อยากจะปลอมตัวเป็นพวกมหาดเล็กเข้าไปในกระบวนด้วย แต่พระราชามิโปรดอนุญาต เจ้าชายจึงทรงทำได้แต่ท่องเที่ยวไปทั่วบ้านทั่วเมืองเพื่อหาของที่สวยงามและหายากไปถวายเจ้าหญิง ท้ายที่สุดสิ่งที่พระองค์ทรงฝากไปพร้อมกับของขวัญก็คือภาพของพระองค์เองที่ทรงแอบให้ช่างเขียนในราชสำนักเขียนถวาย

พระราชากับพระราชินีทรงต้อนรับทูตอย่างเต็มที่สมเกียรติ และทรงปรารภจะให้ทูตได้เห็นเจ้าหญิงเคซีเรด้วยซ้ำไป แต่นางฟ้าทูลปิดกั้นไว้ ทั้งยังให้ยืนยันแก่ทูตว่า เจ้าหญิงจะทรงเข้าพิธีเสกสมรสก่อนที่พระชนมายุจะครบ ๑๕ ไม่ได้ มิฉะนั้นจะเกิดเหตุร้ายแก่เจ้าหญิงทูตได้ฟังเช่นนั้นอดแปลกใจและผิดหวังไม่ได้ แต่จะขัดขืนถ้อยคำของนางฟ้าก็ไม่ได้ จึงได้แต่ถวายรูปของเจ้าชาย และพระราชินีก็ได้ประทานให้เจ้าหญิง พร้อมทั้งตรัสว่าเจ้าหญิงจะต้องเสกสมรสกับเจ้าชายองค์นั้นในเวลาอีก ๓ เดือนข้างหน้า ต่อจากนั้นก็ให้มหาดเล็กนำของขวัญของเจ้าชายมาถวาย เจ้าหญิง

พอพระทัยสิ่งเหล่านั้นเป็นอันมาก แต่พระราชินีทรงสังเกตเห็นว่าพระเนตรของเจ้าหญิงมักจะมองผ่านสิ่งสวยงามทั้งหมดนั้นมาจ้องจับที่รูปเจ้าชายอยู่เสมอ

ฝ่ายทูตเบคาซิกรีบนำข่าวกลับไปทูลพระราชาก็เกิดเหตุอีกคือเจ้าชายทรงผัดหวังเป็นอย่างยิ่งพระองค์ทรงคิดว่าเจ้าหญิงจะเสด็จมาพร้อมกับทูตในครั้งนี้ แต่แล้วกลับจะต้องคอยอีกถึง ๓ เดือน เจ้าชายจึงกลับประจวบดังเดิมอีกครั้งตรัสว่า “ถ้าต้องให้คอยอีกถึง ๓ เดือนจึงจะได้แต่งงานกับเจ้าหญิงละก็เป็นตายแน่” เมื่อเป็นเช่นนั้นพระราชาก็ต้องส่งทูตกลับไปใหม่ขอประทานอนุญาตให้เจ้าหญิงเดินทางมาเสกสมรสในที่นี้ ในราชสารพระราชาทรงลงท้าวว่า “ถ้าหากไม่ชราท่านคงจะได้เดินทางมาขอร้องด้วยตัวเอง” ด้วยเหตุนี้ทั้งพระราชากับพระราชินีจึงจำต้องไปแจ้งแก่เจ้าหญิง ข่าวที่เจ้าชายประจวบทำให้เจ้าหญิงแทบจะประจวบตามไปด้วย แต่แล้วก็ได้ทรงคิดหาหนทางที่จะหลีกเลี่ยงให้พ้นคำสาปของนางฟ้าไป ในที่สุดก็ทรงคิดออก คือให้สร้างรถที่มิดชิดไม่ให้แสงตะวันเข้าได้ เข้ามารับถึงห้องของเจ้าหญิงแล้วก็เดินทางตอนกลางคืนตลอดทั้งคืน ให้ถึงพระราชวังของเจ้าชายในตอนก่อนรุ่ง และต้องสร้างห้องใต้ดินที่นั่นไม่ให้แสงตะวันเข้ามาได้ ทุกคนพากันสรรเสริญความฉลาดหลักแหลมของเจ้าหญิง และต่อมาอีกไม่กี่วันทุกสิ่งก็เสร็จเรียบร้อย รถเจ้าหญิงบุคด้วยกำมะหยี่เขียว มี

ลวดลายคอกกหลายบักด้วยเงิน
รถคันนี้ไม่มีหน้าต่าง แต่นางฟ้า
ทูลปก็จัดการให้มีแสงเรืองๆ
ไม่มีใครทราบมาจากไหน

พระราชินีโปรดให้เอแกลนติน
นางสนองพระโอรสตามเสด็จ มี
นางกำนัลเชรเช็ดพร้อมด้วยมารดา
ไปพร้อมกันด้วย เชรเช็ดผู้
บังเอิญได้เห็นรูปเจ้าชายเข้าก็หลง
รักและบังเกิดความรักเจ้าหญิง
เฉยเรื่อยอย่างเหลือเกิน ทั้งนางฟ้า
นำพาที่เป็นแม่ทูนหัวของเจ้าหญิง
เนราก็หมั่นเดิมของเจ้าชายก็ยิ่งโกรธ
กริ้วแทนเจ้าหญิงเนรา จึงได้มานั่ง
ข้างๆ เชรเช็ดโดยไม่มีใครเห็น
ตัว แล้วก็ได้ใส่ความคิดชั่วร้ายลง
ไปในใจของเชรเช็ด ทั้งเชรเช็ด
และมารดาว่าเจ้าหญิงจะเห็นแสง
ตะวันไม่ได้ ในขณะที่เดินทางรถผ่าน
ป่าทึบไม่ได้เห็นแสงเดือนแสงดาว
มาตลอดเวลาหลายวันจนเหลืออีก
๑๒ ชั่วโมงเท่านั้นก็จะถึงพระราชวัง
เชรเช็ดกับมารดาก็ได้ช่วยกันใช้มิด
คมๆ ทำมาด้วยเจาตรงข้างๆ รถ
ขณะรถอยู่ในป่าทุกแห่งมืดมิด จึงไม่
มีใครรู้เห็นการกระทำของกันทั้งสอง
กรณรถผ่านต้นไม้ต้นสุดท้ายในป่า
โผล่ออกมาสู่ที่โล่ง ตะวันขึ้นพอดี
แสงตะวันได้ส่องมาตามช่องนั้น
นับเป็นครั้งแรกที่เจ้าหญิงเฉยเรทรง
แลเห็นแสงตะวัน เจ้าหญิงทอดพระ
เนตรลำแสงที่ส่องมาตามช่องนั้น
อย่างตื่นตื่น ทันใดนั้นประตูก็
เปิดผางออกไปเหมือนมีคนเปิด แล้ว
ก็มีดวงขาวแผ่นออกจากรถและก็
หายเข้าไปในป่าในพริบตา
นั้นเอแกลนตินเห็นเช่นนั้นจึงโผล่ออก
จากรถตามไป มีทหารองครักษ์ตาม
มาทางๆ ♥

บุษบกใบไม้ (ต่อจากหน้า ๓๗)

“ใจใส ลูกสาวคุณเจียมใจก็
เข้าท่านะคะ” หล่อนเสนอแนะ แต่
ก็แข็งหยิ่งความรู้สึกของเขาด้วย

“เหอะ” เขาหัวเราะ แต่
ไม่ได้บอกหรือว่า เขาเองนั้น ไม่
เคยคิดจะแต่งงานกับคนทำธุรกิจ
ซึ่งเขาไม่เคยแน่ใจในความบริสุทธิ์
อย่างลูกของนางเจียมใจ

“เอ๊ะ...ทำไมคะ เขามิ่หน้าสน
หรือใจ”

“เปล่า...ไม่ใช่เขาไม่มา...หรือ
อะไร แต่เผอิญผมไม่ได้คิดเขา
แบบนั้น” สามภพบอกบิด

สุดหล้ารู้สึกพึงพอใจในคำตอบ
แหวด้าหล่อนฉายแสงรุ่งขึ้นด้วยความ
ภูมิใจตัวเอง ภูมิใจที่หล่อนเป็นรอย
จารึกอันยิ่งใหญ่ในชีวิตผู้ชายคน
ความรักล้มเหลวที่หล่อนทำลายเขา
สามารถทำให้เขาอยู่เป็นโสดโดยไม่
มีกำหนด

“หล้าเห็นครูสาวๆ ตรงนั้น”
หล่อนบ๊ยะปากไปเรื่อยๆ “ไม่มีอะไร
กันมึงเลยหรือคะ”

เขาอดมองเขม็งดูหล่อนอย่าง
รำคาญไม่ได้

“อ้อ...นี่คุณคงนึกว่าผมเป็นถึง
ช่างอะไรแถวนี้มั้ง”

สุดหล้าหัวเราะก๊ก
“แหม...ก็แปลกนี่คะ อยู่ดีๆ
ไม่ก็คิดจะชอบใคร”

“ไม่แปลกหรอกคุณ สมัย
เขาคิดเรื่องคู่กันนานๆ ทั้งนั้นแหละ
คุณอย่าเอาตัวเองเป็นมาตรฐานซะ
ใช้ว่า คุณประสบความสำเร็จแล้ว
คนอื่นเขาจะสำเร็จได้เหมือนคุณ
เมื่อไหร่”

แหวด สลดวามขื่นขื่นคิดหนึ่ง

นิดเดียวในดวงตาที่สามภพเคยเห็น
ว่าน่ารักน่าดู หากบัดนี้ ไม่มีแว
อย่างนั้นหลงเหลืออยู่เลย

“สามทำไมไม่คิดจะถามถึง
หล้ามึงคะ”

“ถามว่าไงล่ะคะ”

“ถามว่าหล้ามีความสุขหรือ
ใจคอสงบหรือเปล่า”

“อ้าว ผมจะถามทำไม ในเมื่อ
เห็นอยู่ชัดๆ แล้วว่าคุณมีความสุข
มาก”

“ก็ไม่ใช่หรือคะ” หล่อน
ตอบอ่อยๆ

“คุณมี...เอ้อ...ลูกก็คนแล้ว”

“สองคะ”

“นั่นสิ...ก็น่าจะดีนั่นนา”

“แต่สามคงไม่รู้ว่าความจริงที่ลึก
กว่านั้น คุณรักฉันเขาไม่ใช่คนตัว
เปล่า เขามีเมียแล้ว มีลูกโตเป็นหนุ่ม
เป็นสาวสักคน เมียเก่าเขาก็ยังอยู่
ยังไม่ได้ถอนทะเบียน”

“อ้าว” ชายหนุ่มอุทาน “ทำไม
เป็นงั้นไปได้ล่ะ”

“คะ...มันก็เป็นแหละ”

“คุณไม่เคยทราบเลยหรือ...
หมายถึงก่อนแต่งงาน”

“เขาวาเขาหย่ากันเรียบร้อยแล้ว
แล้ว หล้าเชื่อเขาในข้อนี้” หล่อน
อ้อมแอ้ม

“ก่อนเชอ...คุณก็น่าจะเห็น
ใบหย่าของเขา” สามภพพูด
เรื่อยๆ ไม่ได้เดือดร้อนด้วย แต่ก็
ไม่ยินดี

ต่างคนต่างนั่งไปอึดใจ และ
แล้วเขาจึงตัดบท

“เอาเออะ...ถึงใจ มันก็แล้วไป
แล้ว...คุณต้องคิดว่า ชีวิตคนนี่เอา
สมบัติร้อยเปอร์เซ็นต์ไม่ได้ มี
อย่างขาดอย่างเกือบทั้งนั้นแหละคะ

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

กวางขาว (ตอนจบ)

(นิทานยุโรป)

คราวที่แล้วเล่าถึงเจ้าหญิง
เคซีเรที่ถูกสาปไม่ให้แลเห็นแสง
ตะวันก่อนพระชนมายุจะครบ ๑๕
และขณะเดินทางไปทำพิธีเสกสมรส
ก็ได้ออกนากำนัลที่รักษาเจาะช่องที่
รถทำให้แสงตะวันเข้ามาได้ เจ้าหญิง
เลยกลายเป็นกวางขาวเผลอลงจากรถ
วิ่งเข้าป่าหายไประยะไกลจนดินนาง
สนองพระโอรสผู้ใดตกลงจากรถวิ่ง
ตามไป มีทหารองครักษ์ตามมา
หาฯ

เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ เซริ-
แซ็คกับมารดาต่างมองดูตากันด้วย
ความแปลกใจ พร้อมกันนั้นก็ตก
ใจที่โอกาสมาถึงโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว
จนแทบจะไม่เชื่อโชคของคน สิ่ง
แรกที่ต้องทำก็คือรีบจัดการปิดช่อง
นั้นเสียให้เรียบร้อย และทุกอย่างก็
เรียบร้อยด้วยความช่วยเหลือของ
นางฟ้าฟ้าฟู โดยคนทั้งสองไม่รู้ตัว
เซริแซ็ครีบถอดเสื้อของคนออกและ
นำเสื้อของเจ้าหญิงมาสวมสวม
มงกุฎเพชรลงบนหัวของคนด้วย

ครั้นรมาถึงประตูเมือง ทหาร
กองเกียรติยศที่พระราชโอรสให้
มารับ ก็นำรถเจ้าสาวเข้าเมืองไป
ไปหยุดที่ห้องโถงใหญ่ที่เบาะซิกจัด
ให้เป็นที่นั่งต้อนรับเจ้าสาว มีพวก

ขุนนางผู้ใหญ่อื่นๆมากอยต้อนรับ
อยู่ด้วย เมื่อเจ้าสาวปลอมลงจากรถ
เข้ามาสู่ห้องที่จัดไฟสว่างไสว คน
เหล่านั้นก็โค้งคำนับและกล่าวว่าจะนำ
ความไปทูลพระราชากับเจ้าชาย
ฝ่ายเจ้าชายทรงกระวนกระวายใคร
ได้เห็นเจ้าสาว เมื่อถามพวกขุนนาง
เหล่านั้นว่าเจ้าหญิงสวยงามอย่างไร
ขุนนางคนหนึ่งซึ่งกล้ากว่าเพื่อนก็
ได้ทูลว่า เห็นจะเป็นเพราะต้องเดิน
ทางมาเหนื่อยเหนื่อย จึงไม่เหมือน
ในภาพ ถ้อยคำนี้ยังทำให้เจ้าชาย
อยากเห็นเจ้าสาวยิ่งขึ้น ดังนั้นแม้
เจ้าชายจะยังทรงอ่อนเพลียแต่ก็ได้
พยายามลงบันไดมา มีคนประคอง
สองข้าง และได้เข้ามาถึงห้องที่
ได้ยินพระราชาสั่งอย่างโกรธเกรี้ยว
และชิงชัง เมื่อได้เห็นเซริแซ็ค

“นั่นมันต้องเป็นเรื่องหลอกลวง
กันแน่ๆ” พระราชาตรัส แต่แม่
ของเซริแซ็คทำเป็นไม่สนใจได้หัน
พระราชสารและระบุว่า “นี่คือ
เจ้าหญิงเคซีเร และนี่คือกล่องเครื่อง
เพชรของเจ้าหญิง”

พระราชาทรงนั่งไม่คอบไม่
เคลื่อนไหว เจ้าชายทรงมองดู
เจ้าหญิง ก็ทรงเห็นด้วยกับพระบิดา
ว่าต้องเป็นเรื่องหลอกลวงกันที่ไหน

สักแห่ง เพราะเจ้าสาวที่ยืนอยู่ตรง
หน้านั้นไม่มีสิ่งใดเหมือนภาพเจ้า-
หญิงเคซีเรเลย เซริแซ็คตัวสูงกว่า
เจ้าหญิง เสื้อของเจ้าหญิงที่เซริแซ็ค
นำไปสวม จึงสั้นเตี้ยขึ้นไปไม่ยาว
ลงมาถึงข้อเท้า และตัวก็ผอมจน
แลเห็นกระดูก นอกจากนั้นจมูกก็
ใหญ่ ฟันก็มีรอยดำน้ำเกลี้ยดเต็ม
ทน เห็นเช่นนั้นแล้วเจ้าชายก็มี
อาการเหมือนหนึ่งจะเป็นลม เบา
ซิกต้องวางร่างเจ้าชายลงบนพื้น ทุก
คนในที่นั้นต่างพากันมาช่วยดูแล
เจ้าชาย ไม่มีผู้ใดสนใจใยดีหญิง
ทั้งสองเลย แม้ของเซริแซ็คจึงพูด
ขึ้นว่า

“โอเจ้าหญิง เราจากบ้านเมือง
มาทำไมกันนะ พระบิดาของพระ
องค์คงจะต้องแก้แค้นที่ถูกดูถูก
เช่นนี้”

“เอาละแล้วข้าจะบอกให้
พระราชารู้เอง” พระราชาตรัส
อย่างพิโรธเหลือจะรับ “พระราช
าทรงรับปากว่าจะส่งเจ้าสาวผู้ทรง
โฉมมา แล้วกลับส่งแค่โครงกระดูก
อย่างนี้มา คงเพราะอย่างนั้นเองถึง
ต้องเก็บไว้ตั้ง ๑๕ ปี ไม่ยอมให้ใคร
แลเห็น ไปเอาไปให้พ้นทั้งสองคน”

(อ่านต่อหน้า ๑๑๓)

กวางขาว (ต่อจากหน้า ๒๗)

แล้วทรงหันมาตรัสสั่งทหารยามของพระองค์ “เอาไปขังคุกไว้ ข้าจะต้องสอบสวนเรื่องต่อไป”

ฝ่ายเจ้าชายทรงเสวยไสกจนกระทั่งประจวบ ไข่น้ำสุกทำให้ต้องนอนชมอยู่ตงหลายวัน พอค่อยทุเลาและมีกำลังขึ้น ก็ได้เฝ้าปรึกษาภิเษกกับเบคาซิกจะหนีไปหาที่อยู่ใดดี เดียวสักแห่งหนึ่งไม่เกี่ยวข้องกับใคร ดังนั้นในคืนวันหนึ่งเมื่อท้องฟ้าพร่างพรายด้วยแสงดาว เจ้าชายกับเบคาซิกก็ได้ลอบหนีไปด้วยกัน เมื่อพระราชาทรงทราบในตอนเช้าวันรุ่งขึ้น ก็ถึงกับกันแสง แต่แล้วก็ค่อยเบาพระทัยที่ทรงทราบว่าเจ้าชายเสด็จไปกับเบคาซิก เบคาซิกก็จะดูแลเจ้าชายและพากลับได้โดยปลอดภัย

ข้างฝ่ายกวางขาวนั้นเมื่อผ่านลำธารน้ำและแลเห็นตัวเองในน้ำก็อดแปลกใจไม่ได้ ถามตัวเองว่า “นี่หรือเรา เจ้าหญิงเดซีเร แล้วเราจะมีรูปร่างอย่างน่ายิ่งไปหรือ แต่ก็คิดว่าชีวิตของเราคงจะไม่ยืนยาวไปนาน เพราะในบ้านมีแต่สัตว์ร้ายทั้งเสือและสิงห์โต” นางฟ้าทูลปเมื่อทรงทราบข่าวร้ายที่เจ้าหญิงเดซีเรกลายเป็นกวางขาวไปก็ทรงเสียใจไม่ผิดกับแม่แท้ๆ ที่เห็นลูกของตนเป็นไปเช่นนั้น และก็ทรงพยายามหาทางช่วยไม่ให้กวางขาวเดซีเรเดือดร้อนมากเกินไปนัก จึงได้ทรงนำทางให้เอกลอนตินตามมาถึงที่ที่กวางขาวกำลังเล็มหญ้าอยู่ พอได้ยินเสียงฝีเท้า กวางขาวก็เงยหน้าขึ้นและเมื่อแลเห็นผู้คนที่เอกลอนตินผู้ซื่อสัตย์ กวางก็ตรงเข้ามาสวัสดีอยู่กับบ่าของ

เอกลอนติน ตอนแรกเอกลอนตินไม่ทราบว่ากวางนี่คือเจ้าหญิงเดซีเร ออกรู้สึกแปลกใจแต่ด้วยเหตุที่เอกลอนตินรักสัตว์อยู่แล้ว จึงลอบได้ร่างกวางขาวอย่างรักใคร่ ทั้งยังพูดด้วยอย่างอ่อนโยน ทันใดนั้นกวางขาวก็เงยหน้าขึ้นจ้องหน้าเอกลอนติน แล้วน้ำตาที่ไหล เห็นเช่นนั้นความกตัญญูของเอกลอนตินก็วาบขึ้น จึงได้คุกเข่าลงในทันใดนั้น พลังยกขาของกวางขึ้นจูบที่ละข้างๆ แล้วก็ร้องไห้ร่ำพันว่า

“โอเจ้าหญิง เจ้าหญิงที่รักของข้า”

ถึงแม้เจ้าหญิงในร่างกวางขาวจะพูดไม่ได้ แต่ก็เข้าใจถ้อยคำของเอกลอนติน กวางขาวจึงได้เอาหัวสั้สไกบหัวของเอกลอนติน ทั้งนายทั้งข้าได้อยู่ด้วยกันตลอดวันนั้นทั้งวัน กวางขาวได้พาเอกลอนตินไปในป่า ไปยังที่ที่มีลูกท้อกับลูกแพร์อยู่เป็นอันมาก ครั้นตกกลางคืนเอกลอนตินรู้สึกหาวดกแล้วสัตว์ร้ายในป่า เมื่อถามว่าไม่มีกระต้อมหรือถ้าใดๆที่จะพักได้หรือ กวางขาวก็สั่นหัว แล้วทั้งสองก็ร้องไห้กันด้วยความหาวดกแล้ว นางฟ้าทูลปเห็นเช่นนั้นก็จำต้องช่วยเหลืออีก และได้ตรัสว่า

“ข้าไม่อาจจะทำอะไรให้คำสาปของนางฟ้าพ้นเสียเลยได้ เพราะเขามีอำนาจกว่า แต่ข้าก็พอจะผ่อนหนักเป็นเบาได้ คือทำให้การลงโทษนั้นมีระยะเวลาสั้นเข้า ทั้งยังลำบากน้อยลง คือเมื่อตกกลางคืนเจ้าหญิงจะคืนร่างเป็นคนดังเดิมได้”

ได้ยินเช่นนั้น เจ้าหญิงเดซีเรในร่างกวางขาวก็อดคิดใจถึงกับกระโดดโลดเต้นอย่างน่ายกตามแบบ

ของกวาง นางฟ้าทรงเห็นแล้วอดข่มไม่ได้ ตรัสว่า “เดินตรงไปตามทางข้างหน้า แล้วจะมีที่ที่เจ้าหญิงจะพักได้” แล้วก็หายวับไป เอกลอนตินกับกวางขาวก็ได้เดินตรงไปตามทางที่นางฟ้าบอก และได้มาถึงกระท่อมเล็กๆ ที่มีหญิงชราคนหนึ่งยืนอยู่ตรงประตู เมื่อเอกลอนตินที่จ้องกวางขาวมา มาถามเข้าห้อง หญิงชราที่พาไปยังห้องพักที่มีเตียงเล็กๆ สีขาวสองเตียงคู่สะอาดน่านอน แม่เพียงแลเห็นกวางนอนเสียแล้ว ประคองไม่ทันจะบิดตัว ขณะที่หญิงชราหลับตัวไป ตะวันก็ตกดิน และเจ้าหญิงเดซีเรก็ได้กลับคืนร่างดั้งเดิม เจ้าหญิงทรงปิติยินดียิ่ง ทรงโผเข้าหาเอกลอนตินเพื่อนในยามยาก พลังตรัสว่า

“นี่ถ้าเอกลอนตินไม่ตามมาด้วย ข้าจะทำอย่างไรละ”

ครั้นถึงเวลาเช้าตรู่ เอกลอนตินตกใจตื่นด้วยว่าได้ยินเสียง ตะกุ่มประตู กวางขาวจะออกไปข้างนอกนั่นเอง กวางขาวได้ผิงหัวเป็นเชิงบอกเอกลอนตินให้รู้ความประสงค์ เมื่อเอกลอนตินลอดกอดนอน ก็แผ่นแผ่นแล้วหายเข้าไปในป่า ในระหว่างนั้นเจ้าชายกับเบคาซิกกำลังเดินเที่ยวกันอยู่ในป่า จนกระทั่งเจ้าชายรู้สึกเหนื่อยจึงได้เอนองค์ลงบรรทมได้ต้นไม้ พลังใช้ให้เบคาซิกไปหาอาหารและหาที่พักนอน เบคาซิกไปได้ไม่ไกล พอเลี้ยวก็ได้เผชิญหน้ากับหญิงชราที่กำลังเลี่ยนนกเขาอยู่หน้ากระท่อม เบคาซิกบอกหญิงนั้นว่า

“ขอมกับผลไม้หน้อยได้ไหม ยาย ตัวข้าเองก็หิว แล้วก็ยังมีเพื่อนที่ข้าทิ้งให้อยู่ในป่าโน้น ทั้ง

หิวท้องอืดเพราะบ้วนเจ็บ”

“ได้ซี” หญิงชราตอบ “แต่เข้ามาคอยในครัวก่อนดีกว่า ตอนที่ข้ารดนมพะอยู่เนะ”

เบกาซิกทำตามด้วยความยินดี ไม่ช้าหญิงชรา ก็กลับมาใส่ตะกร้าใส่ส้มกับองุ่นมาด้วย หญิงนั้นพูดว่า “ถ้าเพื่อนของพ่อหนุ่มเจ็บป่วย จะไปนอนในป่าได้อย่างไร ในกระท่อมของชายยังมีห้องเล็กอีกห้องหนึ่ง ถึงจะเล็กก็ดีกว่าไม่มีที่อยู่ มาเถละข้ายินดีต้อนรับ”

เบกาซิกขอบคุณหญิงชราเป็นที่สุด เพราะในขณะนั้นตะวันตกดินแล้ว เบกาซิกจึงรีบไปพาเจ้าชายมาพักในกระท่อม พอเบกาซิกออกจากกระท่อมไป เอแกลนตินกับกวางขาวก็เข้ากระท่อมมา เพราะฉะนั้นจึงไม่มีทางรู้ว่า ห้องข้างๆ นั้นมีใครอยู่ ถึงแม้จะเหนื่อย เจ้าชายก็บรรทมไม่ค่อยหลับ ฉะนั้นจึงตื่นบรรทมแต่เช้า และเสด็จออกไปเดินเล่นแต่ลำพังในป่า เจ้าชายค่อยๆ เดินจนกระทั่งมาถึงที่โล่ง ทันใดนั้นก็ทอดพระเนตรเห็นกวางขาวกำลังกินหญ้าอยู่ พอเหลียวมาเห็นคน กวางขาวก็โดดหนี แต่ก็หนีไม่พ้นลูกธนูของเจ้าชายที่ยิงไปโดยไม่ตั้งใจอะไร เพราะหัดที่นางฟ้าทูลปิดป้องไว้ให้จึงไม่เป็นอันตราย กวางขาววิ่งหนีไปอย่างรวดเร็ว แต่ด้วยความที่ไม่เคยวิ่งมาแต่เล็กแต่น้อยจึงรู้สึกเหนื่อยจะวิ่งไม่ไหว นับว่าเคราะห์ดีอีกที่เจ้าชายเองก็ทรงอ่อนเพลียวิ่งตามกวางไม่ไหว กวางขาวจึงได้วิ่งกลับมาหาเอแกลนตินได้ เมื่อเข้าห้องที่พัก กวางขาวก็นอนแผ่ลงกับพื้นหายใจหอบ รอจนกระทั่งมืดค่ำแล้ว และกวางขาวก็กลายร่างเป็นเจ้าหญิง

เดซีเรแล้ว จึงได้คร่ำครวญให้เอแกลนตินฟังว่าเกิดอะไรขึ้นในวันนั้น เจ้าหญิงตรัสว่า

“ข้ากลัวแต่นางฟ้ากับสัตว์ร้ายเท่านั้น ไม่เคยนึกถึงอันตรายที่จะเกิดจากคนเลย”

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าหญิงต้องประทับอยู่ในห้องอย่างเงียบๆ จนกว่าการลงโทษจะสิ้นสุดลง”

เจ้าหญิงก็รับคำ แต่ครั้นรุ่งเช้า เมื่อเจ้าหญิงอยู่ในร่างกวางขาวก็ไม่อาจทนนิ่งอยู่แต่ในห้องได้ ก็ได้เล่นเข้าป่าไปอย่างวันก่อนอีก แต่วันนี้ได้ไปจนกระทั่งพบกับเมอวาน จะได้เลี้ยงไม่ต้องพบเจ้าชาย ฝ่ายเจ้าชายเมื่อคืนบรรทมก็รีบเสด็จไปยังที่พบกวางขาว แต่ถึงทรงผัดหวัง แม้จะเสด็จหาทางโน้นทางนี้ ก็มิได้พบ จนกระทั่งเหนื่อยอ่อน ก็เลยบรรทมหลับอยู่ในบ้านนั่นเอง

ในขณะนั้นเองกวางขาวก็กระโดดออกจากพุ่มไม้ และตกใจตัวสั่นเมื่อแลเห็นศัตรูนอนหลับอยู่ แต่แล้วแทนที่จะหนีไป กวางขาวกลับยืนจ้องมองดู และถึงแม้เจ้าชายจะหลับนอนไปเพราะประซวร เจ้าหญิงก็ยังจำได้ว่า นึกอสุภามิในอนาคตของตน แล้วเจ้าหญิงในร่างกวางขาวก็ค่อยๆ โน้มตัวลงจุมพิตหน้าผากเจ้าชาย ทำให้เจ้าชายทรงตกใจตื่น เมื่อตาสองคนอยู่ครู่หนึ่ง เจ้าชายก็จำได้ว่าเป็นกวางขาวที่หนีไปเมื่อวันวาน และทันใดนั้นด้วยสัญชาตญาณระแวดระวังของสัตว์ กวางขาวก็วิ่งหนีอย่างสุดกำลังเข้าไปในป่าลึกที่สุด เจ้าชายก็ทรงวิ่งตามไปติดๆ โดยรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ คราวนี้มีได้มีความปรารถนาจะฆ่าหรือทำร้ายให้สัตว์สวยงามนั้นขาดเจ็บ เจ้าชายทรงวิ่งไปร้องตะโกนไปว่า “กวาง

ขาว กวางขาวหยุดเถละ ข้าไม่ทำร้ายเจ้าหรอก” กวางขาวในที่สุดก็วิ่งต่อไปอีกไม่ไหว เมื่อเจ้าชายวิ่งไปถึง จึงเห็นกวางขาวนอนเหยียดยาวอยู่บนหญ้า เตรียมรับคมอาวุธที่จะประหารถึงตาย แต่แล้วกลับปรากฏว่าเจ้าชายทรงคุกเข่าลงบ้างแล้ว พลอบ โยนไม้ให้กลัวอะไร เจ้าชายจะดูแลให้เอง แล้วเจ้าชายก็นำเขาสัตว์ที่ไข่ไปปักเข้ามาจากลำธารให้กวางขาวดื่ม ไปตัดกิ่งไม้มาขัดกันทำเป็นแคร่ หาหญ้ามารอง แล้วก็ค่อยๆ อุ้มกวางขาววางลง ทั้งกวางทั้งคนอยู่ด้วยกันเช่นนั้นเป็นเวลานาน จนกระทั่งกวางขาวมองดูแสงสว่างที่ลอดกิ่งไม้มา เห็นว่าแสงอ่อนลงแสดงว่าตะวันตกใกล้จะตกดิน เจ้าหญิงตกพระทัยเกรงว่าพอล้ำดลง พระองค์จะกลายร่างเป็นคนซึ่งเจ้าหญิงไม่ทรงปรารถนาให้เจ้าชายทอดพระเนตรเห็นพระองค์เป็นครั้งแรกที่ ทันใดนั้นก็ทรงคิดหาบายหลักเลี้ยงได้ คือได้อาปากให้ล้นห้อย ทำอาการเหมือนหนึ่งหิวน้ำจะตายอยู่แล้ว เจ้าชายทรงเห็นเช่นนั้นก็รีบเสด็จไปยังลำธารน้ำ เพื่อตักน้ำมาให้อีก พอหันหลังกลับมา กวางขาวก็หนีหายไปแล้ว ซึ่งทำให้เจ้าชายเสด็จกลับไปห้องพักด้วยอาการหิวเสียนจนทำให้เบกาซิกอดข่มไม่ได้

ฝ่ายกวางขาวเมื่อกลายร่างเป็นเจ้าหญิงก็ได้เล่าให้เอแกลนตินฟังว่า ผู้ติดตามล่าเธอ นั้นแท้ที่จริงก็คือเจ้าชายคู่มั่นของพระองค์นั่นเอง แล้วก็ทรงคร่ำครวญว่าจะให้เจ้าชายทรงทราบได้อย่างไรว่าพระองค์ทรงอยู่ในร่างกวางขาว แม้กระนั้นในตอนเช้าขณะที่กวางขาวถึงเลใจว่าจะไปพบเจ้าชายดีหรือจะซ่อนตัว

ห่มไม้ดี แล้วยังได้เห็นว่่าซ่อนตัวอยู่ดีกว่า แต่ก็บังเอิญให้เจ้าชายเสด็จมาทางนั้นและแลเห็นร่างกวางขาวโหวๆ จึงตามไป พอได้ยินเสียงฝีเท้ากระทบกิ่งไม้ กวางขาวก็แผ่นหนีไป เจ้าชายทรงเกรงจะจับกวางขาวไม่ได้จึงถึงธนูยิงไปที่ขา และทำให้กวางขาวล้มลง เจ้าชายรีบวิ่งไปที่กวางขาวด้วยความรู้สึกว่่าตนเป็นผู้พิฆาต จึงได้ปล่อยขโมยให้กวางขาวคลายรู้สึกเจ็บปวด ที่จริงนี่ละคือตอนสุดท้ายของการลงโทษของนางพ้าน้ำพุ เจ้าชายทรงหาทางรักษาพยาบาลกวางขาวโดยใช้ใบยาสมุนไพรแล้วบีบคั้นแผล เจ้าชายทรงยกหัวกวางขาววางบนเข่าแล้วก็ขอร้อง พลางว่่า “ข้านี้เลวร้ายเท่าๆที่ท้าวร้ายเจ้า ท่านละเจ้าจะต้องเกลียดขี้ แล้วจึงหนีไปไม่ยอมกลับที่เดียวละ”

กวางขาวนอนนิ่งอยู่อย่างนั้น ทันใดนั้นก็นึกขึ้นได้ว่าเวลาที่ซ่อนร่างเดิมใกล้เข้ามาแล้ว จึงพยายามลุกขึ้น ฝ่ายเจ้าชายมิได้ทรงคิดว่ากวางจะลุกขึ้น คิดว่่าคงจะเจ็บปวดจึงหวังว่่าหญิงชราอาจแต่งบาดแผลได้ดีกว่าตน จึงอุ้มกวางขาวจะเอากลับที่พัก ถึงกวางขาวจะตัวเล็ก แต่ก็พยายามทำตัวให้หนักจนเจ้าชายถึงกับเซไป ๒-๓ ก้าว เจ้าชายก็เลี้ยวกวางขาวลง แล้วเอาริบบิ้นจากหมวกมาผูกไว้ที่ต้นไม้ แล้วก็ไปที่กระท่อมหากคนมาช่วย

ในขณะนั้นเอง เอลกลนดินที่คอยกวางขาวอยู่นานไม่กลับมา ก็ออกมาตามหา พอถึงกับที่เจ้าชายเสด็จกลับไปแล้ว เมื่อเห็นริบบิ้นอยู่โหวๆ จึงได้รับไปดู และแลเห็นกวางขาวถูกผูกอยู่ เอลกลนดินพยายามจะแก้

ปมออก แต่พยายามอย่างไรก็แก้ไม่ออก จนกระทั่งมีเสียงดังอยู่ข้างหลังว่่า

“ขอโทษเถอะเธอคนสวย กวางที่กักจะขโมยมันนะของข้านะ”

“ขอโทษเถอะท่าน กวางที่ถูกอุ้มนั้นมันของข้าต่างหาก พิสูจน์ดูก็ได้ว่่าจะรู้จักเจ้าของไหม โหนและหัวใจข้าหน่อยซิกวางน้อย” เอลกลนดินพูดพลางคุกเข่าลง กวางก็ยกขาหน้าและ เอลกลนดินก็บอกต่อไปว่่า “เอข้าโอบรอบคอข้าหน่อยซิแล้วถอนใจ” กวางขาวก็ทำตามนั้น เจ้าชายก็เลยต้องขอมก้นให้ แต่ก็ได้ครว้ว่่า “ข้าเสียใจจ้ะนะที่ต้องกักกวางขาวนี้ไป ถึงแม้ข้าจะทำให้กวางบาดเจ็บ ข้าก็รักสุดใจทีเดียว”

เอลกลนดินไม่ได้ตอบอย่างใดได้แต่อุ้มกวางเข้าห้องพักไป ทั้งเจ้าชายและเบคาซิก ไม่ได้รู้มาก่อนเลยว่่ามีคนอื่นพักในกระท่อมเดียวกัน จนแลเห็นเอลกลนดินอุ้มกวางเข้าห้องพักไป จึงอดแปลกใจไม่ได้และเบคาซิกยืนยันว่่าตนจำได้ว่าหญิงผู้นั้นคือนางสนองพระโอรสผู้ของเจ้าหญิงเคซีเร และเมื่อห้องอยู่ติดกันเช่นนั้นก็ควรจะแอบดูให้รู้แน่ คิดดังนั้นแล้วเบคาซิกก็เฝ้ามาจนเจอบ้างฝ่าเป็นรูปพอแลเห็นได้ และก็ได้แลเห็นเอลกลนดินกำลังแต่งแผลให้หญิงสาวซึ่งนอนอยู่บนเบาะกลางห้องและก็จำได้ว่่าเป็นหญิงสาวในภาพนั้นเอง เบคาซิกจึงเรียกเจ้าชายให้มาดู ต่อจากนั้นก็ไปเกาะประตูห้อง เอลกลนดินตำค้ำว่่าหญิงชราจะมาเกาะประตูเพื่อนำอาหารมาให้ แต่ปรากฏว่่าไม่ใช่ กลายเป็นชายหนุ่มซึ่งเอลกลนดินจำได้แล้วว่่าคือเจ้าชายเจ้าชายทรงมีความสุขที่สุดที่ได้มา

พบเจ้าหญิงเคซีเรที่นี้ แต่แล้วทั้งสององค์ก็อดไม่สบายพระทัยไม่ได้เมื่อนึกถึงว่่าจะวันขึ้นเมื่อใด เจ้าหญิงเคซีเรจะต้องกลายเป็นกวางขาวไปเมื่อนั้น แต่คราวนี้ผลึกคาด ตะวันส่องแสงจ้าแล้ว เจ้าหญิงเคซีเรก็ยังคงอยู่ในร่างเก่า การลงโทษได้สิ้นสุดลงแล้ว และนางทำทุกปีที่ได้จำแลงร่างมาเป็นหญิงชรา ก็ได้จัดงานเลี้ยงสำหรับพิธีเสกสมรสอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนในโลก ทุกคนต่างก็สุข นอกจากเชริเช็คกับแม่ที่ต้องถูกเนรเทศไปอยู่เกาะเล็กๆ แห่งหนึ่งซึ่งต้องทำงานหนักเพื่อหาเลี้ยงตนเอง ♥

ขมนคร-ทวารกา

(ต่อจากหน้า ๓๓)

ความเหินห่างน้อยไปได้ ทั้งๆที่นักมารถอดทางขณะที่นั่งในรถไฟว่่าตัวเองอดรู้เท่าๆที่คิดเดินทางมาแถบนี้ในฤดูนี้

เจ้าของบ้านจัดให้ห้องตรงมุมหน้าบ้านด้านหนึ่ง เป็นห้องที่พักรับรองแขก เพราะเป็นห้องที่สบายที่สุด ได้รับลมดีตลอดทั้งวัน การจัดบ้านนับได้ว่าสมัยใหม่ เครื่องแต่งห้องเป็นสีฟ้าทั้งชุดเข้ากับสีห้องนับแต่มา่านประตู (บ้านอินเดียนิยมใช้มา่านประตูเช่นเดียวกันทุกแห่งหนแต่เห็นใจได้ ตะวันออกจดตะวันตก) ม่านหน้าต่าง เบาะเก้าอี้ ผ้าคลุมเตียงล้วนใช้ลวดลายสีล้วนอย่างเดียวกันเป็นชุด เป็นผลิตภัณฑ์ในแคว้นของเขาเอง ความนิยมเช่นนี้ช่วยอุตสาหกรรมการทอผ้าของเขาเป็นอย่างดี ที่ถูกใจข้าพเจ้าที่สุดเห็นจะเป็นห้องนี้เล็กๆที่ติดกับห้อง

จ 35 มจร 4 25 มี.ค. 2525

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

รักยิ่งกว่าเพชร

(นิทานเนปาล)

นิทานเรื่องนี้นอกจากจะเป็นเรื่องคนทั้งภาษานกเข่าใจอย่างเรื่องอื่นๆ อีกหลายเรื่องด้วยกันแล้ว ก็ยังมีความแปลกมหัศจรรย์หลายประการด้วยกันตามธรรมเนียมของนิทานดังที่กรรมการพิทยได้เล่าไว้ในนิทานพื้นบ้านของเนปาลต่อไปนี้

ครั้งหนึ่ง ณ ดินแดนแห่งหนึ่ง ยังมีชายคนหนึ่งซึ่งได้ตั้งสัตย์ปฏิญาณว่าจะไม่ยอมแต่งงานกับผู้หญิงที่มีผิวมากกว่าคนหนึ่งวันหนึ่งจึงได้อธิษฐานต่อเทพเจ้าว่า "ถ้าหากความตั้งใจของผมของข้าเป็นไปด้วยความสัตย์ความจริงละก็ ของของคลบน้ตาลให้ความตั้งใจปรารถนาของข้าเป็นผลสำเร็จ กล่าวคือถ้าหากข้าพันร่างของข้าออกเป็น ๒ ซีก ก็ขอให้ซีกหนึ่งเป็นตัวข้าเอง และอีกซีกหนึ่งขอให้เป็นผู้หญิงเพื่อข้าจะได้แต่งงานด้วย" อธิษฐานจบก็จัดการพันร่างของตนเป็น ๒ ซีก และด้วยเหตุที่คำอธิษฐานนั้นเป็นไปโดยบริสุทธิ์ใจ จึงเป็นผลสำเร็จดังปรารถนา และร่างกายอีกซีกหนึ่งของชายนั้นได้กลายเป็นหญิงสาว แต่ในขณะที่ชายนั้นพันร่างตนออกเป็นสองซีก เลือด ๒-๓ หยด

ที่พุ่งมาจากตัวชายนั้น ได้กระเซ็นไปติดที่ต้นไม้ใกล้ๆ เลือดนั้นได้กลายเป็นงูไปในทันที แต่ทั้งชายนั้นทั้งหญิงสาวหาได้รู้อะไรไม่

ชายนั้นคือจิตใจเหลือประมาณ ที่ความปรารถนาอันแรงกล้าของตนเป็นผลสำเร็จ จึงได้จัดการแต่งงานกับหญิงที่เป็นส่วนของร่างกายตน แต่แล้วก็รักและบูชาเมียอย่างมีคหน้าตามัว เชื่อแน่ว่าอย่างไรเสียเมียของตนก็คงจะไม่ไปเกี่ยวข้องกับผู้ชายอื่น แต่แล้วก็กลับปรากฏว่าหญิงนั้นแอบไปคบหากับงูที่เกิดขึ้นมาจากหยดเลือดของชายนั้นและถือเอาเป็นชู้รัก โดยชายนั้นไม่รู้เรื่องเลย แต่นั่นก็ติดตาทางก่าจิดชายผู้เป็นพ่อหญิงนั้นอยู่ตลอดเวลา

อยู่มาวันหนึ่งขณะที่ชายนั้นนั่งของๆ ภายทุกซอกอยู่ได้ต้นไม้ มีหม้อใส่น้ำขาระวางอยู่ข้างตัว งูซึ่งอยู่บนต้นไม้เห็นได้โอกาสก็เลื้อยลงมาจะล่อหัวชายนั้นให้ถึงตาย แต่เป็นเคราะห์ดีที่ชายนั้นรู้ตัวเสียก่อน เพราะเห็นเงาของงูที่กำลังจะตกตนในน้ำในหม้อนั้น จึงได้พันงูจนร่างขาดเป็น ๓ ท่อน แล้วก็รีบกลับบ้านมาแล้วให้เมียฟัง แต่แทนที่เมียจะยินดีที่หัวรอดตาย กลับรู้สึก

เศร้าโศกที่ซู้ของตนถูกฆ่าตายด้วยมือผ่าของตัวเอง พร้อมกับนั้นใจก็ปรารถนาที่จะแก้แค้นแทนชู้ที่ตายไปแล้วนั้น เมื่อคิดปรารถนาเช่นนั้นแล้วก็รีบไปยังที่ที่ถูกฆ่าตาย พอเห็นซากงูตายก็ร้องไห้โฮๆ อยู่ช้านาน แล้วจึงช้อนท่อนที่เป็นหัวงูขึ้นและนำกลับไปบ้าน

อีก ๒-๓ วันต่อมาหญิงนั้นบอกผัวว่า "การที่ข้าได้แต่งงานกับท่านเช่นนี้ ข้ามีความสุขเต็มเปี่ยม ไม่มีอะไรจะต้องเสียใจ ทั้งนั้นก็เพราะท่านรักและเมตตา แต่ก็ยังมีอยู่สิ่งหนึ่งซึ่งข้าปรารถนาเหลือเกิน ความปรารถนานั้นก็คือ ข้าอยากไปจาริกแสวงบุญยังเมืองกาศิ (พาราณสี) และชคันนาถ (ที่เมืองปุรีในโอริสสา) ดังนั้นข้าขออนุญาตท่านเดินทางไปยังสถานที่ศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้นสักเดือนหนึ่งจะได้ไหม"

ทั้งจึงนางก็คิดจะการจะประหารผัวของตน แต่ผัวที่ทั้งรักทั้งไว้ใจไม่อาจจะหยั่งรู้ใจนางได้ จึงพยักหน้าอนุญาต หญิงนั้นก็ขอบรรจงห่อหัวงูเอาไปด้วย เมื่อไปยังกาศิกับชคันนาถและทำพิธีอุทิศส่วนกุศลให้แก่ชู้ที่ตายเรียบร้อยแล้ว ก็ได้ตรงไปหา

(อ่านต่อหน้า ๑๑๔)

ยิ่งกว่าเพชร (ต่อจากหน้า ๓๑)

ช่างทองให้ทำล็อกเกิดใส่ห้วงไซ้
ห้อยคอเป็นเครื่องราง / โดยใช้เงิน
หนักตั้ง ๕ โดลา (ราว ๕ บาท) และ
ยอมเสียค่าจ้างอีกถึงสิบโดลา เสร็จ
แล้วเอามาห้อยคออย่างมิดชิดไม่ให้
ใครเห็น ต่อจากนั้นก็กลับบ้าน

ครั้นมาถึงบ้านนางก็ไปทำ
พินกับผัวของตนว่า นางจะขาย
อะไรเอ๋ย ถ้าผัวขายไม่ถูกละก็เป็น
อันว่าแพ้ / นางจะเอาชีวิตเสียเลย
แต่ถ้าผัวขายถูก ผัวก็ชนะ นางยอม
ให้ตัดจมูกตัดผม แล้วขับออกจาก
บ้าน ซึ่งผัวของนางผู้วางใจเมีย
ซอมตกลงด้วยโดยไม่ลังเลใจเลย
คำทนายของนางมีว่า “อะไรเอ๋ยที่
ต้องใช้เงินทำหนักตั้ง ๕ โดลา แต่
น้ำหนักเงินเป็นค่าจ้างทำหนักถึง
๑๐ โดลา และเป็นสิ่งที่ขำขึง
กว่าเพชร”

ผัวพยายามที่จะขาย ขายเท่าไร
ก็ขายไม่ถูกสักที ในที่สุดก็เป็นอัน
แพ้ และเมื่อกี้เตรียมจะเอาชีวิตผัว
เสียตามสัญญา แต่พอถึงนาที
สุดท้าย ผัวขอร้องว่า “ขอชีวิตข้า
ต่ออีกสัก ๒-๓ วันเถอะ ข้ามีพสาว

อยู่คนหนึ่ง / ข้าอยากจะได้เห็นหน้า
พสาวเป็นครั้งสุดท้ายก่อนที่จะตาย”
เมื่อกี้ยอม ผัวจึงจัดการเขียน
หนังสือถึงพสาวที่อยู่ไกลออกไป
ขนาดเดินทางตั้ง ๕ วัน ขอร้องให้
พสาวรีบมา ตนกำลังจะตายอยู่แล้ว
พสาวพอได้รับหนังสือก็รีบเดินทาง
มาทันที มาระหว่างทางพอดีเป็น
เวลากลางคืน หญิงนั้นจำต้อง
ค้างคืนในป่า และหาที่พักนอนตรง
ใต้ต้นไม้ และปรากฏว่าบนต้นไม้
นั้น มีนกกระจอกผัวเมียทำรังอยู่
หญิงนั้นบังเอิญรู้ภาษานก จึงได้ยิน
นางนกพูดขึ้นว่า

“ผู้หญิงที่มานอนใต้ต้นไม้
เป็นใครกันนะ ทำไมมานอนที่
กลางป่ากลางคืนอย่างนี้”

ตอนแรกนกกระจอกตัวผู้ไม่
ตอบ ทั้งยังเฝ้านางนกว่า ข้างอยาก
รู้อยากเห็นไปเสียทุกอย่าง อยู่เงียบๆ
เถอะ แต่นางนกกลับเข้าถามจนนก
กระจอกตัวผู้ต้องบอกว่า

“ฟังนะ/ผู้หญิงคนนี้นะ/เป็น
ผัวของผู้หญิงที่มีซึ้งรักในร่าง/และ
จะถูกผัวฆ่าตาย หญิงนั้นคิดแก้แค้น
จึงได้ทำล็อกเกิดใส่ห้วง / โดยจ้าง
ช่างทองให้เอาเงินหนัก ๕ โดลา
มาทำ และเสียค่าจ้างตั้ง ๑๐ โดลา
แล้วเลยเอาเรือนั้นมาขายกับผัว ถ้า
ผัวขายไม่ถูกจะต้องตาย ถ้าขายถูก
นางจะยอมให้ตัดจมูก ตัดผม และ
ขับออกไปให้พ้นบ้าน และในที่สุด
ผัวขายไม่ถูก เมียจะเอาชีวิตเสีย
ผัวขอร้องไว้ บอกว่า อยากได้เห็น
หน้าพสาวเสียก่อน เมื่อกี้ยอมให้
เขียนหนังสือไปเรียกพสาวมา/และ
นี่ละคือเหตุผลว่าทำไมหญิงนี้ถึงได้
มานอนอยู่ใต้ต้นไม้” ➤

พี่สาวชายนั้นฟังนกระจอก
พูดเช่นนั้น พอรุ่งขึ้นจึงรีบไปยัง
บ้านน้องชายตั้งแต่เช้านั้น เมื่อถึง
บ้านน้องชาย ก็ไปถามเรื่องราวจาก
น้องชาย น้องชายก็เล่าเรื่องที่ตน
แพ้พนันเมีย จึงจะต้องตายตาม
สัญญา พี่สาวจึงเรียกน้องสะใภ้มา
แล้วก็กระซอกเรื่องราวที่ห้อยคอ
น้องสะใภ้อยู่ พอแกะออกดู ก็
แลเห็นหัวงูอยู่ในนั้นจึงได้ทำลาย
เสีย แล้วกล่าวว่า

“นี่ไงล่ะ คือคำตอบคำทำนาย
ที่เจ้าตั้งขนทวยหัว ผู้หญิงชั่วชานี้
หรือคือสิ่งเจ้ารักยิ่งกว่าเพชรจนถึง
ต้องคิดอ่านวางแผนกำจัดหัว ซึ่งคือ
น้องชายของข้า”

แล้วก็ได้เผยแผนชั่วร้ายของ
ผู้หญิงคนนั้นให้น้องชายตนฟัง และ
ก็ได้จัดการตัดจมูกกับตัดผมออก
ตามสัญญา ต่อจากนั้นก็ขับนาง
ออกจากบ้านไป ♥

ลูกสาวนายพล (ต่อจากหน้า ๓๐)

มาเรีย และพี่สาวคนใดคนหนึ่งคง
จะรับลูกสาวของหล่อนไปเลี้ยงดู
โอ้ พระผู้เป็นเจ้า หล่อนสวดวิงวอน
ถึงแม้ว่าข้าจะไม่มีโอกาสได้พบ
หน้าลูกอีกแล้วก็เถอะ แต่ขอได้
โปรดให้ข้าได้รับทราบสัณนิษฐาน
ว่าลูกสาวน้อยของข้าอยู่ในความดูแล
ของข้าคนใดคนหนึ่งของแกแล้ว
เพื่อที่แกจะได้รับรู้ว่าแม่ของแกรัก
แกมากแค่ไหน

หล่อนไม่รู้เลยว่าผล็อยหลับไป
จนกระทั่งได้ยินเสียงแผดอยู่ข้างๆ
“ลูกชน” และรู้สึกตัวเจ็บแปลบๆ ที่
ศีรษะ ผู้คนนั้นเองที่ใช้กัญญา
กระแทกร่างของหล่อน โขย้าพูด

ทาง พวกนั้นไม่ยอมให้หล่อน
นอนหลับแน่นอน

หล่อนลากเก้าอี้มาที่โต๊ะแล้ว
ทรุดตัวลงนั่ง ไม่ว่าอะไรก็ตามที่
อยู่ในถ้ำนั้นดูโศกเสียจนกระทั่ง
หล่อนไม่แน่ใจว่ามันเป็นน้ำชาหรือ
ว่าน้ำธรรมดาเกินไป เท่าที่หล่อน
ได้ลิ้มรสก็เพียงความหวานปะแล่มๆ
ของน้ำตาลเท่านั้น ขมมขมก็เหมือน
หิน แข็งโป๊ก แต่หล่อนก็พยายาม
ทำให้มันนุ่มลงด้วยการจุ่มในน้ำชา
และพยายามกลืนมันลงท้อง ใคร
จะรู้ว่าเมื่อไหร่พวกนั้นจะเอา
อาหารมาให้กินอีก

หล่อนเริ่มรู้สึกถึงความเจ็บที่
ปกคลุมไปทั่ว แล้วก็คิดว่า ตลอด
ทางเดินแคบๆ ที่หล่อนถูกพาเดินไป
นั้นปลาดด้วยพรม ไม่มีเสียงของ
สิ่งมีชีวิตแว่วมาให้ได้ยินเลย นอก
จากดวงตาคู่ที่อยู่ข้างประตูเท่านั้นที่
บอกให้หล่อนรู้ว่าหล่อนไม่ได้อยู่คนเดียว

โซย้ากินอาหารเสร็จ และ
ตอนนี้ก็ไม่มีอะไรจะต้องทำ นอก
จากนั่งรอคอยสิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไป
หล่อนคิดถึงลูกสาววิคตอเรียขึ้นมาอีก

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

กุ่มกับมังกร (นิทานชารวัก)

นี่เป็นเรื่องสัมพันธ์กับคน
อีกเรื่องหนึ่ง ชงเลออน โคมเมอร์
เล่าไว้ในนิทานจากบอร์เนียว
ต่อไป

เมื่อนานมาแล้ว ในชารวัก ยังมี
สาวสวยคนหนึ่งชชกุ่ม นอกจาก
สวยแล้วกุ่มยังทำงานหนักอีกด้วย
เคยหาปลาแต่เช้าจนถึงกลางคืนก็มี
อยู่มาวันหนึ่งถึงแม้จะใกล้เวลาจวน
จะกลับบ้านอยู่แล้ว กุ่มก็ยังหาปลา
ไม่ได้สักตัว ครั้นกุ่มลงทอดแห
อีกที เมื่อตักแหขึ้นมาดู ก็แลเห็นมี
งูตัวนิดเดียวติดอยู่ในแหนั้น งูน้อย
นั้นดูอ่อนปวกเปียก ปราศจาก
เรี่ยวแรงจะช่วยตัวเอง กุ่มจึงได้
ตัดสินใจนำเอากลับไปบ้านด้วย เมื่อ
ถึงบ้านก็นำไปไว้ในโถงในครัว
แล้วก็หาอะไรมาให้งูกินทุกวัน เวลา
ล่วงไปเป็นอาทิตย์ๆ งูน้อยนั้นก็
กลายเป็นงูใหญ่ และได้กลายเป็น
มังกรไปในที่สุด จนกระทั่งกุ่ม
เลี้ยงไว้ในโถงต่อไปอีกไม่ได้ ต้อง
ปล่อยให้เลื้อยอยู่ทั่วไปในบ้าน

วันหนึ่งกุ่มได้ถามกันว่า
“ทำไมเจ้าจึงได้กินจนอิ่มแล้ว” มังกร
ไม่ตอบว่าอะไร ได้แต่พ่นไฟออก
มาจากปาก กุ่มจึงได้พูดต่อไปว่า
“ข้าจะหาอะไรต่ออะไรจนหมดทุก

สิ่งทุกอย่างแล้วนะ เพื่อเอาเงินมา
ซื้ออาหารเลี้ยงเจ้า” และจริงดังนั้น
กุ่มได้ขายให้เงินแก่แกและมีค่าที่
เก็บไว้ในบ้านไปหมด เครื่องเพชร
เสื้อผ้าและเครื่องใช้ในบ้าน ก็ได้
ขายไปจนหมดเช่นเดียวกัน จนไม่มี
อะไรจะเอาไปขายได้อีกแล้ว กุ่ม
ก็เลยสงสัยว่าจะเอาอะไรมาซื้อหา
อาหารเลี้ยงมังกรต่อไปได้

ทันใดนั้นมังกรก็เกิดพูดออกมา
กุ่มถึงกับลุกขึ้นนั่ง เพราะไม่เคย
ได้ยินมังกรพูดมาก่อน ทั้งคำพูดนั้น
ก็ยังเป็นคำถามที่แปลกประหลาด
คือมังกรถามว่า

“หัวใจนางนั้นโตแค่ไหน”

“เท่าใบไม้เล็กๆ เท่านั้นเอง”

กุ่มตอบ

วันรุ่งขึ้นมังกรก็ถามเช่นนั้นอีก
และกุ่มก็ตอบเช่นเดียวกันอีก ใน
ที่สุดมังกรได้พูดขึ้นว่า

“ข้าเสียใจด้วยนะนาง ที่ข้า
จะต้องกินหัวใจของนางเสียแล้ว ทั้ง
นี้เพราะข้าไม่ได้กินอะไรมาตั้งหลาย
วันแล้ว ข้าคอยอีกต่อไปไม่ไหวแล้ว
ข้าหิวเหลือเกิน”

ได้ยินเช่นนั้น กุ่มก็แทบจะเป็น
ลม กุ่มอยู่คนเดียวไม่รู้จะทำอย่างไร
จึงได้แต่บอกมังกรว่า

“ถ้าเจ้าอยากกินหัวใจข้าก็ไป

หาไป ข้าจะยกให้เจ้ากิน แต่ก่อน
อื่นไปหาไม้ไผ่มาปล้องหนึ่งซี เอา
หัวใจข้าใส่ลงไปรวมกับข้าวแล้วตั้ง
ไฟหุง กินอย่างนั้นจะอร่อยกว่าเป็น
อันมาก”

ครั้นมังกรออกจากบ้านไปหา
ไม้ไผ่ตามคำแนะนำของกุ่ม กุ่มก็
ได้ส่งหมาไว้ว่า “พอมังกรกลับมาละ
ก็ บอกมันนะว่า ข้าออกไปเดินเล่น
แล้วจะกลับบ้านภายในชั่วโมงหนึ่ง
หรือราวๆนั้น”

แล้วกุ่มก็วิ่งไปยังสวนยาง
ใกล้เคียงกันซึ่งเป็นของต้นยลสหาย
ของตน เมื่อถึงที่นั่นแล้ว กุ่มก็รีบ
ป็นขันไปบนต้นไม้ต้นที่สูงที่สุดที่
จะหาได้ในขณะนั้น แล้วก็ไต่ขึ้นไป
บนยอดสุด พลังเท่านั้นทำกับ
ข้าวออกจากขวดรดลงไปที่ลำต้น
ของตนไม้ต้นนั้น

ต่อมาไม่นาน มังกรก็ได้ปล้อง
ไม้ไผ่กลับมา มีอาการเหนื่อยหอบ
เพราะรีบไปรีบมา ครั้นมาได้ขึ้น
ข้อความที่กุ่มส่งมาเอาไว้ มังกร
โกรธชั้ชนัก รีบตามรอยเท้ากุ่มไป
จนถึงต้นไม้สูงที่กุ่มซ่อนตัวอยู่
มังกรพยายามจะปีนขึ้นไปบนต้นไม้
นั้น แต่ปีนไม่ไหวเพราะลำต้นกึ่ง
ตกลงใจว่าจะเผาคอยอยู่ใต้ต้นไม้

(อ่านต่อหน้า ๑๑๒)

ออกไปนั้นเป็นห้องเรียน (ภาพหน้า ๓๑) หอประชุมที่ศาลาลงไปอย่างโรงละครนั้นยังไม่ได้บรรจุเก้าอี้ นั่งตรงหน้าเวทีที่ก่อไฟคล้ายเตาขนาดใหญ่สำหรับพิธีรับนักศึกษาใหม่ ซึ่งเขาจะทำพิธีอุปนัยอันเป็นพิธีสวามิฉันปุวต (หรือที่เราเรียก สายธูรา) ให้ตามพิธีพราหมณ์ แต่แหวกแนวพราหมณ์ก็ตรงที่การทำพิธีสวามิฉันปุวตนั้นทำเพื่อรับเข้าวาระ พวกผู้หญิงไม่มีสิทธิ์สวมสายสวามิฉันปุวตได้ เขาจึงว่ากันว่าผู้หญิงก็คือศูทร เพราะศูทรไม่มีสิทธิ์สวม แต่ที่วิทยาลัยแพทยศาสตร์จะทำพิธีนี้เพื่อรับเข้าเป็นนักศึกษาแพทย์เป็นพวกเดียวกันจึงมีสิทธิ์สวมได้ทั้งหญิงและชาย ที่ในคุชราต และสวราษฎร์ เด็กผู้หญิงเรียนร่วมกับเด็กผู้ชาย ไม่ว่าจะเป็นชั้นมัธยมหรือชั้นมหาวิทยาลัย ไม่มีโรงเรียนสตรีโดยจำเพาะ เพราะถ้าเขาเปิดโรงเรียนสตรีต่างหากจะเป็นการสั่นเปลือง ด้วยว่าผู้หญิงที่เข้ารับการศึกษายังมีไม่พอ ไม่แต่ที่เรียนจะเรียนด้วยกัน แม้หอพักก็ยังอยู่บริเวณเดียวกันภายในมหาวิทยาลัย (ยังมีต่อ)

กุ่มกับมังก (ต่อจากหน้า ๒๗)

นั้นแหละ พลังคิดว่า “นางคงอยู่บนนั้นตลอดไปไม่ได้หรอกน้า”

ในขณะที่ตนเอง ยั้วราเพื่อนของคันยัลมาเยี่ยมคันยัลที่สวนยางนั้น ได้ยินเสียงแหลมเล็กเรียกตนดังมาจากยอดไม้ เสียงนั้นส่งว่า

“ช่วยไปบอกคันยัลให้เผาสวนยางน่ะเถอะ คันยัลพวกน้าเก่าแล้ว แล้วก็แห้งด้วย ไร่ใหม่ค่อยปลูกใหม่”

แล้วยั้วราก็ได้ยินเสียงอีกเสียงหนึ่งดังมากกว่าและดุดันมาก พูดว่า

“อย่าทำอะไรพราหมณ์อย่างนั้น เทยวนะ ถ้าคันยัลเผาสวนยางเขาจะต้องเดือดร้อนมากและจะสูญเสียเงินหมดสิ้น”

ยั้วราได้ยินแล้วก็ตกใจ เพราะไม่เคยได้ยินเสียงเช่นนั้นมาก่อน เสียงหนึ่งฟังคล้ายเสียงนางฟ้า แต่อีกเสียงหนึ่งฟังอย่างกับเสียงผีศาจ ดังนั้นจึงวิ่งไปที่บ้านคันยัล คันยัลถามว่า “เกิดอะไรขึ้น คุรากับแลเห็นผียังงั้นแหละ” ยั้วราที่เคยเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟัง คันยัลฟังแล้วพูดขึ้นว่า

“ถ้านางฟ้าบอกให้ข้าเผาดันยางเก่าๆ ข้าก็แน่ใจได้ว่าต้องมีเหตุผลดี ข้าทำตามคำแนะนำฟ้าบอกเสมอละ”

ดังนั้นคนทั้งสองก็ช่วยกันเผาดันยาง ในวันรุ่งขึ้นเมื่อสองสหายเดินดูรอบๆ สวนก็แลเห็นแต่คันยัลที่ไหม้ดำเกรียม ทั้งคันยัลกับยั้วราเห็นอย่างนั้นลงบนต้นไม้ที่โคนอยู่ คันยัลเอามัดสำหรับเดินป่าที่ติดตัวมาฉะมะเปร่าที่นำมาด้วย เพื่อจะฉะมะเปร่าวนั้น แต่ขณะที่ฉะมะเปร่าได้ฉะมะเปร่าไปถูกกล้าคันยัลไม้ นั้นและปรากฏว่าเมื่อไฟไหม้ลุกลามออกมาจากรอยที่ฉะมะเปร่า คันยัลเห็นแล้วร้องออกมาดังลั่นด้วยความแปลกใจ และตกใจว่า “อะไรกันนี่” เมื่อพิจารณาถี่ถ้วนแล้วจึงเห็นว่าที่คิดว่าเป็นคันยัลนั้นหาใช่คันยัลไม่ ที่จริงเป็นมังกที่ตายในไฟนั่นเอง ครั้นเมื่อแหม่นหน้าขึ้นดูบนยอดไม้ก็แลเห็นมีผลไม้รูปร่างแปลกสอง

แสงแวววาวห้อยอยู่บนยอดไม้ นั้นคันยัลก็ร้องออกมาอีกว่า “แปลอะไรอย่างนี้ ผลไม้อะไรมีอยู่เพียงลูกเดียว แล้วไม้ยักษ์ไหม้ไฟหรือ”

ยั้วราที่เคยพยายามจะขึ้นต้นไม้ แต่ก็ยากยิ่งเพราะต้นไม้มีหนามมีขี้โลมอยู่และลื่นมาก แต่ในที่สุดก็ปีนขึ้นไปได้และได้ผลไม้นั้นลงมา จึงได้นำไปบ้าน คันยัลพูดขึ้นว่า “ข้าไม่เคยเห็นผลไม้อย่างนั้นมาก่อนเลย มันนุ่มแล้วก็เปื่อยสัสมพุดด้วย” เมื่อถึงบ้านคันยัลได้วางผลไม้บนถาดบนเตียงแล้วก็ไปกินอาหาร แต่ขณะที่กินอาหารอยู่นั้น คนทั้งสองได้ยินเสียงคนร้องเพลงอย่างไพเราะอยู่ในห้องนอน คนทั้งสองจึงขยับเข้าไปดู ก็แลเห็นแสงเป็นทองเปลวประหลาดออกมาจากผลไม้ที่อยู่บนเตียง มีเสียงพูดเบาๆ ว่า “หลับตาเสีย แล้วนับหนึ่งถึงยี่สิบ” และเมื่อคนทั้งสองทำตามแล้วลืมตาขึ้นก็ปรากฏว่าผลไม้ที่แตกออก แลเห็นกุ่มนั่งขมอยู่บนเตียง กุ่มเงี้ยวเรื่องที่เกิดขึ้นแก่ตนให้คนทั้งสองฟังพอเล่าจบ คันยัลก็พูดขึ้นว่า

“นางโชคดียิ่งจริงๆนะ แต่ก็คงจะเป็นฝันร้ายที่น่าตกใจอยู่บ้างละนะ แต่ถึงอย่างไรมังกก็ตายไปแล้ว จะไม่มาทำความเดือดร้อนให้นางอีกต่อไปได้ แต่ข้าคิดว่านางไม่ควรจะอยู่ตามลำพังคนเดียวอีกต่อไป มาเป็นเมียข้า อยู่กับข้าเสียดีกว่าหรือไม่หรือ”

กุ่มก็ไตร่ตรองอยู่พักหนึ่งจึงได้ยินยอมแต่งงานกับคันยัลและได้อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขตลอดไป ♥

๓๕ ธ. ๖ ๙ พ.ค. ๒๕๓๕

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

นางหมาป่า

(นิทานญี่ปุ่น)

เรื่องสัตว์กลายร่างเป็นคนได้นั้นมีเล่าอยู่มากมายหลายเรื่องและหลายอันด้วยกัน เรื่องนี้เป็นเรื่องทำนองเดียวกัน ดังที่ ริชาร์ด เอ็ม คอร์ทสันเล่าไว้ในนิทานชาวบ้านของญี่ปุ่นต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งที่ยาสุตะในอาบิยังมีช่างเหล็กคนหนึ่ง วันหนึ่งได้เดินทางไปยังอาวะจังหวัดใกล้เคียงเพื่อทำธุระบางอย่าง การจะเดินทางไปให้ถึงอาวะนั้นต้องข้ามภูเขาโนเนยามะ อันเป็นที่เปลี่ยวแห่งหนึ่ง ซึ่งมีแต่หมาป่าคอยรบกวนเป็นฝูงๆ ถ้าคนเดินทางคนใดข้ามภูเขาไม่ทันก่อนตะวันตกดิน จะต้องขึ้นไปนอนบนต้นไม้ แม้กระนั้นก็จะมีความลำบากยิ่งนัก เพราะหมาป่าจะคอยดักรออยู่ใต้ต้น แล้วก็คำรามเข้าใส่ ส่วนช่างเหล็กขณะรีบเดินไปตามภูเขาโนเนยามะเพื่อให้ถึงอาวะก่อนหน้านั้น อดแปลกใจไม่ได้ที่เห็นหมาป่าตัวหนึ่งอยู่ตรงข้างทาง เมื่อเดินเข้าไปใกล้ ก็เห็นว่าหมาป่าตัวนั้นกำลังเจ็บท้องจะออกลูก ช่างเหล็กเห็นแล้วรู้สึกสงสารหมาป่า ก็เลยเข้าไปช่วยจนหมาป่าออกลูกมาได้ ขณะนั้นตัวหมาป่ากำลังจะตกดินอยู่แล้ว ช่างเหล็กจึงรีบเข้าไปช่วย

ไม่ทัน มีคำเสียก่อน แต่น้ำแปลกที่ไม่เจอะหมาป่าตามทางเลย ช่างเหล็กจึงเดินทางถึงอาวะโดยปลอดภัย ขากลับจากอาวะก็เดินทางกลับบ้านโดยปลอดภัยเช่นเดียวกัน

อีกหลายวันต่อมาหลังจากกลับมาจากอาวะแล้ว ก็ได้มีหญิงสาวสวยรูปร่างลำสันมาหาช่างเหล็กถึงบ้าน และได้ขอให้ช่างเหล็กแต่งงานกับตน ช่างเหล็กเห็นว่าตนก็ยังไม่มีเมียจึงยอมตกลง และปรากฏว่าเมียช่างเหล็กเป็นคนทำงานแข็ง สามารถช่วยพ่อค้าเหล็กได้อย่างแข็งขัน คนทั้งสองจึงอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข มีลูกด้วยกันหลายคน หญิงสาวเรียกกันว่า คะยิยะซะซะ ซึ่งหมายความว่า เมียช่างเหล็ก นางเป็นภรรยาของชาวบ้านไม่น้อยไปกว่าที่เป็นภรรยาของสามี

อยู่มาวันหนึ่ง นางได้เล่าให้ช่างเหล็กฟังโดยตลอดถึงกำเนิดของตนว่า ตนนั้นแหละคือหมาป่าที่ช่างเหล็กช่วยเหลือไว้ที่ภูเขาโนเนยามะ นางขอบคุณช่างเหล็กเป็นอันมาก พร้อมกับนั้นก็ขอลากลับไปยังที่อยู่เดิมที่ภูเขาโนเนยามะ ทั้งนี้เพราะนางได้ช่วยช่างเหล็กให้มีความสุขเป็นเวลาหลายปีแล้ว พุด

แล้วก็หายวับไป ปล่อยให้ช่างเหล็กฉงนสนเท่ห์อยู่ตรงนั้นเอง หลังจากนั้นผู้คนแถบนั้นก็รู้ว่า ลูกของนางหมาป่าทุกคนล้วนแต่มีขนที่อกทั้งนั้น ครบเท่าทุกวันนี้ไม่ว่าใครมีขนที่อกจึงเรียกกันว่า ลูกหลานของนางกะยิยะซะซะ

นิทานเกาหลีก็มีเรื่องนางแมวป่ากลายร่างเป็นคนได้ ดังที่เจมส์ เอส เกลได้เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านเกาหลี ต่อไปนี้

กิมสูกีเป็นนายอำเภอคนก่อนของเกวลาพาร์ต ตั้งบ้านเรือนอยู่ภายในประเทศใต้ของเมืองโซล กิมสูกีนั้นสืบทอดศึกษาภาษาจีนจนดีทุกทุกชิ้น ชิ้นหนึ่งกิมสูกีรู้สึกหิว จึงได้เรียกเมียให้หาอะไรมาให้กิน เมียบอกว่า “ในบ้านไม่มีอะไรเลย มีแต่ลูกเกาลัดเพียง ๑-๒ ลูกเท่านั้น จะควมมาให้ละ”

“ดี เอามาเถอะ” กิมสูกีกล่าว

ขณะนั้นคนใช้นอนกันหมดแล้ว ไม่มีใครจะช่วยทำให้ได้เลย เมียของกิมสูกีจึงต้องเข้าครัวเองตัดไฟคว่เกาลัดเอง กิมคอยอยู่ครู่ใหญ่ๆ หลังจากนั้นไม่นานเมื่อกิมสูกีก็นำ

(อ่านต่อหน้า ๑๑๔)

เมื่อสนทนากับเพื่อนคนหนึ่ง
ชวนเธอไปทำงานที่เดอะเอสเอ็มที
ซีโฮมมากมาย เป็นคนดีอาหารใน
โรงอาหาร

ณ ที่เองที่เธอได้พบกับลุงบิล
และตัดสินใจไปอยู่กับเขา

เมื่ออยู่กับลุงบิลได้พักหนึ่ง ลุง
บิลก็ขอหย่าภรรยาชาวอเมริกันของ
เขาที่อยู่อเมริกา เมื่อเรื่องหย่า
เรียบร้อยแล้ว เขาก็จดทะเบียนสมรส
กับสารภี พาเธอไปทุกหนทุกแห่ง
ตามแต่งงานจะนำเขาไป

“ลุงบิลแทบจะไม่มีสมบัติอะไร
ติดตัวเลยล่ะ” สารภีเล่า “ตอน
หย่ากัน เขาต้องยกบ้านให้ภรรยาคน
เดิมของเขา บ้านญาติทหารก็ต้องส่งไป
ให้เขาทุกเดือน แล้วยังค่าเล่าเรียน
ลูกอีกสองคน ตอนนั้นก็ยังชั่ว
หน่อย ที่ลูกสาวคนเล็กเรียนจบแล้ว
ลูกสาวคนเล็กเขาเพิ่งเขียนจดหมาย
มาขอขมเงินลุงบิล สงสัยว่าจะไม่
ได้สิน”

สารภีถามว่าฉันจะคิดค่าสอน
อย่างไร ฉันตอบเธอว่าไม่ทราบว่าจะ
คิดเท่าไร เธอจึงตอบแทนการ
สอนของฉันด้วยการนำหมามาให้บ้าง
ใส่กรอกบ้าง หนังสือพิมพ์ภาษาไทย
บ้าง ก็เป็นที่พอใจด้วยกันทั้งสองฝ่าย

ครั้งหนึ่ง สารภีพาเพื่อนคน
หนึ่งมาเรียนด้วย ชื่อสร้อยทอง
สารภีบอกชื่อบริษัทที่สามีของ
สร้อยทองทำงาน ขณะนั้นบ้านของ
บริษัทยังไม่เรียบร้อยนัก ยังไม่มี
โทรศัพท์ สร้อยทองจึงมาหาสารภี
โดยไม่ได้โทรศัพท์มาถามเสียก่อน
ว่าว่างหรือเปล่า เมื่อเพื่อนมาหาแล้ว

สารภีไม่อยากทิ้งเพื่อนไว้ที่บ้านคน
เดียวจึงพามาเรียนหนังสือด้วย

สร้อยทองเป็นคนนครสวรรค์
รูปร่างหน้าตาขนาดหญิงไทยทั่วไป
ผิวคล้ำ ทำทางไม่สะอาดอย่างไร
ชอบกล เวลาพูดเสียงของเธอแหลม
ห้วน และกระด้าง

สร้อยทองอ่านเขียนทั้งภาษา
ไทยและภาษาอังกฤษไม่ได้เลย ภาษาอังกฤษ
เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับเธอมาก
กว่า ฉันจึงให้เธอหัดเขียนเอปซีด
ซึ่งเธอก็ทำได้ด้วยความลำบากยาก
เย็น อารมณ์เสียและหงุดหงิดง่าย

สร้อยทองมาเรียนเพียงครึ่ง
เดียวแล้วก็ไม่ได้มาอีก

เพื่อนทั้งสามคนของสารภีที่ฉัน
ได้พบ พลอย สงฆ์ยม และสร้อยทอง
ทำให้ฉันอดคิดไม่ได้ว่า สารภีชอบ
คบคนที่ด้อยกว่าหรืออย่างไร เพื่อน
ที่ด้อยกว่าคงจะทำให้สารภีเด่นขึ้นละ
กระมัง อย่างน้อยก็ในสายตาของ
ลุงบิล

สารภีมีสติปัญญาปานกลาง แต่
เธอตั้งใจเรียนและมีความขยันหมั่น
เพียร การเรียนจึงก้าวหน้าไปอย่าง
สม่ำเสมอ

เมื่อเธอกลับไปเยี่ยมพี่สาวที่
เมืองไทย เธอเขียนจดหมายถึงฉัน
หนึ่งฉบับ เล่าว่าเธอเขียนจดหมาย
สั้นๆเป็นภาษาอังกฤษถึงลุงบิลได้
และอ่านจดหมายของลุงบิลเองได้
ไม่ต้องจ้างให้ใครเขียนให้แปลให้
อีกต่อไป

นับว่าเธอเพียรพยายามจนได้
ความสำเร็จ ฉันเองก็ตั้งใจที่ได้ช่วย
ให้ดอกสารภีบาน ♥

นางหมาป่า (ต่อจากหน้า ๓๓)

เกาต์คิ้วแล้วใส่ตะกร้ามาให้
กิมสู๊กกินเกาต์คิ้วอย่างเอร็ดอร่อย
ส่วนเมียนั้นนั่งคอยรับใช้อยู่ตรงหน้า
โต๊ะ ขณะนั้นเองประตูห้องก็เปิด มี
คนเข้ามาในห้องอีกคนหนึ่ง เมื่อ
กิมเขยหน้าขึ้นดูก็เห็นว่า คนที่เข้ามา
ใหม่นั้นเหมือนเมียของตนไม่มีผิด
เพี้ยน ทั้งยังถือตะกร้าใส่เกาต์คิ้ว
เช่นเดียวกันอีกด้วย กิมมองดูผู้หญิง
สองคนในแสงไฟก็เห็นว่าเหมือนกัน
ไม่มีผิด หญิงทั้งสองต่างก็จ้องดูกัน
อย่างตกอกตกใจ แล้วพูดออกมาว่า
“เกิดเรื่องอย่างนี้ได้อย่างไร เจ้า
เป็นใคร”

กิมสู๊กได้รับเกาต์คิ้วมาอีก
เมื่อรับแล้วก็จับมือผู้หญิงแต่ละคน
ไว้แน่น เอามือขวาจับหญิงคนแรก
และมือซ้ายจับหญิงคนเข้ามาที่หลัง
และขีดยมือไว้อย่างนั้นจนกระทั่งรุ่ง
สาง โก่อ้น แลเห็นท้องฟ้าทางทิศ
ตะวันออกค่อยๆ ใสสว่างด้วยแสง
เงินแสงทอง คนที่กิมเอมมือขวาคิด
ไว้ร้องออกมาว่า

“มาจับมือข้าไว้ทำไมนะ เจ็บ
ออก ปล่อยข้าไปเถอะ”

แล้วก็สะบัดและพยายามดึงมือ
ออก แต่กิมกลับยังบีบแน่นเข้า
เมื่อเดินอยู่ครู่หนึ่ง หญิงนั้นก็ล้มลง
ทันใดนั้นก็ได้กลายร่างกลับเป็น
แมวป่า กิมรู้สึกทั้งแปลกใจทั้งกลัว
จึงปล่อยให้นางแมวป่านั้นวิ่งออก
จากประตูหนีไป ♥

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

ภูเขาเต่า (นิทานจีน)

ชาวจีนมีความเชื่อเรื่องทงของฮวงซุ่ยว่า ถ้าเลือกที่ใดและเหมาะสม ลูกหลานในตระกูลก็จะอยู่เย็นเป็นสุข ทงยังจะมั่งคั่งสมบูรณ์อีกด้วย เพราะฉะนั้นจึงต้องอาศัยคนที่มีความรู้สามารถเลือกที่ต่างๆ ได้ว่า เรื่องนี้จะเล่าต่อไปเป็นเรื่องราวของฮวงซุ่ย ซึ่งโวลแฟรม เอเบอร์ฮาร์ดได้เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านจีน

เรื่องเล่าว่า ทางเหนือของเจ้าซ่งมียอดเขาเจ็ดดาว และไม่ไกลกับกันไปทางตะวันตกมีภูเขาอีกลูกหนึ่งมีรูปร่างคล้ายหลังเต่า ส่วนที่คล้ายหัวเต่าเป็นหินก้อนใหญ่ๆ หลายก้อนยื่นลงไปใต้น้ำ คนเล่ากันว่า แต่เดิมทีภูเขาลูกนี้มีเต่าตัวหนึ่งอาศัยอยู่ และเต่าตัวนี้จะอำพรางทุก ๑๐ ปี หมอคู่ที่ชำนาญหาที่ตั้งฮวงซุ่ยคนหนึ่งได้บอกแก่เศรษฐีคนหนึ่งว่า ที่ตรงนี้เป็นที่ดีเหลือเกินที่จะทำฮวงซุ่ย เศรษฐีนั้นจึงตกลงใจทำตามคำของหมอคู่ผู้นี้ ก็จะนำกระดูกของบรรพบุรุษไปบรรจุไว้ในที่อันเป็นสิริมงคล แต่ก็ยังต้องถามเรื่องราวต่อไปอีกก่อน หมอคู่ก็ตอบเศรษฐีนั้นว่า

“เมื่อสิบปีมาแล้ว เต่าได้อำพราง มาบนในวันนั้นๆ ก็กำหนดว่าจะอำพรางอีก ถ้าท่านต้องการสถานที่ที่เหมาะสมจะทำฮวงซุ่ยของบิดามารดา ท่าน ท่านต้องเตรียมทุกสิ่งทุกอย่างให้พร้อมไว้ในคืนวันนั้น ท่านต้องเข้าเรือ แล้วแล่นเรือไปตามแม่น้ำเพื่อไปยังภูเขาเต่านั้น ส่วนเรื่องอื่นๆ จะจัดการเอง”

เศรษฐีฟังแล้วก็ยังสงสัยอยู่ แต่ด้วยเหตุที่เป็นคนเชื่อโชคลาง ในที่สุดก็ยอมตกลง ดังนั้นในวันที่กำหนดว่าเต่าจะอำพราง เศรษฐีก็ได้เข้าเรือ นำกระดูกบรรพบุรุษใส่เรือไปด้วย แล้วก็แล่นเรือไปยังภูเขาเต่าต่างๆ ที่ลมตอนค่ำโหมมาตลอดเวลา เต่าในแม่น้ำนั้นจะเรียบเหมือนแผ่นกระจก แลเห็นทุกสิ่งทุกอย่างราวๆ ไม่สู้ชัดเจนในแสงจันทร์สลัวๆ ตอนต้นฤดูใบไม้ผลิ ทุกหนทุกแห่งเงียบสงัด ได้ยินแต่เสียงพายกระทบน้ำ ชั่วๆ นานๆ จึงมีเสียงเกรงใช้ที่เป็นไม้กระทบกัน ผสมกับเสียงไอเสียงกระซิบของพวกลูกเรือ ในลำน้ำนั้นไม่มีเรืออื่นๆ เลยมองเห็นตะเกียงสองดวงส่องแสงอยู่ไกลๆ ที่แห่งนั้นแม้ในเวลากลางวันก็ดูเหมือนมีผีฟ้าอยู่แล้ว ครั้นมา

บัดนี้มีโลงใส่กระดูกคนตั้งอยู่ตรงหัวเรือ ทำให้ดูเหมือนมีอาคมขลังอันน่าสยดสยอง พอจะทำให้ชนหัวลูกได้ เศรษฐีถามหมอคู่ว่า “เกือบถึงแล้วหรือ” หมอคู่ตอบว่า “อีกไม่ไกลแล้วละ”

ที่บนฝั่งมีกระท่อมสร้างด้วยฟางแลเห็นอยู่สองหลังด้วยกัน ตรงหน้าต่างของกระท่อมแต่ละหลังมีแสงตะเกียงที่สว่างจ้าอย่างประหลาด เรือมาจอดเทียบตรงภูเขาเต่าและหมอคู่สั่งให้เศรษฐีกับลูกเรือทั้งหมดอยู่เงียบๆ ในขณะที่ตนกำลังจ้องมองดูหัวเต่าตาไม่กะพริบ อากาศตอนกลางคืนในคืนวันนั้นหนาวเย็นเข้าไปถึงกระดูก ก้อนหินหัวแหลมที่ยื่นไปในน้ำได้กั้นกระแสน้ำ ทำให้น้ำตรงนั้นเป็นวังวนและกำลังจะดูดเรือลงไป ทั้งกลิ่นก็ยังซัดอยู่รอบด้าน ขณะนั้นเป็นเวลาราวยี่สิบคืน ทันใดนั้นเศรษฐีและทุกคนในที่นั้นต่างตระหนกตกใจในเมื่อได้ยินเสียงดังลั่นมาจากหัวเต่า หมอคู่รีบสั่งให้คนเรือยกโลงใส่กระดูกแล้วหย่อนลงไปใต้น้ำตรงที่น้ำกำลังวนอยู่ ปรึบตาเดียวโลงนั้นก็หายไป ปากเต่าก็อำพรางในน้ำ ทันทีที่โลงจมหาย (อ่านต่อหน้า ๑๐๒)

อิงฟ้านั่งคะลึง คุณบ๊วยเป็นแม่
ทั้งสองได้จากไปแล้ว เธอก็ทุกข์ระทม
น้ำตาไหลกลับไปท่อมหัวใจ คุณลง
บาดเจ็บสาหัสถึงต้องเสียวขาไปข้าง
หนึ่ง แล้วแพบจันทร์ยังมาโทษเธอ
อีก ปุติก็นั่งหน้าซัดด้วยความโกรธ
อัดแน่นในอก พุดไม่ออก

เออเตวันโอบไหล่อิงฟ้าไว้ด้วย
ความเวทนา

“อย่าเที่ยวโทษโน่นโทษนี่”
คุณบ๊วยปรม “มันเป็นอุบัติเหตุ สิ่ง
สุดวิสัย พ่อแม่เขาห่วงหลานไม่ใช่
ความผิด อิงคิดถึงแม่จะไปหาแม่ก็
ไม่ใช่ความผิด เป็นเวรเป็นกรรม”

“แล้วยังมีหน้ามานั่งชุกกันอยู่
ได้ ไม่รู้จักอับจักอาช” แอบจันทร์
ไม่ฟังเสียงคุณบ๊วย “ตัวเป็นผู้หญิง
มานั่งให้เจ้าเอือกอดอยู่ได้”

“ใจดำ” เออเตวันตวาดเบาๆ
“ไปคลั่งในห้องนอนตัวนั้นไป อย่า
มาเที่ยวคลั่งกลางที่ประชุมชนยัง
แทนที่จะมาช่วยกันคิดการว่าจะทำ
ยังไง มานั่งพละมอยู่ได้”

คุณบ๊วยเองก็รู้สึกอยู่เหมือนกันว่า
แอบจันทร์ก็คิดอะไรๆในแง่ไม่งดงาม
อยู่รำไป ปุติกับอิงฟ้า เออเตวัน
กับอิงฟ้า มันอะไรกัน แอบจันทร์
ช่างมองโลกในแง่ร้ายเสียจริงๆ คิด
แต่ว่าคนอื่นเลวเสียรำไป อิงฟ้าเพิ่ง
อายุสิบสี่ แอบจันทร์เองก็ยังไม่เต็ม
สิบแปดเสียด้วยซ้ำ ปุติอายุมาก
กว่าใครๆก็เพี้ยยสิบเอ็ด

“ไปนอนร้องไห้ในห้องโน่น
ไป” คุณบ๊วยพูดขึ้น “ไม่ก็ไปอยู่กับ
คุณบ๊วยใหญ่ข้างบนโน่น”

แต่แอบจันทร์ไม่ยอมลุก หลอน
หน้าอิงฟ้ากล่าวพรสวาทต่อ ปุติ
ขยับกาย

“ผมพาไปนะครับ คุณบ๊วย คุณ
บ๊วยจะได้ไปปรึกษาเรื่องงานศพกับ
เรื่องงานในสำนักงานกับคุณลุง”

ปุติอาสา คุณบ๊วยหงกศีรษะ ปุติ
ลุกขึ้น ดึงแขนแอบจันทร์

“อย่ามาถูกตัวฉันนะ โอ๊ย
ตัวเสียด อย่าเอามือลูกลำของแก
มาแตะตัวฉันนะ มือดำๆ ใช้อูข้าง
ถนน”

เสียงของ แอบจันทร์ทำเอา
เออเตวันลุกขึ้น

“เออจะช่วยลาก ปุติ” เขา
บอก “ซัดชักบ่าตีมีด คำนด่าถึง
พ่อแม่ต้นตระกูล คำโคตรเงาเขา
ด้วย ผู้ต่ออะไรกัน อาศัยท้องคุณแม่
มาเกิดเท่านั้นแหละ”

“แกเป็นน้องฉันหรือน้องเจ้า
ปุติ หา เจ้าเอ๊ย”

เออเตวันไม่ตอบ ช่วยปุติ
ลากแอบจันทร์ขึ้นไปขึ้นบน ผลัก
ตัวหลอนเข้าไปในห้องนอนแล้วปิด
ประตูเสียแน่น แอบจันทร์ร้องกรดๆ

“ยายฮิสที่เรีย” ปุติหลุดปาก
ออกมา เออเตวันหัวเราะ
(อ่านต่อฉบับหน้า)

ภูเขาคำ (ต่อจากหน้า ๓๑)

ไป ปากเต่าก็หุบ และทุกสิ่งทุกอย่าง
ก็กลับเหมือนเดิม กลิ่นก็ค่อยสงบ
ลง หัวเต่าคงแลเห็นอย่างเคย ลมก็
สงบลง พระจันทร์ข้างขึ้นอ่อนๆ
ฉายแสงอยู่บนท้องฟ้าทางทิศตะวันตก
แม่น้ำเจียบสงบอีกครั้งหนึ่งเมื่อ
โลงศพนั้นหายไ

เศรษฐีถอนหายใจอย่างโล่งอก
แล้วมองไปรอบๆเหมือนดังว่าคืน
จากฝันร้าย แล้วก็ประหลาดใจว่า
ตนกำลังอยู่ที่ไหน หมอคูพูดอย่าง

ภาคภูมิใจว่า “ทุกอย่างเป็นไปได้โดย
เรียบร้อย โลงก็ได้ฝังไปเรียบร้อยแล้ว
แล้ว เรากลับบ้านกันได้แล้วละ”

“ฝั่งที่ไหน” เศรษฐีถาม

“อ้าว ก็ฝั่งตรงนั้นนี่ซี” หมอ
คูตอบ “เรามาดื่มเหล้าฉลองโชคดี
ในโอกาสของท่านกันเถะ”

“อะไรรนะ เจ้าโยนโลงใส่
กระดุกไปในแม่น้ำหรือ”

“ก็อย่างนั้นนี่ซี อีกไม่ช้า
ท่านจะมีโชคดี ขอแสดงความยินดี
แก่ท่านด้วย”

“โชคดีอะไรกัน เจ้าวราย
เจ้าขโมยโลงของข้าไป เจ้าคน
ขโมย”

“นี่ท่านยังไม่เข้าใจอะไรอีก
หรือ”

“ขโมย ขโมย เอาโลงของข้า
คืนมา”

คนทั้งสองทะเลาะกันตลอด
ทางที่เดินทางกลับ และเช้าวันรุ่งขึ้น
เศรษฐีก็ได้ขึ้นฟ้อง หมอคูต่อผู้
พิพากษาในฐานะฉกฉวยลักโลง
กระดุกไป ผู้พิพากษาคิดว่าเป็น
เรื่องน่าฉงนสนเท่ห์ที่มีการโยนโลง
ทิ้งไปในแม่น้ำ ทั้งยังไม่เข้าใจด้วย
ว่าจำนวนตรงที่โลงจมลงไปนั้นจะ
ถือว่าเป็นที่เหมาะจะทำศพชู้ได้
อย่างไร ในที่สุดก็เลยตัดสินให้
หมอคูคืนโลงให้เศรษฐี

หมอคูไม่มีทางหลบเลี่ยงได้
แต่ได้ขอยืม ดาบวิเศษของนาย
อำเภอไป ๓ วัน นายอำเภอก็ยอม
ให้ อีก ๒ วันต่อมาหมอคูก็ได้กลับ
ไปยังภูเขาคำอีกครั้งหนึ่ง เมื่อถึง
ที่นั้น หมอคูได้วาคาถา แล้วใช้ดาบ
วิเศษฟันลงไปยังภูเขาคำที่หนึ่ง
ทันใดนั้นน้ำก็เดือดขึ้น และโลง

กระดุกก็ปรากฏขึ้น หมอชุกโลง
นั้นไต่เรือ แล้วนำมาขึ้นให้แก่
เศรษฐีซึ่งตอกดีใจที่ได้เห็นโลง
กระดุกอีกครั้งหนึ่ง เมื่อเปิดโลงขึ้น
ดู ก็แลเห็นว่ากระดุกนั้นมีเกล็ดทอง
เกาะอยู่เต็ม เห็นเช่นนั้นเศรษฐีอด
เสียตายไม่ได้ที่ตนใจร้อนเกินไป
แต่เดี๋ยวในภูเขาค้นถูกพันตายไป
แล้ว และไม่มีวันจะอาปากขึ้นอีก
เลย รูปร่างภูเขาค้นก็ยังคงรูปอยู่
อย่างเก่า และหัวเขาค้นก็ยังขึ้นไป
ในน้ำอย่างเดิมไม่เปลี่ยนแปลง ♥

เลาะยุโรป (ต่อจากหน้า ๕๔)

กับดยุคออฟเอดินเบิร์ก ม้าที่เทียม
ราชรถมีสี่ม้า เป็นสี่หมอกทั้งหมด
เห็นแล้วนึกถึงม้าของขุนแผน แต่
ม้าของขุนแผนคงไม่แต่งเครื่อง
หรูหราอย่างที่เห็นนั้หรอก

ตอนนั้นไม่มีใครสนใจใคร ความ
สนใจของทุกคนพุ่งไปอยู่ที่ราชรถ
ทั้งหมด คนข้างล่างก็พยายามขึ้น
เหยียดเบียดเสียดขูหัวตัวเองให้สูง
ที่สุดเพื่อที่จะได้เห็น ให้ได้มากที่สุด
บรรดาช่างภาพ รวมทั้งผม กด
ชัตเตอร์กันชนิดไม่ยั้ง จะกดชัตเตอร์
เร็วแค่ไหนก็ได้ อย่างมากที่สุดห้ารูป
เพราะรถม้าจะวิ่งไปเรื่อย ๆ ถึงไม่
เร็วแต่ก็ไม่ช้า ทหารม้าราชองครักษ์
ในชุดดำม้าดำ สวมเกราะเงิน
พุ่มหวกสีแดง วิ่งมาเคียงไปกับ
ราชรถตลอด เครื่องแต่งกายของ
พนักงานประจำรถทั้งสารถีและคน
ที่นั่งข้างหลังสุดอีกสองคนนั้น เป็น

ชุดที่แต่งกันมาอย่างนี้ตั้งแต่สมัย
ควีนวิกตอเรีย

มีเสียงฮือฮาให้ร้องจากประชา-
ชนที่มาดูกันแน่นขนัดสองข้างทาง
ผมไม่รู้ว่าจะส่งเสียงว่าอะไรกันบ้าง
เห็นแต่ธงยูเนียนแจ็กพราวไสวโบก
ไปมา จับความได้ประโยคหนึ่งที่เขา
ตะโกนกันก็คือ 'ก๊อดเซฟเดอะควีน'
ปิ่นเคอเรลล่า

ผู้ข่มม้าสองคนที่ตามเสด็จ
ควีนอลิซาเบธมาติดคือหัวหน้าหน่วย
ทหารรักษาพระองค์สองคน อยู่ใน
ชุดสีน้ำเงินพุ่มหวกสีแดง ตามมา
ด้วยขบวนม้าเชิญธง แล้วก็นาย
ทหารคนสนิทและมหาดเล็ก แล้ว
จึงมาถึงราชรถคันที่สอง ซึ่งมี
ควีนมาเธอร์ประทับคู่กับปรินซ์
เอ็ดเวิร์ด

ขบวนที่ข่มม้าตามกันมานี้จะแบ่ง
เป็นช่วงๆ ก็มีขบวนทหารม้ารักษา
พระองค์นำและตามราชรถอยู่เสมอ
เขาจะมีวิธีจัดกระบวนอะไรอย่างไรว
นี้ผมไม่มีความรู้จริงๆ เลย ขบวน
ทหารเชิญธงนั้นมีอยู่สองหมู่ หมู่
หนึ่งตามราชรถของควีนอลิซาเบธ
อีกหมู่หนึ่งตามราชรถของควีน
มาเธอร์ หรือสมเด็จพระพันปีหลวง
ไม่รู้ว่าจะไหนเป็นธงใคร

ที่ผมเขียนๆ ไปนั้นดูจากสุจิตร์
บ้างและดูจากรูปถ่ายบ้าง นึกๆ ย้อน
ไปว่าตอนนั้นได้เห็นอะไรสังเกตร
อะไรได้บ้างก็นึกไม่ค่อยออก เพราะ
ตอนที่อยู่บริเวณนั้น มีสิ่งที่อยู่ใน
ความคิดอย่างเดียวว่าทำอะไรจริง

จะถ่ายรูปได้ดี ทำอย่างไรจึงจะ
เปลี่ยนฟิล์มให้เร็วทันเวลา แล้วก็
กดชัตเตอร์... สายกล้องปรับ
โฟกัส ไม่ได้คิดจะสังเกตจดจำอะไร

พวกกล้องที่มีเลนส์ยาวเป็น
สอกๆ นั้นเขาไม่ได้ถ่ายรูปขบวนนั้
กันหรอก เขาตั้งกล้องติดเลนส์ไว
สำหรับการ ออกบัล โคน์เท่านั้น
ถ่ายรูปขบวนอย่างนี้เลนส์แบบใหญ่
อย่างนั้นใช้ไม่ได้ เพราะขบวนอยู่
ไกลเกินไป แต่กล้องติดเลนส์ขนาด
กลางของผมนั้นพอใช้ได้ ผมน่าจะถ่าย
รูปไปที่ใจคอไม่ค่อยดี กลัวจะเสีย
กลัวจะไม่ชัดเจนไม่ได้ตั้งใจ แต่พอ
มาเห็นรูปตอนกลับกรุงเทพฯ แล้วก็
ดีใจมากที่แทบไม่มีรูปเสียเลย แม้
ว่าจะไม่มีรูปใดๆ ที่เห็นชัดเจนดังใจ
มากนัก

ต่อจากรถของควีนมาเธอร์แล้ว
ก็เป็นขบวนรถม้าอีกหกคันติดๆ กัน
คันแรกมีเจ้าหญิงแอนน์ กับตัน
มาร์ก ฟิลลิปส์ เจ้าหญิงมาร์กาเรต
และไวส์เคานท์ ลินเลย์ ห้าคัน
ต่อมาเป็นบรรดาศักดิ์ดยุคดัชเชสส์
ปรินซ์ปรินเซสส์ และข้าราชบริพาร
คนสำคัญทั้งหลาย ตามด้วยกอง
ทหารม้ารักษาพระองค์อีกสองกอง
แล้วจึงมาถึงรถม้าของเจ้าบ่าวซึ่ง
เป็นพระเอกของงานนี้

ปรินซ์ออฟเวลส์เจ้าบ่าวอยู่ใน
ชุดนาวาโทแห่งราชนาวีอังกฤษ
ประทับคู่กับพระอนุชาคือปรินซ์
แอนดรูว์ รถที่ประทับเรียกกันว่า
๑๘๐๒ สะเทกแตนคอค หนึ่งเก้าศูนย์

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

น้ำชุบชีวิต

(นิทานยุโรป)

นิทานยุโรปข้างเดิมไปด้วย เรื่องถูกสาป และแก้คำสาป น้ำชุบชีวิตเป็นสิ่งหนึ่งที่สามารถแก้คำสาปได้ ตามที่แอนดรูว์ ลังได้รวบรวมเอาไว้ ดังนี้

ครั้งหนึ่งยังมีพ่อนางหญิง ๔ คน อยู่ด้วยกันด้วยความรักใคร่กลมเกลียวในกระท่อมเล็กๆ อยู่มาวันหนึ่งพ่อกับคนโต ซึ่งเคยเป็นคนรักสนิทตั้งแต่เขายังดึกดำบรรพ์ ไม่เคยทำงานการอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน ได้พูดแก่น้องๆ ซึ่งเป็นน้องชาย ๒ คน น้องสาวสุดท้องอีก ๑ คนว่า

“มาเถอะ เรามาช่วยกันทำมาหากินให้แข็งแรง เราจะได้มีเงิน แล้วเราจะสร้างบ้านเราให้เหมือนพระราชวังทีเดียว”

“ตกลง” น้องชายน้องสาวตอบอย่างร่าเริงใจ

แล้วทุกคนต่างก็พยายามทำงานหาเงินอย่างเต็มสติกำลัง จนมีเงินขึ้นมาจนได้ในที่สุด และสามารถสร้างกระท่อมที่งามราวกับวังขึ้นมาได้หลังหนึ่ง ความงามหรูหราของกระท่อมหลังนี้เป็นที่เลื่องลือ ผู้คนมาจากที่โน่นๆพากันมาดูว่าสวยงามและหรูหราอย่างไร ผู้ดูแล้วไม่มี

ใครคิดจะหาซื้อตำหนัก มีแต่หญิงชราคนเดียว ขณะที่เดินชมห้องต่างๆ พร้อมกับฝูงชน ทันใดนั้นได้ร้องออกมาว่า

“สวยหรูจริง แต่ยังไม่ขาดอะไรอย่างหนึ่ง”

คนถามกันอึ้งว่า “อะไร” “โบสถ์อย่างไรเล่า” หญิงชราตอบและก็ได้เป็นเหตุให้พี่น้องทั้ง ๔ ตั้งหน้าทำงานหนักอีกเพื่อหาเงินมาสร้างโบสถ์ ครั้นรวบรวมเงินได้มาพอแล้ว ก็ลงมือสร้างโบสถ์ มีขนาดใหญ่และสวยงามเท่ากับกระท่อมที่ตนได้เคย เมื่อสร้างโบสถ์เสร็จ คนทั้งหลายไหลมาชมโบสถ์และกระท่อมอย่างเนืองแน่น และวันหนึ่งขณะที่พี่น้องทั้ง ๔ กำลังช่วยกันรับแขก ก็ได้มีชายชราคนหนึ่งเข้ามาบอกว่า

“ว่าที่จริง ก็นับว่าสวยที่สุดแล้ว แต่ก็ยังมีอะไรขาดอยู่ดีแหละ”

“อะไรเล่า”

“น้ำชุบชีวิตเหลืออีกหนึ่ง ต้นไม้ที่กลั่นของดอกจะทำให้งามเป็นนิรันดร์ แล้วก็นกพูดได้”

“แล้วจะไปหาที่ไหนได้เล่า พ่อเฒ่า”

“ไปทุกเขาไกลโพ้น แล้วจะหาพบสิ่งที่เจ้าต้องการ”

พูดแล้วชายชราก็หันหัวให้อย่างสุภาพแล้วอำลาจากไป พี่คนโตจึงพูดแก่น้องๆว่า

“พี่จะเที่ยวค้นหาสิ่งทั้ง ๓ นั้นเอง”

“เพื่อเกิดอะไรขึ้นแก่พี่เล่า” น้องสาวท้วง “แล้วเราจะรู้ได้อย่างไร”

“จริงซี” พี่ชายกล่าว “พี่ไม่ได้คิดถึงเรื่องนั้นเลย”

แล้วน้องชายก็รีบตามชายชราไป แล้วกล่าวแก่ชายชราว่า

“พี่ชายคนโตของเราจะไปเที่ยวหาน้ำชุบชีวิตกับสิ่งอื่นอีกสองสิ่งตามที่พ่อเฒ่าบอกว่าเป็น จำเป็นจะทำให้กระท่อมเราสมบูรณ์ แต่เราจะรู้ได้อย่างไรว่า จะมีเหตุร้ายใดบ้างเกิดแก่เขา”

ชายชราก็จึงเดินออกมาเล่นหนึ่งแล้วส่งให้ พลงพูดว่า

“เอ้า เก็บมันไว้ให้ดี ถ้าหากคอมมันเป็นปรกติดี ก็แปลว่าไม่มีเหตุอะไร แต่ถ้าคอมมันมีรอยเประละก็รู้ไว้เถอะว่ามีเหตุร้ายเกิดขึ้นแก่เขาแน่นอน”

น้องชายทั้งสองขอบขอบคุณชายชราแล้วก็ลากลับ และได้พบพี่ชาย

(อ่านต่อหน้า ๑๐๐)

มียใจไปหลายอย่าง ส่วนท่านที่
ตั้งบิรมอยู่บนมุมสูงก็คงจะเห็นแต่
นักเลงพ่นล่างไปล้อมหน้าล้อมหลัง
บั้งสิ่งที่ต้องการจะถ่าย คงจะทำให้
ลำบากใจไม่น้อยเลย

เพื่อความสะดวกในการถ่ายภาพ
งานสำคัญๆ อย่างกราวนี้ เรื่องนี้
ต้องขอแสดงความชื่นชมต่อมวลชน
หลายสาขา อย่างโทรทัศน์ หน่วย
ถ่ายภาพยนตร์และช่างภาพหนังสือ-
พิมพ์พิมพ์แนวหน้าหลายฉบับ ก่อน
จะถึงวันงาน ได้ช่วยกันวางแผนหา
ทำเลตั้งกล้องถ่ายภาพไว้ตามทำเล
เหมาะๆ หลายแห่ง อย่างน้อยก็ต้อง
ใช้นักถ่ายภาพ ๓ กลุ่ม คนผมอดีต
มีความคล่องแคล่วว่องไว ตัดสินใจ
ได้ฉับพลัน กลุ่มนี้ให้ลงบุกในพิน
ราบ ตามขบวนรถและหาข่าวไป
ตลอดเส้นทาง อีกกลุ่มหนึ่งให้
ประจำทำข่าวอยู่ที่พลับพลารับเสด็จ
โดยต้องเลือกคนที่เคยงานคุ้นหน้า
กับเจ้าหน้าที่ถวายความปลอดภัยจึง
จะใช้ได้ กลุ่มสุดท้ายให้อยู่บนมุม
สูง จะเป็นมุมเดียวหรือหลายมุมก็
แล้วแต่ท่านรองจะอำนวยให้ เมื่อ
เสร็จงานจึงเอาภาพมารวมจัดเป็น
เรื่องเดียวกัน ทั้งภาพและเรื่องจะมี
รสชาติ ได้ภาพจากมุมสูงมุมกลาง
และพินราบครบถ้วนบริบูรณ์

ขออธิบายเรื่องที่เพิ่งเป็นห่วง
เพราะเห็นผิดพลาดกันอยู่เนืองๆ
เรื่องที่ว่าคือ ความเร็วชัตเตอร์
อย่างวันนั้นแดดจ้าช่วยให้ถ่ายภาพ
ได้สบาย แต่หลายท่านยังเผลอไป
ใช้ความเร็วชัตเตอร์ ๑/๖๐ หรือ
๑/๑๒๕ วินาที เพราะความเคยชิน
สะดวกและต้องการหรีหน้ากล้อง
เล็ก ๆ ช่วงความชัดจะได้มีมาก
หากแต่สิ่งหนึ่งทีลมนัก ช่างภาพ

ต้องแย่งกันถ่ายภาพ ต่างกระโดด
โลดเต้นแย่งชิงมุม กระแทบ
กระแทกจนกล้องกระเทือน ต้อง
ถ่ายภาพด้วยความฉับพลันทั่วทั้ง
เจอเข้าแบบนั้น ความเร็วชัตเตอร์
ที่เหมาะสม เห็นที่จะต้องทำให้เร็วถึง
๑/๒๕๐ หรือ ๑/๕๐๐ วินาทีจึงจะ
ป้องกันภาพสั่นไหวได้ แม้หน้ากล้อง
จะต้องเปิดกว้างไปถึง f ๘ หรือ
f ๕.๖ ในलगกราว อันเป็นผลให้
ภาพมีช่วงความชัดลึกน้อยลง ก็จำ
ต้องยอม

ขบวนรถบุปผชาติผ่านไปทีละ
คัน ทุกคันล้วนแต่ออกแบบ
ประดิษฐ์กันอย่างประณีตบรรจง
ดอกไม้สวยงามตาไม่น้อยหน้าขบวน
รถที่ภาคเหนือ แล้วขบวนก็จบลง
ด้วยรถของสมาคมพุทธศาสนาแห่ง
ประเทศไทย รถบริษัทบางมดแลนด์
จำกัด สมาคมศรีกรุง สิงห์สภา
จังหวัดราชบุรี ปิดท้ายขบวนด้วย
วงดุริยางค์โรงเรียนวัดสุทธวราราม
ทมิฬขอเสียงเป็นทิวจักดิ์ ต่อแต่นั้นไป
ต่างก็รอคอยว่า เมื่อไรหนอจึงจะได้
ถ่ายภาพกันให้สนุกมือเหมือนอย่าง
วันนี้ออก ♥

นายบุบยิวิต (ต่อจากหน้า ๓๑)

กำลังจะออกเดินทางอยู่พอดี เมื่อ
บอกเรื่องราวแล้ว พี่ชายก็ออก
เดินทาง เดินทางมาตามทางกว้างใหญ่
แห่งหนึ่ง ก็ได้พบยักษ์เข้าตนหนึ่ง
จึงได้ถามว่า

“ช่วยบอกข้าหน่อยได้ไหมว่า
ข้ายังจะต้องไปอีกไกลแค่ไหนจึงจะ
ถึงภูเข้างามนั้น”

แทนที่จะตอบ ยักษ์กลับถามว่า
“อยากไปที่นั่นทำไมล่ะ”

“จะไปหาหน้าชูบชีวิต นกพูด

ได้กับกิ่งไม้ของต้นความงามนิรันดร์”

“มีคนผ่านไปมากมาย จะไป
หาหาสมบัติอย่างทว่านั้น แต่ยังไม่
เห็นใครกลับมาเลย แม้ตัวท่านเองก็
อาจจะไม่ได้กลับมา ถ้าไม่จดจำคำ
ข้าไว้ให้ดี เดินไปตามทางนี้แหละ
พอถึงภูเขาล้วนแล้วจะเห็นแต่ก้อนหิน
เต็มไปหมด เห็นแล้วอย่าหยุดดูนะ
เดินต่อไป ขณะเดินไปท่านจะได้ยิน
เสียงหัวเราะบ้าง เสียงหัวเราะเยาะ
บ้าง ได้หลังกมา ก้อนหินเหล่านั้นเอง
นั้นแหละที่เยาะท่าน อย่าไปสนใจ
นะ ที่สำคัญเหนืออื่นใดคืออย่าหัน
มาเที่ยวละ ไม่อย่างนั้นท่านจะต้อง
กลายเป็นก้อนหินไปด้วย เดินตรง
ไปจนกระทั่งถึงยอดเขา แล้วก็จะได้
สิ่งที่ท่านปรารถนา”

ชายหนุ่มขอบคณียักษ์ที่แนะนำ
ให้ แล้วก็เดินตรงไป เดิน เดินจน
กระทั่งถึงภูเขาล้วน แต่ขณะที่ไต่เขาไป
ก็ได้ยินเสียงหัวเราะบ้าง เสียง
หัวเราะเยาะบ้างอยู่ข้างหลังตน ชาย
หนุ่มพยายามเงี้ยวหูฟังให้ชัดๆ ใน
ที่สุดเสียงนั้นดังขึ้นๆ จนกระทั่งชาย
หนุ่มหมดความอดทน จึงก้มลงจะ
หยิบก้อนหินขว้างเข้าไปในที่ที่ได้ยิน
เสียงนั้น ทันใดนั้นแขนก็แข็งทื่อ
ต่อมาก็เลยกลายเป็นหินไปทั้งตัว

วันนั้นน้องสาวเห็นพี่ชายหาย
ไปนาน ยังไม่กลับมา ยิ่งเอามีดมา
ดู ก็ได้เห็นคมมีดมีสีแดงเหมือน
เลือด จึงได้ร้องบอกพี่ชายทั้งสองว่า
ได้เกิดเหตุร้ายแก่พี่ชายเสียแล้ว พี่
คนที่สองก็ออกเดินทางไปตามหาพี่
และก็ได้เดินไปๆ จนได้พบยักษ์ตนนั้น
เมื่อถามยักษ์ว่าแลเห็นชายหนุ่มไปที่
ภูเข้างามไหม ยักษ์ตอบว่า

“เห็นซิ ข้าเห็นเขาผ่านไป”

แต่ไม่เห็นกลับมา ค่ำสาปคงได้ผล
อีกแล้ว”

“ทำอย่างไรจึงจะแก้สาปให้พี่
ข้าได้เล่า และข้าจะได้มาชุบชีวิต
กึ่งไม่ความงามนิรันดร์กับนก
พูดได้ทีไหนเล่า”

ยักษ์ก็แนะนำเช่นเดียวกัน และ
สั่งว่า ถ้าได้ยินเสียงหัวเราะหรือ
เสียงหัวเราะเขารอบด้าน ก็อย่าหัน
มาเลยทีเดียว ให้ตรงขึ้นไปบนเขา
แล้วจะได้สิ่งที่ปรารถนา

ชายหนุ่มขอบคุณยักษ์แต่ก็ไม่
อาจทำตามได้ เพราะท่ามกลางเสียง
หัวเราะเซาตังอ้ออยู่ขึ้น ชาย
หนุ่มคิดว่า ตนได้ยินเสียงพี่ชาย จึง
ได้หยุดและเหลียวมาดู ก็เป็นอัน
เพิ่มก่อนหันเข้าไปอีกก่อนหนึ่ง

น้องสาวนั้นวันคอย แต่พี่ชาย
ทั้งสองก็ยังไม่กลับมา รู้สึกว่าเวลา
ล่วงไปช้าๆ หญิงสาวเบ็ดลนชัก
ลมดับบกรังไม่ถ้วน เมื่อเห็นยัง
เกลี้ยงเกลาไม่มีรอยเปื้อนก็ค่อย
สบายใจ แต่เย็นวันหนึ่ง เมื่อหญิง
สาวเหนื่อยกลับมาจากทำงาน อย่าง
ที่เธอรูสึกในตอนเย็นๆ ก็ได้เบ็ด
ลนชักลนมืด อะไรกันนั้น ก็มี
แดงเป็นเลือดเขียว เสียงร้องอย่าง
ตระหนกตกใจของหญิงสาวทำให้พี่
ชายอีกคนหนึ่งวิ่งมาดู แล้วก็พูดไม่
ออก เมื่อน้องสาวหุบมิดให้ดู ในที่
สุดท้ายบอกว่า “พี่จะไปเอง”

ชายหนุ่มเดินทางไปตามเดียวกับ
พี่ชายทั้งสอง ได้พบยักษ์และยักษ์ก็
ให้คำแนะนำอย่างเดียวกัน และ
ชายหนุ่มก็ไม่อาจทำตามได้ เพราะ
รู้สึกว่ามันได้ยินเสียงพี่ชายทั้งสอง
จึงหันมาและได้กลายเป็นก่อนหัน
ไปอีกก่อนหนึ่ง

ฝ่ายน้องสาวคอยพี่ชายด้วยความ
รอนใจ จนต้องเดินไปเดินมา

มิดก็ไม่ได้วางลงเลย แล้วก็ตระหนก
ตกใจเช่นเคย เมื่อเห็นว่ามีคนมีสี
แดงเหมือนเลือด หญิงสาวพิมพ์ว่า
“คราวนี้ถึงคราวเราแล้ว” แล้วก็
ออกเดินทางไป และก็ได้พบยักษ์
ถามยักษ์ว่า ได้เห็นชายหนุ่ม ๑ คน
ผ่านไประหว่างนั้น เพื่อไปยังภูเขากล
โพนันหรือไม่ว่า ยักษ์ก็ตอบว่า
“ไม่เห็นตอนไป แต่จนบ้านนั้นก็ยังไม่
เห็นกลับมา ถูกสาปเสียแล้วละ”
เมื่อหญิงสาวถามยักษ์ว่าจะแก้สาป
ได้อย่างไร และจะได้สิ่งที่ปรารถนา
ไหม ยักษ์ก็แนะนำให้อย่างเดียวกับ
ที่แนะนำชายหนุ่มทั้งสาม หญิงสาว
ขอบคุณยักษ์แล้วก็ออกเดินทางมุ่ง
ไปยังภูเขา

หญิงสาวได้เข้านไปไม่กี่ก้าว
ก็ได้ยินเสียงร้องให้ร้องกรรๆ ดังอยู่
รอบตัว หญิงสาวรู้สึกกลัวกับว่า
ก่อนหันแต่ละก่อนหันตนเหยียบไปบน
ถั่วแต่มืดชีวิต แต่ก็นึกถึงถ้อยคำ
ของยักษ์ และไม่รู้ว่าเกิดอะไร
ขึ้นแก่พี่ชาย จึงมุ่งหน้าเดินตรงไป
ยังยอดเขาซึ่งอยู่ไกลเข้ามาๆ ทุก
ขณะ และขณะนั้นเขา เสียงร้อง
ตะโกนเอะอะนั้นดังกว่าเก่าสัก ๑
เท่า และเสียงที่ชัดกว่าเสียงเหล่านั้น
ก็คือเสียงพี่ชายทั้งสาม แต่หญิงสาว
ก็ไม่สนใจ คงเดินเรื่อยไปจนกระทั่ง
มาถึงยอดเขา

ครั้นมองไปรอบๆ หญิงสาวก็
ได้เห็นแอ่งน้ำชุบชีวิตอยู่ในโพรง
หิน หญิงสาวจึงเอาคนโททองเหลือง
ที่นำมาด้วย จ้างตักเสียเต็มเปี่ยม
และข้างแอ่งน้ำนั้นเองมีต้นไม้แห่ง
ความงามนิรันดร์ และนก
พูดได้ก็จับอยู่บนกิ่งของต้นไม้เอง
หญิงสาวจึงจับนกเอาไว้ใส่กรง แล้ว
หักกิ่งไม้ขึ้นมาหนึ่ง

ต่อจากนั้นหญิงสาวก็หันหลัง
กลับ ลงจากภูเขาด้วยความรำเริง
พร้อมด้วยมหาสมบัติที่ปรารถนาจะ
ได้ แต่การได้เขานทางไกล หญิง
สาวออกรู้สึกเหนื่อย ทั้งคนโทน้ำ
ทองเหลืองนั้นก็ยิ่งหนัก ขณะที่เดินไป
น้ำในคนโทที่เปี่ยมจนถึงปาก ก็ได้
กระดกหยดลงไปกับก่อนหัน พอ
น้ำที่หยดตกก่อนหันก่อนใด ก่อนหัน
ก่อนนั้นก็ได้กลายเป็นชายหนุ่มหญิง
สาว ที่ต่างก็มาล้อมขอบหญิงสาว
ที่เข้ามาช่วยให้พ้นคำสาปไปได้
หญิงสาวก็เลยได้รู้ว่า จะแก้คำสาป
ได้อย่างไร จึงค่อยๆ ก็นำพรหมไป
ยังก่อนหันทุกก่อนจนกระทั่งไม่มี
ก่อนหันเหลืออยู่เลย คงมีแต่กลุ่ม
หนุ่มสาวที่ติดตามหญิงสาวลงจาก
ภูเขา มา ทงนมพี่ชายทั้งสามของ
หญิงสาวรวมอยู่ด้วย

เมื่อถึงภูเขาสันหญิงสาวได้รับ
น้ำกึ่งไม่ความงามนิรันดร์ลงปลูก
ทันทีโดยไม่ยอมเสียเวลาสักอึดใจ
แล้วก็ให้น้ำชุบชีวิตรดลงไป กึ่งไม่
นั้นก็ได้กลายเป็นต้นไม้ที่มีดอกออก
เต็ม และนกพูดได้ก็ได้ทำรังอยู่ที่กิ่ง
ของต้นไม้ นั้น บ่าวเลี้ยงลือไปไกล
ถึงต่างแดน ผู้คนต่างก็พากันมาชม
สิ่งมหัศจรรย์ทั้งสามอย่างแน่นขนัด
พร้อมทั้งมาดูหญิงสาวผู้ได้สิ่งเหล่านั้น
มาด้วย ในหมู่คนที่มาชมนั้นได้มี
เจ้าชายองค์หนึ่ง ซึ่งถึงจะชมเชย
ความแปลกและความงามของสมบัติ
ในภูเขานั้น แต่ก็ไม่มากเท่า
ชมความงามและความกล้าหาญของ
หญิงสาวที่นำสิ่งเหล่านั้นมาได้
ดังนั้นจึงได้รับกลับบ้านเมืองและขอ
อนุญาตพระราชอาเพื่อแต่งงานกับ
หญิงสาว และในที่สุดก็ได้แต่งงาน
กับหญิงสาวในโบสถ์ที่ติดกับ
ภูเขาสันของหญิงสาวนั่นเอง ♥

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

๕ เสอวิเศษ

(นิทานโบฮีเมีย)

ของวิเศษในนิทานมีมากมายหลายอย่าง แต่ละอย่างก็ให้ความวิเศษต่างกัน เช่นไม้วิเศษไม่แล้มีแบ่งสำหรับทำไร้อะไรออกมาได้เอง หม้อวิเศษ ใส่วิเศษจะมีอาหารบริบูรณ์อยู่เสมอ เสอวิเศษก็ทำให้ผู้สวมหยาตัวได้ แต่เสอวิเศษที่กล่าวในเรื่องนี้มีความวิเศษต่างไปดังที่จรี ฮอร์ก เล่าไว้ในนิทานพื้นบ้านและเทพนิยายจากโบฮีเมีย ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีสาวเมื่อก่อนอยู่ด้วยกันมานานก็ยังไม่มีลูก เมียเป็นทุกข์หนักหนากลัวว่าจะไม่มีลูกเลยก็ได้แต่ถอนใจว่า มีลูกไม่ได้เรื่องสักคน ยังดีกว่าไม่มีลูกเสียเลย แต่ไม่ช้าไม่นานความปรารถนาของนางก็มีผล คือได้ลูกชายคนหนึ่งซึ่งพ่อแม่ตั้งชื่อให้ว่า โดเมก เมื่อโดเมกเติบโตขึ้น ก็ได้เป็นเด็กแข็งแรงเป็นพิเศษ อายุเพียง ๑๒ เท่านั้นก็สามารถถอนต้นสนขนาดโตเต็มที่ขึ้นมาได้ แล้วก็แบกมาเอาถั่วกลับมาบ้านได้อย่างง่ายดายเหมือนแบกฟาง แต่เมื่อโดเมกแข็งแรง โดเมกก็กินจุด้วย จนพ่อเห็นทีจะเลี้ยงไม่ไหววันหนึ่งจึงพูดแก่ลูกชายว่า

“นี่นะ โดเมก ครอบครัวเรากำลังลำบากยากจน พ่อหาได้ไม่พอจะซื้ออาหารให้เจ้ากินได้พอ เจ้าจงไปแสวงโชคในโลกนี้เอาเองเถิด”

ได้ยินพ่อพูดเช่นนั้น โดเมกก็เก็บข้าวของห่อไปแล้วก็ออกจากบ้านอย่างร่าเริงเพื่อไปเที่ยวหางานทำเมื่อไปถึงที่แห่งหนึ่ง เจ้าของบ้านต้องการจะจ้างเป็นลูกจ้างในฟาร์มแต่ยังไม่ทันข้ามวัน โดเมกก็ถูกไล่ออกไปแล้ว เพราะกินจุเกินไป โดเมกจึงเดินต่อไปจนมาถึงโรงสีแห่งหนึ่ง จึงเข้าไปของานทำพร้อมกับยื่นกับบอกเจ้าของโรงสีว่า

“ข้าทำงานได้เท่ากับคน ๑ คนนะ แต่ข้าก็กินจุเท่ากับคน ๑ คนกินเหมือนกัน”

“เรื่องนั้นนะ ไม่ทำให้ข้าเดือดร้อนหรอก ข้ามองดูแล้วว่าข้าไม่มีวันขาดทุน” เจ้าของโรงสีพูดแล้วก็ให้โดเมกเป็นคนคุมเครื่องโรงสี แต่ไม่ทันข้ามวันก็ปรากฏว่าโดเมกกินขนมปังที่หนึ่งตั้ง ๑๐๐ ปอนด์ กินชุปตั้งสามเพลและข้าวฟ่างเปียกอีกหม้อใหญ่ แม้กระนั้นเมื่อเจ้าของโรงสีถามว่า ยังหิวอีกหรือ โดเมกก็ตอบว่า ถ้าเดิมให้อีกก็จะกินอีกมาก แล้วก็เขมือบ

ขนมปังก้อนหนึ่งกับเนยอีกปอนด์หนึ่งอย่างรวดเร็ว แล้วบอกนายจ้างว่า “ตอนนี้อิ่มแล้ว” ซึ่งเมียเจ้าของโรงสีบอกว่าอินดี้ที่ได้นั้นแล้ว ก็หันไปเอ็ดสว่าที่ไปจ้างคนกินจุกอย่างนี้มาทำงาน ไม่ช้าก็กินจนสิ่งที่ตนสะสมไว้นั้นหมดจนสิ้นเป็นแน่ นางบ่นสวดทุกวันจนสวดทนไม่ได้ต้องไล่โดเมกออกจากบ้านไป

โดเมกออกจะเดือดร้อนมากคราวนี้ แต่เมื่อออกจากบ้านเจ้าของโรงสีไปไม่ไกลเท่าไรก็ได้พบชายแปลกหน้าเข้าคนหนึ่งซึ่งเป็นนายพราน พรานถามว่า “ทำไมดูเศร้าสร้อยนักล่ะ พ่อหนุ่ม” โดเมกก็ได้เล่าให้นายพรานฟังว่า ตนตกงานก็เพราะการกินจุของตน เพราะฉะนั้นการจะหางานใหม่ทำจึงออกจะมีหวังน้อย นายพรานก็บอกว่า

“ตามข้ามาซิ ถ้าเจ้าทำงานให้ข้า ๑ ปีละก็ ข้าจะให้รางวัลที่จะทำให้เป็นประโยชน์แก่อนาคตของเจ้าทีเดียวแหละ”

โดเมกเดินตามชายแปลกหน้าไปอย่างดีใจ และชายแปลกหน้าก็ได้บอกในทันใดนั้นว่าตนเองนั้นคือ บัซซาจารย์เมืองนรก บัซซาจารย์โดเมก (อ่านต่อหน้า ๕๕)

ทองชุบในถังผสมนิกเกิลซัลเฟตอีกประมาณ ๕ นาที ต่อจากนั้นนำไปชุบน้ำที่ผสมทองที่มีทองผสมตั้งแต่ ๑๔ เค ๑๘ เค ๒๔ เค อีกประมาณ ๒-๓ นาทีเป็นครั้งสุดท้าย

สิ่งที่นำมาชุบทองนั้นมีตั้งแต่ดอกไม้ แมลง รวงข้าว ใบโพธิ์ ใบผลากรอง กุหลาบ ฯลฯ ช่วงที่คิดค้นทำชาติแรกคือช่วงชาวออสเตรเลีย และนิยมทำกันแพร่หลายในเวลาต่อมา ที่สาววยมีช่างผลิตดอกไม้ชุบทองมากที่สุด

ส่วนในประเทศไทยมีช่างทำดอกไม้ชุบทองทั้งที่ในจังหวัดเชียงใหม่และที่กรุงเทพฯ ซึ่งคงได้เคยเห็นดอกไม้ชุบทองกันบ้างแล้ว ดอกไม้จากธรรมชาติที่มนุษย์นำมาประดิษฐ์กลายเป็นสิ่งตกแต่งกายขายได้ราคาแพงทั้งในประเทศและยังส่งไปขายต่างประเทศอีกด้วย ♥

เสี้ยวพิเศษ (ต่อจากหน้า ๓๔)

ไปยังนรกและงานที่มอบให้ทำนั้น ก็คือดูแลหม้อทุกใบที่ตั้งบนไฟให้ไฟติดอยู่ตลอดเวลา โดเมกต้องวิ่งดูหม้อใบหนึ่งแล้วค่อยไปยังหม้ออีกใบหนึ่งเรื่อยไปตลอดทั้งวัน นับว่าเป็นงานที่ดูเหมือนจะง่ายพอทำได้ และโดเมกก็ได้อาหารตามต้องการทั้งไม่เคยถูกบริภาษจากนายใหม่เลย

โดเมกคงรับใช้นายใหม่ต่อไปโดยไม่ได้สนใจเรื่องเวลา พอวันขึ้นมาได้คิดว่าทั้งจะครบปีแรก แต่ที่ไหนได้ครบ ๑ ปีเข้าไปแล้วซิ วันหนึ่งขณะที่โดเมกเดินผ่านหม้อใบหนึ่ง ก็ได้ยินเสียงร้องครวญครางอย่างน่าสงสารที่สุดดังมาจากในหม้อ โดเมกอดแปลกใจไม่ได้ว่าเป็นเสียงอะไรจึงค่อยๆ เบียดฝ่าหม้อ

เผยขึ้น และได้มีนกเขาค้วนอยสีขาวบินถลันออกมา แล้วมาเกาะบ่าโดเมกพลางร้องขอว่า “ปล่อยข้าไปเถอะ ได้โปรดเถอะนะ ปล่อยข้าไป”

“อ้าว แล้วนายข้าเขาจะว่าอย่างไรเล่า ถ้ารู้ว่าเจ้าบินหนีไปแล้ว”

“อย่าร้อนใจไปเลยนะ เขาไม่นึกถึงข้าหรอก ปล่อยข้าไปเถิด” นกท้วง โดเมกก็เลยปล่อยนกตัวขาวสวยงามไป แต่ก่อนจะบินปรี๊ดไปนั้น นกได้ขอบคุณโดเมกและพูดว่า

“งานในหน้าที่ของท่านครบกำหนดแล้ว โดเมก ท่านจงฟังคำแนะนำของข้านะ คืออย่าไปขอมรับเงิน ไม่ว่านายท่านเขาจะพูดว่าอะไร ท่านต้องเข้าหาข้าให้เสียที่ขาดกระรุ่งกระรังตัวที่แขวนไว้ข้างประตูนั้นแก่ท่านให้ได้ทีว่ะนะ”

“อะไรนะ” โดเมกร้องลั่น “ข้าทำงานมา ๑ ปี แล้วไม่ได้อะไรได้แค่เสื้อเก่าขาดรุ่งริ่งตัวนั้น”

“ทำตามที่ข้าบอกก็แล้วกัน โดเมก แล้วท่านจะไม่เสียใจเลย” นกเขาค้วนอยบอกโดเมกแล้ว กล่าวคำอำลาบินจากไป

ต่อมาไม่นาน นายบีสางของโดเมกก็มาบอกโดเมกว่า โดเมกทำงานครบ ๑ ปีแล้วและถามโดเมกว่า “จะต้องการอะไรเป็นรางวัลเล่า”

“ไม่ขออะไรหรอก อยากได้แค่เสื้อตัวที่แขวนไว้ข้างประตูนั้นนะ”

“ไม่ได้หรอก ข้าจะให้ทองคงกระสอบที่เดียว ถ้าอยากจะได้ละก็แค่เสื้อตัวนั้นไม่ใช่สำหรับเจ้านาย” แต่โดเมกก็ยังขืนขยันจะเอา

เสื้อตัวนั้นให้ได้ จะให้ของอื่นไม่ว่าอะไร เป็นไม่ยอมรับทั้งนั้น เมื่อนายของโดเมกเห็นโดเมกไม่ยอมเปลี่ยนใจ ก็จำต้องให้เสื้อนั้นมาด้วยที่ทำอีกๆ เอ็นๆ ไม่เต็มใจ พอได้เสื้อมา โดเมกก็เอามืออ้วงกระเป๋าสีเสื้อ ครั้นยกมือขึ้นก็ควักเงินเหรียญขึ้นมาเต็มกำมือ เห็นเช่นนั้น โดเมกเอทานออกมาว่า “วิเศษแท้” แล้วก็หัวเราะว่า ลานายกลับบ้าน

ขณะที่โดเมกเดินใกล้บ้านเข้ามานั้น พ่อของโดเมกกำลังยืนอยู่หน้ากระท่อม เมื่อเห็นโดเมกยังคงสวมเสื้อขาดรุ่งริ่ง ก็อดโมโหไม่ได้ ร้องลั่นว่า “เจ้าลูกไม่ได้เรื่อง ขี้เกียจ สิ้นหลังยาว เจ้าหายไปตั้ง ๑ ปีแล้ว กลับมาโดยไม่มีอะไรดีขึ้นที่แสดงว่าเจ้าได้ทำงานหนัก มีแต่ผ้าขาวอยู่บนหลัง เคยมีพ่อคนไหนเลี้ยงลูกที่ใช้การไม่ได้อย่างนั้นบ้างไหม”

พูดแล้วก็ทำท่าขวักขวับจะไล่โดเมกไปเสีย แต่โดเมกไม่ยอมไป ได้พูดแก้พ้อว่า

“สงบใจเสียบ้างเถอะพ่อ ข้าพ่อก็จะรู้เรื่องว่า เสื้อรุ่งริ่งเป็นผ้าขาวของข้าแน่และมีค่ายิ่งกว่าอาณาจักรเสียอีก”

ในอาทิตย์ต่อมา โดเมกได้สร้างบ้านใหม่ให้พ่อแม่กับเพื่อนบ้านอีกหลายคน ชาวที่โดเมกมีใจคอกว้างขวางนี้แพร่ไปถึงพระภรรณ พระราชา พระราชารัฐก็ไม่ค่อยสบาย พระทัย ทรงคะโณนออกมาอย่างพิโรธว่า “ไม่ข้ามันคงจะดังตัวนั้นเป็นพระราชาละกระมัง” แล้วก็ส่งกองทหารไปจับตัวโดเมกมาขังไว้ แต่ความมั่งคั่งไม่มีที่สิ้นสุดของโดเมกก็ได้ช่วยโดเมกไว้ได้โดยไม่มีใคร

ยอมจับโคเมก พระราชาทรงเห็นว่า จะเอาชนะโคเมกโดยวิธีนี้ไม่ได้ จึง ต้องใช้วิธีประนีประนอม บรรดา เพื่อนฝูงและพ่อแม่ของโคเมกต่างก็ ออกดีใจที่พระราชา โปรดให้โคเมก เข้าเฝ้า

พระราชาทรงต้อนรับโคเมก อย่างดีทั้งๆ ที่โคเมกสวมเสื้อขาดรุ่ง รุ่งเช่นนั้น พระราชาตรัสว่า “ข้า เดี๋ยวใจจะยกลูกสาวข้าให้แต่งงาน กับเจ้า ถ้าเจ้าจะสัญญาว่าจะทำให้ ท้องพระคลังของข้ามีทองเต็มบริ- บุรณอยู่ตลอดเวลา”

“ข้าพระองค์ขอสัญญาพะย่ะค่ะ”

โคเมกตอบ

ขณะนั้นผู้ที่เสียดใจและเสียดาย มีอยู่เพียงผู้เดียว ผู้นั้นคือบิศาจารย์ แห่งนครที่จำต้องให้เสื้อแก่โคเมก เลยทำให้โคเมกพ้นอำนาจของตน

เสน่หาน้ำมันพราย

(ต่อจากหน้า ๓๔)

ข้างผู้หมั้นขวัญชัยพอได้ข่าวก็ร้อนตัว มาบอกกับฉันว่า เขาเพียงแต่ทำนา ไอลียงกระเด็นไปถูกแม่หมวยโดย ไม่ได้ตั้งใจเท่านั้นเอง เรื่องน้ำมัน พรลงน้ำมันพรายอะไรเขาไม่รู้เรื่อง ด้วย ข้างแม่หมวยก็เอาแต่ร้องกรีดๆ ทำเสียงแหล่ ฉันก็กลุ้ม ไม่รู้จะทำ อย่างไรดี หมอช่วยคิดทีสิ ไม่เห็น แก่หมวยก็เห็นแก่หัวอกแม่อย่างฉัน บ้างละนะ”

คุณนายล้นจรีระบายความอัดอั้น ตันใจออกมาบอกยาวจนหมดสงสาร ไม่ได้

“ผมขอถามสักนิดนึงละครับ ลูกสาวของคุณนายไปรู้เรื่องเกี่ยวกับ น้ำมันพรายอะไรนั้นมาจากใครครับ”

“เอ...ฉันก็ไม่แน่ใจนะ แต่ดู เหมือนลูกสาวฉันจะเป็นเพื่อนฝูง รุนราวคราวเดียวกับลูกสาวหมอแสง ที่เป็นหมอทางคุณทางไสยนะ ที่เขา ทำพิธีเปลี่ยนดวง พิธีไล่ผี พิธีทำ เสน่ห์ยาแฝดอะไรนั่นแหละ เออ... ฉันนึกได้ละ สองคนนี่เขาไปเที่ยว ไปคุยกันบ่อยๆ โอ้ฉันก็มัวแต่ค้าๆ ขยๆ ไม่ค่อยได้เอาใจใส่เพราะคิด ว่าเขาโตแล้ว คายละ เดี่ยวแม่ลูก สาวหมอแสงเขาจะมาชวนลูกสาว ฉันไปให้พ่อเขาทำพิธีไล่ผี หรือพิธี แก่เสน่ห์น้ำมันพราย เรื่องมันจะไป กันใหญ่ล่ะนะ”

“แหม...ผมเสียดายครับ ถ้าผม ทราบเรื่องเสียก่อน ผมก็คงพอจะ ค้างๆ รังๆ ชักๆ ุงๆ ไม่ให้หมวยเชื่อ เรื่องไสยศาสตร์เขาจริงๆ จังๆ ถึง ขนาดนี้ได้บ้าง แต่มาถึงขั้นนี้แล้ว เห็นท่าจะยากครับ ว่าแต่คุณนายพา ผมไปคุยหมวยหน่อยได้ไหมครับ เพื่อ มีอะไรที่ผมพอจะช่วยเหลือได้บ้างก็ จะได้ช่วยกัน”

“ก็ดีสิหมอ ไปบ้านฉันเดี๋ยวนี้ เลยก็ได้” คุณนายล้นจรีรับข้อ เสนอของผมอย่างยินดี

บ้านของคุณนายล้นจรีเป็นตึกแถว สามชั้นคูหาเดียว ชั้นล่างเป็นร้าน ขายของชำและห้องครัว ส่วนชั้นบน อีกสองชั้นเป็นห้องอยู่อาศัย คุณนาย ล้นจรีพาผมขึ้นไปบนห้องนอนของ หมวย เคาะประตูแล้วร้องเรียก ลูกสาวว่า

“หมวยเอ๊ย ลูกหมอชูปมาเยี่ยม ลูก” แล้วก็ผลักบานประตูเปิดเข้าไปในห้อง

ผมเห็นหมวยทำท่าสรวลารกับ ตกใจอะไรสักอย่างหนึ่ง แล้วก็วิ่ง

ไปซุกที่มุมห้อง พร้อมกับร้องกรีดๆ อย่างตกใจกลัวเต็มที่

“อย่าทำฉัน อย่าทำฉัน ฉัน ไม่ชอบผู้หมั้น ฉันเกลียด ฉันกลัว อย่าเอาน้ำมันพรายมาสะบัดใส่ฉัน อย่างนั้น ไม่เอา ไม่เอา แม่เจ้า... ช่วยหนูด้วย หนูกลัว หนูเกลียดเขา”

ผมรู้สึกหอยหอยดิ้น พุดอะไร ไม่ออกไปพักใหญ่

“นี่หมวย พังแม่ก่อน ที่มา เยี่ยมหนูนี้หมอชูปจะ ไม่ใช่ผู้หมั้น หรือกลไปเลย แม่อยู่ด้วย แล้วไง” คุณนายล้นจรีพยายามปลอบ ลูกสาว แต่ดูเหมือนแม่หมวยจะไม่ ยอมรับฟังอะไรทั้งสิ้น ยังคงร้อง กรีดต่อไปไม่ยอมหยุด

ผมเห็นท่าไม่ดีและรู้สึกว่ เรื่อง นี้เกินความสามารถที่ผมจะช่วยอะไร ได้ ผมก็เป็นเพียงหมอดูกระจอกๆ คนหนึ่งเท่านั้นเองครับ ความรักแ่ ควดวงดาวเพียงไม่กี่ดวงบนท้องฟ้า ถ้า หากผู้มาดูแลหมอมีอาการเพียงแ่ ‘ขวัญกระเจิง’ อย่างคุณฝนหยาดฟ้า ผมก็คงพอจะช่วยเรียกขวัญให้กลับ มาอยู่กับเนื้อกับตัว แล้วชี้แนะแนว ทางตามหลักโหราศาสตร์ให้ได้บ้าง แต่เมื่อหมวยมีอาการยิ่งกว่าขวัญ กระเจิง ก็ถึงขั้นขวัญกระเจืออย่างนี้ แล้ว ผมก็ทราบค้ว่า วิชาโหร- ศาสตร์ที่ผมได้ร่ำเรียนศึกษามาเห็น จะช่วยอะไรไม่ได้เสียแล้ว คนที่จะ ช่วยได้เห็นจะเป็นจิตแพทย์เสียมาก กว่า

ผมสวดคาถากับคุณนายล้นจรี แล้ว เดินออกมานอกห้องเงียบๆ คุณนาย บิดประตูห้องลูกสาวแล้วเดินตามผม ออกมาที่บันได

“คุณนายครับ ผมเห็นจะช่วย อะไรหมวยไม่ได้เสียแล้วครับ ไม่ใช่

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

นางหิมะ

(นิทานญี่ปุ่น)

คนที่เชื่อเรื่องผีสาขามากเชื่อ
ว่าผีสาขามืออยู่ทั่วไป ไม่ว่าจะเป็น
เป็นในบ้าน ในป่า บนบก ในน้ำ
และแม้ในหิมะ ชาวญี่ปุ่นที่อยู่
ที่หิมะก็เชื่อกันเช่นนั้น ดังที่วาคาฟ
เชอร์รี่กับคณะเล่าไว้ในนิทานสัปดาห์
ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีหญิงคนหนึ่งมีลูก
สองคน คนหนึ่งเป็นหญิงอายุ ๕ ขวบ
ชื่อเอโกะกับอีกคนหนึ่งเป็นชาย
ยังเป็นเด็กน้อยอายุเพิ่งได้ไม่กี่วัน
ชื่อฮารุโอะ วันหนึ่งหลังจากที่หิมะ
ตกมาหลายวันแล้ว อากาศแจ่มใส
ขึ้น ท้องฟ้าเป็นสีครามใสและหิมะ
เป็นประกายเมื่อต้องแสงแดด ถึง
แม้จะมีหิมะเช่นนั้น ทุกคนก็ยัง
ชอบเล่นในฟ้าอากาศทำให้ตนออกไป
นอกบ้านได้ และตั้งแต่เช้ามา
แล้ว เอโกะได้รบเร้าแม่ขอให้ไปเยี่ยม
บิดา แม่เห็นอากาศดีขึ้นแล้ว จึงยอม
ให้เอโกะพาน้องวิ่งออกไปนอกบ้าน
ไปบ้านบิดา

ขณะนั้นตะวันขึ้นสูงแล้ว แต่
ทันใดนั้นฟ้าก็เกิดมีครมขมมาทันที
เมฆหิมะพัดมาทั้งท้องฟ้าอย่างรวดเร็ว
แม่ของเด็กทั้งสองเห็นเช่นนั้นก็
อุทานออกมาว่า

“พายุหิมะอันน่ากลัวมาแล้ว
รีบไปตามลูกกลับบ้านดีกว่า ไม
อย่างนั้นจะกลับบ้านไม่ได้ในวันนี้”

ต่อจากนั้น นางก็หอบเสื้อ
นวมมากลุมไหล่ แล้ววิ่งไปตามทาง
ที่หิมะเริ่มเต็มไปหมด นางรีบไปยัง
บ้านที่สาว ตรงซาหิมะบ้านอีกด้าน
หนึ่ง แต่ปรากฏว่าลูกทั้งสองไม่ได้
อยู่ที่นั่น บิดาของเด็กทั้งสองบอกว่า
“พี่ส่งเด็ก ๆ กลับไปเมื่อชั่วโม
หนึ่งแล้วเห็นจะได้ เพราะเอโกะ
นึกได้ว่าลูกที่อยู่ในเมืองจะมาหาแม่
ที่บ้านในวันนี้ เลยกระตือรือร้น
แล้วก็รีบพาน้องไปหลังกลับ”

“เราคงจะคลาดกันเสียแล้ว
ข้าจะต้องรีบกลับไปดูที่บ้านละ หิมะ
อาจจะตกขณะใดก็ได้”

แต่เด็กทั้งสองก็ไม่ได้กลับบ้าน
“หรือจะไปหาลูกที่บ้านในเมือง”
นางนึกอย่างห่วงใจ ถ้าเช่นนั้นลูก
ของนางคงจะต้องหลงทางแน่ ๆ ใน
เมื่อกำลังจะมีพายุหิมะและฟ้าก็มืด
อย่างนั้น “ไม่ได้การ ต้องไปค้นหา
ให้ได้” คิดดังนั้น แล้วนางก็วิ่งออก
จากบ้านไปตามทางที่ผ่านบ้านจะตรง
เข้าไปในเมือง ยังไม่ทันที่จะผ่าน
บ้านสุดท้ายในหมู่บ้าน ฟ้าก็มืดลงๆ

และลมทะเลพัดมาเย็นเฉียบเป็น
น้ำแข็ง ทั้งยังได้พัดหิมะตามทางเดิน
จนฟุ้งคลบ และดูราวกับจะดึงเมฆ
ให้ย้อยลงๆ จนในที่สุดหิมะก็ตกลง
อย่างไม่ลืมหูลืมตา ไม่ช้าก็แลไม่เห็น
หนทาง

แม่ของเด็กทั้งสองพยายามคิดว่า
ลูกทั้งสองจะไปหลบหิมะอยู่ที่ไหน
หนอ ถ้าหากไปถูกพายุหิมะเข้าที่
ไหนสักแห่ง ทันใดนั้นความคิดเรื่อง
นางบิสาขหิมะก็แวบขึ้นมาในใจของ
นาง คิดแล้วก็อดหวาดเสียวไม่ได้
ในเมื่อนางเคยได้ยินคนเล่ากันว่า
นางบิสาขตัวขาวน่ากลัวนั้นจะกอด
เด็กไว้จนตัวเป็นน้ำแข็ง แต่จะไป
หาลูกได้ที่ไหนเล่า นางได้แต่ร้อง
เรียกชื่อลูกอย่างสิ้นหวังว่า “เอโกะ
ฮารุโอะ” แต่พายุหิมะที่พัดหวนไป
มา กับเสียงลมอุกได้กลบเสียงเรียก
ของนาง จนแม้แต่นางเองก็ไม่ได้
ยินเสียงของตัวเอง

นางพยายามลูบหิมะอย่างเต็มสติ
กำลัง ไปตามทางที่ตนคิดว่าเคยเป็น
หนทางมา พายุหิมะพัดหนักขึ้น แต่
หลังจากนั้นครู่เดียว ลมพายุก็หยุด
นิ่งขึ้นมาทันที เหมือนกับเมื่อตอนที่

(อ่านต่อหน้า ๕๓)

อาหาร น้าดื่ม สภาพแวดล้อม ดูเหมือนจะเป็นพิษเป็นภัยไปเสียหมด ฉะนั้น หากใครไขว่คว้าความสุขได้ ตัวได้โดยที่มิได้ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน ละก็ สังคมก็ไม่น่าจะตำหนิติเตียน ใช่มั้ยครับ

เขียนมาถึงตอนนี้ ผมเพิ่งนึก ออกครับว่าดวงคนดังของผมเรื่องนี้ นางเอกคงเพราะเป็นหญิงสามชั่ว โขงโบราณห้ามคบนั่นเอง

กาลสมัยเปลี่ยนไปพร้อมๆ กับ ที่คำนิยมของคนเราก็ตกเปลี่ยน ไปด้วยนะครับ นับว่าเป็นโชคดี ของคุณพัศดรวิไลที่ได้เกิดมาเป็น ผู้หญิงยุคใหม่ ♥

นางหิมะ (ต่อจากหน้า ๓๔)

เริ่มมา ถึงแม่ท้องฟ้าจะแจ่มใส ขนน้อย แต่หิมะก็ยังตกอยู่อย่าง เงียบๆ แม่ของเด็กทั้งสองก็เห็นว่า ตัวเองได้เดินหลงออกนอกทาง เข้าไปในทุ่งนาระหว่างที่มีพายุหิมะ ทันใดนั้น นางได้สังเกตเห็นร่าง ร่างหนึ่งอยู่ข้างหน้าไม่ไกลนัก ร่าง นั้นอ้อมอะไรอยู่อย่างหนึ่ง “บางทีจะเป็นเออิโกะกับฮารุโอะ” นางคิดแล้ว รีบลุยหิมะตรงไปยังร่างนั้น แต่พอ เข้าไปใกล้ก็เห็นว่า ไม่ใช่เออิโกะ ลูกของตนหรอก เป็นผู้หญิงมาจาก ในเมืองนะ อ้อมของสิ่งหนึ่งห้อย อยู่ในผ้าห่มขนสัตว์ แม่ของเออิโกะ วังตรงไปถามว่า

“ขอโทษละที่เดินมาเินสวน กับเด็กสองคนบ้างหรือเปล่า เป็น เด็กผู้หญิงคนหนึ่งกับเด็กผู้ชายเล็กๆ อีกคนหนึ่ง เด็กสองคนนั่งหลังทาง

ตอนมีพายุหิมะ ข้าหาไม่พบ”

หญิงนั้นคลบลูกกลมหัวที่มีหิมะ เต็มไปให้พื้นหน้าผากด้วยมืออัน แบบบาง ทำให้แลเห็นหน้าอันสวยงาม ดวงตาเป็นประกาย ทั้งยังยิ้ม ให้อย่างใจดี พลางพูดว่า

“ไม่พบหรอก แต่เข้าไปพบ เด็กน้อยคนหนึ่งเขาที่ใต้ต้นไม้ ยังเป็น เด็กแดงๆอยู่เลย เด็กนั้นตัวแทบจะ แข็งเพราะอากาศหนาวเย็น และ กำลังร้องไห้อยู่ที่เดียว ข้าเลยเอาผ้า ห่มห่อมา บางทีจะเป็นลูกของนาง ละมัง”

“เอ หรือจะเป็นฮารุโอะ” แม่ ของเด็กทั้งสองก็คิดด้วยความตระหนก ตกใจ แล้วก็นำมือออกไปแตะเด็กใน ห่อผ้า ไม่ได้สังเกตด้วยซ้ำว่า หญิง นั้นยื่นเด็กส่งให้ตนตอนไหน ครั้น รู้สึกตัว เด็กนั้นก็มาอยู่ในอ้อม แขนตนเสียแล้ว ทันใดนั้นนางก็ รู้สึกหนักและเย็นเป็นน้ำแข็ง นาง อยากรจะเลิกผ้าที่ห่อเด็ก แต่ว่านาง ไม่มีแรงจะจับเชยขนแขนเสียแล้ว เพราะแขนเย็นจนเป็นน้ำแข็ง เด็ก ในอ้อมแขนก็หนักขึ้นๆจนกระทั่ง นางทานน้ำหนักไม่ไหว ถึงกับร่าง จะทรุดลงไปกับพื้น ฝ่ายหญิงนั้น ยืนเงยบมองดูแม่ของเด็กทั้งสอง ด้วยท่าทางใจดีอย่างเก่า พลางยิ้ม อย่างเยือกเย็น

ทันใดนั้นลมที่เย็นเป็นน้ำแข็งก็ พัดกระหน่ำมาทันที แล้วก็พัดหวน ไปหวนมารอบๆตัวหญิงแปลกหน้า นั้น และก็ไต่กลิ้งร่างนางหายไป ในธารหิมะ จนกระทั่งแลไม่เห็น ร่างนางในขณะนั้น แลเห็นแต่เกล็ด หิมะพัดหมุนวนไปมาเป็นลำสูง และ

ภายในนั้นก็เห็นแต่หน้าที่มีรอยยิ้ม อย่างกระฉ่าง และนั่นคือตาที่ระยิบ ระยิบมีแววประสงคร้าย

ขณะที่ร่างของเด็กทั้งสอง กำลังจะทรุดลงเพราะทานน้ำหนักเด็กไม่ไหวเต็มที่ และลมเย็น นั้นก็เย็นจับหัวใจ ทันใดนั้นลมก็ พัดชายผ้าที่ห่อเด็กตกลง นางก็ ได้เห็นเด็กในห่อผ้าอันเป็นเด็กน้อย ตัวนิดหนึ่ง ตัวชุดขาวมีหิมะติดอยู่ เต็ม เด็กนั้นไม่กระตุกกระดิก เพราะ เป็นน้ำแข็งไปเสียแล้ว เห็นเช่นนั้น นางถึงกับหน้ามืด เห็นแต่อะไรดำๆ แล้วร่างก็ทรุดลง ในขณะนั้นเองก็ ได้ยินเสียงร้องเรียกแสดงความ ห่วงใย ดูเหมือนดังมาจากที่ไกลๆว่า “แม่จ๋า แม่จ๋า” เป็นเสียงเออิโกะ กับฮารุโอะเรียกแม่ นางจึงพยายาม รวบรวมกำลังที่มีอยู่โยนร่างที่เป็น น้ำแข็งนั้นทิ้งไป แล้วร่างนั้นก็หาย ไปในพริบตา พอดีลูกทั้งสองกับลูก ได้วิ่งตรงมา ลูกๆถามว่า

“แม่จ๋า แม่เป็นอะไรไป”

“เราเห็นแต่ไกลว่านางกำลัง พุดอยู่กับใครตรงนั้น” ลูกพูด “แต่ ตอนนี้นางล้มลงไปและมีหิมะหมุน วนไปวนมารอบๆตัวนางนะ ข้ารู้ ได้ทันทีว่า นางบ่สาขหิมะกำลังจะ ทำร้ายนางแล้ว เกราะหัดนะที่เรา มา ทัน และหลานสองคนมาพบข้าเสีย ก่อนมีพายุหิมะ นางบ่สาขหิมะคง มาคอยเด็กทั้งสองแน่ๆเลย”

“นั่นะนางบ่สาขหิมะหรือ” แม่ เด็กทั้งสองถามอย่างประหลาดใจ “ข้าเคยคิดว่านางบ่สาขหิมะต้อง เป็นผีตัวขาวๆ ไม่ใช่ผู้หญิงสวยๆ อย่างนี้”

“ใช่แล้ว นั่นนี่ก่อนนางบิสาจหิมะ ผู้หญิงชาวสวชนำความตายมาสู่ แล้วนางไม่เห็นรอยแปดกในหิมะหรือหรือ นางบิสาจหิมะไม่มีขา จึงได้เดินร่อนอยู่เหนือดิน จนกว่าบางที่อยากจะพักเท่านั้น ก็ไม่โนของนางบิสาจหิมะจึงจะบดหิมะ ทำให้เป็นรอยจกๆ

ทั้งแม่ทั้งลูกจ้องมองดูรอยจกๆ ในหิมะด้วยความตื่นตระหนก แต่ลุงได้เร่งให้รีบกลับบ้าน จะได้ถึงบ้านก่อนหิมะจะตกลงมาอีก ♥

ขมนคร-ทวารว

(ต่อจากหน้า ๓๒)

ได้ไปปลักนางอุษาริศาท้าวพามาสร ท้าวพามาสรจับตัวอนิรุทธได้ เอาไปขังไว้ดังหลายปี พระกฤษณะได้ทำศึกกับท้าวพามาสรอย่างดุเดือดตั้งช้านาน จนกระทั่งได้อนิรุทธคืนมาแล้ว พระกฤษณะจึงได้อพยพครอบครัวและผู้คนมาทางตะวันตกของอินเดีย และได้สร้างเมืองขึ้นกลางทะเล ดั่งชื่อว่าทวารวาทซึ่งหมายถึงประตูหลายประตู (เช่นเดียวกับคำทวารว) ภายหลังได้จมหายไปในทะเล กล่าวกันว่าเพราะไอรศพระกฤษณะ(ไม่ทราบว่อกี่ไหน)คูหมื่นฤชทรวาส ท่านฤชจึงสถาปนาให้จมหายไปในทะเล ฤชทรวาสนั้นเขารู้ว่ากันว่าคือพระศิวะอวตารลงมา (ที่จริงพระศิวะไม่เคยอวตารอย่างพระวิษณุ) ที่กล่าวเช่นนั้นเพราะฤชทรวาสมีลักษณะอย่างพระศิวะ คือรูปร่างไม่โตเท่าแต่จะเปลือยกาย จึงตั้งชื่อว่าทรวาส ซึ่งหมายความว่าเสื้อผ้าขูดหรือเลว เช่นเดียวกับที่พระศิวะนั่งหนังเสือ สวมมาลัยหัวกะโหลก มีงูพันคอและวอยรหูอย่างคัมพู ที่สำคัญก็คือ ไกรธงายที่จริงพระศิวะก็มี ส่วนเกษของกับพระกฤษณะเหมือนกัน ได้ทำศึกกันหลายครั้ง เพราะพระศิวะเข้าข้างท้าวพามาสร (ยังมีต่อ)

สุดท้ายรู้ (ต่อจากหน้า ๓๕)

เมื่อพ่อมากทีเดียว ตามกฎหมายนะ มรดกของคุณปู่เมื่อ หักส่วนของคุณย่าใหญ่ออกแล้ว พ่อกับคุณอา คุณพ่อของอิงฟ้าแน่ จะต้องแบ่งกันคนละครึ่ง ถ้าแบ่งกันคนละครึ่ง อิงฟ้าก็จะรับมรดกของ พ่อของเขา ในจำนวนเท่าๆกับที่พ่อได้ทั้งหมดทีเดียว”

“จะใช้ได้หรือ เอาเปรียบกันนี้”

“เอาเปรียบอะไร ถ้าแบ่งครึ่งขายอิงจะรวยกว่าพวกเธอ สักคนสักตัว เข้าใจไหม นิสิตตามกฎหมาย”

“โอ๊ยเอาจะบ้าตาย”

“แต่คุณปู่ท่านเห็นว่า พ่อมีลูกมากกว่าน้อง ถ้าแบ่งอย่างนั้นหลานๆ ทางนี้จะลำบาก ท่านถึงระบุในพินัยกรรมว่า ให้ แบ่งตามจำนวนหลานปู่ทั้งหมดคนละครึ่งเท่า ๆ กัน พ่อกับคุณอาที่เสียได้แต่เงินปันผล สมบัติทั้งหมดเป็นของหลาน ๆ เห็นไหมว่าที่ขายอิงได้เท่า ๆ กับลูกนะขายอิงเสียเปรียบ ถ้าคุณปู่ไม่ทำพินัยกรรมและพ่อกับคุณอาแบ่งกัน ตามสิทธิของลูกคนละครึ่งละก็ ขายอิงมีมากกว่าเอาหลายเท่านี้”

เอาจันทร์ก็ตรึมสัปปาก เกล็ดขยี้หน้าลูกผู้น้องคนอื่นหลายเท่า

“พ่อถึงอยากใหเอาบักดีๆรู้จักประหยัดบ้าง”

“แต่เอาต้องการทำห้องใหม่ใส่แอร์นะ เอาจะเอา” เอาจันทร์ตอบอย่างดื้อน “มีเงิน แต่ห้องเย็น ๆ เย็น ๆ เก็บเสียงสักห้องก็ไม่มีจะนอน”

“บ้านเราเป็นบ้านเก่า ปลุกถูกทิศทางลมแสนจะเย็น มีลมแม่น้ำพัดทั้งวันทั้งคืน ไม่ได้เป็นบ้านจัดสรรที่แคบ ๆ ที่ปลุกบังลม กัน นะ

ได้ต้องติดแอร์” บิดาคำน “ห้องของเอาเปิดหน้าต่าง ก็ได้ลม แม่น้ำเย็นสบาย ทำไมจะต้องบุผนังติดแอร์ บ้านเรานะที่ดังก็ไร แอบจันทร์ แล้วค่าไฟใช้แอร์นะมันเดือนละเท่าไรรู้ไหม ถ้าเอาขอแล้วได้ น้องๆก็จะเอาบ้าง ค่าไฟใช้แอร์เครื่องหนึ่งเดือนหนึ่ง ๆ เป็นเงินพัน ถ้าติดเสียห้าเครื่องก็เสียค่าไฟเหยียบหมื่นแล้วนะ พ่ออย่ามาลืมนะพี่ไม่เคยมองใช้แอร์ ส่วนที่สำนักงานนะจำเป็นต้องใช้ เพราะมันที่บ่และอยู่ติดถนนมีรถบรรทุกวิ่งทั้งวันทั้งคืน สูเสียรถไม่ไหว ทั้งรถ ความร้อน ความเสีย”

“แต่เอาว่ากาญจน์น้อง ๆ ห้องเอาอยู่ติดกับห้องแม่แฝด ก็คลิก ๆ กันทั้งวันทั้งคืน ไม่ได้หยุดเลยแล้วยังน้องคนอื่นอีก ห้องเอาอยู่เยื้องๆกับห้องเอา เอาเปิดเทปภาษาอังกฤษกันละดังสองสามชั่วโมงเอาเบื่อฟัง แอบว่ากาญจน์ เสียงเอาอยู่กับเอาเล่นกันก็เอาอยู่แล้ว ยังมีเสียงแม่เอาเอาวิ่งเข้าไปอีกคน เอาจะทนไม่ไหวอยู่แล้ว เอาจะเป็นโรคประสาท” เอาจันทร์อ้างเหตุผล “เมื่อวานก็ทะเลาะกัน”

“เพราะเรื่องเสียงนั้นนี่”

“กะ เอาอาละวาด” เอาจันทร์สารภาพ “เล่นอะไรกันไม่รู้จะบ้าตาย เปิดเทป ห้องตามเทป ดังไปหมดไม่รู้ก็ห้องต่อกี่ห้องเอาว่าเอาเรียนภาษาอังกฤษ แต่เอาว่ากาญจน์เอาต้องการความ สงบสุข ของ เอาเอง”

คุณอรพณพลอนใจ นึกเห็นใจเอาจันทร์ชนิดหนึ่ง

แต่ถ้าเขา รู้ ความ จริง ของ เหตุการณ์เมื่อวาน คงไม่เห็นใจเอา

35 ๑๑/๑๑ ๑๓๖๒ ๑๕๒๕

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

ลูกหน้เจ้าหน้

(นิทานพม่า)

นิทานพม่าที่จะเล่าต่อไปนี้เป็น
ตามทีหม่องทินอ่องเล่าไว้ใน
นิทานธรรมศาสตร์พม่า เป็นเรื่อง
เกี่ยวกับการตัดสินคดีกรณีลูกหน้
เจ้าหน้ในลักษณะต่างๆกัน ซึ่ง
ได้อุปโลกน์เจ้าหญิงผู้เรืองปัญญา
ขึ้นมาเป็นผู้ตัดสิน ดังนี้

เรื่องแรกเป็นเรื่อง เสือผ่น
เดียว ได้เล่าถึง เจ้าหน้ที่เห็นว่าถูก
เก็บเกี่ยวผ่านไปแล้ว แต่เหตุใดลูก
หน้ของตนยังไม่มาใช้หน้ ซึ่งจะ
เป็นข้าวเปลือกหรือกระบุง เจ้าหน้
ออกร้อนใจจึงได้เดินข้ามทุ่งไปยังกระต๊อบ
ของลูกหน้ และได้เห็นลูกหน้หนึ่ง
อยู่บนเสื่อมีท่าเศร้าสร้อยและหมด
หวังโดยสิ้นเชิง

“ข้าวของเจ้าอยู่ไหนล่ะ” เจ้า
หน้ถาม

“ไม่ได้ข้าวเลย เพราะฝนตก
ไม่พอ” ลูกหน้ตอบ “ข้าเสียใจที่
ไม่อาจจะใช้หน้ท่านได้ และดังที่
ท่านรู้แล้วว่า ข้าไม่มีลูกไม่มีเมีย ไม่
อาจจะให้ใครไปปรับใช้ท่านแทนหน้
ได้ ตัวข้าเองก็อยากจะไปปรับใช้ท่าน
ในฐานะข้าแทนหน้ แต่ท่านก็รู้ว่าคุณ
ข้าเป็นโรคไขข้อเจ็บปวดเรื้อรัง”

“เออ ข้าไม่ต้องการแรงงาน
ของเจ้าหรือ” เจ้าหน้ร้องลั่น “ถ้า
เอาเจ้าไปเป็นข้า ข้าก็จะต้องว้าวอด
เพราะต้องคอยมารักษาเจ้าตลอด
ทั้งวันนะ ถ้าไม่มีอะไรก็เอาข้าวของ
ในบ้านนั้นมาให้ข้าแทนหน้”

“ข้าก็ไม่มีอะไร ทั้งเนื้อทั้งตัว
ก็มเสื่อหนึ่งอยู่บนเสื่อเดียวเท่านั้น”

เจ้าหน้มองไปรอบๆกระต๊อบ
และเห็นว่าลูกหน้ของตนพูดจริง
“มันยากเหลือใจจริงๆนะ” เจ้าหน้
รำพึง “จะรอบหน้าเห็นจะไม่เข้าที่
เพราะมันเจ็บเป็นไขข้อมันคงทำ
นาไม่ไหวหรอก” คิดดังนั้นแล้ว
เจ้าหน้ก็เลยเอาเสื่อผ่นนั้นไป

ฝ่ายลูกหน้ก็ไปทักในหมู่บ้าน
นั้นแล้วก็เลยอยู่ที่นั่นในฐานะอุบาสก
เข้าซ่งก็จะไปกวาดลานวัดทุกเช้าไป
แล้วก็รดน้ำต้นไม้ ปลุกต้นไม้อย่าง
ขยันขันแข็งจนรุกขเทวดาที่รักษา
ต้นไม้ให้ทองหม้อหนึ่งเป็นรางวัล
ลูกหน้ผู้นั้นก็เลยรวบรวมเงินมีทอง
ขึ้นมา ข้าวนี้ได้เลื่องลือไปถึงหู
เจ้าหน้ เจ้าหน้เลยมาทวงหน้ที่เป็น
ข้าว ๑๐๐ กระบุง พร้อมทั้งดอกเบี
โดยหักเอาราคาเสื่อผ่นเดียวนั้นออก

ไป แต่ลูกหน้ก็ไม่ยอมจ่าย เรื่อง
จึงต้องไปถึงเจ้าหญิงผู้เรืองปัญญา
เจ้าหญิงทรงตัดสินว่า

“หน้ของลูกหน้ได้ใช้ไป
เรียบร้อยแล้ว ตั้งแต่เมื่อเจ้าหน้ยอม
รับเสื่อผ่นเดียวแทนหน้”

เรื่องที่สองเป็นเรื่องข้าวกระบุง
หนึ่งกับเงินเหรียญหนึ่ง เรื่องเล่า
ว่า ครั้งหนึ่งเมื่อหมดฤดูเก็บเกี่ยว
แล้วปรากฏว่าข้าวเสียหายมาก ราคา
ข้าวเปลือกจึงขึ้นไปถึง ๑๖ เท่า จน
กระทั่งข้าวเปลือกกระบุงหนึ่งมีราคา
ขึ้นไปเป็นเงินเหรียญหนึ่งเหรียญหนึ่ง
ลูกหน้ที่กู้ข้าวเปลือกมาจากเจ้าหน้
กระบุงหนึ่ง ต้องเสียดอกเบี้ยอย่าง
เคยเป็นข้าวเปลือกกระบุงหนึ่ง

ครั้นถึงบัดนี้ ข้าวเก็บเกี่ยว
ได้ผลตามปกติ ราคาข้าวเปลือกจึง
ลดลงมาเป็นราคาธรรมดา คือ เงิน
เหรียญหนึ่งซื้อข้าวได้ ๑๖ กระบุง
ดังนั้นเมื่อลูกหน้นำข้าวไปใช้หน้เจ้า
หน้สองกระบุง เจ้าหน้จึงบอกว่า
“ต้องเอาเงินเหรียญมาใช้ข้าสอง
เหรียญ ข้าต้องการเงิน ข้าไม่
ต้องการข้าว” ลูกหน้ก็เลยทวง
เอาเงินว่า (อ่านต่อหน้า ๕๕)

ผู้ใหญ่บ้านก็ตัดสินใจไม่ได้ จึงต้องนำ
ความไปกราบทูลเจ้าหญิงผู้เรือง
ปัญญาให้ตัดสินให้ในที่สุด เจ้าหญิง
ทรงตัดสินว่า

“ในการติดต่อเกี่ยวข้องกับ
ฝ่ายหนึ่งต้องไม่เอาเปรียบอีกฝ่ายหนึ่ง
ถ้าหากจะใช้ข้าวเปลือกให้เจ้าหน
เพียงสองกระบุงเท่านั้น ก็ยอมจะ
ไม่ยุติธรรมแก่เจ้าหนโดยสิ้นเชิง แต่
ถ้าหากจะเรียกครองเป็นเงินเหรียญ
สองเหรียญ ก็ยอมจะยุติธรรมแก่
ลูกหนโดยสิ้นเชิงเช่นเดียวกัน ดัง
นั้นลูกหนจึงพึงใช้หนเจ้าหนด้วย
ข้าวกระบุงหนึ่ง กับเงินเหรียญอีก
เหรียญหนึ่ง”

เรื่องที่สามเป็นเรื่อง ช่างหาบ
เรื่องเล่าถึงความทุกข์ยากได้ขำขำเดิน
ทางมาถึงหมู่บ้านใหญ่แห่งหนึ่ง พอ
ถึงเป็นเวลาเที่ยงวัน ความทุกข์รู้สึก
หิวและเหนื่อยเพราะออกจากบ้านมา
แต่เช้า จึงคิดจะพักข้างเสี้ยสัก ๒-๓
ชั่วโมง เมื่อเหลือเวลาที่จะผูกช้าง
เพราะไม่อยากท้งไว้ตามท้องถนน
โดยไม่มีใครดูแล เหลือเวลาไปเหลือ
มาอดคิดใจไม่ได้ที่แลเห็นมีบ้านร้าง
อยู่หลังหนึ่ง จึงเดินเข้าไปเอาช้าง
ผูกไว้ที่เสาครุฑ เมื่อเอาหญ้าให้ช้าง
กินแล้ว ก็ออกไปเดินเล่นในหมู่บ้าน
บ้านนั้นที่จริงเป็นบ้านของลูก
หน ที่ไม่มีเงินจะใช้หนแก่เจ้าหน
ก็เลยต้องยกบ้านพร้อมด้วยข้าวของ
ในบ้านให้เจ้าหนไปในตอนเช้าวัน
นั้นเอง ครั้นถึงตอนเที่ยงกว่าเจ้า
หนจะมาขุดข้าวของในบ้านลูกหน
มาแลเห็นช้างผูกอยู่เชือกหนึ่ง ก็อด
แปลกใจแถมยินดีไม่ได้ ถึงกับ
รำพึงว่า

“ไม่ยักรู้ว่าข้าวของในบ้านนี้มี
ช้างด้วย แต่ถึงจะมีช้าง เราก็

ลูกหนเจ้าหนนี้ (ต่อจากหน้า ๓๕)

“ช่างโลกมากเสียจริงๆ ก็ให้
ข้าวกักเพียงกระบุงเดียว แล้วข้า
ใช้กันให้เป็นข้าวตังสองกระบุง
แล้ว ยังไม่พอใจอีกหรือ”

“เจ้านะซีโลก” เจ้าหนว่าให้
บ้าง “ก็เจ้าข้าไปกระบุงหนึ่ง
มีราคาเป็นเงินเหรียญหนึ่ง แล้วท
เจ้าเอามาใช้ข้าเพียงสองกระบุง
มันก็มีราคาเพียงหนึ่งในแปดของ
เงินเหรียญเท่านั้น ต้องใช้ให้ครบ
ตามราคาจึงจะถูก ถ้าจะใช้เป็น
ข้าวตังก็”

คนทั้งสองโต้เถียงกันไม่เป็นที่
ตกลง ต้องพากันไปหาผู้ใหญ่บ้าน

๗ 35 ม.ค. 12 ๒๐ ๒๑๒ ๒๕๒๕

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

๗
ผู้ช่วยยามดึก

(นิทานสก็อตแลนด์)

เรื่องกินจุจนเลียงไม่ไหว นอกจากโตเมกในนิทานโบฮีเมียครั้งที่แล้ว ก็ยังมีผู้อื่นอีก คังที่บาร์บารา เคอร์ วิลสัน เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านสก็อต ต่อไป

เรื่องเล่าถึงสมัยก่อน แม่บ้านที่ตระหนักรู้เห็นว่าจะปั่นด้ายและทอผ้าอยู่จนดึกดั้น ในเมื่อเสร็จจากงานตอนกลางวันแล้ว โอนาร์ก็รกรหาชานาผู้มั่งคั่งก็ปฏิบัติเช่นเดียวกัน บ้านของครอบครัวนั้นอยู่ในดริ์ โกลด์กับเนินดินเขียวสวยที่เรียกว่า เบอร์กฮิล และเบอร์กฮิลเป็นที่รู้จักว่าเป็นที่พำนักของพวกนางฟ้า

อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่โอนาร์กำลังนั่งปั่นด้ายอยู่โกลด์แสงเทียนแต่ลำพัง สามกับคนอื่นๆ ในบ้านพากันไปนอนหมดแล้ว โอนาร์รู้สึกเหน็ดเหนื่อยเหลือเกิน จึงยกมือขึ้นเท้าน้ำพัก แล้วร้องออกมาว่า

“เฮ้อ ขอให้มีใครๆ ไม่ว่าจะมาจากบนบก มาจากทะเล มาจากที่ไกลหรือที่ใกล้ มาช่วยข้าทอผ้าพันด้วยเถิด”

โอนาร์พูดยังไม่ทันจบ ก็มีเสียงเคาะประตู แล้วก็มีเสียงร้องเพลงเรียกโอนาร์ว่า

“โอนาร์ แม่บ้านแสนดี เปิดประตูให้ ข้าจะมาช่วยทำงาน”

โอนาร์ออกสนทนาก็ใจจึงลุกขึ้นมาเปิดประตู แล้วก็แลเห็นว่าตรงธรณีประตูมีผู้หญิงตัวเล็กกระช่อขร่อยแต่งชุดเขียวขยับอยู่ ผู้หญิงนั้นก้าวมาในห้องแล้วตรงไปยังในปั่นด้ายและว่านอนอยู่กับหลอดด้ายโดยไม่พูดจาว่าอะไร ยังไม่ทันที่โอนาร์ปิดประตูสนิทก็มีเสียงเคาะประตูดังกว่าเก่า แล้วก็เสียงร้องเพลงเรียกโอนาร์ว่า

“โอนาร์ แม่บ้านแสนดี เปิดประตูให้ ข้าจะมาช่วยทำงาน”

เมื่อโอนาร์ลดกลอนประตูผู้หญิงแต่งเขียวแปลกพิกลอีกคนหนึ่งก็เข้ามาในห้อง แล้วก็เข้าไปนั่งตรงเครื่องสำหรับปั่นด้าย ไม่ได้เพ่งผู้หญิงแปลกหน้า ๒ คน แต่ยังมีคนที่ ๓ ที่ ๔ ที่ ๕ ที่ ๖ และที่ ๗ ติดตามมาอีกและตามมาเรื่อยๆ จนกระทั่งในที่สุดโอนาร์นับไม่ถ้วนได้แต่ยืนจ้องงันจนปัญญา ไม่รู้จะทำอะไรได้ โอนาร์เฝ้ามองดูผู้หญิงที่มาช่วยเหล่านั้น บ้างก็ช่างไหมพรม บ้างก็ทอกระสวยทอผ้าอย่างรวดเร็วนักก็วิ่งไปตามเส้นด้ายในก้อย่าง

ไม่ยอมหยุดนิ่ง บางคนก็ไปดม้นน้ำที่จะใช้ซักและทำให้ผ้าทอเองหนาขึ้น

“พวกที่มามีบ้านนี้ มาช่วยข้าทำงานในคืนนี้เห็นจะเป็นพวกนางฟ้าจากเบอร์กฮิลเสียละกระมัง” โอนาร์ว่าฟัง ขณะนั้นมีเสียงอีกที่กจากที่พวกผู้หญิงตัวเล็ก ๆ เหล่านั้นเบียดเสียดกันลงกัน แต่น้ำแปลกที่สามของโอนาร์ผู้นอนอยู่ในห้องข้างๆ ไม่ยกตื่นขึ้นมา มีหน้าชาอย่างหลับสนิททั้งๆ ที่มีเสียงอื้ออึงจนโอนาร์เกรงว่าผู้หญิงตัวเล็กๆ เหล่านั้นสะกดสามตนให้หลับเสียแล้วก็ไม่รู้

ในระหว่างนั้นผู้ช่วยของโอนาร์ที่มีเสียงแหลมก็ร้องกรดๆ อยู่เรื่อยๆ หิว หิว โอนาร์จึงได้พยายามไปหาอาหารมาเลี้ยง และถ้าหากโอนาร์จะรู้สึกเหน็ดเหนื่อย ตั้งแต่ก่อนผู้หญิงตัวเล็กๆ จะมาช่วย มาบัดนี้โอนาร์กลับรู้สึกเหนื่อยเพิ่มขนเป็น ๑ เท่า ในการที่จะต้องหาอะไรมาใส่ปากคนเหล่านั้นให้เต็มอยู่เสมอ ยิ่งดึกเข้าความอยากอาหารของคนตัวเล็กๆ ก็มีพอๆ กับการทำงานอันรวดเร็วอย่างน่าอัศจรรย์ และปรากฏว่า แม้ตัวจักรวาลก็ไม่อาจจะหาเนื้อหาขนมมึง (อ่านต่อหน้า ๗๑)

ผู้ช่วยยามศึก (ต่อจากหน้า ๓๕)

ให้คนเหล่านั้นกินได้พอ ถึงเวลาเที่ยงคืนไอนาร์แทบหลับไปเพราะงานอันน่าเหน็ดเหนื่อยนี้ และมีความคิดอยู่อย่างเดียวว่า ทำอย่างไรจึงจะกำจัดผู้ช่วยที่เป็นนางฟ้าออกไปให้พ้นบ้านตนได้ ไอนาร์ไปปลุกสามในห้อยข้างๆเท่าไรๆ สามก็ไม่ตื่น มิใช่จะตะโกนกรอกเข้าไปในหูก็ยังไม่กระตุกกระดิกไม่ผัดกับไปปลุกไม่หันทีเดียว

ในขณะที่แทบจะจนปัญญาอยู่แล้ว ไอนาร์ก็มานึกได้ว่า ควรจะไปขอคำแนะนำจากเพื่อนบ้านที่ชาญฉลาดจะดีกว่า คิดดังนั้นแล้วไอนาร์จึงทงแซกแต่งเชียวให้กินขนมเป็นน็อกที่ตนปิ้งไว้บนเตาเป็นก้อนสุดท้าย ไอนาร์แอบออกจากบ้านไปยังบ้านชายชราที่อยู่ติดๆกัน พบชายชราไอนาร์ก็เล่าเรื่องอย่างยากของตนให้ฟังจนหมดสิ้นแล้วก็ขอความช่วยเหลือ ทั้งนี้เพราะปลุกสามเท่าไรๆก็ไม่ตื่น ราวกับต้องมนตร์สะกด

ชายชราที่ไอนาร์ที่ไม่มีความคิดไปเที่ยวขอความช่วยเหลือพล่อยๆจากใครๆทั้งจากบนบกจากทะเลจากที่ใกล้และที่ไกล แล้วพูดต่อไปว่า “ตราบโดทั้งนางยังมีชีวิตอยู่ อย่าได้ทำเช่นนั้นอีกเชียวนะ เรื่องของธิดาหรือคงความปรารถนาให้ได้สิ่งซึ่งอาจจะทำให้เสียใจได้ ที่คิดเอาเองว่าสามของนางถูกมนตร์สะกดนั้นถูกแล้ว แต่ก่อนจะปลุกเขาต้องจัดการเอาผู้ช่วยที่เป็นนางฟ้าทั้งหมดออกไปให้พ้นบ้านเสียก่อน แล้วพรมน้ำที่ใช้ซักผ้าทอแล้วที่วางสามไว้ที่จะกำจัดนางฟ้าเหล่านั้นมันดังนี้ละ ก็

นางต้องกลับไปบ้าน ไปขึ้นข้างประตูที่กำลังเปิดอยู่ แล้วร้องให้ดังลั่นจนสุดเสียง ๓ ครั้งว่า ‘เบอร์กฮิลไฟไหม้’ ผู้ช่วยยามศึกจะผละงานและยกโขงรีบไปคว้าจริงหรือเปล่า พอออกไปพ้นประตูแล้วก็จะรีบปิดประตูเสีย แล้วจับเครื่องมือต่างๆมาเสียบ้าง กลับบนลงล่างเสียบ้าง ส่วนที่เหลือนอกนั้นก็ปล่อยมัน”

ไอนาร์ขอบอกขอบใจชายชราแล้วก็รีบกลับบ้าน และทำตามคำแนะนำของชายชราทุกประการ พอไอนาร์พุดจบลงเป็นครั้งที่ ๓ บรรดานางฟ้าทั้งหลายก็วิ่งกรูกันออกไปพร้อมกัน เบียดกันบ้าง เขยิบกันบ้างเพื่อจะออกไปข้างนอก ขณะที่คนตัวเล็กวิ่งไป แต่ละคนก็ร้องรำพันออกมาถึงสิ่งที่ตนรักมากที่สุดที่อยู่ในเบอร์กฮิลว่า

“โอ หัวข้าลูกข้า ลูกชายข้าลูกสาวข้า เนยแข็งข้าถึงเนยข้า หีบใบใหญ่ใส่แป้งของข้า หวีสานไหมพรมของข้า ค่ายของข้าเครื่องพันค้ำของข้า ก้อนข้าทั้งข้า แล้วก็ยังวัวเอย ม้าเอย ถ้าหากเบอร์กฮิลไฟไหม้ละก็ งานสนุกๆก็คงหมดสิ้นไปด้วย”

พอไอนาร์แลเห็นคนตัวเล็กๆเหล่านั้นต่างออกไปพ้นบ้านหมดแล้ว นางก็รีบไปปิดประตู แล้วก็ทำตามที่ชายชราแนะนำ คือจัดแจงทำทุกสิ่งทุกอย่างให้รวนไปหมดเป็นต้นว่าในบันไดยก็เอาสายพานออก เครื่องพันค้ำก็บิดไปเสียคนละทาง ส่วนกักจับหูกหัวลงล่างเสียแล้วก็เอาน้ำดื่มสำหรับซักผ้าทอแล้วออกไปให้พ้นไฟ เมื่อจัดการเสร็จพอดีคณนางฟ้าที่รู้ตัวแล้วว่าถูกหลอก ก็ได้กลับมาเกาะประตู เสี่ยง

จนหลายคนช่วยกันระดมเกาะประตูถูๆราวกับลูกเห็บในฤดูหนาวตกเสียงร้องบอกว่า

“ไอนาร์ แม่บ้านแสนดี เปิดประตูให้เราเข้าไป”

“ไม่เปิด” ไอนาร์ตอบ

คนเหล่านั้นจึงเรียกในบันไดยให้เปิดว่า “ในบันไดยแสนดี ลูกขึ้นมาเปิดประตูให้เราเข้าไปหน่อย”

“เปิดได้อย่างไรเล่า ในเมื่อข้าไม่มีสายพาน” ในบันไดยตอบ

จึงเรียกเครื่องพันค้ำให้เปิดว่า

“เครื่องพันค้ำแสนดี เปิดประตูให้เราเข้าไปหน่อย”

“ข้าก็เต็มใจจะทำให้” เครื่องพันค้ำตอบ “แต่เขาบิดข้าไปเสียคนละทางแล้ว”

ดังนั้นนางฟ้าเหล่านั้นจึงนึกถึงกัทอผ้า “ก็แสนดี เปิดประตูให้เราเข้าไปหน่อย”

“เราจะเปิดด้วยความยินดี”

กัทอตอบ “แต่เขาหักหัวเราลงข้างล่างเสียแล้วนี่”

ยังเหลือแต่ผ้าดื่มสำหรับซักผ้าที่ทอแล้ว จึงได้ร้องขอว่า “น้ำดื่มจ๋าจะไม่เปิดประตูให้เราเข้าไปหรือหรือ”

“เปิดไม่ได้หรอก เขาเอาข้าออกไปพ้นไฟเสียแล้วนี่”

คนตัวเล็กๆเหล่านั้นเหนื่อยเข้ซักหมดความอดทน แต่แล้วนั้นก็ถึงขนมเป็นน็อกก้อนสุดท้ายที่ปิ้งอยู่บนเตาไฟจึงร้องเรียกว่า “เป็นน็อกน้อยผู้โชคดี เปิดประตูเร็ว” ขนมเป็นน็อกโดดลงจากเตา และโดดไปที่ประตูอย่างรวดเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ แต่ไอนาร์ไวกว่ารีบวิ่งตามไปคว้าไว้

เมื่อเห็นไม่มีทางจะเข้าไปในบ้านจริงแล้ว นางฟ้าเหล่านั้นก็เริ่ม

ส่งเสียงร้องกรรๆบ้าง ร้องไห้บ้างจนกระทั่งมีเสียงอ้ออิงอลหม่านจนสุดจะทน ทันใดนั้นไอนาร์ก็ถึงน้ำดื่มที่เขาออกไปค้นไฟแล้ว จึงไปหว่ามทิ้งลงเข้าไปในห้องข้างๆ สาธไปทีสามก็เผลอเดินชนมาที่นั่นทีเดียว และก็เหมาะเวลาพอดี พอสามไอนาร์ได้ยินเสียงอะไรอยู่ข้างนอกก็รีบลุกจากเตียงเปิดประตูบ้านไปยืนอยู่บนธรณีประตู ทั้งทำหน้าย่นทันใดนั้นเองเสียงอีกทีกรรกรรก็หยุดลง และคนตัวเล็กๆค่อยๆจางหายไปในเหมือนเงาสีเขียวๆ หลังจากนั้นก็ไม่มีมารบกวนอีกเลย ♥

มารู้จัก 'ใจ' ผู้หญิงกันบ้าง

(ต่อจากหน้า ๓๒)

ทุกประการ เข้าธรรมเนียมของไทยเราแต่เก่าก่อนเปียบเลย

ที่ว่ามานี้หมายถึงผู้ชายบางคนเท่านั้น ผู้ชายที่เขาพยายามรู้จักใจของภรรยาว่าชอบหรือไม่ชอบอะไร แล้วพยายามทุกทางที่จะทำให้ภรรยามีความสุขก็มี นับว่าผู้หญิงบ้านนั้นเขาโชคดี

แล้วผู้ชายคนอื่นๆ ละ...เมื่อได้พยายามมาบ้างน้อยบ้างจนรู้จัก 'ใจ' ผู้หญิงหรือภรรยาแล้วทำยังไงก็ทำกันไปแปลกๆ...ก็บางคนก็ไม่ทำยังไง รู้แล้วก็ดีแล้ว บางคนรู้แล้วก็เฉยๆ บางคนก็แหม...พอรู้แล้วว่าเมียเขาชอบขิงขมิ้น ไม่ชอบขิง...ก็อยากจะปรับปรุงแก้ไขตัวเองบ้าง แต่ของมันไม่เคย เข้าตำราไม้แก้ดัดยาก จะคิดแก้ไขปรับปรุงอะไรก็ดูอิหลักอิเหลื่อขวยๆ อยายๆ เมียอย่างไรพิกล ก็เลยปล่อยเลยตามเลยไป ผู้ชายบางคนรู้แล้วแต่ไม่รู้จะทำยังไงกับความทุกข์ได้มา ซึ่งอันนี้

น่าจะปรึกษาผู้รู้ เช่นเพื่อนฝูงหรือญาติผู้ใหญ่ที่ชีวิตครองเรือนมีความสุขราบรื่นดี เรียกว่าอ่อนประสบการณ์ ก็ต้องเข้าหาคนที่มีความประสบการณ์มากกว่า สามีบางคนมีทิฐิมาก รู้ทั้งรู้ แต่ไม่รู้ว่าอะไรเปลี่ยนแปลงอะไรเด็ดขาด เพราะตัวเองถูกเสมอ ใครทนได้ก็ทนทนไม่ได้ก็ตามใจ ส่วนสามีบางคนก็เห็นแก่ตัว หรือเห็นแก่ความสุขสนุกสบายส่วนตัวเคยมีมาก่อนเกินไปกว่าที่จะเปลี่ยนแปลง หรือเสียสละความสุขเล็กๆ น้อยๆ ของตัวเองเพื่อครอบครัว หรือเพื่อใครที่โหดได้ ผู้ชายบางคนยังหนักข้อเข้าไปใหญ่ เห็นว่าอันภรรยาถือหมูโนอวยแท้ๆ เทียว ตัวเองจะดีจะชั่วไรน้ำใจตนน้ำใจอย่างไร เจ้าหล่อนก็ไม่มันไปไหนรอดหรอก มีแต่จะกัมหนำปรับตัวเอาเองก็แล้วกัน

บ้านเมืองของเราได้อยู่กันมาจนกรุงเทพฯ ๑๒๐๐ ปีแล้ว ครบสองร้อยปีไปหมดๆ เข้านแล้ว แต่ผู้ชายไทยส่วนใหญ่ยังคงมีความสุขกับความเคยชินแบบเก่าๆ โดยไม่พยายามที่จะรู้จัก 'ใจ' ผู้หญิงให้มากขึ้น และไม่พยายามที่จะปฏิบัติหน้าที่ของสามี หรือพยายามเสียสละความสุขสนุกสบายส่วนตัว หรืออะไรบ้างเพื่อความสุขของผู้หญิงที่ได้ชื่อว่าภรรยา เพราะฉะนั้นก็อาจจะไม่แปลกหรือที่ผู้หญิงยุคกรุงเทพฯ ๒๐๐ ปีบางคนหรือหลายคน ซึ่งได้ปฏิบัติหน้าที่ เมียและแม่ กู้คิดและกู้ครอง มาอย่างไม่ขาดตกบกพร่องมานานเข้า จะพากันลุกขึ้นเก็บของลงกระเป๋า บอกสามีด้วยรอยยิ้มหวานแต่ทว่ากล่าวหาว่า

“เอาละนะคะ ฉันทก็ได้อยู่กับคุณมานานหลายปีเต็มที ได้พยายามที่จะรู้จักใจคุณมากก็มากแล้ว แต่คุณจะไม่พยายามรู้จัก 'ใจ' ฉันทก็คิดก็หาไม่ เพราะฉะนั้นฉันขอไปตายคาบหน้าดีกว่า ลาละค่ะ ขอให้คุณโชคดี บ้าย...บาย...” ♥

ศิลปะภาพถ่าย (ต่อจากหน้า ๑๒)

หรือหน้าศาลเจ้าพ่อหลักเมืองไปถึงสะพานผ่านพิภพลีลาที่ข้ามคลองหลอด หน้ากรมประชาสัมพันธ์ หรือหน้าโรงแรมโรสแวล สองฟากถนน ช่วงนี้มีสถานที่เหมาะแก่การถ่ายภาพมาก เริ่มตั้งแต่ไฟประดับบนต้นมะขามริมสนามหลวงและฝั่งตรงข้ามใช้ไฟสีดวงเล็กๆ ประดับแพรวพราวภาพในบริเวณนั้นยิ่งตลกยิ่งก๊ากกัน แล้วยาวถนนหน้าศาลเจ้าพ่อหลักเมือง หรือบนตลาดฟ้ากรมประชาสัมพันธ์ ถ่ายให้ติดถนนราชดำเนินในเป็นจุดกลาง เห็นศาลพระแม่ธรณีบีบมวยผม ศาลอาญา และไปงามสง่าเป็นฉากหลังอยู่ ตรงบริเวณพระบรมมหาราชวัง

ถนนราชดำเนินกลาง เริ่มตั้งแต่สะพานผ่านพิภพลีลาถึงสี่แยกคอกวัว อนุสาวรีย์ประชาธิปไตยไปสุดท้ายที่สะพานผ่านพิภพลีลา หรือบริเวณหน้าโรงพยาบาลศิริราชในถนนช่วงนี้สิ่งสำคัญและงามเด่นเป็นพิเศษคงจะไม่มีอะไรเกินพระราชลัญจกร หรือตราประจำพระมหากษัตริย์ราชวงศ์จักรีตั้งแต่รัชกาลที่ ๑ ถึงรัชกาลปัจจุบัน

เขาสร้างซุ้มพระราชลัญจกรบนเกาะกลางถนน เริ่มรัชกาลที่ ๑ ตรงเกาะแรกเชิงสะพานหน้ากรมประชาสัมพันธ์ แล้วเรียงต่อตามลำดับไปสุดท้ายถึงรัชกาลที่ ๙ บน

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

สาวหนึ่งถึง

(นิทานฟิลิปปินส์)

เรื่องคล้ายกับสาวหนึ่งถึง
นิทานยุโรปที่จะเล่าต่อไป เพื่อ
เทียบกันให้เห็นว่า ส่วนสำคัญของ
เรื่องเป็นอย่างเดียวกันคือผู้หญิงสาว
สวยต้องการปลอมตัวโดยใช้หนัง
สัตว์คลุมร่าง จะเป็นสัตว์ใดก็ได้แล้ว
แต่ความก้นเคยของคนแต่ละคนๆ
เรื่องของฟิลิปปินส์ใช้หนังลิง ดังที่
เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านของฟิลิ-
ปปินส์ ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีแม่เฒ่าคนหนึ่ง
เลี้ยงลิงไว้ตัวหนึ่ง และมีหลานสาว
คนหนึ่ง ซ้อมมาเรีย เจ้าผู้ครองดิน
แดนที่แม่เฒ่ากับหลานสาวอยู่นั้น
คือเจ้าชายชวนซึ่งยังเป็นผู้โสด อยู่มา
วันหนึ่งมาเรียผู้ชอบสนุกได้บอก
แม่เฒ่าว่า “ยายจ๋า มาถึงวันนี้เสีย
เถอะ หลานอยากได้หนึ่งถึง”

แม่เฒ่าไม่ยอมทำตามเช่นนั้นเลย
แต่ก็รักหลานสาวอย่างเหลือเกิน จน
จำต้องยอมตามใจไม่ว่าจะปรารถนา
สิ่งใด ดังนั้นจึงยอมฆ่าลิงให้หลาน
สาว เมื่อตากหนังลิงอยู่หลายวันจน
แห้งดีแล้ว มาเรียก็เอามาสวมตัว
สวมแล้วก็ดูเหมือนลิงจริงๆ มาเรีย
จึงให้ชายเรียกตนว่าลิงน้อย เวลาที่
คนสวมหนึ่งถึงนั้น

ข่าวที่แม่เฒ่ามีหลานสาวสวย
คนหนึ่ง กับเลี้ยงลิงไว้ตัวหนึ่งด้วย
ได้แพร่ไปถึงพระกรรณเจ้าชาย
เจ้าชายใคร่ได้ทอดพระเนตร จึงได้
เสด็จมายังบ้านแม่เฒ่า เมื่อมาเรีย
รู้ว่าเจ้าชายจะเสด็จมาก็ได้เอาหนึ่งถึง
มาสวมตัว ซึ่งทำให้ดูเหมือนลิง
ไม่มีผิด แม่เฒ่าได้ต้อนรับเจ้าชาย
ด้วยความเคารพนบถนอบในฐานะเป็น
เจ้าบ้านผ่านเมืองของตน แม่เฒ่า
ได้บอกมาเรียที่สวมหนึ่งถึงว่า “ไป
เอาบุหรืกับไม้ขีดไฟมารับแขก
หน่อยซิ ลิงน้อย” มาเรียก็นำมา
ถวายเจ้าชายได้อย่างเรียบร้อย เจ้า
ชายชวนจึงตรัสแก่แม่เฒ่าว่า

“ลิงของแม่เฒ่าน่ารักจัง ขอ
ซื้อได้ไหม”

“ขอประทานอภัยเถอะเพคะ
ข้าพระองค์มีลิงตัวนี้ตัวเดียวแหละ
ที่เป็นเพื่อน”

เจ้าชายชวนทรงสับสนหวั่นแล้วก็
ลากลับ ออกแปลกพระทัยว่าหญิง
สาวสวยที่ทรงได้ยินข่าวนั้นอยู่ที่
ไหน ไม่แลเห็น ในวันรุ่งขึ้นจึงได้
เสด็จมายังบ้านแม่เฒ่าอีก ตั้งพระ
ทัยว่าจะทำให้หญิงสาวนั้นแปลกใจ
เล่น แต่ก็กลับไม่ได้พบหญิงสาว

พบแต่แม่เฒ่ากับลิงตัวนั้น เจ้าชาย
จึงตรัสแก่แม่เฒ่าว่า

“ข้าจะให้ทองแม่เฒ่าเต็มหมวก
สามใบเถวนะ ถ้าแม่เฒ่าจะขายลิง
ตัวนี้ให้ข้าละก็”

“ขอประทานโทษเถอะเพคะ
ไม่แต่ข้าพระองค์ที่ได้ลิงตัวนี้เป็น
เพื่อน แต่ยังมีเด็กผู้หญิงซอมมาเรียอีก
คนหนึ่งที่มาดูลิงตัวนี้อยู่บ่อยๆ ถ้า
รู้ว่าข้าพระองค์ขายลิงตัวนี้ไปเสีย
แล้ว คงจะเสียอกเสียใจจนหัวใจ
แตกตายเป็นแน่”

แต่เจ้าชายก็ไม่ยอมยุติความ
ประสงค์ของพระองค์ แม่เฒ่าเห็นว่า
ถ้าจะขึ้นทำให้เจ้าชายทรงผิดหวังต่อ
ไปแล้ว เห็นจะไม่ดีแก่ตัวเองแน่
จึงได้ยอมขายลิงของตนให้เจ้าชาย
เจ้าชายทรงส่งทองมาให้ตามที่ตกลง
กัน แต่แม่เฒ่าไม่ยอมรับ ได้แต่ทูล
เจ้าชายว่า

“เพียงแต่ทรงดูแลลิงตัวนี้ให้
ดีๆก็เท่ากับทรงจ่ายให้เพียงพอแล้ว”

เจ้าชายทรงขอบใจแม่เฒ่า แล้ว
ก็พาลิงมาเรียไปยังวังของพระองค์
ณ ที่ใกล้เคียงกับดินแดนของเจ้าชาย
มีอาณาจักรแห่งหนึ่ง พระราชาทรง
มีพระธิดาสาวสวยถึง ๓ องค์ คือ

(อ่านต่อหน้า ๔๔)

“อนึ่งมันมันก็ชอบกลจริง ไม่รู้จักรักเกียรติของตัวเอง”

“คิดดูซิ...ลูกเราเองเป็นฝ่ายตามเขาตลอดเลย ไซ้ไหมคะคุณ”

“นี่...เลยได้ไหม” ฝ่ายสามีไม่ยอมรับความจริง “โอ๊ยมันเป็นคนยังงั้นเอง ไม่รู้นิสัยมันหรือไง มันทำอะไรไม่ได้คิดได้นักว่าใครเขาจะคิดยังงั้นนักยังงั้นกับตัว มันอาจจะเห็นเจ้านั้นบ้างอุดมคติ มันก็เลยซนซมยินดี ก็บอกแล้วไงว่าของแปลก...ของแปลก”

นางเต๋ยมเลยต้องนั่ง...นั่งไปครู่หนึ่ง ก็บอกสามีว่า

“จริงๆนะ ฉันทันนี้ไม่หวนมันอีกแล้ว อยากให้ใครซักคนที่ดีๆมารักมาชอบมันจริงๆเถอะ ฉันทันนี้พานถวายเลย...จนก็ไม่ว่า ขอให้ได้แล้วกัน” (อ่านต่อฉบับหน้า)

สาวน้อยถึง (ต่อจากหน้า ๓๑)

เจ้าหญิงอินเต คาตาลินาและฮัวนา วันหนึ่งเจ้าชายทรงคิดจะไปเยี่ยมเยือนเจ้าหญิงทั้ง ๓ นั้น จึงตรัสสั่งลางว่า

“ไปเตรียมน้ำให้ข้าอาบหน่อย ลิงน้อย ข้าจะไปเยี่ยมเจ้าหญิงทั้ง ๓”

ลิงก็ทำตามคำสั่ง ทั้งยังไปจัดน้ำเตรียมไว้ให้อีกด้วย เมื่อเจ้าชายเตรียมจะเสด็จไป ลิงก็อยากจะตามเสด็จไปด้วย แต่ได้พยายามบั่นขั้นหลังมาถึงหัวค้งก็ขืนไม่ได้ จนเจ้าชายทรงทนมไม่ไหวเลยตอบหน้าเข้าให้ แล้วก็ควมม้าไป ลิงมาเรียถูกขับโดยแรงถึงกับล้มลง กรนลุกขึ้นได้ก็ถอยหลังถอยออก พลง

จ้องมองแหวนวิเศษที่ตนสวมอยู่ แล้วพูดว่า “แหวนจ๋า ขอเสื้อชุดหนึ่ง” ทันใดนั้น มาเรียก็มีเสื้อผ้านสวยงามสวมร่างอยู่ มาเรียขอต่อไปว่า “แหวนจ๋า ขอม้าตัวหนึ่งด้วย” พอพูดจบก็มีม้าพร้อมด้วยเครื่องพร้อมปรากฏขึ้นในทันใด มาเรียก็ขึ้นหลังม้าขี่ไปทางที่เจ้าชายชวนเสด็จไป ไม่ช้ามาเรียก็ควมไปทันเจ้าชาย เจ้าชายตรัสถามว่า

“มาจากไหนนะ สาวน้อย”

“จากอาณาจักร แคมป์ล”

มาเรียตอบ

คนทั้งสองไม่ได้พูดกันนานแล้วต่างคนต่างก็แยกกันไป เจ้าชายเสด็จตรงไปยังวังของเจ้าหญิงทั้งสาม ส่วนมาเรียนั้นกลับบ้าน ขณะที่เจ้าชายเสด็จต่อไปนั้น เจ้าชายไม่อาจลืมผู้หญิงที่พระองค์ทรงพบกลางทางได้ แม้เสด็จมาถึงวังเจ้าหญิงทั้ง ๓ แล้วก็ยังทรงนึกถึงอยู่ จึงประทับอยู่ไม่นานก็รีบเสด็จกลับเมื่อกลับถึงวัง เจ้าชายทรงพบลิงมาเรียกำลังคอยพระองค์อยู่ เจ้าชายตรัสว่า

“ลิงน้อย เจ้าอย่าทำอย่างเมื่อเช้านักนะ ข้าไม่ชอบ”

วันต่อมา เจ้าชายตรัสแก่ลิงมาเรียว่าจะเสด็จออกเดินทางไป แต่ไม่ได้ตรัสบอกว่า ความประสงค์ของพระองค์ก็เพื่อจะได้พบสาวน้อยแสนสวยที่พบกลางทางวันนั้นอีก ลิงมาเรียได้ช่วยพระองค์จัดแจงสิ่งต่างๆสำหรับการเดินทาง รวมทั้งม้าม้าด้วย และเมื่อถึงจะขอตามเสด็จไปด้วย ได้พยายามเข้าขงเจ้าชาย

พิโรธ เลยตะลึงมาเรียเต็มแรงแล้วก็ควมม้าไป

พอเจ้าชายเสด็จไปแล้ว มาเรียก็ถอยหลังถอยออก แล้วมองดูแหวนวิเศษ พลงขอว่า “แหวนจ๋า ขอเสื้อชุดหนึ่ง” ทันใดนั้นมาเรียก็เห็นตนเองมีเสื้อสวยอันเหมาะสมสำหรับเจ้าหญิงสวมใส่ มาเรียก็ขอต่อไปว่า “แหวนจ๋า ขอม้าตัวหนึ่ง” ม้าก็ปรากฏร่างขึ้นในทันใดนั้นเอง มาเรียก็ขึ้นม้าม้าควมไปจนไม่ช้าก็ทันเจ้าชายเจ้าชายตรัสถามว่า

“สาวน้อย นางเป็นคนเดียวกับที่ข้าพบเมื่อวานนี้ไซ้ไหม”

“ใช่” มาเรียรับคำแล้วก็ควมม้าจากไป ทำให้เจ้าชายทรงสนเท่ห์ยังขงเรื่องสาวน้อยที่พบนั้น จึงประทับทวงเจ้าหญิงทั้งสามไม่นาน แล้วก็รีบเสด็จกลับ

วันรุ่งขึ้น เจ้าชายก็เตรียมเสด็จไปยังวังเจ้าหญิงทั้งสามอีก และลิงมาเรียก็พยายามจะขอไปด้วยอย่างเคย ลิงเข้าขงเจ้าชายพิโรธถึงกับตบปากเข้าให้ที่หนึ่งแล้วก็ควมจับไปมาเรียจึงมองดูแหวนวิเศษของตนอย่างเคย พลงขอว่า “แหวนจ๋า ขอเสื้อชุดหนึ่ง” ทันใดก็มีเสื้อสวยสวมใส่อยู่ แล้วก็ขอม้า ดังพูดว่า “แหวนจ๋า ขอม้าตัวหนึ่ง” พอขาดคำมาก็ปรากฏร่างขึ้น มาเรียควมม้าไปไม่ช้าก็ทันเจ้าชายชวน เจ้าชายทรงอุทานว่า

“นางนั่นเองแหละ ข้าขอไปด้วยได้ไหม”

“ไม่ได้หรอก ถ้าทำอย่างนั้น พระราชาของข้าจะต้องพิโรธ”

.....

แล้วต่างก็แยกทางกันไป แต่
เจ้าชายฮวนมิได้เสด็จต่อไป เฝ้าแต่
ไกร่กรวยถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตัก
กันทั้งสามวัน แล้วก็เสด็จทางลัด
กลับวังทันที เมื่อเสด็จถึงวัง
เจ้าชายไม่ทรงพบถึงที่เลียง กลับพบ
หนังสือแทน ครั้นมาเรียงมาถึง จึงได้
ทูลความจริงให้ทรงทราบ แล้ว
เสริมว่า

“ข้าพระองค์ต้องกลับไปหา
ยายละ”

เจ้าชายฮวนก็เสด็จตามนางไป
จนถึงบ้านแม่เฒ่า และเล่าเรื่องที่
พระองค์กระทำแก่ลิงมาเรีย พร้อม
กันนั้นก็ทรงขอร้องให้กระทำทารุณ
แก่มาเรีย เจ้าชายฮวนกับมาเรียก็
ได้แต่งงานกัน และมาเรียก็เลิกสวม
หนังสือนับแต่นั้นมา ♥

๙ 35 ราชว. 14 4 ก.ค. 2528

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

สาวหนังลา

(นิทานยุโรป)

เรื่องนี้เป็นเรื่องทำนองเดียวกับสาวหนังลาที่เล่าไว้คราวที่แล้ว แต่เรื่องราวผิดแผกแตกต่างไปบ้าง ดังที่แอนดรูว์ ลังเลาไว้ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีพระราชองค์หนึ่ง ซึ่งไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินรักเป็นอย่างยิ่ง จนพระราชทรงคิดว่าพระองค์ทรงเป็นพระราชที่มีความสุขที่สุดในโลก นอกจากนั้นพระองค์ยังทรงมีทุกสิ่งทุกอย่างที่ทรงปรารถนา ในพระราชวังของพระองค์มีสิ่งแปลก ๆ อันหาได้ยากที่สุด ในอุทยานก็มีดอกไม้ที่สวยงามที่สุด ในคอกม้าก็มีม้าอันดีมีอาหารสัวยเป็นน่านม นยันทาโตเป็นสนาตาลอยนอยเป็นแถว ได้มีคนต่างถิ่นได้ยืมขบวน ต่างก็เดินทางมาไกลๆ มาชมสิ่งดังกล่าว แต่แล้วก็อดแปลกใจไม่ได้ที่เห็นว่าในคอกที่หรูหราที่สุดนั้นมีลาอยู่ตัวหนึ่ง มีหูใหญ่เป็นพิเศษและหูลงมา ถึงแม้จะเป็นลาทั้งมาแต่คนเหล่านี้ก็ไม่เห็นจะมีอะไรเด่นเป็นพิเศษ ในลาตัวนั้นจนถึงกับต้องดูแลกันเป็นอย่างดี แต่ไม่มีใครรู้ว่าเมื่อลาตัวนั้นหลับในตอนกลางคืนจะมีแท่งทอง

กลิ้งออกมาจากหูเป็นน้ำหนักถึง ๖๐ ปอนด์ทุกคืน เจ้าขุนมหาดเล็กก็จะมาเก็บเอาไปถวายพระราช พระราชจึงทรงมั่งคั่งมาเป็นเวลาหลายปี แต่แล้ววันหนึ่งพระราชซึ่งที่พระองค์ทรงรักใคร่โปรดปรานนักหาได้สนพระชนม์ แต่ก่อนสนพระชนม์ พระราชจึงได้ทรงขอให้พระราชทรงสัญญาว่า ถ้าหากจะมีพระราชโอรสองค์ใหม่ก็อย่าได้รับรื้อนขอให้ทรงรอจนกว่าจะได้พบผู้หญิงที่สวยกว่า และดีกว่าพระนาง

แต่แรกพระราชก็ยังไม่ทรงสนพระทัยเรื่องจะมีพระราชโอรสใหม่ แต่เมื่อบรรดาอำมาตย์ขอรับรองให้เสกสมรสใหม่อยู่เสมอ ก็เลยยอมคิดถึงเรื่องน เพียงแต่ขอให้เจ้าสาวสวยกว่าพระราชโอรสองค์เดิมก็แล้วกัน อำมาตย์ได้ส่งคนไปทั่วทุกหนทุกแห่งเพื่อให้ได้รูปของผู้หญิงที่สวยที่สุดของทุกบ้านทุกเมือง แต่ก็หาผู้หญิงใดสวยเท่าพระราชโอรสองค์ที่แล้วก็ไม่ได้เลย ในที่สุดอยู่มาวันหนึ่ง พระราชทอดพระเนตรเห็นพระธิดาบุญธรรมที่ทรงเลี้ยงมาตั้งแต่ยังเป็นเด็กทารก พระราชทรงเห็นว่า ถ้าจะมีผู้หญิงในโลกที่สวยงามกว่าก็กว่าพระราชโอรสแล้ว ก็เห็น

มีแต่ธิดาบุญธรรมตนเองแหละ พระองค์จึงตรัสบอกความปรารถนาของพระองค์แก่หญิงสาวทันที แต่หญิงสาวไม่ได้มีความปรารถนาจะเข้าพิธีสมรสกับพระองค์แม้แต่น้อย จึงได้ทูลขอเวลาถกเถียงก่อน ในคืนวันนั้นเมื่อทุกคนหลับหมดแล้ว หญิงสาวจึงได้นำรกลึกเข็มและตรงไปปริศานางฟ้าแม่ทูนหัว นางฟ้าพูดเมื่อเห็นหญิงสาวก้าวออกมาจากรถว่า

“นี่แล้วลูกจะต้องมาบอกแม่ เอาละถ้าลูกไม่ยอมแต่งงานก็จะบอกวิธีที่จะหลีกเลี่ยงให้ ลูกจงทูลขอพระราช ให้หาเสื้อผ้าเข้ากับสีท้องฟ้าได้สนิท ถ้าพระองค์หาให้ได้ ลูกก็เป็นอันปลอดภัย”

พระราชทรงยินดีเหลือล้นเมื่อได้รับคำตอบอย่างนี้ และได้โปรดให้คนไปเที่ยวหาช่างทอผ้าและช่างตัดเสื้อมาทำทั้งอาณาจักร และสั่งให้ช่างเหล่านั้นรับจัดการทอผ้าและเย็บเสื้อกระโปรงสีเดียวกับท้องฟ้าโดยไม่ชักช้าแม้แต่นะเดี้ยว มิฉะนั้นจะถูกตัดหัวทันที คนเหล่านั้นต่างตระหนกตกใจรีบทอผ้า ย้อมผ้า ตัดและเย็บเสร็จเรียบร้อยและนำมา

(อ่านต่อหน้า ๙๔)

“ไม่เป็นไรค่ะ ท่าน คิณทราบวี” เรื่องรองพูดอย่างอ่อนน้อม “ท่านคะ อาหารเย็น...”

“กินไม่ลงแล้วละจ๊ะ ไกรหิวก์ไปกินในครัวกันเองละละ เด็กๆ เนอะ หิวก์ไปกินกันเสียละ เออกับอิงคหว” คุณย่าพยักพืดกับหลานชายหลานสาวคู่เล็ก “แม่โอบก็ไปกินข้าวกับน้องซี เรื่องแม่เออมนะปล่อยเขาเสียละละ แกล้งย่าใจอ่อนตามใจเขาเสียเองละ เดียวสงสารน้องจนเสียอนาคต เกศตัวด้วย เออจะมาเกาะกันแจ้อยู่ได้ยังงี้”

เรื่องรองเข้าใจดูดีหน้าโอบเดือน เห็นโอบเดือนนาตาเต็มตา

“ค่ะ คุณย่า โอบจะไม่ใจอ่อนหรอกค่ะ”

“ดีแล้วละ”

เรื่องรองงุนงงเพราะไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ ต่อมาจึงได้รู้จากปากอิงฟ้า

“โธ่เอ๊ย น่าเป็นห่วงพอกๆ กับคุณแอบแหละ มันกะทันหันไปเรื่องอย่างนี้ต้องค่อยเป็นค่อยไป”

“ทำไมถึงว่าน่าเป็นห่วง กะแก่แยกกันอยู่เท่านั้น” อิงฟ้าเป็นฝ่ายงง

“ฝ่าฝืนบางกุนะผูกพันกันมากค่ะ ขนาดคนนึงบ๊วย อีกคนอยู่ห่างกันข้ามทวีปยังบ๊วยด้วยเลยละ”

“แปลกดี” อิงฟ้าส่ายหน้าไม่เชื่อถือนัก

“จริงๆ นะคะ เขาเหมือนมีวิญญาณดวงเดียวกัน อาจาจะพูดเกินจริงไปหน่อย แต่หมายความว่าเขผูกพันกันยิ่งกว่าสามภรรยา ยิ่งกว่าแม่ลูกอีกค่ะ”

เรื่องรองเข้าใจดีว่าเป็นเรื่องของจิตใจ แต่หล่อนอธิบายให้แจ่มแจ้งไม่ได้ รู้แต่ว่าอาการแบบนี้ของเออมนาน่าเป็นห่วงทีเดียว

(อ่านต่อฉบับหน้า)

สาวหนังตา (ต่อจากหน้า ๓๗)

ถวายพระราชาภายใน ๒ วัน เสือกระโปรงนั้นราวกับคัดออกมาจากแผ่นฟ้าทีเดียว เห็นเช่นนั้นหญิงสาวตกใจราวกับถูกสายฟ้าฟาด ไม่รู้จะทำประการใด ดังนั้นพอดตกกลางคืนจึงต้องขับรถเทียมเกะไปหานางฟ้า แม่ทูนหัวอีก นางฟ้ากล่าวว่า พระราชาทรงสามารถเกินคาด กราวนให้ทูลพระองค์ว่าต้องการเสือกระโปรงสีแสงจันทร์ และด้วยคำสั่งของพระราชา เสือกระโปรงแสนสวยนั้นก็ดำเร่ลงภายใน ๒๔ ชั่วโมง เห็นแล้วหญิงสาวอดชมความงามของเสือชนิดนี้ไม่ได้ แต่แล้วก็ต้องร้องไห้เพราะเกรงว่าจะต้องเข้าพิธีเสกสมรสกับพระราชา หญิงสาวร้องไห้จนนางฟ้าแม่ทูนหัวได้ยื่นเข้าจึงมาช่วย กราวนางฟ้าได้แนะนำให้ทูลขอเสือแสงตะวัน พระราชาก็ไม่รู้สึกลำบาก ทั้งยังได้ให้ช่างประดับตกแต่งเสื้อด้วยทับทิมกับเพชรอย่างงามที่สุด ซึ่งเป็นประภายจนทำให้ตาพราพราวมองดูไม่ได้ถ้าไม่ใช่กระจกรมกวัน เมื่อหญิงสาววิดาบุญธรรมของพระราชาแลเห็นเช่นนั้น ก็เลยทูลขอตัวว่า นัชนัศาตัสแสงเพชรไม่ได้ ขอลากลับไปห้อง และได้พบนางฟ้ารอคอยอยู่แล้วด้วยความรู้สึกขบอาย ขายหน้า ที่แนะนำให้ทูลขอพระราชาถึงตามอย่าง และพระราชาก็ทรงหาให้ได้ทั้งสิน

“เหลืออยู่อย่างเดียวที่ถูกระงับ” นางฟ้าแนะนำ “ก็คือขอหนังตาตัวที่ให้ทองทกวันจนกระทั่งพระราชาทรงมั่งคั่ง เชื่อว่าอย่างไรเสียพระราชาก็ไม่ให้”

แต่ผิดคาดถึงแม้พระราชาจะทรงตกตะลึงและโศกเศร้าที่จะต้องเสียด่านม่านนั้นไป แต่ก็ไม่ได้ลังเลพระทัยแม้แต่น้อย ไม่ช้าหนังตาดวงนั้นก็ได้มาวางอยู่แทบเท้าหญิงสาว เป็นอันไม่มีทางหนีพ้นไปได้ หญิงสาวลึกลับร้องไห้ดังทั้งผมนตนเอง ทันใดนั้นนางฟ้าก็ปรากฏร่างขึ้น และนางฟ้าได้แนะนำหญิงสาวให้เอาหนังตานี้คลุมตัว แล้วให้หนีออกจากวังไปให้ไกลที่สุดที่จะไกลได้ นางฟ้าแม่ทูนหัวจะดูแลพิทักษ์รักษาให้เอง ส่วนเสื้อผ้าและเพชรพลอยจะตามไปทางใต้ดิน และเมื่อใดต้องการก็ให้กระทัพนดิน แล้วก็จะได้ทรัพย์สิ่งของนั้นในทันที “รีบไปเถอะ ไม่มีเวลาแล้ว” นางฟ้าเร่งหญิงสาวให้รีบหนีไป

ดังนั้นหญิงสาวจึงรีบเอาหนังตามาคลุมตัว แล้วก็หนีออกจากวังไปโดยไม่มีใครแลเห็นเลย เมื่อพระราชาทรงทราบ ก็โปรดให้ค้นหาทั่วทุกแห่งหน แต่นางฟ้าได้ช่วยเอาเสื้อวิเศษคลุมร่างหญิงสาวไว้ ทำให้เธอไม่เห็นตัว คนเหล่านั้นจึงหาไม่พบ

หญิงสาวเดินทางไปตามทางอันไกลแสนไกล เมื่อพบคนที่ต้องการจ้างให้ทำงาน หญิงสาวก็จะรับทำงานให้ และถึงแม้คนเหล่านั้นจะอยู่กระต้อม แต่ก็มิได้ใจเมตตาให้อาหารนางกิน แต่ด้วยเหตุที่หนังตานี้สกปรก นางรีบร้อนหนีมาไม่มีเวลาได้ชำระล้างเสียก่อน จึงไม่มีใครยอมให้เข้าบ้าน หญิงสาวจึงต้องเดินต่อไปอย่างเหน็ดเหนื่อยและท้อใจในโชคชะตาของตน วันหนึ่งขณะที่ผ่านประตูฟาร์มแห่งหนึ่งนอกกำแพงเมืองใหญ่แห่งหนึ่ง หญิงสาวได้ยินเสียงคนเรียกคน เมื่อหัน

ไปก็แต่เห็นเมียเจ้าของฟาร์มยืนอยู่ท่ามกลางฝูงไก่ก๊วง ทำบุญใบ้ให้นางเข้ามาข้างใน หญิงนั้นพูดว่า

“ข้าต้องการคนล้างถ้วยล้างชามกับเลี้ยงไก่ก๊วง แล้วก็ล้างคอกหมูดูแลฟาร์มอันสกปรกของนางแล้ว เชื่อว่าคงไม่รังเกียจที่จะทำงานนี้”

หญิงสาวรับรับด้วยความดีใจ และเริ่มทำในครวัก่อน บรรดาคนใช้ในฟาร์มแลเห็นเข้า ต่างพากันล้อเลียนนางกับหญิงสาวที่นางสวมอยู่ แต่เมื่ออยู่ต่อไปๆ ต่างก็เห็นจนชินก็เลยเลิกล้อ หญิงสาวทำงานอย่างขยันขันแข็งทั้งยังทำอย่างดีด้วย จนกระทั่งนายสาวชอบมาก หญิงสาวรู้จักวิธีเลี้ยงแกะและไก่ก๊วงอย่างฉลาดรอบคอบ ทั่วๆ ที่ไม่เคยทำมาก่อนเลยในชีวิต

วันหนึ่งขณะที่หญิงสาวนั่งอยู่ริมลำธาร ทันใดนั้นก็เหลือบเห็นตัวเองในน้ำ นางเห็นผมกับหน้าบางส่วนซ่อนอยู่ใต้หัวปลาเหมือนสวมหมวก ทั้งยังมีหญิงสาวอันสกปรกคลุมตัวอยู่ นับเป็นครั้งแรกที่นางแลเห็นตัวเองอย่าง ที่คนอื่นเห็นเห็นแล้วก็อึดอัดอึดอัดใจไม่ได้ หญิงสาวจึงถอดหมวกออกแล้วโดดลงไปในน้ำ ดำผุดดำว่าย ขำระล้างร่างกายจนขาวผ่องราวกับงาช้าง ครั้นเมื่อถึงเวลากลับไปที่ฟาร์ม หญิงสาวจำต้องคลุมตัวด้วยหมวก ซึ่งตอนนั้นดูเหมือนจะสกปรกยิ่งกว่าเก่า แต่หญิงสาวพยายามทำใจให้สบายโดยคิดว่า รุ่งขึ้นเช้าที่เป็นวันหยุดงาน จะลืมเสียสัก ๒-๓ ชั่วโมงว่าตนเป็นคนงานอยู่ในฟาร์ม และจะได้กลับเป็นเจ้าหญิงดังเดิม

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น หญิงสาวก็กระโดดพนดินตามทางฟาร์มออกมา

ทันใดนั้นเสื้อสวยสี่เหมือนทองพาก็ได้มาวางอยู่บนเตียงเล็กๆ ของนางแล้ว ห้องนั้นก็ช่างเล็กจนกระทั่งไม่มีที่พอจะกางเสื้อออกได้เต็มที่ แต่นางก็ได้แขวนไว้อย่างเรียบร้อย ในขณะที่หัวผมอันสวยงามแล้วกสูงทำเป็นจุกไว้กลางกระหม่อมอย่างที่เคยทำอยู่เสมอมา เมื่อเป็นที่พอใจแล้ว ก็รีบสวมเสื้อแสงตะวันโดยมิได้รอช้า

ฟาร์มที่หญิงสาวทำงานอยู่นั้นบังเอิญเป็นฟาร์มของพระราชใน วันหยุดวันนั้นขณะที่สาวหนึ่งลาดังที่คนงานที่นั่นเรียกกัน ได้ปิดประตูห้องและจัดการแต่งตัวสวมเสื้อแสงตะวัน โอธของพระราชได้เสด็จเข้ามาในฟาร์ม เพื่อจะขอพักสักเล็กน้อยหลังจากล่าสัตว์มาแล้ว นมกับอาหารได้ตั้งถวายพระองค์อยู่ในสวน เมื่อเจ้าชายทรงพักผ่อนสบายแล้ว ก็เสด็จเดินชมบ้านซึ่งมีชื่อเสียงไปทั่วอาณาจักรว่าสวยงามและอยู่ได้ยั่งยืนนาน เจ้าชายทรงเปิดประตูห้องแล้วห้องเก่า เพื่อชมความงามของห้องเก่าโบราณเหล่านั้น แต่มีอยู่ห้องหนึ่งพระองค์ทรงบิดลูกบิด แต่ประตูไม่เปิดจึงทรงก้มลงดูที่รากฐานแล้วมีอะไรอยู่ภายใน และเจ้าชายถึงกับตะลึงท้อพระเนตรเห็นหญิงสาวสวยคนหนึ่งสวมเสื้อที่แวววาวจนพระองค์ก็แทบจะมองดูไม่ได้ เมื่อทรงหันพระพักตร์พ้นจากประตูห้องใหญ่จนถึงกับคิดว่าไปกว่าเดิมที่เดียว พระองค์จึงเสด็จไปที่ครัวและตรัสถามว่ามีใครนอนในห้องที่อยู่สุดทางเดิน คนในครัวทูลว่าเป็นคนเก็บเครื่องครัวที่ใครๆ พากันขบขันและเรียกว่าสาวหนึ่งลาดำยิ

เช่นนั้นเจ้าชายรู้สึกว่าจะต้องมีเรื่องลึกลับแปลกประหลาดอะไรสักอย่างเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่จะถามอะไรต่อไปก็ไม่ได้เรื่องกว่านี้ เจ้าชายจึงต้องเสด็จกลับวัง ทรงเห็นติดตามภาพที่เห็นจากรูกูญแจ ตลอดคืนวันนั้นเจ้าชายจึงมิได้บรรทมหลับสนิท ได้แต่พลิกอังก์ไปมา เมื่อคืนบรรทมในตอนเช้าจึงทรงมีใช้พระราชินีทรงร้อนพระทัยยิ่งนัก บรรดาหมอหลวงต่างก็งงันที่เจ้าชายประชวรโดยกะทันหัน เมื่อรักษาตามธรรมดาอาการของเจ้าชายก็ไม่ดีขึ้น จึงทูลพระราชินีว่าคงจะมีเรื่องเสียพระทัยอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นแน่ พระราชินีก็ทรงเฝ้าถามถึงสาเหตุและตรัสว่าจะทรงทำทุกอย่างที่จะทำให้เจ้าชายทรงหายเป็นปกติ ถ้าเจ้าชายสนพระชนม์ พระนางจะต้องสนพระชนม์ตามไปด้วย เจ้าชายจึงตรัสว่า

“ถ้าเช่นนั้นลูกใครจะทูลว่าสิ่งที่จะรักษาอาการของลูกได้มีอยู่สิ่งเดียว ก็ขอชมเด็กที่ทำความดีของสาวหนึ่งลา”

“โอ๊ะ ใครกันนะลูก สาวหนึ่งลานั้นนะ” พระราชินีตรัสถามด้วยความสงสัย ทรงสำคัญว่าเจ้าชายจะเสียสติไปแล้ว แต่มหาดเล็กก็ตามเสด็จไปที่ฟาร์มนั้นด้วย ได้ทูลว่า “เป็นคนเลี้ยงแกะกับไก่ก๊วงในฟาร์มของพระองค์พะยะค่ะ เป็นผู้หญิงผิวดำเป็นมันเข้ม” พระราชินีทรงทราบแล้วก็โปรดให้มหาดเล็กไปจัดการตามนั้น

ฝ่ายสาวหนึ่งลาจะได้แลเห็นองค์เจ้าชายหรือเคยได้ยินคนพูดถึงอย่างไรก็ตาม เมื่อได้รับคำสั่งจากพระราชินี ก็เปลี่ยนหมวกออก

ชำระล้างร่างกายแล้วสวมกระโปรง กับเสื้อเป็นเงินขาว นางไปเอาครีม อย่างมันที่สุด แบ่งอย่างละเอียดยที่สุด และไข่มุขที่สดในฟาร์ม แล้วมาปิด ประคองหน้าขม ขณะที่หญิงสาว ผสมส่วนอยู่นั้นแหวนที่แอบสวมอยู่ หล่นลงไปใ้ในถัง โดยตัวเองจะ ไม่เห็น หรือบางทีจะเห็นก็ไม่ทราบ เมื่อตจนเขากันแล้ว ก็นำเชือกจน เหลืองได้ตัดแล้ว ก็เปลี่ยนเสื้อเอา หนังสือลามกเล่มตัวดังเดิม เมื่อส่ง ขนมห้ามหัดเล็กแล้วหญิงสาวก็ได้ ถวายข้าวเจ้าชาย แต่หัดเล็กกลับ สะบัดหน้าไปเสียทางหนึ่ง ไม่ยอม ตอบด้วยซ้ำไป

มหาดเล็กควมมาอย่างรวดเร็ว รวบรวมพล และพลองวัง ก็รีบ เปิดฝาดเงิน นำขนมหไปถวาย เจ้าชาย เจ้าชายเสวยขนมเก๋กนั้น โดยเร็ว จนหมอเกรงว่าจะทรงสลัก และที่จริงก็เกือบ จะสลักจริงๆ เพราะทรงกดถูกแหวน ซึ่งพระองค์ ทรงคายออกมาโดยไม่มีผู้ใดแลเห็น จนกระทั่งเจ้าชายได้ทรงอยู่ตามลำพัง จึงดึงแหวนออกมาจากใต้หมอน แล้วก็จับเสียดึงพันครั้งเห็นจะได้ ต่อจากนั้นก็ทรงปรารภว่าจะได้พบ เจ้าของแหวน แต่ก็ไม่กล้าสารภาพ ว่าพระองค์ทรงแอบดูที่กรุญแจห้อง ของสาวหนังสือ เกรงคนจะหัวเราะ เยาะ ความก๊วลงนั้นทำให้อาการ ของเจ้าชายที่ทะเลาะกันน้อย เมื่อ ตอนเสวยขนมเก๋ก กลับทรุดลงไป อีก หมอหลวงจึงทูลพระราชินีว่า เจ้าชายเห็นจะประชวรเป็นโรครัก แน่ เมื่อพระราชินีทรงเฝ้าถามว่า ทรงรักใคร ทั้งตรัสว่าจะจัดการให้ ทงสน ไม่ว่าหญิงนั้นจะเป็นใคร แม่ จะเป็นทาสทาด้อยที่สุดก็ตาม เจ้า ชายได้ทรงฟังเช่นนั้นถึงกับก่นแสง

ออกมาด้วยความคันคั้นพระทัย พลาจดังแหวนมรกตงามที่สุด ออกมาจากใต้หมอน แล้วทูลว่า

“ลูกรักหญิงเจ้าของแหวนนี้ ซึ่งเชื่อแน่ว่าไม่ใช่ผู้หญิงชาวไร่ชาว นาแน่นอน เพราะนั่นจะสวมแหวน นี้ได้ต้องไม่หาค้นทำงานหนัก ฉะนั้นลูกจะไม่แต่งงานกับคนอื่น เลย นอกจากหญิงเจ้าของแหวนนี้ ไม่ว่าจะมีสภาพเป็นอย่างไรก็ตาม”

พระราชและพระราชินีทรง พิจารณาแหวนวงน้อยนั้นอย่างถ้วน แล้วก็ทรงเห็นด้วยกับเจ้าชายว่า เจ้า ของแหวนเห็นจะไม่ใช่มผู้หญิงชาวไร่ ชาวนาแน่ ดังนั้นจึงโปรดให้คนไป บั้วร้องทั่วเมืองให้ผู้หญิงทุกคนใน เมืองมายังพระราชวัง เพื่อให้มาลอง สวมแหวน แหวนพอดีกับนิ้วผู้ใด ผู้นั้นจะได้เสกสมรสกับพระโอรส และจะได้เป็นพระราชินีในวันหนึ่ง ข้างหน้า บรรดาสตรีสูงศักดิ์ทั้ง เจ้าหญิงทั้งหลายกับธิดาของคหบดี ทุกคนได้พากันมาลอง แต่ก็หาได้มี ผู้ใดสวมแหวนนั้นเข้าไม่ ซึ่งเป็นที่ ยินดีแก่เจ้าชายเป็นอย่างยิ่ง ความ คั้นคั้นทำให้อาการไข้ก็หายทุเลาลง รวดเร็ว ในที่สุดเมื่อพวกสูงศักดิ์ สิ้นหวังไปแล้วก็ถึงหญิงทำงานตาม ร้าน หญิงรับใช้ แต่ก็ไม่มีใครสวม เข้า เจ้าชายจึงตรัสว่า

“เรียกพวกหญิงเลี้ยงแกะกับเก็บ เกรงครว้มา” แต่เมื่อเห็นแว่นแดงๆ เพราะหญิงเหล่านั้นพยายามคั้นแหวน เข้าไป ก็ได้ทำให้ทุกคนพอใจ เมื่อ สมุหราชมนเฑียรทูลว่าไม่มีผู้หญิง เหลือแล้วสักคน เจ้าชายก็ตรัสว่า

“สาวหนังสือที่ทำงานเก๋กให้ ข้ากินนั้นอย่างไรเล่า”

บรรดาข้าราชการสำนักพากัน หัวเราะ และทูลว่า พวกคนไม่กล้า

พาสาวเนื้อตัวสกปรกเข้ามาภายใน วัง แต่พระราชโอรสให้ไปตามตัว มา เพราะตรัสไว้แล้วว่า ให้มาลอง สวมทุกคน ไม่ว่าจะเป็นชั้นสูงหรือ ชั้นต่ำ เมื่อหญิงสาวได้ยินเสียงแตร บั้วร้อง ก็รู้ได้ทันทีว่า แหวนนั้นคือ แหวนของตนเอง ขณะนั้นนาง เองก็เป็นทุกข์ว่าจะมีคนสวมแหวน นั้นได้ ในเมื่อตนเองก็ออกนักรัก เจ้าชายขมมาแล้ว

ดังนั้นเมื่อมหาดเล็กมาตามตัว หญิงสาวจึงตื่นตื่นยินดี ได้ตกแต่ง ร่างกาย อย่างงดงาม สวมเสื้อ แสงจันทร์ที่ตรงกระโปรงมีมรกต ประดับอยู่ทั่ว แต่เมื่อมีผู้มาเรียกก็ได้ รับเอาหนังสือลามกเล่มร่าง อย่างเคย เมื่อมาปรากฏร่างต่อหน้าคนทั้งปวง เจ้าชายถึงกับพระทัยห่อเหี่ยว ตรัส ถวายหญิงสาวพลาจหันพระพักตร์ไป เสียทางหนึ่ง ว่า “นางไข่มุขที่อยู่ ในห้องตรงมุมสุดของบ้านในฟาร์ม นั้น” หญิงสาวรับคำ เจ้าชายจึงตรัส ว่า “ข่มมามาซิ” พระองค์รู้สึก ว่า ถึงจะอย่างไรก็ตาม พระองค์ต้อง รักษาคำพูด แต่แล้วทุกคนถึงกับ ตะลึงงัน เมื่อเห็นมอทย่นออกมาจาก หนังสือสกปรกนั้นเป็นมือน้อยๆขาว แบบบางที่แหวนสวมลงไปได้อย่าง ง่ายดาย ทันใดนั้นหนังสือก็หล่นลง กับพื้น เผยให้เห็นความงามซึ่ง เจ้าชายถึงกับทรงกดเกล้าลงตรงหน้า หญิงสาวที่เป็นเจ้าหญิงธิดาเลี้ยงของ พระราชาได้รับการต้อนรับอย่างน่า คั้นคั้นยินดีจนตัวเองไม่ทราบจะหา ถ้อยคำใดมากล่าวได้ถูก แค้นนางฟ้า แม่ทูนหัวก็ได้ปรากฏร่างมาอธิบาย เรื่องราวให้คนทั้งหลายฟัง และ พระราชาก็ได้โปรดให้จัดพิธีเสก สมรสอย่างหรูหราหมโหฬารทันที ♥

น้าอายุวัฒนะ (ต่อจากหน้า ๓๕)

อายุวัฒนะก็จดจำเอาไว้ ครั้นเมื่อพอเผ้าก้อยคลายความเศร้าโศกลงบ้างแล้ว ลูกทั้งสามก็ขอให้เล่าเรื่องน้าให้ฟัง พอเผ้าเล่าว่า

“มีดาบสคนหนึ่งอยู่ในถ้ำแห่งหนึ่ง แลพบเขาหิมาลัยนั้น ดาบสน้าอายุวัฒนะ ไม่รู้จักตาย เพราะได้คัมภีร์น้าอายุวัฒนะ ดาบสอาจจะบอกทางไปยังสระน้ำในภูเขาที่มน้าอายุวัฒนะใสแจ้ว รอบๆสระนั้นมีต้นไม้ทองที่มีดอกและลูกเป็นทอง และบนต้นไม้ทองนี้ มีนกทองส่งเสียงร้องอย่างไพเราะที่สุดเท่าที่จะได้ยินในพื้นพิภพนี้ แต่การจะไปยังสถานนั้น ย่อมต้องฝ่าอันตรายนานาประการ”

ต่อมาอีก ๒ ปี พอเผ้าก็ถึงแก่กรรม ลูกหญิงชายทั้งสามจึงได้ปรึกษากันเรื่องน้าอายุวัฒนะ และตกลงกันว่า จะผลัดกันไปค้นหาที่ละคน พี่ชายจะเป็นผู้ไปก่อน และน้องสาวได้เตรียมเสบียงพอจะอยู่ได้ราวเดือนหนึ่ง พร้อมทั้งอาวุธที่จำเป็น ชายหนุ่มมุ่งหน้าไปยังถ้ำดาบสนั้นก่อน เมื่อเดินทางอย่างมัวเมาเป็นเวลา ๗ วัน ก็ได้มาถึงที่หมาย และได้พบดาบสผู้เป็นอมตะ ดาบสออกจะประหลาดใจที่ได้พบมนุษย์มาจนถึงที่พักของตน อันอยู่โดดเดี่ยวห่างไกล ดาบสถามว่า

“หลานเอ๊ย มาจากไหนนะ แล้วจะไปไหนเล่า”

ชายหนุ่มได้ตอบว่าจะมาหาน้าอายุวัฒนะ และที่ตนมุ่งมาหาดาบส เพราะบิดาบอกไว้ว่าดาบสอาจบอกทางไปได้ ดาบสตอบว่า

“จริงอยู่ละ ที่ตาอาจจะบอกทางให้ได้ แต่ตาก็สงสัยนะว่าตาเองนั้นหรือจะยอมปล่อยให้คนหนุ่มๆ อย่างหลานไปซังที่ที่เต็มไปด้วยอันตรายอย่างนั้น อันตรายจากสัตว์ป่าก็ร้ายพออยู่แล้ว แต่อันตรายจากพวกภราทษัตริย์ที่อำนาจจะจำแลงแปลงกายได้ต่างๆ นานา หลานคงไม่อาจเอาชนะมันได้หรอก จะหาสิ่งหายากนั้นได้สำเร็จต้องเป็นคนมีความชำนาญชำนาญอย่างคนแก่ แต่ร่างกายแข็งแรงอย่างคนหนุ่ม หยดคิดเสียเถอะ อย่าไปเลย หลาน”

แต่ชายหนุ่มก็ยังยืนยันกับดาบสว่า ตนเองไม่กลัวอะไร ขอให้บอกทางให้ได้ ถึงแม้ดาบสจะบอกว่าอันตรายนั้นหาใช่สิ่งน่าเกลียดน่ากลัวเสมอไปไม่ อาจจะเป็นสิ่งสวยงามน่ารักก็เป็นได้ ถ้าไม่กลัวความกลัวและความรู้สึกของตนเองให้ได้ละก็ เป็นไม่วันรอดชีวิตมาได้เลย แต่ชายหนุ่มก็ยังรบเร้าเข้าหาดาบส จนกระทั่งดาบสต้องยอมบอกทางให้ ดาบสบอกว่า

“ออกจากที่ตรงไปทางเหนือ เดินตรงตัวไปเลยโดยไม่ต้องเลี้ยวหรือแหวะเวียนที่ใด พอถึงวันที่ ๗ ก็จะถึงยอดเขาสูงที่มีรูปเหมือนถ้วย ตรงกลางถ้วยนั้นแหละจะมีสระน้ำเล็กๆที่มน้าอายุวัฒนะใสแจ้ว นานไม่ว่าผู้ใดได้ดื่มจะมีอายุยืนยาว แม้เวลาจะล่วงไปก็อายุก็ยังมีลักษณะอย่างเดียวกับเมื่อตอนดื่มมน้าอายุวัฒนะนั้น รอบๆสระมีต้นไม้ทองที่มีดอกสวยที่สุดเป็นทอง ทั้งผลก็ยังเป็นทอง และในหมู่ผลไม้เหล่านั้นมีนกทองร้องเพลงอย่างไพเราะที่สุดทั้งต้นไม้ทองกับนกทองต่างไม่รู้จักตาย เพราะได้น้าอายุวัฒนะ เมื่อตา

ไม่อาจขับขี้หลานได้ก็ ไปเถอะ รมีดะวังตัวให้มากที่สุดก็แล้วกัน”

ชายหนุ่มขอบอกดาบสแล้วออกเดินทางไป เดินทางมาได้ ๔ วัน ชายหนุ่มอดแปลกใจไม่ได้ ที่ได้มาพบหญิงสาวที่สวยที่สุดเข้าคนหนึ่ง ซึ่งได้ถามตนว่า “จะไปไหน” ชายหนุ่มก็เล่าให้ฟังโดยตรงว่ากำลังจะไปหาน้าอายุวัฒนะ หญิงสาวก็บอกว่า “อีกไม่ไกลหรอก เดินไปเพียง ๒ วัน และค้างเพียง ๒ คืนก็จะถึง แต่ตอนนั้นท่านดูเห็นดเห็นขอยอดโรย เพราะเดินทางมาไกล เชิญมาพักค้างคืนในหมู่บ้านของเราก่อนเถอะ”

ชายหนุ่มคิดใจความอ่อนหวาน และโอบอ้อมอารีของหญิงสาวสวย จึงตอบว่า “ถ้าหมู่บ้านนั้นไม่ได้อยู่นอกเส้นทาง ก็ยินดีจะไป” หญิงสาวก็ตอบว่า “หมู่บ้านของเราอยู่ใกล้ๆนั้นเอง อยู่อ้อมไปอีกด้านหนึ่งของป่าละเมาะนี้เอง” พูดแล้วก็นำทางไป เมื่อถึงบ้านก็ดูแลอย่างดีหาอาหารและจัดที่นอนให้ ชายหนุ่มรู้สึกว่าเขาโชคดีที่สุดที่ได้มาพบหญิงสาวสวยทั้งยังใจดีในป่าลึกอย่างนั้น ครั้นเมื่อชายหนุ่มกินอาหารเสร็จและนอนเหยียดยาวลงบนเตียงอันผาสุกนั้นแล้ว ไม่ช้าก็หลับสนิท ตื่นขึ้นและหญิงสาวสวยก็ได้กลายร่างเป็นนางรากลสซึ่งได้ไปเชื้อเชิญรากลสอื่นๆมากินร่างชายหนุ่มอย่างเอร็ดอร่อย

ฝ่ายน้องสาวทั้งสองที่เฝ้าบ้านคอยการกลับของพี่ชาย ก็ได้แต่คอยหาญ เวลาเดือนหนึ่งได้ล่วงไปแล้วตั้งหลายวัน หญิงสาวทั้งสองคอยจนอ่อนใจ ในที่สุดน้องสาวคนหนึ่งก็บอกว่าตนจะไปตามพี่ชายและจะไปหาน้าอายุวัฒนะมา ถ้าหาก

คนมิได้กลับมาตามที่กำหนดไว้เดือนหนึ่ง ก็ขอให้น้องสาวอีกคนหนึ่งไปตามด้วย หญิงสาวได้มาถึงธาคาสและได้ขอให้ธาคาสพาทางให้ธาคาสก็ได้บอกว่า เมื่อไม่นานมานี้ได้มีชายหนุ่มมาถามหนทาง ธาคาสเองก็พยายามขยับขังไว้ไม่ให้ไป แต่ชายนั้นก็ได้เชื่อฟัง บัดนี้ไม่ปรากฏว่ากลับมาอีกเลยคิดว่าคงจะเป็นอันตรายเสียกลางทางแน่แล้ว ดังนั้นจึงไม่อยากให้หญิงสาวซึ่งเป็นผู้หญิงเดินทางไป หญิงสาวก็อ่อนน้อมถามและบอกว่าชายหนุ่มคนนั้นคือพี่ชายของตน ตนจะต้องไปติดตามให้รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นแก่พี่ชายของตน แต่ท้ายที่สุดหญิงสาวก็ได้ไปประสบเคราะห์กรรมเช่นเดียวกับพี่ชายของตน

น้องสาวคนที่เหลือเมื่อคอยอยู่ราวเดือนหนึ่งไม่เห็นพี่ชายที่สาวกลับมาก็เลยต้องเดินทางไปเอง เมื่อไปถึงธาคาส และธาคาสก็ได้ขยับขังไว้เช่นเดียวกัน หญิงสาวบอกว่าตนเองเป็นน้องสาวคนที่สอง จำเป็นต้องไปตามหา และนำอายุวัฒนะก็เป็นสิ่งสำคัญที่ควรจะได้ เพราะฉะนั้นขอให้บอกหนทางให้ ธาคาสก็แนะนำหนทางให้พร้อมทั้งตักเตือนให้เดินตรงไปอย่าได้แวะเวียนที่ใด หญิงสาวก็รับปากว่าจะทำตาม ครั้นเมื่อมาตามทางได้มาพบหญิงสาวชวนไปหมู่บ้านของตน หญิงสาวจำคำธาคาสได้ว่า ให้ไปตรงไป ไม่เลี้ยว ไม่อ้อมให้ออกนอกเส้นทาง เมื่อจะต้องไปยังหมู่บ้านที่อ้อมบ้างละเมาะไป หญิงสาวจึงไม่ยอมไป คงเดินมุ่งหน้าตรงไปเรื่อย ๆ หญิงสาวหรือรากษสที่มาชวนทำอะไรไม่ได้ เมื่ออยู่นอกหมู่บ้านของตนจึงได้แต่จ้องมอง

เขือที่รอคนที่งอมมือไปได้อย่างวิหโย

ในที่สุดหญิงสาวได้มาถึงขอเธอรูปถ้วย และได้มาถึงสระน้ำที่แม่น้ำอายุวัฒนะล้อมรอบด้วยต้นไม้ทงมีดอกกับผลเป็นทองและมีนกทองร้องเพลงไพเราะ เป็นภาพอันสวยงามอย่างเหลือจะพรรณนาได้ หญิงสาวก็ลงไปในน้ำในสระนั้นจนเต็มอ้อม และเอาบรรจุกระบอกไม้ไผ่กลับมา แล้วก็เก็บดอกไม้กับผลไม้ทองตลอดจนต้นไม้ทองใส่ตะกร้ามาด้วย ทั้งยังได้ล่อนกทองสองสามตัวใส่ตะกร้ามา เอาดอกไม้กลุมไว้ แล้วก็มิได้อพยยอยู่ที่สระนานนัก หญิงสาวรีบเดินทางกลับมายังธาคาส ตลอดทางที่เดินมา หญิงสาวได้เล่าหาเหตุพี่ชายที่สาวอย่างถวิลว แต่ก็มีได้พบ หญิงสาวสรุปว่าคงสิ้นชีวิตไปแล้ว ดังนั้นเมื่อกลับมาถึงธาคาส หญิงสาวจึงขอพักอยู่กับธาคาส เพราะพี่ชายที่สาวสิ้นชีวิตไปหมดแล้ว ตนไม่รู้จะไปอยู่กับใคร ธาคาสก็อนุญาตด้วยความยินดี เพราะธาคาสเองก็ต้องการให้มีคนดูแลรักษาของตน หญิงสาวได้ปลุกต้นไม้ทองรอบๆ ถ้วยแล้วเดินนกทองไว้ ส่วนกระบอกไม้ไผ่ใส่น้ำอายุวัฒนะก็เก็บจ้ะไว้อย่างดีภายในถ้ำ

คนทั้งสองอยู่ด้วยกันในฐานะคาบกับหลานที่ถ้ำนั้น จนกระทั่งพระราชพระราชบิดาของหญิงสาวประจวบ พระราชทวงกลัวตาย จึงได้โปรดให้อำมาตย์ข้าราชการนำตลอดจนทหารรักษาพระองค์ไปเที่ยวหาอายุวัฒนะ ซึ่งพระองค์ทรงเชื่อนั่นว่า จะต้องมียูอยู่ที่ไหนสักแห่งหนึ่ง ผู้ใดก็ตามหาอายุวัฒนะพระองค์ได้ พระองค์ก็จะทรงแบ่งอาณาจักรให้

ปกครองครึ่งหนึ่ง ดังนั้นคนเหล่านั้นจึงแยกย้ายกันไปหาตามที่ต่างๆ ส่วนอัครมหาเสนาบดีของพระองค์เชื่อว่าอย่างไรเสีย ยายอายุวัฒนะคงต้องมีอยู่แถบภูเขาหิมาลัย ตนเองจำได้เลือนๆ รางๆ ว่าเคยได้ยินเรื่องนี้แต่ครั้งยังเป็นหนุ่ม ถึงแม้ที่ดังกล่าวนั้นจะอยู่ห่างไกล แต่คงต้องมีธาคาสหรือฤษัอยู่แถบเชิงเขาหิมาลัยเป็นแน่ เพราะฉะนั้นจึงมุ่งตรงไปยังเชิงเขาหิมาลัย แล้วค่อยๆ หาทางไปถึงถ้ำของธาคาสกับหญิงสาว อัครมหาเสนาบดีขอพักค้างคืนที่นั่น พร้อมทั้งได้ถามเรื่องยายอายุวัฒนะที่ตนกำลังมาหาอยู่ ธาคาสกับหญิงสาวถามถึงพระราชที่ทรงปรารภถามว่าอยากจะได้ยายอายุวัฒนะอย่างไรเถิด อัครมหาเสนาบดีได้เล่าว่าพระราชไม่มีรัชทายาทจะสืบราชสมบัติ เพราะโอรสธิดาของอัครมหาเสนาบดีถูกลอบแพไปหมด แล้วเอาลูกสุนัขมาแทน อัครมหาเสนาบดีก็เลยถูกลอบแพไปอีกองค์หนึ่ง มาบัดนี้พระราชานับวันก็เป็นผู้ไม่ใกล้ฝั่ง ถ้าพระองค์สิ้นพระชนม์โดยไม่มีรัชทายาท อาณาจักรจะแตกแยกเป็นบ้านเล็กเมืองน้อย และจะตามมาด้วยการแตกวิวาห์ประหารกัน ประชาชนพลเมืองจะพากันเดือดร้อนทุกข์ทรมาน การแก้ปัญหาหนี้ยู่วิธีเดียวก็ต้องให้พระราชทรมานอายุยืนตลอดไปไม่สิ้นพระชนม์ เพื่อจะได้ปกครองบ้านเมืองต่อไป ดังนั้นพวกตนจึงต้องมาเที่ยวหาอายุวัฒนะไปถวาย

ถึงแม้หญิงสาวจะไม่ทราบว่าเป็นพระราชานับถือบิดาของตน แต่ก็รู้สึกสงสารประชาชนที่อาจจะได้รับความทุกข์เดือดร้อนจากความ

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

ชุบตัว

(นิทานยุโรป)

นิทานตะวันตกมีเรื่องชุบตัวเพื่อให้คนแก่กลับเป็นหนุ่ม อย่างท้าวสนธิราชในเรื่องกาวิ แต่นิทานตะวันตกก็มีเรื่องชุบตัว เช่นเดียวกัน และไปลงท้ายเป็นเรื่องกำเนิดลิง ซึ่งนิทานชาวเขาฟิลิปปินส์ได้เล่าไว้ต่างกัน คงจะนำมาเทียบให้เห็นด้วย ดังนี้

ครั้งหนึ่ง เมื่อพระผู้เป็นเจ้าเสด็จลงมาบนพื้นพิภพ พระองค์กับเซนต์ปีเตอร์ได้มายังบ้านช่างเหล็กผู้หนึ่งในตอนเย็นวันหนึ่ง และก็ได้เกิดมีขอลานชราคนหนึ่งมาขอลานที่บ้านของช่างเหล็กด้วยเหมือนกัน ชายชรานั้นร่างอ้อมไปด้วยความแก่เฒ่าและเจ็บไขได้ป่วย เซนต์ปีเตอร์เห็นแล้วก็เกิดความเวทนาขอลานชราคนนี้ จึงทูลพระผู้เป็นเจ้าว่า

“ขอพระองค์โปรดช่วยรักษาความเจ็บไขได้ป่วยของขอลานชราคนนี้ด้วยเถิดพะย่ะค่ะ เมื่อแก่หายดีแล้วแก่จะได้อะไรไปทำมาหากินเลี้ยงตัวเอง ไม่ต้องมาขอลานอีกต่อไป”

พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเมตตา จึงได้ตรัสแก่ช่างเหล็กเจ้าของบ้านว่า

“นี่แน่ะช่าง ขอยืมเตาเผาเหล็กหน่อยนะ แล้วใส่ถ่านให้ด้วย ข้า

อยากจะทำให้ขอลานชราและเจ็บป่วยกลับเป็นหนุ่มและแข็งแรงขึ้นมาใหม่”

ช่างเหล็กก็จัดแจงสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าทรงต้องการอย่างเต็มใจ เซนต์ปีเตอร์จัดการสูบลมเข้าเตาและเมื่อไฟลุกโชติช่วง มีลูกไฟแตกเป็นประกายแล้ว พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงจิบร่างขอลานเหล็กเข้าไปในเตา และท่ามกลางไฟที่ลุกโชติช่วงของขอลานนั้นก็แดง ส่วนปากก็สตรระวิญญูณพระผู้เป็นเจ้าด้วยเสียงอันดัง ต่อจากนั้นพระผู้เป็นเจ้าก็ทรงก้าวไปทิ้งน้ำใหญ่ แล้วทรงดึงตัวขอลานออกมาจากไฟจุ่มลงไปในถังน้ำจนกระทั่งน้ำท่วมตัวตัวของขอลานชรานั้นก็ค่อยเย็นลงๆ จนได้ที่แล้ว ทันใดนั้นขอลานก็ได้โดดแผลวออกมา ร่างผิ่ไปจากเดิมคือตัวตรงสะอิดสะเอ้งแล้วก็แข็งแรง มีสุขภาพสมบูรณ์ไม่ผิดกับคนหนุ่มอายุ ๒๐ ช่างเหล็กได้เฝ้าดูการกระทำของพระผู้เป็นเจ้าอย่างใกล้ชิดทุกขั้นตอน แล้วก็ได้เชิญแขกทั้งหมดไปรับประทานอาหารเย็นด้วยกันในตอนเย็นวันนั้น

ช่างเหล็กผู้นั้น มีเมียขายเป็น

หญิงชราหลังค่อม หญิงชราตามลูกเขยอย่างกระตือรือร้นเรื่องที่เผาตัวในไฟ สำคัญว่าคนที่เผาตัวคือลูกเขย ได้ถามว่า

“ไฟเผาตัวเจ้าอย่างรุนแรงมิใช่หรือ”

“ใช่” ลูกเขยตอบรับ “แต่ว่าไม่รู้สึกร้อนหรือรอก ตอนที่ข้านั่งในกองไฟที่ลุกโชนนั้น รู้สึกเย็นเหมือนนั่งบนน้ำค้าง”

ถ้อยคำของลูกเขยเข้าไปก้องอยู่ในหูของหญิงชราตลอดทั้งคืน และในตอนเช้าตรู่วันรุ่งขึ้นเมื่อพระผู้เป็นเจ้าได้ทรงขอบใจช่างเหล็กและเสด็จจากไปแล้ว ช่างเหล็กก็มาคิดถึงเมียขยของตนว่าแก่เฒ่าหลังค่อม ตนอาจจะทำให้ร่างกายของเมียขยกลับดีขึ้นและเมียขยอาจกลับเป็นสาวขึ้นมาได้ ตามวิธีที่พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำเมื่อตอนชุบตัวขอลานชรา ตนเองได้เฝ้าดูการกระทำของพระผู้เป็นเจ้าอย่างใกล้ชิดตลอดวัน ทั้งงานด้านนี้ก็เป็นงานที่ตนทำอยู่แล้ว ทั้งยังถนัดอีกด้วย

คิดใคร่กรอวญเช่นนั้นแล้วช่างเหล็กจึงถามเมียขยว่า

(อ่านต่อหน้า ๘๕)

คุณตอนไหน ก็คุณไม่เคยมาบอกฉัน
นี่ว่าคุณจะแต่งงานกับชายแสน"

ผมรู้สึกตัวว่า ไม่มีอะไรจะพูด
หรือโต้แย้งเขาอีก ผมได้พบในสิ่งที่
ผมกังวลมาตลอดระยะเวลาหลายปีที่
ผ่านมาแล้วว่าจะได้พบ และก็เป็น
อย่างที่ผมคิดว่าจะต้องเป็น ผมได้
มาถึงจุดอันแจ่มแจ้งของชีวิตรัก
ระหว่างผมกับแสนเสนห์แล้ว แต่
เวลานี้ไม่ใช่เวลาที่จะมาทบทวนหวน
กะมึง ผมรู้สึกตัวเองว่าเหมือนไร
เร็วแรงที่จะลุกขึ้น แต่ผมก็ลุกขึ้น

"ผมลา และขอให้คุณอาจ
เจริญในอาณาจักรครอบครัวยุคคุณอา
สร้างชน ไปรออย่างกังวลอีกต่อไป
ในเรื่องระหว่างผมกับแสน ผมพอ
ใจที่จะอยู่กับโลกภายนอกมากกว่าที่
จะผ่านเข้ามาในนอกรั้ว แม้เพียงครั้ง
เดียว"

ผมหันตัวเองให้พูดได้เพียงแค
่นั้น ขกมือให้เขาแล้วหันหลังเดิน
ออก ผ่านสนามหญ้าซึ่งลูกเขยคน
หนึ่งของคุณบัญชากำลังซ่อมตีกอล์ฟ
อยู่ ผมรู้สึกตัวเองว่านี่จะเป็นครั้ง
สุดท้ายแล้วที่ผมจะมาที่บ้านนี้ แต่ผม
ก็ไม่มองอะไรทั้งสิ้น

เมื่อผมหันประคุดมาถึงถนน ก็
เห็นทวนชนจอดรถรอผมอยู่ฝั่งตรง
ข้าม (อ่านต่อฉบับหน้า)

ยุบตัว (ต่อจากหน้า ๘๔)

"เมื่ออยากเป็นสาวอย่างสาว
อายุ ๑๘ โหมละ ข้าทำได้นะ ทำได้
ง่ายนิดเดียวแหละ"

"อยากซี อยากที่สุดทีเดียว"
แม่เขยตอบ

ได้ยินเช่นนั้น ช่างเหล็กก็
จัดแจงติดไฟกองใหญ่ แล้วก็ผลัก
แม่เขยเข้าไปในกองไฟ

เมื่อถูกความร้อน แม่เขยช่าง

เหล็กก็เดินพลางเดินบิดตัวไปมา ปาก
ก็ร้องสุดเสียงว่า "ตายแล้ว เจ้า
ลูกเขยมันจะฆ่าข้าตายแล้ว"

"นิ่งๆซี" ลูกเขยตอบ "ร้อง
ไปทำไม แล้วก็กระโดดโลดเต้นไป
ทำไมกันเล่า ให้ข้าจัดการกับไฟให้
ติดดีและลุกโชนเสียก่อน"

พูดแล้วก็สูบลมเข้าไปใหม่
จนไฟติดเสียผ้าแม่เขยไหม้ไฟหมด
หญิงชรา ร้องกรรๆ ไม่ยอมหยุด
ช่างเหล็กก็คิดว่า

"การชุบตัวเห็นจะไม่เป็นผล
เสียแล้ว"

คิดดังนั้นแล้วจึงดึงตัวแม่เขย
ออกมาจากไฟ แล้วโยนลงไปในถัง
น้ำ กรวณหญิงชราหวดร้องเสียง
แหลมจนกระทั่งลูกสาวลูกสะใภ้ที่อยู่
ชั้นบนได้ยินเข้าจึงรีบวิ่งลงบันไดมา
และก็ได้มาเห็นหญิงชรากำลังร้อง
อย่างโหยหวน และไม่ช้าก็เงยเสียง
ไป ส่วนร่างที่คงลอยในถังน้ำใหญ่
นั้น มีหน้าตาขุ่นมัวเป็นร้วๆ ไม่เป็น
รูปเป็นร่าง

หญิงทั้งสองกำลังมีครรภ์แก่ เมื่อ
เห็นภาพอนันท์แก่ถึยดน้ำกลั้วเช่นนั้น
ก็ตกใจสุดขีด จนกระทั่งกลอดลูก
ออกมาเป็นคู่ชายด้วยกันทั้งสองคน
ในคืนวันนั้นเอง และเด็กทั้งสองที่
กลอดออกมารูปร่างหน้าตาไม่เหมือน
กัน แต่กลับไปเหมือนลิง และเด็ก
ทั้งสองก็ได้วิ่งเข้าป่าไป นับเป็น
ต้นกำเนิดของลิงทั้งปวง

ต้นกำเนิดลิง นิทานชาวเขา
ฟิลิปปินส์เล่าว่า มีชายหญิงสองคน
ผิวเมืง ตั้งบ้านเรือนอยู่ชายป่า มี
ที่ดินแปลงเล็กๆอยู่แปลงหนึ่ง แต่
ก็ไม่มีอะไรจะปลูก ในที่ดินนั้น คืน
วันหนึ่งชายนั้นได้บอกเมียว่า

"ข้าคิดว่าข้าจะไปหาพวกญาติๆ
ไปขอหัวเผือกมาปลูกในที่ดินของเรา
เราจะได้อะไรกินบ้าง"

"ก็ดี" เมียตอบ "แต่ต้องกลับ
มาก่อนตะวันตกดินแน่ๆนะ ข้ากลัว
ไม่กล้าอยู่บ้านคนเดียวในตอน
กลางคืน"

ชายนั้นก็ออกเดินทางแต่ตรู่ใน
วันรุ่งขึ้น แต่ก็ไม่อาจกลับได้ทัน
ตะวันตกดินในวันนั้น ทั้งนี้เพราะ
ญาติอยู่ไกล หนทางก็ต้องขึ้นเขาชัน
เมื่อหัวไม่กลับบ้านในคืนวันนั้น เมีย
ก็เฝ้าหวง เกรงว่าจะไปถูกฆ่ากลาง
ทาง และกลัวไปด้วยว่าถ้าตนอยู่บ้าน
ตอนกลางคืนคนเดียว ก็จะพลอยถูก
ฆ่าไปด้วย จึงได้หนีเข้าป่าไป

ดังนั้นเมื่อชายนั้นกลับถึงบ้าน
จึงไม่พบเมีย พบแต่บ้านว่างเปล่า
เมื่อหาหัวที่บ้านก็ไม่พบ ไม่รู้ไปอยู่
เสียที่ไหน ชายนั้นเสียใจมากจนคิด
จะฆ่าตัวตาย และวิธีที่จะทำได้ก็คือ

เอาไม้แหลมมาเสียบกับของของตน พอ
ทำไปแล้วก็รู้สึกเสียใจ เพราะว่าได้
รับความเจ็บปวดอย่างเหลือเกิน ร้าย
ยิ่งกว่านั้นก็คือ พยายามคิดแต่ไรๆ
ก็คิดไม่ออก ความเจ็บปวดระคนกับ
ความคิดถึงความตาย ทำให้ชายนั้น
กลัวตายอย่างยิ่ง จึงได้ร้องทูลเทพ
กานูนิอันบนสวรรค์ว่า

"ข้าแต่เทพผู้ศักดิ์สิทธิ์ ข้า
พระองค์เสียใจที่พยายามฆ่าตัวตาย
ที่จริงข้าพระองค์ยังไม่อยากตาย แล้ว
ก็ทนเจ็บไม่ไหวแล้ว"

เทพกานูนิอันทรงสงสารคนโศก
เขลานั้น จึงได้ปรากฏองค์ให้เห็น
พลางตรัสว่า

"เออละ ข้าจะให้เจ้ามีชีวิต
อยู่ต่อไป แต่เจ้าจะต้องถูกลงโทษ"

“จะต้องทำให้ตัวเข้มนั่น แล้วไม่
ที่เทียบกันเจ้าอยู่นั้นจะกลายเป็นหาง
เอ้า ไปเถอะ ไปตามหาเมียของเจ้า
ในป่า นับแต่ต่อไปละก็ คุณนาง
ให้ละนะ”

ชายนั้นแสดงความการเวท
กาบุนิอัน และไม่ช้าก็ได้พบเมีย
คนทั้งสองก็เลยตัดสินใจอยู่ในป่า
เรื่อยไป เพราะอายุคน ชายนั้นก็เลย
กลายเป็นถึงตัวแรก ลูกๆ หลานๆ
ของคนทั้งสองก็มีลักษณะเหมือนคน
ทั้งสอง ก็คือตัวมีขนและมีหางอย่าง
เดียวกับลิง จึงถือได้ว่า ชายนั้นเป็น
ต้นกำเนิดของลิงทั้งหลาย ♥

สายวันหนึ่งในนบพท

(ต่อจากหน้า ๓๑)

และแล้วก็คลาดจากภยันตรายทั้งมวล
ด้วยเถิด

แม่เทพนํ้ามนต์ลงในขันอย่าง
เลื่อมใสศรัทธา ใช้ผ้าชุบน้ำมนต์เช็ด
เนื้อตัวที่ร้อนระอุของสุดใจด้วย
อาการศรัทธาและเชื่อมั่นในอำนาจ
พระพุทธรูปอย่างเต็มเปี่ยม ริมฝีปาก
ของแม่ขมขมมีขื่นขื่นด้วยถ้อยคำ
สรรเสริญและวิงวอน พระและสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์เป็นเทพและยึดเหนี่ยวของ
ชาวบ้านแถบนั้นมานานแล้ว เพราะเป็น
สิ่งเดียวที่ทุกคนสามารถเข้าหาได้
อย่างใกล้ชิด และวิงวอนร้องขอ
ความช่วยเหลือได้ทุกเมื่อยามที่ชีวิต
ประสบความคับแค้นมีทุกข์และพบ
ปมปัญหาที่มืดมน โดยไม่มีอุปสรรค
ขวางกั้นดังเช่นหนทางอื่นๆ

สุดใจดูแจ่มใสขึ้น หลังจาก
แม่เช็ดตัว บ้วนน้ำมนต์และผูกค้าย
ขวัญให้แล้วและหลับผล็อยไปใน
ไม่ช้า

ด้วยความเชื่อมั่น ศรัทธา และ
ความวางใจที่มีแม่เป็นที่พึ่งอยู่ข้างตัว
นารัฐก็กอดอุ่นและโล่งใจขึ้น หัวใจ
ของเธอคลายทุกข์ลงและเริ่มรู้สึกถึง
ความเหนียวแน่นตราคราบน้ำของร่างกาย
ที่ได้รับมาทั้งวันและคืน

“นอนเถอะ...แม่จะดูแลนางเอง”

แม่และแขนเธอเบาๆ เมื่อเห็น
อาการอ่อนเพลียและง่วงงุนของเธอ
แต่ยังไม่ทันที่นารัฐจะได้ล้มตัวลงนอน
ร่างที่หลับสับสนของสุดใจก็เกิดอาการ
กระสับกระส่ายและชักกระตุกขึ้น

คืนนั้นสุดใจมีอาการจะชักคา
ถ้างอีกหลายครั้ง ผิวกายที่ขาวนวล
ของเขาริมปรากฏรอยจ้ำแดงจางๆ
ทั่วตัว นารัฐกับแม่จึงใช้วิธีประชิดตัว
คอยสังเกตอาการของสุดใจว่าเมื่อใด
ที่เขาเริ่มกระสับกระส่าย นัยน์ตา
เหม่อลอยเลื่อนค้าง เธอก็จะรีบร้อง
เรียกให้สติลูก ส่วนแม่ก็จะรีบใช้ผ้า
ชุบน้ำเย็นจัดจากโอ่งนํ้านอกบ้านลง
บนเนื้อตัวของสุดใจอย่างถนอมถนอม
และส่นระริก แม่ให้พระอยู่เฝ้า
ตลอดเวลา ใจของแม่จึงแนบถั่ง
ศักดิ์สิทธิ์และวิงวอนให้ท่านคุ้มครอง
รักษาหลานชายของแม่อย่างสุดหัวใจ
แม่กับเธอต่างผลัดกันชุบน้ำเช็ด
ตัวเพื่อทุเลาความร้อนในร่างกายเล็กๆ
ของเขาอยู่ไม่ขาดระยะ ด้วยหัวใจที่
หวาดผวาและทุกข์ทรมานจนไม่ได้
ปริปากพูดอะไรกันเลย

เมื่อเสียงไก่เริ่มขันกระชั้นขึ้น
เป็นครั้งแรก นารัฐก็อยู่ในสภาพ
พร้อมที่จะอุ้มลูกออกมารอรอดประจำ
ทางที่ปากทางของหมู่บ้านแล้ว รด
แม่ก็จะวิ่งผ่านหมู่บ้านเข้าตัวจังหวัด
วันละสามเที่ยว เที่ยวแรกห่านาฬิกา

เที่ยวที่สองสิบนาฬิกา และเที่ยว
สุดท้ายสิบสามนาฬิกา

อากาศในตอนเช้ามีค่อนหนาวขึ้น
มาก หมอกลงหนาจัดจนแลดูขาว
ขมุกขมัวอยู่ทั่วไปในความมืด นารัฐ
อาศัยแสงดาวที่ยังเกลื่อนอยู่บนฟ้า
เป็นเครื่องนำทาง

เธออุ้มลูกที่ห่มพันผ้าสำคัญไว้
หลายผืนอย่างมิดชิด เพื่อป้องกัน
สายลมและอากาศหนาวขึ้น เดินย่ำ
ไปตามถนนดินสีแดงที่เปียกชื้นด้วย
จิ้งหะกั่วที่เร่งกระชั้น

นารัฐขึ้นกระสับกระส่ายอยู่ใน
ความมืดที่หนาวเย็นด้วยอากาศและ
สายลม ไกลออกไปรอบตัวเธอล้วน
เป็นทิวเขาสูงทะมึนอยู่ในความมืด
ดูน่ากลัวเสียจนเธอไม่กล้าเพ่งมอง
หูกอยเงี้ยวหึ่งเสียงแตรรถที่คนขับรด
แม่ถึงขับแตรดังแต่มๆ เสียงดังฟัง
ชัดก้องมาในความมืดงึบ ดังแต่
รดยังวิ่งอยู่ลิบๆ ท้ายโค้งหมู่บ้านที่อยู่
ถัดไป เป็นสัญญาณให้รู้โดยสารถี
จะอาศัยรถแม่ได้เที่ยวนี้ ได้เตรียม
ตัวออกมาขึ้นคอยขึ้นรถเสียแต่เนิ่นๆ

เมื่อรถมาถึงจุดที่นารัฐขึ้นคอยอยู่
คนบนรถก็แน่นขนัดเสียแล้ว ด้วย
บรรดาพ่อค้าแม่ขายเจ้าประจำและผู้
เดินทางจากอื่นๆ พร้อมสัมภาระ
จำนวนมากมาขนแน่นเอี้ยดยอยู่บนรถ
และหลังคา ประตูหน้าต่างทุกบาน
ถูกปิดกั้นกระแลมและอากาศหนาว
แต่ถึงกระนั้น ไอน้ำที่เกาะจับแผ่น
กระจกจนเป็นฝ้าทึบ ก็ยังเล็ดลอด
ระเหยเข้าไปสร้างความหนาวเย็นใน
รถได้ไม่น้อยเลย

นารัฐก็โล่งอกเมื่อพาลูกขึ้นมา
อยู่บนรถประจำทางได้ หญิงชรา
คนหนึ่งซึ่งสวมหมวกโอ้ไม่คงคลุมหัว

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

๑ รมายากนาน (นิทานพม่า)

นิทานเรื่องนี้ออกจะแปลกกว่าที่เคยเล่าๆกันมา ทั้งความคิดก็ออกจะสมัยใหม่ ดังที่เล่าไว้ว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชายหนุ่ม ๔ คน แต่ละคนเป็นลูกเศรษฐี ที่ได้เดินทางจากต่างบ้านต่างเมืองมาศึกษาวิชากับอาจารย์ที่สาปายโมกข์ ณ เมืองตักกิลลา คนหนึ่งเรียนวิชาดนตรี คนที่สองเรียนวิชาแพทย์ คนที่สามเรียนวิชาโหราศาสตร์ และคนที่สี่เรียนวิชาปรัชญา

เมื่อต่างคนต่างเรียนอยู่คนละ ๓ ปี ก็เป็นอันจบหลักสูตร และจะต้องเดินทางกลับบ้าน ก่อนกลับได้ไปลาอาจารย์ และอาจารย์ก็ได้ให้หม้อหุงข้าวมาใบหนึ่งเป็นพระลัทธิที่ยังให้ข้าวสารมาหุงกินพอประทังชีวิตไปในยามขาดแคลนอาหาร อาจารย์ได้ตักเตือนศิษย์ทั้ง ๔ ว่า

“เจ้าทั้ง ๔ อาจจะเก่งวิชาที่เจ้าแต่ละคนร่ำเรียนมา แต่ถ้าเจ้าทำอะไรโดยไม่มีสติให้ถูกต้องตามกาลเทศะละก็ ท้องเจ้าจะต้องหิวแน่นอน”

คนที่ ๔ ฟังแล้ว ต่างมองหน้ากันอย่างไม่มีสติเข้าใจถ้อยคำของอาจารย์นัก เมื่อลาอาจารย์มาแล้ว

คนที่ ๔ ก็ออกเดินทางไปด้วยกัน มาตามทางได้เพียงครึ่งทาง เสร็จยังมีติดตัวมาก็หมดลง ต่างก็ถึงข้าวสารที่อาจารย์ให้มา จะได้มาเป็นประโยชน์ในครั้งนั้นแล้ว แต่ละคนจึงต่างก็ขอบคุณอาจารย์ที่ช่างคิดรอบคอบดีเหลือเกิน แต่ว่าเมื่อข้าวจะกินข้าวเปล่าได้อย่างไร จำต้องไปหากับข้าว แต่ใครจะเป็นผู้ไปหา ในที่สุดก็ต้องจับฉลากกัน และคนที่เบ็ดเตล็ดและเพื่อนร่ำ จับฉลากได้เป็นคนหุงข้าว คนที่เป็นโหรเป็นคนที่ไปหาผัก คนที่เป็นแพทย์ไปซื้อเนื้อซื้อปลา ส่วนคนที่สี่ที่เป็นนักปรัชญาไปซื้อเนยใสมาทำกับข้าว

คนที่เบ็ดเตล็ดได้ไปยังหมู่บ้านและแลเห็นมีตลาดขายเนื้อขายปลาชนิดต่างๆ แต่มองดูแล้วก็เห็นว่าไม่มีชนิดที่สมควรจะซื้อเลย เพราะตามความรู้ในวิชาแพทย์ บอกให้รู้ว่า เนื้ออย่างไหน ปลาชนิดใดที่กินแล้วไม่ย่อยบ้าง ไม่มีคุณค่าทางอาหารบ้าง ไม่เหมาะแก่ฤดูกาลบ้าง ทั้งบางชนิดยังอาจจะทำให้เกิดโรค หรือทำให้กระเพาะอาหารปั่นป่วน เมื่อคิดแล้วในที่สุดเลยซื้อไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นเนื้อหรือปลา

ข้างฝ่ายนักปรัชญาที่ไปซื้อเนยใสนั้น คนขายใส่ใบตองมาให้ ครั้นเดินมาตามทางก็ครุ่นคิดในแง่ปรัชญาว่าเนยใสแต่ดั้งเดิมทำมาจากนมวัว ทั้งใบตองที่ห่อมาตลอดจนใบไม้ใบหญ้าทั้งหลายล้วนเป็นอาหารของวัว ก็หมายความว่าใบไม้ใบหญ้าได้กลายมาเป็นนมวัว และนมวัวก็ได้กลายมาเป็นเนยใส ดังนั้นเนยใสกับใบไม้ใบหญ้าต่างก็สัมพันธ์กันทั้งนั้น อนึ่งวัวก็เป็นปศุสัตว์ที่ดีสำหรับคนที่ปลูกต้นไม้ ซึ่งทำให้พืชและหญ้าชนิดต่างๆขึ้นงอกงามแล้วก็ได้มาเป็นอาหารวัวและวัวก็ให้นมให้คนกิน ตอนนั้นก็เลยสัมพันธ์กันหมด นักปรัชญาคิดเรื่อยเรื่อยจนไม่ได้สังเกตว่าเนยใสนั้นค่อยๆละลาย แล้วเลยหยดมาตามทางจนหมด เมื่อมาถึงจึงไม่มีอะไรเหลือ และก็ได้พบว่าแพทย์นั้นกลับมาจากตลาดมือเปล่าเช่นเดียวกับตน ครั้นเดินมาถึงที่ที่นักดนตรีหุงข้าวก็ปรากฏว่าหม้อหุงข้าวแตกเสียแล้ว ข้าวร่วงหล่นลงไป ในกองไฟหมด เมื่อถามว่าเกิดอะไรขึ้น ชายนั้นก็บอกว่า

(อ่านต่อหน้า ๘๐๓)

ตรีแวนตรัม (ต่อจากหน้า ๓๔)

กำหนดมาใช้แก่คนที่ต่ำกว่าไม่สมควร ไม่ถูกต้อง ทั้งๆที่เราเห็นว่าใช้ค่าสูงไว้ดีกว่าค่าต่ำ เพราะบางทีเราไม่ทราบว่าคุณคนนั้นเป็นใคร จะไปถามเขาว่า คุณหารา นาม กุยา ไสน์ กือชื่อของแก กืออะไร อย่างไรได้

ข้าพเจ้านึกถึงเรื่องภาษาฮินดีก็เพราะนึกถึงอาจารย์วิทยา ที่ดูเหมือนท่านจะเป็นคนทางแถบปุนาน และมีโปรเฟสเซอร์ไวทุย อาจารย์ผู้คุมวิทยานิพนธ์ของข้าพเจ้า ท่านก็เป็นชาวปุนา มาถึงปุนาน่าจะได้อะเอียดและละท่าน แต่ก็ไม่มีโอกาส ชอท่านผู้คนที่เรียกตามตัวสะกดเป็นไวทุย แม้จะออกเสียงเป็นไวคยะ ตามแบบภาษาสันสกฤตอย่างไร เขาก็ยังไม่รู้ว่าเป็นชื่อใคร ต้องเรียก แวคยะ จึงจะรู้ได้ทันทีที่เรามาออกเสียง ไวทุย เป็นแพทุย ก็จะเหตุนี้ด้วย

แต่พ้นจากนี้ไป คงจะไม่มีโอกาสได้เขียนภาษาฮินดี ซึ่งใกล้มีคราสเข้ามา ก็ยังได้เขียนแต่ภาษาฮินเดียได้ ซึ่งข้าพเจ้าฟังไม่รู้เรื่อง แม้แต่คำเดียว เพราะไม่เคยได้เรียนรูมาก่อนเลย แม้จะคบหาสนิทชิดชอบกับปุณณะที่เป็นชาวฮินเดียได้ใช้ภาษาทมิฬ ก็ไม่ได้เคยคุยกันเรื่องภาษาของเขาสักเท่าใดนัก ปุณณะสอนให้เพียงคำสองคำเช่น วา-มา ไป-ไป ย่อมใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้ และจะถือว่ารู้ภาษาอังกฤษแล้วช่วยตัวเองได้ ก็ไม่แน่เสมอไป ต้องอาศัยโชคชตาดีกว่าอันว่า อาจจะมีผู้ที่พร้อมจะช่วยเหลือ และข้าพเจ้ามักเป็นคนโชคไม่ดีในเรื่องนี้ มาคราวนี้

เช่นกัน ถ้าไม่ได้คนโดยสารคนหนึ่งซึ่งเป็นชาวฮินเดียได้จะไปลงที่มัตราสด้วยกัน ช่วยแบ่งที่นั่งให้หนึ่งบ้างแล้ว คงไม่มีที่นั่งตลอดทาง เพราะรถไฟสายบอมเบย์-มัตราสคนแน่นเหลือเกิน ทั้งยังมีข้าวของเต็มไปหมด ต้องนั่งนกตั้งแค่ ๒๔.๔๕ น. ไปจนกระทั่ง ๕ น. รถไฟถึงสถานีกรทาวาหา ผู้โดยสารที่เป็นครอบครัวใหญ่ลงไปหมด จึงได้มีที่ว่างพอนอนได้ ข้าพเจ้าหลับตาลงไปด้วยความสบายใจว่า ตอนไปจนถึงปลายทางคงได้นั่งได้นอนสะดวกอย่างนั้นตลอดไป แต่กลับไปไม่ได้ไม่นาน ก็ได้มีเจ้าหน้าที่มาตรวจตัว และเมื่อเห็นตัวของข้าพเจ้ากับเพื่อนผู้โดยสารจะไปลงมัตราส ก็ร้องออกมาว่า เสียใจจริง-มาตาม รถคันนี้ไม่ได้ไปมัตราส แต่จะไปเชกกันเดอรบัด ต้องเปลี่ยนไปนั่งรถคันอื่น ข้าพเจ้าได้ยินแล้ว ถึงกับตาสว่างหายว้าง เตรียมจะย้ายของในขณะนั้น แต่เจ้าหน้าที่นั้นห้ามไว้ให้รอรถไฟถึงสถานีวัดเวลา ๑๑ น. เสียก่อน จึงค่อยย้าย เป็นอันว่าไม่เป็นอันได้จับต้อไปอีกแล้ว เพราะต้องเฝ้าดูสถานี เกรงรถไฟจะผ่านสถานีวัดไป หากไม่รู้ว่าวัดเป็นสถานีใหญ่ และรถไฟหยุดนาน ผู้โดยสารที่ขนรถติดด้วยกัน ได้ช่วยเป็นระยะหารถคันที่ว่างให้ โดยไม่ปล่อยให้เป็นที่ระของগুলเหมือนอย่างเคยกลัวจะขึ้นผิดคันอีก ที่จริงกลัวไม่เพียงพอเลย ที่พลาดคราวนี้คงเป็นเพราะรถแน่นหมดทุกคัน เห็นที่ไหนพอมีที่ว่างจึงส่งข้าพเจ้าขึ้นไป ถึงอย่างไรก็ยังดีที่พอมีที่ให้นอนได้ การเดินทางต่อไปอีกวันหนึ่งกับอีกคืนหนึ่งเต็มๆจึงค่อยสบายขึ้น ทั้ง

ฝนก็ตกมาตลอดทาง อากาศจึงเย็นถึงกับหนาวตอนกลางคืน

ครั้นมาถึงมัตราส อากาศเปลี่ยนฉับพลัน จากเย็นมาเป็นร้อนทันที ซึ่งไม่น่าจะเป็นเช่นนั้นเลยในเมื่อมัตราสก็เป็นเมืองชายทะเล คงจะด้วยความร้อน ทำให้เห็นผู้คนหน้าตาเหมือนไม้สพายไปทั้งเมือง แต่คนที่เห็นชาวฮินเดียได้หน้าตาดำๆยังดูใจดี ไม่มีพิษภัยแก่พวกหน้าขาวๆอย่างสาวลูกครึ่งอังกฤษครึ่งฮินเดีย ที่ดูเหี้ยมเกรียม ไม่มีเอื่อเฟื้อเผื่อแผ่ด้วยวาจา โดยเฉพาะพวกที่เป็นเจ้าหน้าที่ดูแลห้องพักคนโดยสารรถไฟ ที่จะต้องตรวจตัวผู้เข้ามาใช้ห้องพักอย่างเคร่งครัด ถ้าไม่ได้ซื้อตั๋วชั้นสองสำหรับการเดินทางต่อไปแล้วเป็นไมยอมให้ใช้ทั้งที่สถานีอื่นๆแม้สถานีใหญ่ๆอย่างบอมเบย์ก็ไม่เคยมีการตรวจตัวผู้ที่มาใช้ห้องพักอย่างนี้เลย (ยังมีต่อ)

รุมายากานาน (ต่อจากหน้า ๘๗)

“พอข้าเอามือข้าวดึงไฟ ไม่ข้าหม้อข้าวก่เดือด เสียงหม้อข้าวเดือดฟังดเหมือนเสียงกลอง ข้าเลยอดใจไว้ไม่ได้ต้องลุกขึ้นรำ และตอนที่ข้ายกส้นเท้าขวาระดกขึ้น ส้นเท้าเลยไปเตะเอามือข้าวแตก เป็นเสียงๆ ดังที่เพื่อนก็เห็นอยู่แล้ว”

เป็นอันว่าคนที่สามที่ต่างก็ทำงานที่ตนจับฉลากได้ไม่ได้เรื่อง ต่างก็มีเหตุผลที่พอจะอธิบายได้ แต่คนที่สี่ที่เป็นโหรและจะต้องไปเที่ยวหาผักเก็บผักในบ้านนั้นตีมีเรื่องแปลกกว่าเพื่อน คือเมื่อเพื่อนๆเห็นหายเข้าไปในป่าช้านาน ก็เลยออกไปตาม และก็ไปแต่เห็นเพื่อนขึ้นไปนั่งอยู่บนต้นไม้ตะมุใหญ่ เมื่อ ๑๑

คนทั้งสามถามว่า เหตุใดจึงขึ้นไปอยู่บนนั้น ชายนั้นก็ตอบว่า

“ข้าเห็น ใบมะตูมอ่อนๆ ก็ปีนต้นขึ้นมาเก็บมันไฉละ”

“อ้าวแล้วทำไมไม่เด็ดลงมาเล่า”

“ข้าเห็นว่าตอนขาขึ้นมันง่ายพอ เพราะว่าข้ากำลังตกอยู่ใต้อิทธิพลของดวงดาวที่กำลังโคจรสูงขึ้น แต่ตอนขาลงข้าก็ต้องคอยให้ดวงดาวมาทำมุมกันและให้ข้าตกอยู่ใต้อิทธิพลของดวงดาวที่กำลังโคจรต่ำลงเสียก่อน”

“ส่งดวงดาวของเจ้าไปลงนรกเสียเถิด ลงมาเถิดวณนะ” เพื่อนๆ เอ็ดตะโรจนชายผู้เก่งโหราศาสตร์ถึงกับตกอกตกใจไม่รู้จะทำอะไรถูกจึงได้โผล่ตัวลงมาแล้วหัวเราะขำขันลงไปกับพื้น พอพวกเพื่อนจับตัวให้ลุกขึ้นก็แลเห็นว่าฟกช้ำดำเขียวไปทั้งตัว ใบมะตูมอ่อนก็ไม่มีติดมือมาด้วยสักใบ

ในที่สุดเป็นอันว่าไม่มีใครสักคนทำงานได้เรื่องได้ราว เมื่อใคร่ครวญดูว่าเป็นเพราะเหตุใดต่างก็นึกถึงถ้อยคำของอาจารย์ที่พูดว่า

“เจ้าทั้ง ๔ อาจจะเก่งวิชาที่เจ้าแต่ละคนรำเรียนมา แต่ถ้าเจ้าทำอะไรโดยไม่มีสติให้ถูกต้องตามกาลเทศะละก็ ท้องเจ้าต้องหิวแน่นอน”

ต่างก็เห็นจริงว่าพวกตนแต่ละคนต่างก็ขี้นอนอยู่แต่วิชาความรู้ที่ตนสันตติ ไม่ได้ใช้สติพิจารณาและทำอย่างคนธรรมดาๆ เขาทำกัน เพราะฉะนั้นท้องจึงหิวอยู่ในขณะนี้ จึงเป็นอันว่า เพราะรู้มากเกินไป จึงต้องยากนาน คิดได้ดังนั้นแล้วต่างคนก็ต่างอำลาจากกัน แยกย้ายกันไปคนละทิศละทาง ♥

บุษบกใบไม้ (ต่อจากหน้า ๓๐)

“แต่เราก็อพยายามนะละ ทุกฝ่ายก็พยายามผ่านตรงจุดที่ถูกเจาะทิ้งไป” ตามภพบอก “ทางกองอนุรักษ์ต้นน้ำก็พยายามหาพืชอื่นมาปลูกทดแทนให้ นี่เรากำลังให้เขาทดลองปลูกกาแพอยู่ ก่อนขึ้นคอยคุณก็คงเห็น ดอกไม้มั่งมั่ง เราพยายามทำทุกอย่างที่จะให้การปลูกฟื้นคืนน้อยลง”

จำนวนขึ้นยอดดอกทอดตามองลงไปยังหมู่บ้านจีนฮ่อคุหนึ่งก็เดินกลับมา เป็นขณะเดียวกับที่รถสองแถวคันหนึ่งวิ่งขึ้นมาจอดอยู่ตรงลานดินหน้าบ้านพัก

ใครคนหนึ่งโผล่ผุดด้วยแพรสีเนื้อก้าวลงมาจากประตูเลื่อนพร้อมกระเป๋าดำเดินทางขนาดย่อมพอหิ้วเองได้โดยไม่ต้องมีใครช่วย ขึ้นบันไดอิฐตรงมายังหมู่บ้านทั้งเจ็ดคนสามภพตกตะลึง

“หล้า”

“กะ...” หล่อนแ้มยิ้มกว้างขวาง กวาดตาดูแขกของสามภพอย่างไม่สะทกสะเทือน

“มายังไงละนี่”

“ก็มาเรือบินสี่กะ สองทอดไม่ลำบากลำบากอะไรเลย เขาก็ไปแวะส่งคนตามจุดต่างๆก่อน แล้วก็พาขบวนมาแหละ”

สามภพอดกลั้นความแค้นหงายตากะกลายลงถ้าไม่ได้

“สามมีแขกก็ไม่ใช่ไรนะกะ หล้าช่วยตัวเองได้ พอดีลูกบิ๊ดทอมเลขฝากไว้กับคุณยาย แล้วบินเลย”

ผู้ชายทุกคนขยับตัวนั่งตรง

สุดหล้าจึงพูดกับทุกคนเหมือนกัน

“เชิญตามสบายนะกะ หวังว่าคงไม่รังเกียจที่มีผู้หญิงมาเพิ่มคนนึง”

“ผมไม่มีสิทธิอะไร” คณิตตอบขำๆ เขาเองก็พูดกับหล่อนเหมือนกัน พูดกับคนรู้จัก “เพราะผมก็มาขอพึ่งใบบุญท่านเหมือนกัน”

ผิวหน้าสามภพเรือขึ้นนิดหนึ่งเกิดความอึดอัดอย่างบอก ไม่ถูกเลยจริงๆ

“สามไม่นึกว่าหล้าจะมาใช่ไหมกะ”

เขาพยักหน้า

หล่อนหัวกระเป๋ามาเข้าไปในห้องกลางเหมือนหัวของเข้านบ้านตัวเอง

“เฮลละซี” บรรเลงทำยักคว่ หล้าดา “พี่สามซึกปอดแล้วมั้ง”

“เลงรับแขกก่อนนะ จะเข้าไปตามไล่สักหน่อยว่ามันเรื่องอะไรถึงมาไม่บอกไม่กล่าวยังงี้” เจ้าของสถานที่เอ่ยพลางหันไปขอตัวกับทุกคน

สามภพลุกเดินเข้าประตูไปแล้ว จำนวนจึงเปรยเบาๆว่า

“ส่งสารลูกพี่เอ็งจ๊ะ เลง”

“นั่นซี” คณิตพยักหน้า “เกิดอะไรไปบ้างขึ้นมา จะดีผัดตายหรือเปล่าก็ไม่รู้”

“ไม่หรอก...พี่สามเงิบๆ แต่สู้ละ รั้มมะทั้งเนื้อทั้งตัวเลย”

“แต่ไม่เลย ปราบอธรรม” รัชชัชตอบ

“อธรรมเคียวนี้ปราบง่ายๆอะไรเอ็ง” ھرรนาทำเสียง “ปราบดีก็ดีไป ปราบไม่ดีก็...รั้มมะนั่นแหละ...ฝ่ายแพะ” (อ่านต่อฉบับหน้า)

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

กำเนิดของไฟ

(นิทานแอฟริกา)

คนในยุคต้นๆยังไม่มีไฟใช้ ครั้นเมื่อมีไฟใช้ในภายหลัง จึงเล่ากันไปต่าง ๆ ตามเผ่าแต่ละเผ่าว่า ตนได้ไฟมาอย่างไร ดังต่อไปนี้

เผ่าเฮฮาซา เล่าว่า เมื่อเริ่มมีโลกชน เทพโอบัสส์ โอซอ ผู้สร้างโลก ได้สร้างทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ไม่ได้ประทานไฟให้แก่คนที่อยู่ในโลกนี้หรือ เอติม เน จึงได้กล่าวแก่เด็กชาพิการคนหนึ่งว่า

“มันจะมีประโยชน์อะไรที่เทพโอบัสส์ โอซอส่งเรามาอยู่ในโลกนี้โดยไม่มีไฟ” แล้วจึงส่งเด็กชาพิการนั้นว่า “เพราะฉะนั้นเจ้าจงไปเผ่าพระองค์แล้วขอประทานไฟมาบ้าง”

เด็กชาพิการก็ออกเดินทางไปตามสงครันเมื่อเข้าเผ่าเทพโอบัสส์ และทูลข้อความที่เอติม เนส่งมา เทพโอบัสส์กลับพิโรธอย่างยิ่ง เมื่อทรงทราบเช่นนั้น แล้วก็ทรงไล่เด็กนั้นให้รีบกลับไปยังโลกมนุษย์พร้อมทั้งทรงดำหนิตีเอติม เนที่ส่งคนมาขอไฟ ในขณะที่เด็กชาพิการยังไม่ได้พิการเสียทีเดียว ยังคงเดินเหินได้อย่างคนธรรมดาทั่วไป

ฝ่ายเอติม เน เมื่อรู้จากเด็กชา

พิการว่า เทพโอบัสส์พิโรธตนเป็นอันมาก จึงได้เดินทางไปยังเมืองของเทพโอบัสส์ โอซอด้วยตนเอง แล้วทูลว่า

“ข้าแต่พระองค์ ขอได้ทรงโปรดยกโทษให้ข้าพระองค์ที่ได้ทำไปแล้วเมื่อวันวานนั้นด้วยเถิด ข้าพระองค์ไม่ได้ตั้งใจจะทำอย่างนั้นมาก่อนเลย”

แต่เทพโอบัสส์ โอซอ ก็ไม่ประทานอภัยให้ ทั้งๆที่เอติม เนได้เผ่าทูลขอโทษอยู่ตั้ง ๓ วัน ในที่สุดเอติม เนก็ต้องเดินทางกลับบ้าน เมื่อเด็กนั้นรู้เข้าก็อดหัวเราะเยาะไม่ได้ กล่าวว่

“โอ ท่านเป็นหัวหน้าเผ่าเสียเปล่าๆ ขอไฟแก่นักไม่ได้มา เอาเถะ ข้าจะไปเอามาให้ได้ทีเดียว ถ้าขอไม่ให้ ก็จะไม่ยอมมาให้ได้”

พูดแล้วก็ออกเดินทางไป และได้มาถึงวังของเทพโอบัสส์ โอซอ ในตอนเย็นและได้เห็นผู้คนกำลังหุงหาอาหาร จึงได้ตรงเข้าไปช่วย และเมื่อเทพโอบัสส์จะเสวยอาหาร เด็กนั้นก็เข้าไปคุกเข่าขอรับใช้อย่างนอบน้อม จนกระทั่งเสวยเสร็จ เทพโอบัสส์ทรงเห็นเด็กนั้นมีประโยชน์

ช่วยทำงานได้ จึงมิได้ขับไล่ไสส่งออกไปให้พ้นวัง

เมื่อเด็กนั้นรับใช้อยู่หลายวัน วันหนึ่งเทพโอบัสส์ก็โปรดให้หาเด็กนั้น ทรงแสดงว่า

“เจ้าช่วยไปที่ที่อยู่ของเมียข้าทีนะ ไปบอกเขาให้ส่งตะเกียงมาดวงหนึ่ง”

เด็กชาพิการดีใจ รีบไปทำตามสิ่งที่เห็น เพราะรู้แล้วว่าไฟของเทพโอบัสส์ โอซอ เก็บไว้ในที่อยู่ของชายาของพระองค์นั่นเอง เด็กนั้นไม่กล้าจะต้องอะไรในทันที แต่ค่อยๆจนได้ตะเกียงมา แล้วก็รีบนำไปโดยด่วน ครั้นเมื่อเด็กนั้นอยู่ต่อมาอีกหลายวันในหมู่คนใช้เทพโอบัสส์ โอซอก็ได้โปรดให้เด็กชาพิการไปนำตะเกียงมาอีก คราวนี้ชายาของเทพโอบัสส์ได้บอกเด็กนั้นว่า

“เอาตะเกียงไปจุดไฟเอาเองก็แล้วกัน”

พูดแล้วก็เดินผละไป เด็กชาพิการก็ฉวยคืบพันที่ติดไฟมาจุดตะเกียง แล้วเอาใบตองห่อคืบพันนั้นไว้ ทั้งยังเอาผ้าห่อไว้อีกชั้นหนึ่ง (อ่านต่อหน้า ๙๔)

“ถ้าไปกะเขาไม่ได้ บ๊ก็ต้องรีบ
ของตัวเรอบิน...ไม่รู้ว่าว่างไหม แต่
คิดว่าว่างนะกะ...เพราะไม่ใช่หน้าไป
เที่ยว แล้วก็ไม่ได้ติดต่องักเอ็นด์”
พูดพลางก็สลัดมือสลัดขาวันวาย
เนื่องจากรู้สึกไม่ทันอกทันใจ “เฮ้อ
...พวักกะไรไม่รู้...จะให้พวงไป
ด้วยได้หรือไม่ได้ก็ไม่บอก ทำอ้อๆ
อ้อๆอยู่นั่นเอง เดียวนะกะ บ๊จะลอง
หมุนไปหาพวักเดี๋ยว”

ว่าพลางก็วิ่งปรี๊ดออกไป
นางเสงี่ยมมองลูกของเสอแล้ว
ได้แต่ถอนใจ

ปองทองขับรถพลางบ่นพลาง
“เรานี่ย่นะ...ไอ้เรื่องติดพัน
บ้าไม่มหาเสน่ห์เหล่ก่ลอะไรน่ะ”

น้องสาวหัวเราะก๊าก
“น้า...พี่ปองน้า ที่ขับรถเที่ยว
รับเที่ยวส่งแควนละก็ไม่น่าซึกอะ
เลย ที่ส่งน้องสาวที่น้ารักมาเอ็นดู
หน่อยเดี๋ยว ทำเป็นแมงวันหัวเขี้ยว
ไปได้”

“แล้วเราไปคนเดียวไหวอะ”
“เฮ้อ...ยังกว่าไหวอีก”
“พ้อไม่พูดด้วย ก็ไม่แคร์ เรา
นะเรา...เกิดมามีแต่ทำให้คนเป็น
ห่วง เคยมี...ที่เราจะทำให้พ่อแม่
ปลาบปลื้มภูมิใจนะ”

“ก็จะไม่เคยละเฮ้อ...มีอะไรจะว่า
มัย” บ๊ทองย้อน

“ถ้าเค้ากระพืดกระฟัดไปด้วย
กับเรา มันก็ดีหรือกะบ๊นะ แต่...
พี่คิดว่า ฝ่ายโน้นเขาคงหัวเราะเยาะ
ลับหลังก็ไม่รู้...ที่ไปทำซ้ำใส่เขาอะ”

“ไม่หรือกะน่า พี่ปอง อย่าทำ
เป็นคิดมากไปหน่อยเลย”

“คิดมากกว่าคิดน้อยนะ น้อง
รัก” สุ่มเสียงพี่ชายซึกขุ่น “พวัก

นะ...ถ้าผู้หญิงคนไหนเป็นฝ่ายต่อ
กะก็ อาจจะซึกเข้าไปด้วยซึกแปบมึง...
แปบเดี๋ยว เดียวก็เซ็งแล้ว”

“บ๊ไม่ได้คิดอะอะไรหรือกะ ไม่
เคยคิดไกลไปถึงว่า...จะหยั่งจะอยู่
อะไรกับเขาด้วย ไม่ถึงยังงั้นแน่ๆ
พี่ปอง” หล่อนตอบอ้อๆ แต่ลึกๆ
แล้วก็เศร้าใจอยู่เงียบๆ

เมื่อถึงท่าอากาศยาน น้องสาว
จัดแจงถวักกระเป๋าแล้วลงทันที

“ขอบพระเดชพระคุณเป็น
ล้นพินนะกะ ท่าน ขอให้เจริญรุ่ง
ร่าไปเทอญ”

“เออ...” พี่ชายหัวเราะ หน้าตา
เขาดูซึกเซียวลงไปนิดหนึ่งจนบ๊ทอง
ต้องมองเต็มตาอีกหน

“ว่าแต่ว่า...ท่านนะแหละ
ระวังๆหน่อยนะกะ อย่าสมบุกสมบัน
นั้” หล่อนว่า “การจะรักจะชอบ
ใครนั้มันก็ต้องมีลัทธิหิอะ”

แล้วหล่อนก็เดินเข้าไปนั่งรออยู่
ในห้องผู้โดยสารด้วยความสบายอก
สบายใจที่สุด

ห้องยังกว้าง เพราะมีเวลา
เหลืออีกชั่วโม่งเต็มกว่าจะถึงเวลา
เครื่องบินออก ดังนั้น บ๊ทองจึงใช้
เวลาเหล่านั้นมองดูคนซึ่งกำลังทยอย
กันเข้ามาที่ละคนสองคน

กำลังนั่งเพลิน หล่อนก็เห็นใคร
คนหนึ่งหิ้วกระเป๋าเดินทางเล็กๆใส่
เข้ามา

“ตายตาย” บ๊ทองเกือบพลอย
ร้องดังเมื่อเห็นเขาเดิน “บ๊จิง พี่
วันเนย”

ซึ่งวันหัวเราะ

“ใครจะปล่อยให้สาวเจ้าเดิน
ทางคนเดียวได้ลงกะละ พี่เลย
ตัดสินใจมาที่สุดท้าย ปลอญพวกนั้
เขาไปกับรถกรรม ส่วนเราบินไป...
ไปพบกันที่โน้น”

“แหม...ขอบคุณเป็นที่สุดที่แล้ว
เลย แต่จะว่าไป...บ๊ก็ไม่กลัวหรือ
ทำอะไรคนเดียวอยู่ตลอดแหละกะ
แล้วนี่ ‘เพียงจับหนังกี่ถึงแล้ว’ นั้ก็
ชะว้างนั่งเล่นดูเมฆ”

ซึ่งวันมองหน้าหญิงสาวอย่าง
พิลึก

“วันเนย บ๊เปล่งปลั่งพิลึกเลย
นะ...” เขาลงนั่งข้างๆ วางกระเป๋า
ไว้บนพื้น จ้องดูจิตใจหนึ่งก็พิลึก
หน้า “เออ...คนเรามีความสุขได้ก็
ใช้ได้...ปลายทางความสุขจะเป็น
ยังงี้ ก็น้อยกว่ากันที่หลัง”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

กำเนิดของไฟ (ต่อจากหน้า ๒๗)

ด้วย แล้วก็นำตะเกียงไปถวายเทพ
โอบัสส์ โอซอ พร้อมกันนั้นก็ทูล
ขออนุญาตลาออกไปทำธุระบางอย่าง
เทพโอบัสส์ก็ทรงอนุญาตให้ไปได้

เด็กนั้นตรงไปยังนอกเมืองตรง
ที่มันไม่รบกวนกั้งไม่แห่งๆ เด็กชา
พิจารณาพิจารณาว่าดินพื้นลบนกอง
กั้งไม่แห่งแล้วก็เป่าจนไฟติด แล้ว
ไปหาต้นกล้วยกับใบตองมาคลุมไว้
กันไม่ให้ควันออกมา แล้วก็กลับไป
ยังที่พัก เทพโอบัสส์ตรัสถามว่า

“ทำไมเจ้าถึงได้ไปนานนั้”
“ข้าพระองค์ไม่สู้สบายพะยะ
กะ”

ถึงวันนั้น เมื่อใครๆพากัน
นอนหลับหมดแล้ว เด็กชาพิจารณา
ขโมยไฟได้ห่อเสื้อผ้า แอบหนีไป
นอกเมืองตรงที่ซ่อนไฟไว้ เมื่อยก
ดินกล้วยออกก็เห็นว่าไฟกำลังติด
อยู่ จึงนำดินพื้นมาตีไฟพร้อมทั้ง
เศษฟ่อนอื่นๆหอบเอากลับบ้าน
เมื่อลงมาถึงพื้นโลกก็ทรงหน่วง

เด็กขาพิการก็ได้ไปหาเอติม เนพลางพูดว่า

“นี่ไงละท่าน ไฟที่ข้าสัญญาว่าจะต้องเอามาให้ท่านให้ได้ ไปหาไม้มาน้อยซี่ แล้วข้าจะทำให้ดูว่า เราจะต้องทำอะไรจึงจะได้ไฟ”

จึงนับเป็นครั้งแรกที่โลกนี้มีไฟ เทพโอบัสซีทอดพระเนตรจากฟากฟ้าเห็นควันไฟพวยพุ่งขึ้นมา จึงโปรดให้หาโอรสองค์หัวบ้ที่ทรงนามว่า อักบัน โอบัสซี ทั้งตรัสสั่งว่า

“ไปถามเจ้าเด็กน้อยคนนั้นที่ชื่อว่า มันไซ้ไหมที่ขโมยไฟของพ่อไป”

เทพอักบัน โอบัสซีเสด็จมายังพื้นโลก และตรัสถามเด็กขาพิการดังที่เทพโอบัสซีทรงสั่งมา และเด็กนั้นก็สารภาพว่า

“ข้าพระองค์นี้แหละที่ขโมยไฟมา และต้องซ่อนมาที่เพราะข้าพระองค์กลัว”

“ดีละ” เทพอักบันตรัส “ข้ามีข่าวจะมามอบเจ้าด้วยว่า จนถึงบัดนี้เจ้ายังพอเดินได้นะ แต่ต่อแต่นี้ไป เจ้าจะเดินไม่ได้อีกต่อไปแล้ว”

ด้วยเหตุที่ไปขโมยไฟมาจากเทพโอบัสซี โอโซนเอง เด็กขาพิการก็เลยพิการเดินไม่ได้ตลอดไป

ส่วน เฝ้าโลนโก เล่าว่า ครั้งหนึ่งยังมีแมลงมุมตัวหนึ่งทอใยของตนยาวแสนยาว และมีลมช่วยส่งปลายข้างหนึ่งต่อไปยังท้องฟ้า และมีนกหัวขวานได้ไปตามใยแมลงมุมนั้นขึ้นไปยังแผ่นพื้นสวรรค์พลาเงาเจาะไว้เป็นรู ซึ่งคือที่เราเรียกว่าดวงดาว แล้วยังมีมนุษย์ได้ตามหลัง

นกหัวขวานไปติดๆและได้ไปขโมยไฟลงมาจากท้องฟ้า แต่บางคนก็กล่าวว่าคนไปพบไฟตรงที่ลูกไฟได้หล่นจากฟ้าตกลงมาบนดินต่างหาก

ข้าง เฝ้าเบอร์กดามา ในแอฟริกาตะวันตกเฉียงใต้เล่าว่าคนเฝ้าตนไปขโมยไฟมาจากสิงห์โตแทนที่จะขโมยจากฟ้าจากสวรรค์ เขากล่าวว่า แต่ดั้งเดิมพวกตนไม่มีไฟ มนุษย์ทั้งหลายต้องทนหนาวได้รับทุกข์เวทนาอย่างยิ่ง

วันหนึ่งชายคนหนึ่งบอกเมียว่าตนจะข้ามแม่น้ำไปยังเมืองสิงห์โต เมื่อข้ามแม่น้ำไปแล้ว ก็ได้มาถึงปากถ้ำแห่งหนึ่ง ซึ่งมีสิงห์โตพ่อแม่ลูกนั่งล้อมกองไฟ สิงห์โตผู้เป็นพ่อได้เชื้อเชิญให้ชายนั้นเข้าไป พลาเงาจัดที่นั่งเป็นที่เกียรติยศอยู่ตรงกับปากถ้ำ ซึ่งเป็นที่ลูกใจแจ่มขยับนัก

ในระหว่างกินอาหาร ชายนั้นพยายามเขยิบให้ใกล้ไปทางปากถ้ำให้มากที่สุดที่จะทำได้ ครั้นเมื่อใกล้จะอิ่ม ชายนั้นได้คิดค้นพ้นออกมาจากกองไฟ แล้วโยนลูกสิงห์โตลงไปในกองไฟ ส่วนตัวเองลงยุดันพื้นได้ วิ่งหนีออกจากถ้ำไป สิงห์โตเห็นคนแปลกหน้านั้นลงยุดันพื้นหนีไปต่อหน้าต่อตา ก็จัดการวิ่งตามไป แต่วิ่งไม่ทันเพราะห่วงหน้าพะวงหลัง สิงห์โตพ่อแม่เป็นห่วงลูกที่ถูกโยนเข้าไปในกองไฟ ต้องช่วยกันเอาตัวลูกสิงห์โตออกมาจากกองไฟเสียก่อนจึงได้ตามไป ชายนั้นก็เลยพ้นเงื้อมมือสิงห์โตไปได้ และเมื่อวิ่งมาถึงริมแม่น้ำก็ได้ข้ามน้ำนำไฟไปให้พวกของตนได้โดยปลอดภัย (ยังมีต่อ)

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

กำเนิดของไฟ (ตอนจบ)

(นิทานแอฟริกา)

คราวที่แล้วเล่าถึงชนแอฟริกา
เผ่าต่างๆ ได้ไฟมาด้วยวิธีต่างๆ
กัน โดยมากเป็นวิธีขโมย ส่วน
ชนเผ่าอื่นก็เล่าทำนองเดียวกัน
ที่เล่าต่างไปบ้างก็มี ดังนี้

เผ่าคองโก เล่าว่า ครึ่งหนึ่ง
ยังมีชายคนหนึ่งชื่อโมตู มีสวน
ใหญ่โตกว้างขวาง ซึ่งเจ้าของได้ลง
กลั้วไว้เป็นอันมาก สวนนั้นดินดี
กลั้วจึงได้ผลดี ออกเร็วสุกเร็วและ
กินอร่อย แต่อยู่มาวันหนึ่ง โมตูเข้า
ไปในสวน ก็ได้เห็นว่ากลั้วสุกๆ
ดังหลายเครือถูกตัดไปหมดสิ้น โดย
ไม่รู้ว่ามีใครมาแอบตัดไป

นับแต่นั้นมา โมตูก็ได้พยายาม
จะจับตัวคนร้าย แต่ไม่เป็นผล
จนในที่สุดก็ได้ตัดสินใจว่าจะต้อง
ข่มขู่จับตัวผู้ร้ายให้ได้ ไม่ว่าจะต้อง
เวลาช้านานเพียงไรก็ตาม แต่โมตู
ไม่ต้องเสียเวลาข่มขู่นาน เพราะ
ปรากฏว่าได้เห็นตัวผู้ร้ายแล้ว ผู้ร้าย
นั้นเป็นชาวเมืองเมฆที่ลงมาจาก
ท้องฟ้า ชาวเมืองเมฆได้ช่วยกันตัด
เครือกลั้ว และส่วนที่กินไม่ได้ก็
จัดการมัดเข้าเป็นมัดๆแบกไป โมตู
เห็นเช่นนั้นก็ถลันออกมาจากที่ซ่อน

ไล่ตามจับชาวเมืองเมฆ และจับมา
ได้คนหนึ่ง เป็นผู้หญิง โมตูจึงเอา
ตัวพาไปบ้าน และไม่ซำก็ได้
แต่งงานกัน โมตูได้ตั้งชื่อหญิงสาว
ชาวเมืองเมฆเสียใหม่ ซึ่งมีความ
หมายว่า ทิ้ง

ถึงแม้ว่าเมียของโมตูจะมาจาก
เมืองเมฆ แต่ก็ฉลาด สามารถทำ
งานบ้านและงานในท้องไร่ท้องนา
ได้ดีเช่นเดียวกับผู้หญิงในเมือง
มนุษย์ ก่อนหน้านั้นโมตูและคนใน
หมู่บ้านเดียวกับโมตู ต่างก็ไม่เคย
เห็นไฟเลย อาหารก็ต้องกินดิบๆ
ถึงฤดูฝน ฝนตกหนัก อากาศหนาว
เย็น ลมก็พัดจัด ผู้คนต้องนั่งหนาว
สั่นอยู่ในบ้าน เพราะไม่รู้เรื่องไฟ
และความอบอุ่นที่จะได้จากไฟ

เมียของโมตูได้สั่งให้ชาวเมือง
เมฆนำไฟจากที่นั่นมาให้ด้วย เมื่อ
คนเหล่านั้นจะมาเยี่ยมตนในครั้งต่อ
ไป และคนเหล่านั้นก็ได้นำมาให้
แล้วนางก็ได้สอนคนในหมู่บ้านนั้น
หุงต้มอาหาร ทั้งสอนให้รู้จักนั่งผิง
ไฟในวันที่มีอากาศหนาวเย็น โมตู
จึงรู้สึกเป็นสุขกับเมียของตน ชาว
บ้านในหมู่บ้านนั้นก็ดีใจที่ได้นางมา

อยู่ร่วมด้วย ยิ่งกว่านั้นนางยังได้
ชวนพวกชาวเมืองเมฆมาตั้งบ้าน
เรือนในหมู่บ้านนั้นอีกด้วย

วันหนึ่งเมียของโมตูได้รับ
ตะกร้าไม้ปัดมาใบหนึ่ง จึงได้วางไว้
บนหิ้งในบ้าน นางได้พูดกับโมตูว่า

“ขณะนี้เราได้อยู่ด้วยกันอย่าง
ใกล้ชิดสนิทสนมแล้ว เพราะฉะนั้น
ข้าขอร้องอย่างหนึ่งนะ ว่าเวลาที่ข้า
ออกไปทำไร่นา ท่านต้องไม่เปิด
ฝาตะกร้านั้น ถ้าท่านขึ้นเปิด เรา
จะทิ้งท่านไปทันที”

“ตกลง” โมตูพูด “ข้าจะไม่
เปิดหรอก”

ขณะนี้โมตูรู้สึกปลื้มอกปลื้มใจ
ที่มีเมียฉลาด มีผู้คนแวดล้อมมาก
มาย ชาวบ้านในหมู่บ้านก็พากัน
นับถือโมตูเป็นคนใหญ่คนโต แต่
โมตูก็ยังมีความขัดข้องอยู่อย่างหนึ่ง
ที่ทำไมเมียจึงเตือนทุกวันว่าอย่าได้
เปิดตะกร้านั้น มีอะไรอยู่ในตะกร้า
หรือ เมียของตนซ่อนอะไรไว้ไม่
บอกให้ตนรู้หรืออย่างไร ด้วยความ
อยากรู้อยากเห็น คนใจอย่างโมตูก็
ทนต่อไปไม่ได้ จึงคอยจนกระทั่ง
เมียออกไปไร่ไปนาอย่างเคยแล้ว

(อ่านต่อหน้า ๑๐๐)

“จะไม่ลืมกะ รุ่งไม่กล้าบอก
คุณอิงคุณเอื้อ” เด็กสาวลั่นเล

“ทำไมจะไม่ดี เขาอาจจะไล่
ออกก็ได้ที่ใดลดย้ายไป รุ่งไม่รู้
เลยหรือว่าเดี๋ยวฐานะของคนใน
บ้านนี้ไม่เหมือนก่อน คุณลุงขาดทุน
ย่อยยับ เป็นสิบล้าน”

เขยมรุ่งเบิกตากว้าง แปลกใจ
ที่สีหน้าของปวดีปราศจากความวิตก
มีหน้าซำมรยขมมิดๆเหมือนจะ
พอใจอยู่ด้วย

“ข้างลมนะจะลมหันนา รุ่ง”
เขาหัวเราะหึๆ

เขยมรุ่งมองหน้าปวดีด้วยความ
งุนงง แต่ปวดีมัวกระห่มจนไม่ได้
สังเกตสีหน้าแววตาของเขยมรุ่ง เขา
พอใจอะไรจนนอนหัวเราะอยู่คนเดียว
เป็นเวลานาน

(อ่านต่อฉบับหน้า)

กำเนิดของไฟ (ต่อจากหน้า ๔๓)

ก็ได้เปิดฝาดะกร้านออกดู และก็
ปรากฏว่าไม่มีอะไรในนั้น โมตุด
หัวเราะมิได้จึงปิดฝาดะกร้า แล้ว
เก็บไว้นั่นดังเดิม

ครั้นเมื่อกลับมาตอนเย็น ก็
มองดูโมตุด แล้วถามว่า

“ทำไมเปิดฝาดะกร้าน”

โมตุดไม่ออก ครั้นถึงเวลาที่
โมตุดออกจากบ้านไปล่าสัตว์ เมฆของ
โมตุดก็ได้รับรวมชาวเมืองเมฆของ
ตนแล้วก็พากันกลับขึ้นไปยังเมือง
เมฆและไม่ยอมกลับมาขังโลกมนุษย์
อีกเลย แต่อย่างไรก็ตามคนใน
หมู่บ้านของโมตุดยังได้ไฟ ได้รู้จัก
หุงต้มอาหารด้วยไฟจากชาวเมืองเมฆ

เผ่าบัณฑาลา เล่าว่า เมื่อครั้ง
ที่นกกับสัตว์อื่น ๆ ยังคงมีที่อยู่
ในท้องฟ้า วันหนึ่งฝนตกหนักอากาศ
หนาวเย็นเย็นจนสิ้นไปด้วยกัน
ทั้งหมด นกได้พูดแก่หมาว่า

“ลงไปเอาไฟในโลกมนุษย์มา
ผิงกันหน่อยซี”

หมาก็ลงไป แต่เมื่อเห็นกระดูก
กองอยู่ตั้งมากมาย ทั้งยังเห็นปลา
เกลื่อนอยู่บนพื้น เห็นเช่นนั้นแล้ว
หมาล้มหมัดว่าตนจะต้องมาเอาไฟไป
ให้นกที่กล่าวหาว่า

ทั้งนกและสัตว์ทั้งหลายต่างเฝ้า
คอย แต่ก็ไม่ได้เห็นหมากลับมา จึงได้
ส่งเบ็ดไถลงมาตาม พร้อมทั้งกำขับ
ให้รับนำไฟกลับไปโดยด่วน แต่เมื่อ
เบ็ดไถลงมาเห็นของกินอร่อยๆทั้งถั่ว
ทั้งข้าวโพดมากมาย เลยมล็ด
ไม่ได้บอกหมานำไฟกลับไปโดย
เร็ว ทั้งตัวเองก็มิได้เอาไฟกลับไป

ด้วยเหตุนี้บางวันเขาจึงว่าได้ยิน
เสียงนกร้อง มีความหมายว่า “เปิด
ไถเป็นทาสไปแล้ว เปิดไถเป็นทาส
ไปแล้ว” เขาว่าเป็นเสียงนกร้องคำทอ
หมากับเบ็ดไถที่ปล่อยให้เพื่อนหนาว
สั่น ในเมื่ออากาศหนาวอย่างนั้น
ส่วนตัวเองได้กินอิ่มหลับสบาย
ได้อยู่อย่างอบอุ่นสบาย

เผ่าทองกา ในแอฟริกาตะวันออก
เคยได้ เล่าว่า

พระราชอาคันตุกะของพวก
เผ่าเวได้เสกสมรสกับลูกสาวของ
หัวหน้าเผ่าโซโน ตอนแรกพวก
เผ่าเวยังมีไฟ ต้องกินอาหาร
ดิบๆ เย็นๆ ฝ่ายชนเผ่าโซโนมีไฟ
วันหนึ่งโอรสของพระราชอาคันตุกะ
ไปเยี่ยมชนเผ่าโซโน ได้เห็นว่าเขาอยู่
กันอย่างผาสุกเพราะมีไฟให้ผิง เห็น
ดังนั้น โอรสพระราชอาคันตุกะ
ก็แอบขโมยไฟติดอยู่เรื่องๆ แล้ว
รีบเสด็จกลับ ไปยังถิ่นของพระองค์
และได้สอนคนในเผ่าของพระองค์
ให้รู้จักหุงต้มอาหาร

ครั้นหัวหน้าเผ่าโซโนรู้ว่าถูก
ขโมยไฟไป ก็ประกาศสงครามกับ

พระราชอาคันตุกะแห่งเผ่าโซโน ข้างฝ่าย
พวกเผ่าเวแข็งแรงและแข็งขัน
ตั้งแต่ได้กินอาหารหุงต้มด้วยไฟที่
โอรสพระราชอาคันตุกะไปลักเอามา
ทั้งยังผิงไฟได้รับความอบอุ่น จึง
สามารถต้านทานไว้ได้ และในที่สุด
ก็เอาชนะพวกโซโนได้ นับแต่นั้นมา
พวกเผ่าเวก็มีไฟใช้ และโอรส
พระราชอาคันตุกะได้ชื่อว่า ลิลาลา อัมบา
ซึ่งหมายความว่า เป็นคนแรกที่น่า
เถิดานที่ไฟติดอยู่มาให้ ♥

โปรดเอื้อเพื่อแก่เด็ก สตรี คนชรา

(ต่อจากหน้า ๓๘)

สามารถออกไปทำงานนอกบ้าน
ได้ การเลี้ยงลูกให้ดีขึ้นก็เป็น
การสร้างผลทางเศรษฐกิจให้กับรัฐ
ด้วยต่อไป แม้ในขณะที่ยังเป็นเด็ก
เด็กที่มีสุขภาพดีก็ไม่ใช่ภาระทาง
เศรษฐกิจให้กับรัฐ เรื่อยดื้อไม่
สอบตกทำให้ไม่เปลืองงบประมาณ
การศึกษา เป็นต้น

ดังนั้น ถ้าเราจะอ่านคำขวัญใน
รถประจำทางและรถโดยสารเสียง
ขึ้นไปแล้วว่า ‘โปรดเอื้อเพื่อแก่
เด็ก สตรี คนชรา’ ก็ขอได้โปรด
อย่าชินจนลืมนึกใจคิดว่า สตรี
มีสถานภาพในทางการผลิตมูลค่า
ทางเศรษฐกิจที่แตกต่างไปจากเด็ก
และคนชราอย่างสิ้นเชิง และเมื่อใด
จะต้องพิจารณาถึงบทบาทและสถาน
ภาพของสตรี ก็จึงต้องพิจารณา
ในทุกแง่มุมในทุกกระทรวงทบวง
กรมของรัฐ สตรีนั้นเป็นผู้ ‘รับ
บริการ’ ต่างๆ ในสังกัดกรมประชา
สงเคราะห์ กรมอนามัยฯลฯ ก็จริง หาก
แต่ในขณะที่เดียวกันก็เป็นผู้ ‘ให้
บริการ’ อีกด้วยในกรมแรงงาน
กรมส่งเสริมการเกษตร และกรม
การค้าภายใน เป็นต้น ♥

ਮਨਮੋਹਨ ਸਿੰਘ

(นิทานจีน)

คำว่าหนึ่ง ขณะที่ยะกำลังนั่ง
 ตรวจเอกสารง่วนอยู่ในห้อง ประตู
 ก็ได้เปิดออกเงยบๆ มีลมเย็นๆพัด
 เข้ามาในห้อง ทำให้แสงตะเกียง
 ดวงเล็กๆนั้นหรี่ มีแสงวอมวาม
 เย็นหมิ่นเพื่งยหน้าขึ้นด้วยความ
 แปลกใจ แต่ประตูก็ได้ปิดดังเก่า
 ไม่มีใครเข้ามาในห้อง คงจะเป็น
 เพราะลมพัดหกร่อนะ เย็นคิดแล้ว
 ก็ทำงานต่อไปอย่างหมกมุ่น แต่เมื่อ
 เงยหน้าขึ้นอีกก็แลเห็นหว่าเงย
 เพื่อนของตนนั่งอยู่ตรงข้างหนึ่งของ
 โต๊ะ หว่าเงยนั้นเงยบายมอย่าง
 สุภาพ เย็นแสดงความดีอกดีใจ
 ต้อนรับหว่า แต่ก็คงไม่ได้ที่มา
 พบหว่าเงยที่นั่น จึงถามเพื่อนว่า
 “ข้าไม่เชื่อเลยว่าที่เพื่อนตาย
 หนีหนีเมืองนั้นเป็นความจริง แต่
 ทำไม่ถึงไม่กลับบ้านเล่า ข้าได้ยินว่า
 ครอบครัวของเพื่อนเขานำศพเพื่อน
 ไปฝังที่บ้านเกิดแล้วไม่ใช่หรือ แล้ว
 เพื่อนมาเถลไถลอยู่ในเมืองต่างถิ่น
 นทำไม ถึงจะเป็นผับสาวก็ตามที่
 บ้านเพื่อนควรจะอยู่บ้านแล้ว
 นนา” (อ่านต่อหน้า ๔๘)

“อิงก็ไม่แน่ใจ แต่ให้หมอมาคู
หน้อยจะดีกว่ามังกะ ตอนนีให้เขา
หักเถอะ”

ทุกคนลอยออกมา แต่เปิดประตู
ห้องไว้ เรื่องรองเรียกเด็กพรให้มา
นั่งเฝ้าอยู่นอกประตูห้องด้วย ไม่
วางใจ เกรงว่าเอ๋อมดาวอาจจะคิด
สั้นหรือมีอาการช็อก

ตั้งแต่นั้นมาเอ๋อมดาวก็กลายเป็น
มนุษย์หุ่นยนต์ หล่อกันไม่พูด
ไม่จากับใคร ถึงเวลาขึ้นก็กิน ถึง
เวลานอนก็นอน ต้องมีคนคอยเตือน
ให้หล่อนอาบน้ำ แต่งตัว ลงไป
เดินเล่นออกกำลังขา ไม่เช่นนั้น
หล่อนจะนั่งเฉยๆ ได้ทั้งวัน นัยน์ตา
เหม่อลอยไปข้างหน้า ไม่มีจุดหมาย
เรื่องรองต้องจัดเด็กรับใช้ให้
คอยดูแลเอ๋อมดาวคนหนึ่ง งานอื่น
ไม่ต้องทำ

บิดาของหล่อนก็เกือบจะเป็น
มนุษย์หุ่นยนต์ไปด้วยเหมือนกัน นั่ง
เหม่อลอยทุกซั่ได้ครั้งละนาน ๆ คำว่า
เขามิ่เรื่องรองคอยปลอบใจจึงอาการ
ดีกว่าลูกสาว

เขาจะมีอาการตื่นเต้นขึ้นดึกเมื่อ
จดหมายจากลูกชายคนเดียวมายัง
ประมาณสัปดาห์ละครั้งเป็นปกติ
พร้อมกับข่าวการเรียนที่ล้วนเป็นข่าว
อันน่าชื่นใจ (อ่านต่อฉบับหน้า)

บทสันนิษฐาน (ต่อจากหน้า ๙๕)

“ก็ถลละ” หวางเห็นด้วย “แต่
ว่ามีเรื่องไม่สบายใจเกิดขึ้น ข้าไม่รู้
จะบอกเพื่อนอย่างไร ข้าถูกกักตัว
อยู่ที่นี่ ในระหว่างที่เขาเอาร่างข้าไป
บังคับข้าก็มาคิดตั้งอยู่ที่นั่นกลับบ้านไม่
ได้ เพราะไม่มีเงินสักเก็ดเดียว ข้า
ไม่มีเงินแม้แต่จะเสียค่าผ่านทางแก่
ขามเมืองนรกที่เฝ้าอยู่ตามชายแดน

และเพื่อนก็รู้อยู่แล้วว่าข้าจะต้องเดิน
ทางไกลตั้งแต่ไหนหะ แต่พอข้ารู้ว่า
เพื่อนจะมาที่เมืองนี้ ข้าก็อดคิดใจไม่
ได้ เพราะเพื่อนเป็นทั้งห่วงแห่งเดียว
ของข้า ทั้งจริงซาก็ไม่อยากจะความ
ลำบากให้แก่เพื่อนหรอก แต่ว่าไม่มี
ทางจะแก้ปัญหาเลยจริงๆ จึงต้องขอ
ร้องให้เพื่อนช่วยเหลือเรื่องการเงิน”

เย่รับปากกับหวางอย่างเต็มอก
เต็มใจว่าจะช่วยเหลือ และไม่
จำเป็นต้องพูดอะไรมา เพราะเป็น
เรื่องของเพื่อน อย่างไรเสียก็ต้อง
ช่วยแน่นอน บอกมาก็แล้วกันว่า
ต้องการสักเท่าไร รับรองว่าจะจัด
ให้เสร็จเรียบร้อยทีเดียวในวันรุ่งขึ้น
แล้วเย่ก็เก็บเอกสารใส่หีบพลา
ตามเพื่อนต่อไปว่า

“ข้าไม่อยากจะละลาบละลั้ว
หรอก แต่บอกข้าสักหน่อยได้ไหม
ว่าเกิดอะไรขึ้นแก่เพื่อน”

หวางโบกมือพลาทพูดว่า “เรื่อง
มันยาวและซับซ้อน ตอนแรก
ข้าเองก็แทบจะจับต้นชนปลายไม่ถูก
เหมือนกัน ข้าไม่อยากจะทำให้
เพื่อนเสียเวลา งานของเพื่อนยังมี
มากอยู่ด้วย”

แต่เย่ก็ขอร้องเพื่อนให้เล่าเรื่อง
ให้ฟังทุกอย่างเท่าที่จะเล่าได้ เพราะ
จะมีโอกาสไหนอีกที่จะได้คุยกัน
อย่างนี้ หวางนั่งอยู่ครู่หนึ่งจึงเล่า
เรื่องให้ฟังว่า

“ตอนแรกออกจะสับสนวันวาย
และตามที่เพื่อนก็รู้แล้วว่าข้าถูกส่งตัว
มายังเมืองฮัวสีนเพื่อตรวจราชการ
แต่ยังไม่ทันเริ่มงานก็ล้มเจ็บ ไขขึ้น
สูงแล้วก็ตายลงโดยไม่ทันได้รู้เรื่อง
อะไรเลย ตอนนั้นข้านอนบนเตียง

ในที่พักคนเดินทาง ประตูได้เปิด
ผางออก และขามสองคนได้กลัน
มาในห้อง ข้าเพิ่งจะมีเวลาได้คิด
ว่าคงต้องเป็นเรื่องราวการสำคัญ
ขามถึงได้กลันเข้ามาในห้องข้าราช
การโดยไม่มีเหตุผล ขามทั้งสองก้าว
ตรงมาที่เตียงข้า มีท่าทางน่ากลัว
ขามสองคนนั้นแต่งตัวดำ กาดเอว
ด้วยเข็มขัดแผ่นใหญ่ หน้าตาซีด
ขาวอย่างน่าหวาดสะอิด แค้นย่นตา
กลับโปนแดง บนหัวสวมเกราะ
ประดับหัวลักษณะแปลกทำด้วย
เหล็กสีดำ คนทั้งสองถือโซ่เส้นใหญ่
มาด้วยแล้วก็ดึงตัวข้าให้ลุกจากเตียง
เอาโซ่ล่ามลากตัวไป

ไปตามทางคนทั้งสองไม่พูด
อะไรสักคำ เมื่อข้าถามแทนที่จะ
ตอบ กลับกระตุกโซ่ที่ล่ามนั้น และ
ข้ายังไม่ทันรู้ว่าอะไร ก็มาเห็นตัว
เองอยู่ในห้องโถงกว้างขวาง ล้อม
รอบด้วยขามหน้าตาน่ากลัวอย่าง
เดียวกันนั้น ตรงข้างหน้ามีบัลลังก์
ที่มีผู้พิพากษาร่างใหญ่โตนั่งอยู่
ท่านผู้นั้นมีหน้าสี่เขี้ยว มีนัยน์ตาใหญ่
อยู่ใต้ก้อนกระดูกดำ ส่วนเกราะนั้นมี
สีแดงยาวลงมาคลุมตัว ต้องสอด
แขนผ่านเกราะออกมาเท่าโตะ ผู้
พิพากษานั่งจ้องมองข้าอย่างเหมย
เกรียม จนข้ารู้สึกเย็นวาบไปทั้งตัว

ขามเกาะเข้าข้าให้คุกเข่าลง
แล้วยืนอยู่ข้างๆ ผู้พิพากษาร้องบอก
ให้ข้าบอกชื่อ แล้วส่งให้เสมียนที่
ยืนอยู่ที่โตะยื่นหาตุ้เรื่องราวที่ถูก
กล่าวโทษและการถูกลงโทษ ข้าถึง
ได้รู้ว่าข้ามาขึ้นค่อหน้าขามบาลแล้ว

เสมียนพลิกสมุดเล่มใหญ่อยู่
ครู่หนึ่ง แล้วก็อ่านด้วยเสียงเรียบ
เสมอกันว่า

“หวาง ข้าราชการถูกกล่าวหา
ดังต่อไปนี้คือ นอกเหนือจากความ
ผิดที่ทำให้เสื่อมเสียเกียรติยศและผิด
ศีลธรรมจรรยาในการหมกมุ่นอยู่กับ
อบายมุขและฉ้อราษฎร์บังหลวงแล้ว
ยังเป็นเหตุทำให้จูเจิงตายเมื่อหลายปี
มาแล้ว และเมื่อจูเจิงตายไปแล้วก็
ได้ฟ้องมาที่ศาลของเรา และเราได้
สอบสวนพิพจน์แล้วว่านี่เป็นความ
จริง”

ข้าบอกไม่ถูกเลยว่าคุณทำอะไร
ในขณะนั้น ในเมื่อถูกกล่าวหาว่าผิด
ศีลธรรมและฉ้อราษฎร์บังหลวง ข้า
ไม่รู้จักจูเจิงเลยแล้วข้าจะไปทำให้
เขาตายได้อย่างไร ข้าเหง้อแตกด้วย
ความขัดเคืองและร้อนใจ แต่ความ
กลัวกลับทำให้รู้สึกเย็นสันหลังทีเดียว

ในระหว่างที่เสมียนอ่านข้อความ
ดังกล่าวนั้น ผู้พิพากษาผู้มีหน้าตา
ท่าทางน่ากลัว มองดูข้าโดยไม่ได้
ละสายตาสักครู่ ครั้นเสมียนอ่านจบลง
ก็ได้พูดขึ้นด้วยเสียงดังปานเสียง
ฟ้าผ่าว่า “เจ้าจะสารภาพหรือไม่”

ข้าพยายามจะลุกขึ้นแต่ขาม
เกาะขาให้ข้าคุกเข่า ข้ากล่าวขึ้นว่า

“ข้าแต่ท่านผู้พิพากษา คงต้อง
มีอะไรเข้าใจผิดสักอย่างหนึ่ง ข้าไม่
รู้จักจูเจิงเลย”

ผู้พิพากษาย่นคิ้วแล้วสั่งให้
เสมียนอ่านคำฟ้องของจูเจิงเป็นการ
ทบทวนความจำของข้า ข้าก็เลยได้
รู้ว่า จูเจิงฟ้องว่า นายอำเภอที่ชื่อ
หวางได้ทำลายชื่อเสียงและทำให้
จูเจิงถูกลงโทษ จูเจิงเป็นคนได้
บังคับบัญชาของหวางคนนั้น และ
ความคำสาปของหวางผู้เป็นนาย จูเจิง
ต้องเข้ามาพัวพันกับการค้าวัตถุ

โบราณ ครั้นมีผู้มาตรวจที่อำเภอ
หวางกลับโยนความผิดให้จูเจิงซึ่งก็
ยังไม่รู้ว่าเรื่องราวเป็นอย่างไร จูเจิง
ต้องถูกย้ายไปทันทีอย่างน่าอัป
ายหน้า จูเจิงต้องรู้สึกทุกข์ทรมาน
ใจในการเสื่อมเสียชื่อเสียงจนใน
ที่สุดก็เลยตรอมใจตาย หลังจากนั้น
ก็ได้ฟ้องนายอำเภอหวางที่ทำให้ตน
เสียชื่อเสียง เพราะฉะนั้นจะต้องรับ
ผิดชอบที่ตนต้องตายลงก่อนถึงเวลา

ขณะที่เสมียนอ่านเสียงเรียบ
เสมอกันถึงข้อกล่าวหา ผู้พิพากษา
จึงมองข้าอย่างขู่เข็ญ ข้ารู้ได้
ว่าเป็นเรื่องเข้าใจผิด ข้าไม่เคยเป็นนาย
อำเภอที่อำเภอไหน แต่มัวแต่ตำแหน่งอยู่
ในเมือง และเมื่อข้าถูกเรียกให้พูด
ข้าก็พยายามเรียนท่านผู้พิพากษาว่า
คนชื่อหวางมีมากมาย ข้าไม่เคย
ดำรงตำแหน่งนายอำเภอของอำเภอ
นั้น และไม่รู้จักจูเจิงเลยจริงๆ
ผู้พิพากษาฟังแล้วก็สั่งให้เอาตัวข้า
ไปขังคุกไว้ก่อนจนกว่าจะสอบสวน
เรื่องทั้งหมดเสร็จสิ้นลง ครั้นเมื่อ
เป็นที่กระจ่างแจ้งแล้วว่าเป็นหวาง
คนละคนกัน หวางคนนั้นยังไม่ตาย
จนกว่าจะถึงพรุ่งนี้ เป็นเวลา๓เดือน
เต็มหลังจากข้าตาย ข้าก็เลยถูก
ปล่อยตัวให้กลับมาที่นี่ และข้าก็มา
พบตัวเองอยู่ในสภาพอย่างบ้สา
ดังที่ได้เล่าให้ท่านฟังไปแล้วนั้น”

เย่หมินเพ่ฟังหวางเลี๊ยะเล่า
อย่างสนใจทั้งยังสอบถามรายละเอียด
เกี่ยวกับการพิจารณาของศาลในเมือง
ฝี่ สหายทั้งสองได้ตรวจดูกรณี
ของหวางทุกแห่งทุกมุม เวลากลางคืน
ได้ผ่านไป แลเห็นแสงเงินแสงทอง
เรื่อเรืองขึ้นมาอยู่นอกหน้าต่าง หวาง
ได้ลุกขึ้นและขอบคุณเพื่อนที่ช่วย

เหลือในยามยาก และก่อนจะจากไป
ได้กล่าวเสริมขึ้นว่า

“บางทีเพื่อนจะสนใจใคร่รู้ละมัง
ว่าหวางนายอำเภอของอำเภอไหนคือใคร
คือหวางหลิวคนที่เพื่อนกำลังมา
ตรวจตราแน่แหละ”

พอพูดจบ หวางก็หายวับไป
เช่นเดียวกับเมื่อตอนที่ปรากฏร่างขึ้น
เย่หมินเพิ่งจะไปครู่หนึ่ง เมื่อคืนนั้น
คนใช้ก็นำข่าวมาบอกว่านายอำเภอ
หวางได้ตายเสียแล้วโดยกระทันหัน
เมื่อตอนกลางคืน เย่จึงให้น้าเอกสาร
เก่าๆ มามอบให้ และเมื่อได้ตรวจดู
โดยรอบคอบแล้ว ก็ยืนยันได้ว่า
จูเจิง ได้เคยทำงานในอำเภอที่มา
ดังหลายปีก่อนหน้านั้น แล้วภายหลัง
ได้ถูกปลดออกจากตำแหน่งเพราะ
เกี่ยวข้องกับการปลอมวัตถุโบราณ
และหลังจากนั้นไม่นานจูเจิงก็ได้ตาย
ด้วยความตรอมใจและความอัป
ายหน้า

ตกเย็นเย่หมินเพ่ได้ตรงไปยัง
วัดที่กำแพงเมืองและได้เผาศรีพระ
ทองอุทิศให้แก่หวางสหายของตน
เมื่อเย่ได้ตรวจงานเมืองฮวาต๋สอแล้ว
ก็ได้เดินทางกลับไปยังที่ทำงานของตน
มาตามทางก็ได้แวะที่บ้านเกิดของ
หวางเลี๊ยะ และได้ไปคำนับที่ซวงซุ่ย
ในตอนเย็นหวางได้มาเยี่ยมเย่
ขอบคุณที่ช่วยเหลือ สหายทั้งสองก็
ได้สนทนากันถึงเพื่อนเป็นเวลานาน
และเมื่อตอนที่กำลังจะจากกันนั้น
หวางก็ได้เปิดเผยให้เย่รู้ว่า หวาง
อีกคนหนึ่งนั้นได้ถูกผู้พิพากษาศาล
เมืองนรกดัดสินแล้ว และการลงโทษ
ก็คือในชาติหน้าหวางผู้นี้จะต้องไป
เกิดเป็นหมู ♥

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

คนเป่าปี่

(นิทานเยอรมัน)

แท้จริงเรื่องนกยูงก่อนเคยได้บินกันแล้วโดยมาก แต่คนยูงนี้อาจเป็นอันมากที่ยังไม่เคยได้บินเมื่ออ้างถึงในเรื่องทวงรางวัลตามที่เล่าไปแล้วจึงอาจจะเทียบกันไม่ถูกจึงขอนำมาเล่าไว้ใหม่ ณ ที่นี้ ตามที่แอนดรูว์ ลังได้นำจากที่ชาร์ลส์มอเรลเล่าไว้ เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งเมื่อนานมาแล้ว เมืองแอเมลในเยอรมันเต็มไปด้วยหนูมีหนูตัวดำตัวใหญ่ ใดๆ ขยายกันมากมาชเป็นกองทัพอ้างไม่มีใครได้เคยเห็นมาก่อนและคงจะไม่ได้เห็นเช่นนั้นอีกต่อไป หนูเหล่านั้นวิ่งพล่านไปทั่วเมืองอย่างองอาจไม่เกรงกลัวใคร ทั้งที่เป็นเวลากลางวันแสดๆ ไม่ว่าจะเป็นท้องถนนหรือบ้านเรือนทุกแห่งหนเป็นไม่มีเว้น และไม่มีใครที่จะแตะมือแตะเท้าลงที่ใดโดยไม่ถูกตัวหนูเหล่านั้น เวลาแต่งตัวในตอนเช้า เป็นจะต้องได้เจอะหนูในทางเกวในเปตติโค็ต ในกระเป๋าสื่อและในรองเท้าบูต และเมื่อยามจะกิน เจ้าพวกสัตว์ตะกละตะกลามเหล่านั้นก็จะกวาดกินเรียบตั้งแต่ห้องใต้ถุนไปจนถึงห้องใต้หลังคา ครั้น

ตกกลางคืนยังหนักยิ่งกว่านั้น พอแสงไฟดับลง สัตว์กัดแทะดังกล่าวนั้นก็จะเริ่มงานกัดแทะอย่างดุดีออกไปหมดทุกแห่ง ทั้งในเพดาน ทั้งบนพนักทั้งในตู้และตามประตู เสียงไม่ผิดกับเสียงเลื้อยเสียงสวาน จนกระทั่งคนหูหนวกก็แทบจะไม่ได้พักหูแม้แต่สักชั่วโม่ง

ไม่มีอะไรจะกำจัดหนูเหล่านั้นได้ ไม่ว่าจะเป็นแมวหรือหมาหรือยาเบื่อหรือกับดัก หรือแม้จะจุดเทียนอธิษฐานนักบุญทั้งหลายก็หาช่วยปราบหนูทั้งหลายให้หมดลงได้ ยิ่งฆ่าก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้น จนกระทั่งอยู่มาวันหนึ่งซึ่งเป็นวันศุกร์ ได้มีชายคนหนึ่งหน้าตาออกจะแปลกเดินทางมาถึงเมืองนี้ ชายคนนั้นถือปี่อย่างปี่สก๊อตมาด้วย มาถึงก็ได้เป่าปี่และร้องเพลงมีความว่า “ใครอยู่ ใครจะได้ดู ฉันและผู้ที่จับหนู” ชายผู้นั้นมาทางทมิฬ จมูกงุ้ม ไว้หนวดอย่างที่เคยหนวดแมว ผมนั้นแห้งนั้นมัสทอง แต่ตากลับมีสีเหลืองดูแหลมคมมีแววเยาะๆ แต่งตัวก็ไม่เหมือนใคร ก็สวมหมวกสักหลาดปักใหญ่ปักขนไก่สีแดง ส่วนกางเกง

นั้นกางเกงแดงแต่เสื้อเป็นสีเขียวคาดเข็มขัดหนังทับ รองเท้าทาสวมก็มีสายหนังพันไปมาอยู่รอบขาแบบพวกขีปซี่

คนเป่าปี่ได้เดินมาหยุดอยู่ตรงตลาดใหญ่หน้าศาลาว่าการของเมืองนั้น หลังให้โบสถ์แล้วก็ร้องเพลงเดียวกันนั้นและเป่าปี่ต่อไป ขณะที่คณะกรรมการเมืองกำลังประชุมกันชายแปลกหน้านั้นก็ได้แจ้งแก่ที่ปรึกษาคณะกรรมการว่า ถ้าหากจะจ่ายเงินให้คุ้มค่า ตนเองจะกำจัดหนูให้หมดเมืองได้จนถึงตัวสุดท้ายในคืนวันนั้นทีเดียว

“พวกพ่อมดหมอฟันมัง” พลเมืองพากันร้องตะโกนเป็นเสียงเดียว “ต้องระวังไว้ให้”

ท่านที่ปรึกษาผู้ที่ใครๆ ยกให้ว่าฉลาดหลักแหลมได้ยื่นยันกับคนเหล่านั้นว่า “จะเป็นพ่อมดหมอฟันหรือไม่ก็ตาม ถ้าเขาพูดความจริงว่าเป็นเพราะเขาเองแหละที่ปล่อยหนูสกปรกเหล่านั้นมาเพื่อจะมารบกวนกำจัด หวังจะได้เงินล่ะก็ เราก็จะต้องจัดการทำให้เจ้าผู้ร้ายนั้นติดกับของตัวมันเองให้ได้ทีเดียว ไว้ระวังแก่ข้าก็แล้วกัน” (อ่านต่อหน้า ๑๐๓)

๑๖๐ เอเอสเอ หรืออย่างอื่นๆที่ใช้สำหรับเรื่องนี้โดยเฉพาะก็ได้

สิ่งที่ช่วยให้ภาพสวยงามน่าดูอีกเรื่องหนึ่ง คือ ทิศทางของแสง เรื่องนี้สำคัญและยุ่งยากมาก อย่างภาพข้างห้องสองสาวเป็นตัวอย่างที่ดีในการเลือกทิศทางและการวางมุมถ่ายภาพ

ทิศทางของแสงที่นิยมกันว่าเป็นแสงเสนห์ คือแสงที่ส่องเฉียง ย้อนเข้ากล้อง และต้องส่องได้มุมตอนที่ใบหน้ากำลังเอียง เอียงทางไหนแสงต้องส่องทางนั้น การให้แสงอย่างทั่วหน้าในการถ่ายภาพให้ความนิยมน่าเป็นแสงที่ช่วยเน้นให้เห็นส่วนสว่างและส่วนที่เป็นเงาดีกว่าแสงส่องหน้าตรงๆ โปรดดูภาพตัวอย่าง ดูนานๆแล้วจะเห็นว่าเขาถ่ายได้มุมดีเด่นเป็นศิลปะ ไม่ใช่ถ่ายทำกันได้ง่ายๆเลย

คราวหน้าโปรดคอยชมภาพชุดรางวัลเหรียญเงินเหรียญทอง ซึ่งเป็นภาพพิเศษสำหรับนิตยสารนานาชาติครับ ♥

คนเป่าปี่ (ต่อจากหน้า ๒๓)

“ปล่อยให้ท่านที่ปรึกษาจัดการ” ผู้คนพากันร้องบอกกันต่อๆ

ต่อมาที่ปรึกษาก็เรียกชายแปลกหน้ามาพูดกันต่อหน้าคนทั้งปวง ชายแปลกหน้ากล่าวว่า

“ถ้าหากจ่ายให้ข้าหัวละโกรส (มาตราเงินโบราณของเยอรมันมีชื่อว่าโกรสเซน ไม่ทราบว่าเป็นค่าเดียวกันหรือไม่ โกรสเซนหนึ่งมีราคาเท่ากับ ๑๐ เฟนนิก ๑ เฟนนิก = ๑/๑๐ ของเงิน ๑ มาร์ค) ข้าจะจัดการกำจัดหนูให้หมดเมืองแฮมเมลภายในกึ่งวันทีเดียว”

“โอโฮ หัวละโกรส มิเป็นเงินดังล้านฟลอรีนหรือ” (๑ ฟลอรีน = ๒ ชิลลิง) คนเหล่านั้นร้องลั่น

ที่ปรึกษายกไหล่แล้วพูดว่า “เอาเป็นตกลง จะจ่ายค่ากำจัดหนูให้หัวละโกรสตามที่ท่านต้องการ” ชายแปลกหน้าบอกว่า “ข้าจะลงมือในค่ำวันเลข ตอนพระจันทร์ขึ้นนละ ขอให้คนที่อยู่ในเมืองนี้เข้าบ้านให้หมด แล้วไปคอยดูเอาที่หน้าตึกแล้วกันว่าเกิดอะไรขึ้น เชื่อว่าคงจะเป็นภาพที่น่าดู” ผู้คนยังคงบ่นกันเรื่องค่าแรงของชายแปลกหน้าว่า หัวละโกรสจะทำให้สิ้นเปลืองเงินโขที่เดียว แต่พวกคณะกรรมการเมืองก็ว่า ปล่อยให้ท่านที่ปรึกษาจัดการ คนอื่นๆก็เลยเห็นตามไปด้วยว่า แล้วแต่ที่ปรึกษาจะจัดการ

ถึงเวลา ๒๑ น. ชายแปลกหน้าก็ได้มาที่ตลาด ขึ้นหลังให้โบสถ์ พอพระจันทร์โผล่เหนือขอบฟ้า เสียงปี่ดังขึ้น ตอนแรกก็เป่าเพลงช้าๆอ่อนโยน ต่อมาก็ยิ่งเร่งเร้ามีชีวิตชีวอย่างขบๆ เสียงเพลงอันไพเราะดูเหมือนจะแทรกเข้าไปทั่วทุกแห่งหน ทุกตรอกทุกซอกของเมือง ไม่ช้าก็ได้มีหนูวิ่งออกมาจากห้องใต้ถุนห้องใต้หลังคา จากใต้โต๊ะใต้เก้าอี้ จากทุกซอกทุกมุมของบ้านแต่ละหลัง หนูต่างหาทางออก แล้วก็เผลอลงไปถล่มกัน หนูวิ่งกันเป็นแถวไปยังหน้าศาลาว่าการของเมือง ต่างเบียดเสียดกันจนพื้นตรงจตุรัสเต็มแน่นไปหมด มองดูไม่ผิดกับคลื่นของสายน้ำที่ท่วมท้น

เมื่อเห็นจตุรัสนั้นมีหนูเต็มไปหมดแล้ว ชายแปลกหน้าก็หันหน้าออกสู่แม่น้ำที่ไหลอยู่ริมกำแพงเมือง

แฮมเมลและคนเป่าปี่ต่อไป เดินไปเป่าปี่ไป เมื่อเหลียวหลังมาดูก็แลเห็นหนูตามมาเป็นพรวน ชายนั้นร้องบอกว่า “โอด โอด” ขณะที่เขากำลังกลิ้งแม่น้ำที่ม้วนน้ำวนและน้ำกำลังหมุนกว้างแล้วตกลงไปเหมือนกรวย หนูแต่ละตัวไม่ได้ร้องรอละ เมื่อได้ยินคำว่า “โอด โอด” ก็กระโดดลงไปในแม่น้ำ วายตรงไปยังวังน้ำวนนั้น หนูหัวลงไปก่อนแล้วตัวก็หายลับลงไป หนูทำอยู่เช่นนั้นตัวแล้วตัวเล่า ไม่ได้หยุดพักเลยจนกระทั่งเที่ยงคืนจึงได้มีหนูตัวใหญ่ขึ้นหงอกขาวเพราะแก่มา ได้เดินกะโผลกกะเผลกมาหยุดอยู่ที่ตลิ่ง หนูตัวนั้นเป็นหนูจำเริญ คนเป่าปี่ถามว่า “ไปอยู่ที่นั่นหมดแล้วหรือ สหายบลองเชด” “หมดแล้ว” สหายบลองเชดตอบ “มีสักเท่าไร” “เก่าแสนเก่าหม่นเก่าพันเก่าร้อยเก่าสิบเก่าตัว” “นับได้แล้วหรือ” “นับได้แล้ว” “ถ้าอย่างนั้นไปสมทบกับเขาเถอะท่านผู้เฒ่า ลาก่อนนะ”

แล้วหนูเฒ่าขึ้นขวาก็ได้โจนลงไปในแม่น้ำ วายไปยังน้ำวนนั้นแล้วก็หายไป เสร็จธุระเรียบร้อยแล้วคนเป่าปี่ก็ได้กลับไปนอนในโรงแรมนับเป็นครั้งแรกในระหว่าง ๓ เดือนนี้ที่ชาวเมืองแฮมเมลได้นอนหลับอย่างเป็นสุขตลอดทั้งคืน

เช้าวันรุ่งขึ้นคนเป่าปี่ได้กลับมายังศาลาว่าการของเมืองอีกครั้งหนึ่งในเวลา ๕ น. ในขณะที่คณะกรรมการเมืองกำลังรอคอยอยู่ ชายเป่าปี่พูดแก่ที่ปรึกษาว่า

“หนูของท่านโจนลงน้ำไปหมดแล้วเมื่อก่อน ข้ารับรองได้ว่า จะไม่มีตัวใดกลับมาอีก หนูทั้งหมดนับได้เก่าแสนเก่าหม่นเก่าพัน >>

เก๋าร้อยเก้าสิบเก้าตัว หัวตะโกรสนะ กำนวนคูชิ”

“ถ้าอย่างนั้นมานับหัวกันดูก่อน หัวหนึ่งโกรสหนึ่ง ก็โกรสหนึ่งชิ แต่ว่าหัวเหล่านั้นอยู่ไหนล่ะ”

ชายเป่าปี่ไม่ถึงเลยว่าจะโดนตลบหลังแบบนั้น ถึงกับหน้าแดง กัดด้วยบันดาลโทสะ นัยน์ตาก็แดง เหมือนแสงไฟ ร้องออกมาว่า

“หัวหรือ ถ้าอยากรู้จักไปหาในแม่น้ำคูเออาเอชิ”

“ถ้าอย่างนั้น” ที่ปรึกษาพูด “ก็หมายความว่าท่านปฏิเสธไม่ยี่ดื้อ ข้อตกลงนะชิ เราที่ปฏิเสธไม่ยอมจ่ายเงินให้ แต่ถึงอย่างไรท่านก็ได้ทำประโยชน์ให้แก่เรา เราจะปล่อยให้ท่านไปโดยไม่ได้รับรางวัลเห็นจะไม่ได้” พูดแล้วก็ส่งเงินให้ ๕๐ กรวณ (๑ กรวณ = ๕ ชิลลิง)

“เก็บรางวัลไว้สำหรับท่านเองเถอะ” ชายเป่าปี่พูดอย่างขส “ถ้าท่านไม่ชำระเงินให้ข้าตอนัน ทายาทของพวกท่านก็ต้องเป็นผู้ชำระให้” พูดแล้วก็ตั้งหมวกให้ปักหลบลมมาบังนัยน์ตา แล้วรีบจำออกไปจากศาลว่าการนั้น ต่อจากนั้นก็ออกจากเมืองไปโดยไม่ยอมพูดกับใครๆเลย

ฝ่ายชาวเมืองแฮมมิลได้รู้ว่าเรื่องกำจัดหนูได้ยุติอย่างไรแล้วก็ถึงกับภูมิใจด้วยความดีใจ พลังหัวเราะเยาะชายเป่าปี่ที่มาติดกับดักของตัวเอง โดยคนเหล่านั้นมิได้รู้สึกตะขิดตะขวงใจยิ่งกว่าที่ปรึกษานั้นเสียอีก และที่ทำให้คนเมืองแฮมมิลหัวเราะท้องคัดท้องแข็งก็คือถ้อยคำที่ชายนั้นพูดว่าจะต้องคิดบัญชีเอากับทายาท

ฮ่า ฮ่า เขาช่างอยากให้มีแต่เจ้าหน้อยอย่างนี้ตลอดชีวิต

ครั้นถึงวันรุ่งขึ้น ซึ่งเป็นวันอาทิตย์ ทุกคนแต่งตัวสวยงามไปโบสถ์ พลังคิดว่า ในที่สุดหลังจากนี้ก็คงจะได้กินอะไรดีๆ ที่หน้อยได้ และต้องมาก่อน ชาวเมืองแฮมมิลมิได้เฉลียวใจเลยว่า จะมีเรื่องไม่คาดฝันอันน่าหวาดเสียวรออยู่ เมื่อต่างกลับถึงบ้าน ปรากฏว่าไม่มีเด็กอยู่ที่บ้านสักคน ต่างหายตัวไปหมด ฉะนั้นไม่ช้าจึงได้มีแต่เสียงร้องให้รำพันไปทุกถนนว่า “ลูกของเรา ลูกรักของเราอยู่ที่ไหน” แต่แล้วก็ได้มีเด็กเล็กๆ ๓ คน วิ่งร้องไห้มาทางประตูเมืองทิศตะวันออก เด็กทั้ง ๓ กล่าวว่

“ขณะที่บรรดาพ่อแม่อำลึงอยู่ในโบสถ์ ก็ได้มีเสียงดนตรีประหลาดดังขึ้น ไม่ช้าเด็กๆ ทั้งหมดทั้งหญิงทั้งชายต่างก็พากันออกจากบ้านตรงไปยังตลาดใหญ่ ที่ซึ่งชายแปลกหน้ากำลังเป่าปี่ ชายนั้นเดินไป เป่าไปแต่แรกก็เดินตามธรรมดา ค่อมักเดินเร็วขึ้นๆ เด็กๆ ก็วิ่งตามไป วิ่งไปพลาง ร้องเพลงไปพลาง บางทีก็เดินไปตามเสียงเพลง เป็นหนทางไกลจนถึงเชิงเขาที่ใครๆ จะต้องได้เห็นก่อนจะเข้าเมืองแฮมมิล ตรงนั้นมีช่องทางอยู่หน่อยหนึ่ง ชายเป่าปี่ได้เดินเข้าไปในนั้น มีเด็กทั้งหมดตามไปด้วย พอหมดคนสุดท้ายช่องทางนั้นก็ปิดลง มีแต่เราสามคนเท่านั้นที่ตกค้างอยู่ข้างนอกเหมือนปาฏิหาริย์ ทั้งนี้ก็เพราะคนหนึ่งในพวกเราขำพิการวิ่งเร็วไม่ได้ อีกคนหนึ่งรับร่อนวิ่งออกจากบ้าน เลยใส่รองเท้าได้ข้างเดียว อีกข้างหนึ่งใส่

ไม่ทันต้องวิ่งไปเท้าเปล่า เท้าเลยไปเตะก้อนหินเข้า ทำให้เดินกะเผลอกะเผลก ส่วนคนที่ตามนั้นไปทันเขาหรอก แต่ไปกระแทกเข้ากับภูเขา โดยแรงจนกระเด็นออกมา ตอนที่ภูเขาเปิดและเก็บพวกเพื่อนๆ ของเขาไว้ในนั้น”

ได้ยินเด็กทั้งสามเล่าให้ฟังอย่างนั้น พ่อแม่ของเด็กๆ จึงเศร้าโศกเป็นทวีคูณ ต่างถือจอบถือเสียมแหลมวิ่งตรงไปยังภูเขาที่พวกเด็กๆ หายเข้าไป แต่หาอยู่จนเย็นค่ำ ก็หาไม่พบ ในที่สุดเมื่อถึงเวลากลางคืน คนเหล่านั้นจึงต่างพากันกลับเมืองแฮมมิลด้วยความสลดหดหู่ใจ คนที่ได้รับความทุกข์มากที่สุดก็คือที่ปรึกษาที่เสียลูกชายเล็กๆ ไป ๓ คน และลูกสาวที่สวายนารักอีก ๒ คน และนอกเหนือไปจากนั้นอีกก็คือผู้คนพากันตำหนิที่ปรึกษาที่ไม่ได้จ่ายค่ากำจัดหนูให้แก่ชายเป่าปี่ ทั้งที่ในตอนนั้นทุกคนต่างก็เห็นด้วย

ส่วนเด็กผู้เคราะห์ร้ายนั้นเล่า ประสพเคราะห์กรรมอย่างไรบ้าง พ่อแม่เด็กหวังว่าลูกของตนคงไม่ตาย วันหนึ่งหรือชายเป่าปี่คงจะต้องออกไปจากภูเขาและคงนำเด็กเหล่านั้นไปยังบ้านเมืองของตน ด้วยเหตุนี้ชาวเมืองแฮมมิลจึงได้ส่งคนไปค้นหายังประเทศต่างๆ อยู่หลายปี แต่ก็มิได้พบร่องรอย จนกระทั่งอีก ๑๕๐ ปีต่อมา ก็ได้มีพวกพ่อค้าเมืองเบรเมน ได้เดินทางกลับมาจากดินแดนภาคตะวันออกมาถึงเมืองแฮมมิลในตอนเย็นวันหนึ่ง ได้เล่าให้ผู้คนในเมืองแฮมมิลฟังว่า ในขณะที่ตนกำลังเดินทางผ่านยังการได้ไปพักที่เมืองในหุบเขาแห่งหนึ่ง

ช่อทรานซิลวาเนีย ปรากฏว่าชาว
 เมืองนั้นพูดภาษาเยอรมันเพียงภาษา
 เดียว ทั้งๆที่คนที่อยู่รอบๆพูดภาษา
 อังกฤษกันทั้งนั้น ชาวเมืองนั้นบอก
 ว่าพวกเขาคงมาจากประเทศเยอรมัน
 แต่มาอยู่ในดินแดนแปลกประหลาด
 นี้ได้อย่างไร เขาไม่ทราบ พวก
 พ่อค้าเมืองเบรเมนเลยทักท้วงว่า คน
 เมืองทรานซิลวาเนียหาใช่ใครอื่น
 ไม่ เป็นลูกหลานเหลนของชาวเมือง
 แฮมิลที่ตามคนเป่าปี่ไปเมื่อครั้ง
 นานนเอง ชาวเมืองแฮมิลฟังแล้ว
 ก็เชื่อตามนั้นโดยไม่ลังเลใจเลย ♥

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

เลือกคู่ (นิทานพม่า)

ทั้งจริงนิทานเรื่องนี้เป็น
นิทานของชาวกะยาห์ในรัฐ
กะยาห์ใกล้กับรัฐชาน แสดงให้
เห็นวิธีการและความคิดในการ
เลือกคู่ ดังที่เล่าไว้ในนิทาน
ชาวบ้านของพม่าที่ลุดู อุ หลาจัด
พิมพ์ขึ้น บางตอนคล้ายกับเรื่องคน
เผ่าถ้ำ นิทานญี่ปุ่น เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีพระราชองค์
หนึ่ง ทรงมีธิดาที่เจริญวัยพอจะ
แต่งงานได้ แต่เมื่อพระราชธิดา
เรื่องนี้แก่ธิดา เจ้าหญิงพระธิดาก็
ได้ทรงขออนุญาตเลือกคู่เองจาก
บรรดาชายที่มีอยู่ในอาณาจักร และ
พระองค์ก็จะทรงรับผิดชอบเอง ไม่
ว่าการเลือกคู่นั้นจะได้ผลเป็น
อย่างไร ดีหรือเลว

พระราชาก็ทรงอนุญาต เจ้าหญิง
จึงทรงนำผ้าสไบของพระองค์มา
อธิษฐานว่า

“อันผ้าสไบที่จะโยนไปบน
หลังคาบ้านผู้ชายคนใดคนหนึ่ง
ถ้าหากผู้ชายนั้นเป็นคนดี ขอให้ผ้า
ค้างอยู่บนหลังคา แต่ถ้าหากเป็นคน
ไม่ดีแล้วขอให้ผ้าเลื่อนหล่นลงมา
บนดิน”

ดังนั้นในเวลาดึกสงัดคืนวันนั้น
เจ้าหญิงก็ได้เสด็จไปกับองครักษ์
ไปลองโยนผ้าสไบบนนั้น และปรากฏ
ว่าเมื่อโยนผ้าขึ้นไปบนหลังคา ผ้าก็
เลื่อนหล่นลงมาหมดทุกแห่งไป จน
กระทั่งใกล้จะสว่างจึงได้เสด็จมาถึง
กระท่อมคนจนคนหนึ่งอยู่ตรงชาย
หมู่บ้าน เจ้าหญิงจึงได้โยนสไบ
ขึ้นไป และปรากฏว่าผ้าไปค้างอยู่
บนหลังคานั้น เจ้าหญิงจึงทรงแนะ
พระทัยว่า ชายที่กำลังหลับอยู่ใน
กระท่อมนี้แหละ คือผู้ที่แท้จริงของ
พระองค์ เจ้าหญิงจึงตรัสสั่งให้
องครักษ์กลับไป ส่วนพระองค์เสด็จ
เข้าไปปลุกชายนั้น ชายนั้นซึ่งเป็น
คนยากจนเข็ญใจได้แต่เฝ้าชายโบ
ตะเคียนที่ไปเก็บมาจากในป่า เมื่อ
ถูกปลุกตกใจตื่นขึ้นก็อดแปลกใจ
ไม่ได้ที่อยู่ที่ก็มีหญิงสาวสวยมา
ปรากฏตัวอยู่ตรงหน้า ทั้งยังปลุก
ด้วยน้ำเสียงอันอ่อนหวาน ชายชาย
โบตะเคียนจึงถามว่า

“ข้าเป็นคนยากจน ท่านเป็น
ใคร และมาปลุกข้าด้วยเรื่องอะไร”

เจ้าหญิงจึงตรัสว่า “เรื่องยาก
จนนั้นอย่าไปนึกถึงมันเลย ถ้ามึงเสีย
เถอะ ข้าจะจัดการเรื่องนั้นเอง”

แล้วก็ทรงอธิบายเรื่องราวที่พระองค์
อธิษฐานในการเลือกคู่

ชายนั้นแทบไม่เชื่อหูตัวเอง
แต่ก็ไม่กล้าคัดค้านแต่ประการใด
ขณะที่ชายนั้นกำลังอ้าปากค้าง
เพราะตกตะลึง เจ้าหญิงก็ทรงถอด
แหวนเพชรส่งให้ชายนั้นให้นำไป
ขาย จะได้เงินเท่าไรก็ได้แล้วแต่ แต่
ว่าของมีค่าอย่างนั้น พวกชาวบ้าน
ในหมู่บ้านของชายนั้นไม่มีใครมี
ปัญญาจะซื้อหาไว้ได้ ชายนั้นจึงนำ
แหวนมาพิจารณาอย่างถวิลถวิลอีกที่
หนึ่ง แล้วก็คิดว่าทางด้านหนึ่ง
ของป่าไม้ตะเคียนที่ตนไปเก็บใบ
มาขายนั้น มีหินแวววาวอย่างนั้น
มากมายก่ายกอง จึงเห็นว่าแหวนที่
เจ้าหญิงถอดให้ไปขายนั้นที่แท้ก็
เป็นเพียงก้อนกรวดเท่านั้น เมื่อเดิน
ข้ามสะพานก็เลย โยนลงน้ำไป
แล้วก็กลับบ้าน ครั้นเจ้าหญิงถาม
ว่าชายได้ราคาเท่าไร ชายนั้นก็ตอบ
ตามตรงว่า โยนทิ้งไปแล้ว เพราะยัง
มีอีกมากมายที่ขายป่า เจ้าหญิงจึงขอ
ให้พาไปดู และก็ทอดพระเนตรเห็น
เพชรพลอยมีค่ากองอยู่จริงดังคำ
บอกเล่าของชายนั้น เจ้าหญิงจึงทรง
(อ่านต่อหน้า ๑๐๐)

ความงามน่าจดจำใส่ใจอีกอย่าง คือ การจัดภาพให้มีเส้นกลมกลืนสัมพันธ์กัน โดยเฉพาะเส้นโค้งที่หยาบเนียนหรือทื่อมอธ คุดแต่เส้นเฉียงที่ปากแล้วลากลาดลงมาที่กันทั้งใบเล็กใบใหญ่เส้นสอดคล้องกลมกลืนสัมพันธ์กันคั่นกัน

ต่อมาให้ดูที่กองลูกองุ่น ดูเส้นรูปนอกทั้งกอง เป็นเส้นโค้งเหมือนกัน ถ้าดูจากเส้นโค้งกององุ่นด้านซ้ายมือ แล้วมองตรงขึ้นไปถึงเขี้ยวใบหน้า เส้นโค้งจะเชื่อมต่อกันได้มองกลับมาทางข้างหลัง เส้นก็ต่อสัมพันธ์กันดี แล้วก็ทำงานใส่องุ่น มีແຄกແหลມๆ รอบด้าน เจ้าແຄกແหลມๆ จะเป็นรูปແหลມซ้ำกับเส้นແหลมที่ปากเขี้ยวหรือคนโทน้ำ เข้าแบบ เข้าชุดกัน เน้นให้ภาพสั่นด้วยพื้นดำ รวมความแล้วภาพเขาปถอที่เด็ดเผ็ดมันดีจริงๆ

6 Boote ของ Riedlhaber Otmar, Austria เรือแข่ง ๖ ลำ แต่ละลำแล่นเร็ว ตีน้ำกระจายเป็นละอองนวลขาวสวย มองเป็นช่วงๆทั่วทั้งภาพได้ระยะกำลังดี

ลักษณะของภาพเข้าในประเภทแบบลาย (Pattern) คือเป็นแบบลายที่ไม่เหมือนกัน หากแต่คล้ายๆกัน มีทั้งลายละอองน้ำกระจายท้ายเรือ และแบบลายบนผิวน้ำ ทุกส่วนเป็นสีทึบม่นวล กลมกลืน สีแบบนี้ให้อารมณ์ในทางสงบเยือกเย็น แต่พอมีเรือเร็วแล่นปรูดปราดอยู่ในภาพความรู้สึกของภาพจะเปลี่ยนทันที คือเปลี่ยนจากเงียบสงบเป็นครึกโครมให้อารมณ์ขัดแย้ง ไต่เลียง ไตรสแปลกไปอีกอย่าง เป็นทำนองแสงไฟในความมืด หรือเสียงดังในความเงียบ

ภาพแถมจากรางวัลชมเชย

Under Pale Moon ของ T. Peng, Thailand 'ในแสงจันทร์สลัว' พอได้ยินชื่อภาพ ทำให้เข้าใจว่าเป็นภาพนิยายรัก หรือเรื่องอารมณ์เหงาเจิบ แต่พอเห็นภาพจึงเข้าใจกระจ่าง คนกำลังทำงานอย่างหามรุ่งหามค่ำ แม้เป็นเวลากลางคืนอาศัยแสงจันทร์จางๆ ก็ยังต้องตรากตรำทำงานกันต่อไป

สีของภาพให้บรรยากาศคล้ายแสงจันทร์สลัวจริงๆ ต้นไม้กับโรงนาได้เส้นอยู่ในรูป ๓ เหลี่ยม (Triangle Form) พอคิด ยังมีคนทำงานอยู่กลางระหว่างต้นไม้กับโรงนา ภาพหนักแน่น มีชีวิต ได้เรื่องมากขึ้น สำหรับดวงจันทร์ ก็ใช้วิธีถ่ายภาพดวงอาทิตย์เมกเมกให้โค้งงอหว่าพอเหมาะ นำมาซ้อนตรงท้องฟ้าว่างๆ ภาพจึงได้น้ำหนักเต็ม เปลี่ยนเรื่องจากกลางวันเป็นกลางคืน สวยสมใจไปอีกนาน ♥

เลือกคู่ (ต่อจากหน้า ๓๐๗)

เลือกอย่างงามที่สุดเอาไว้ แล้วก็ชนกลับไปมากที่สุดที่จะทำได้ แล้วค่อยๆ ขยهرพลอยเหล่านั้นไปทีละเล็กละน้อยโดยมิให้ใครรู้ตลอดเวลาที่ได้อยู่ร่วมกับคู่ที่เลือกได้ในฐานสามีภรรยา

วันหนึ่งพระราชาก็เสด็จไปล่ากวาง ไม่ว่าใครที่มีม้าฝีเท้าดีเท่ากับม้าทรงของพระองค์ก็อาจร่วมไปล่าสัตว์ด้วยได้ เจ้าหญิงทรงขอม้าฝีเท้าดีที่สุดที่จะหาได้ในดินแดนนั้น และสัตว์แก่คู่ของพระองค์ว่า

“จงข่มม้าไปล่าสัตว์กับพระราช แต่ระวังอย่าให้ม้าชนหน้าม้า

ของพระราช แม้ม้าของเรจะมีฝีเท้าดีกว่าก็ตาม ระวังเพียงว่าให้อยู่ใกล้ชิดพระราชามาก ไม่ว่าจะไปช้าหรือเร็ว”

แล้วเจ้าหญิงก็ทรงจัดหาเสบียงไปให้โดยนำถั่วเหลืองมาต้มจนละเอียดและแยกทำเป็นรูปหมวกอย่างหมวกของพวกเขา แล้วก็ใส่ตัวแล้วตากแห้ง เจ้าหญิงตรัสว่า

“สวมหมวกใบนั้นนะ ขณะข่มม้าถ้าเกิดหิวขึ้นมาในป่าจะได้กินได้”

ด้วยเหตุนี้ชายผู้เคยเป็นชายกษัตริย์จึงต้องเร่ขายใบไม้ก็ไม่มีโอกาสข่มม้าอันโกหกร่วมคณะไปล่าสัตว์กับพระราช เมื่อได้ข่มม้าก็เข้าไปในป่า มาทางสองก็ได้ทั้งมาอย่างทั้งหมด พระราชากับคนเก็บใบตะเคียนขายยังคงข่มม้าเคียงคู่กันไป แต่ก็ยังไม่พบกวางสักตัว พระราชาทรงหิวแล้วแต่ไม่มีอะไรจะกินได้นอกจากหมวกถั่วเหลืองของสหายผู้ติดตามไปด้วย พระราชาก็ต้องขอแลกหมวกทองคำของพระองค์กับหมวกถั่วของชายนั้น เมื่อเสวยเสร็จแล้วก็ทรงทอดกายเหยียดยาวได้ร่มไม้ และขอให้สหายผู้ติดตามนั้นช่วยนวดพระขงฆ์และพระบาทให้พระองค์ แล้วพระองค์จะทรงเล่านิทานให้ฟังเป็นการแลกเปลี่ยน พระราชาทรงเป็นนักเล่านี้อีกเรื่องเล่าชื่อเลื่องลือไกล แม้บรรดาผีในป่าก็ยังพากันมาชุมนุมฟังนิทานของพระราช แต่ในวันนั้นพระราชาทรงเหนื่อยมาก เมื่อมีคนนวดให้สบายเช่นนั้น ก็เลยบรรทมหลับไปไม่ได้เล่านิทาน พวกผีในป่าที่มาคอยฟังนิทานต่างโกรธแค้นนักหนาถึงกับบริภาษว่า “คนขี้ดื้อ” แล้วก็สาปแช่งว่า “ขอให้ประสบอุบัติเหตุครั้งแล้วครั้งเล่าตั้งแต่ต้นไปตลอดทางกลับเข้าวัง ขอให้กิ่งไม้ในป่า

หล่นลงมาบนพระเศียร ถ้าวรคไปได้ ไม่เคยก็ขอให้สะพานที่จะต้องเสด็จ ผ่านไปนั้นพังลง ถ้าเสด็จกลับถึงวัง ได้ ก็ขอให้บันไดหักขณะที่จะทรง ก้าวขึ้น ถ้าวรคไปได้อีก ก็ขอให้ ประตูห้องหน้าบนชั้นพระชนม์ ถ้า ยังรคไปได้อีก ก็ขอให้งูพิษอยู่บน พระแท่นบรรทมกัดตาย”

สหยาผู้คิดตามไปร่วมล้าสัตว์ กับพระราชวังเฝ้าเจ้าใจคิดว่าฝืน บานนั้นสถาปนาพระราชอาชญาอย่างไรบ้าง ก็เลยมารู้ว่าพระราชากำลังจะมีภัย ดังนั้นจึงได้ปลุกพระราชให้คืน บรรทม และได้จัดแจงให้พระราช ทรมานของพระองค์แล้วก็เตือนให้ ทรงรีบกวบขับออกจากที่นั้นโดย รวดเร็ว และเมื่อพระราชาทรมาน มา เรียบร้อยแล้ว ก็ไม่คิดให้หล่นลงมา ตรงที่พระราชบรรทม กรนกวบมา ผ่านสะพานได้อัดใจเดียวสะพาน ก็พัง แม้กระนั้นก็ยังเร่งพระราช ให้กวบมาเร็วขึ้น ๆ

เมื่อมาถึงพระราชวัง ชายนั้น ก็ขอให้พระองค์รีบก้าวขึ้นบันได และผลุบเข้าประตูห้องโดยรวดเร็ว ไม่ทันให้บันไดหักหรือประตูหนีบ กรนถึงเวลาจะเข้าบรรทม ชายนั้น ก็ทูลแนะนำให้ตรวจดูพระแท่น บรรทมให้ทั่ว และปรากฏว่ามีพิษ อยู่จริง ๆ เมื่อสังราช ๆ นึกกลัวอันตรายได้ถูกกำจัดลงหมดสิ้นแล้ว พระราชาก็ทรงซึ่งในน้ำใจของสหยา ผู้ร่วมล้าสัตว์และรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณ ที่ได้ช่วยชีวิตพระองค์ให้รอดตลอด มา จึงได้ประทานเจ้าหญิงพระธิดา ให้ ทั้งนั้นหาได้ทราบไม่ว่าได้ประทาน เจ้าหญิงให้แก่ลูกเขยของพระองค์ เอง และเจ้าหญิงก็ได้ทรงประกาศ ให้รู้ทั่วกันว่าผู้ที่พระองค์ทรงเลือก เองนั้น ได้ประกอบคุณความดี อย่างไรบ้าง ♥

เคนาสน์ดาว (ต่อจากหน้า ๓๖)

แสนแสนที่ตอบอย่างที่ผมคิดว่าเธอ ทำท่าย

“พวพให้เขาเข้าดีไหม” ผม ออกนอกเรื่องไปอีกทาง

“ตามใจพี่เขี้ยวเถอะ” แสนแสนที่ ตอบเนือๆ ผมคิดว่าเธอเองก็ไม่ แน่ใจตัวเองเท่าๆกับผมนั่นแหละว่า เราสองคนจะไปอยู่ที่แพลตนั้นด้วย กันได้ บางที่เราอาจจะเห็นตรงกัน ขึ้นมาโดยไม่ต้องบอกกันแล้ว ว่า การที่เราสองคนจะไปอยู่ร่วมกันที่ แพลตแห่งนั้นโดยไม่ได้แต่งงานนั้น จะไม่ทำให้ชีวิตของเราทั้งสองหรือ ชีวิตของใครอื่นที่เกี่ยวข้องดีขึ้น ความขัดแย้งระหว่างเธอและพ่อคง จะเบาบางลงเมื่อไม่มี เรื่องการ แต่งงาน แสนแสนที่จึงไม่มีความ บั๊บกั้นอะไรที่จะเร่งเร้าเอาผมเข้าไป พัวพัน

ผมคิดว่าผมคิดถึงแสนแสนที่ มากทีเดียวเมื่อวานนี้ แต่เมื่อได้พบ กันผมกลับไม่ซุ่มซ่อนตั้งใจเท่าที่ควร แต่ผมก็ซาบซึ้งและอยากจะชอบใจ ที่เธอมา แสนแสนที่อาจมาหาผม เพราะคิดถึงผมจริง ๆ อย่างที่เธอว่า หรืออาจจะมาเพราะว่างและไม่รู้จะ ไปไหน หรือเธออาจจะคิดเพียงว่า ได้เวลาที่ควรจะมาพบผมสักครั้ง ได้แล้ว จะด้วยเหตุผลใดก็ตาม แต่ก็ทำให้ผมรู้สึกผิดมากถ้าจะทำให้ เธอผิดหวัง เวลาอย่างนี้แหละเป็น เวลาที่ผมจะไม่ขัดใจเธอ ถ้าเธอจะ ขวนผมไปไหน

แต่แสนแสนที่ก็ไม่เอ่ยปาก ผม เลยเอ่ยปากเสียเอง

“ถ้าแสนไม่ไปไหน เคี้ยวบ้าย อีกหน่อยเราก็ค่อยออกไปด้วยกัน ไป ดูหนังแล้วกินข้าว ไปไหม”

“แสนก็รอๆอยู่เหมือนกันแหละ ว่าใจคอพี่เขี้ยวจะจะให้แสนกินแค้ ข้าวกลางวันหรืออาหารแล้วก็กลับ หรือว่ายังงี้” แสนแสนที่ท่า เสี่ยงงอน

“ถ้ามันแสนรอพี่ก่อน อีกสัก พักค่อยไปนะ”

มีนักการมาตามผม บอกว่า มีโทรศัพท์

ผู้ที่โทรศัพท์มาก็คือคุณจอม เธอ บอกว่าจะเอาแบบบ้านมาให้แก้ไข เพราะทางอำเภอไม่ยอมอนุญาต ปลุกสร้าง เธอขอว่าจะมาเป็น สักหน่อยเพราะคิดสอน พร้อมทั้ง ขอความกรุณาบอกจ้าน้องเธอด้วย ว่าเธอจะมารับกลับบ้านพร้อมกัน ขึ้น

ผมจะปฏิเสธเธอได้อย่างไรเล่า ความรู้สึกลึกเร้นของผมมันไม่อยากจะให้คุณจอมกับแสนแสนที่เจอกันเลย แต่ก็ออกจะเป็นเรื่องน่าอายมาก ไม่ อายใครก็อายตัวเอง ถ้าผมจะ พยายามสับหลักไม่ให้สองคนนั้นพบ กัน เพราะถึงแม้ผมจะชอบคุณจอม แต่ก็ไม่มีความหวังอะไรที่เป็น รูปเป็นร่าง ถึงกับจะต้องพยายาม แสดงตัวว่าเป็นคนไม่มีแฟน

และถึงแม้ความหวังในตัว แสนแสนที่ของผมจะเลือนลงจน

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

ชีว ชาวดายัก

(นิทานชารวัก)

Yontagruny;

ข้าวเป็นพืชที่ต้องเพาะปลูก
จึงจะมีกิน แต่ก็มีคนอีกหลาย
กลุ่มที่ไม่รู้จักปลูกข้าวมาแต่
ดั้งเดิม ชาวดายักแต่ก่อนก็เช่นเดียว
กัน ต้องกินมันเทศ มันสำปะหลัง
มันเส้า และผลหมากรากไม้แทน
ข้าว จนภายหลังจึงได้รู้จักปลูกข้าว
ดังมีเรื่องเล่ารวมอยู่ในนิทานจาก
บอร์เนียว ต่อไปนี้

เรื่องเล่าว่า ยังมีหัวหน้าเผ่า
ดายักผู้หนึ่งมีลูกชายอยู่คนเดียวชื่อ
ชีว แต่บิดาของชีวตายเสียตั้งแต่ชีว
ยังเล็กอยู่ แม่เป็นผู้เลี้ยงชีวมาจน
เติบโต และภายหลังได้เป็นหัวหน้า
บ้านชาวที่มีคนเผ่าเดียวกันอยู่รวมกัน
ราว ๓๐๐ ครอบครัว ชิวเป็นชายหนุ่ม
ที่หล่อเหลา สวมเสื้อผาสด มีหว่าย
ถักเป็นวงสวมหัวประดับด้วยขนนก
หว่ายวาน ที่เข็มขัดมีดาบกับเครื่อง
รางของขลังอยู่หลายอย่าง ชิว
เชื่อว่าจะคุ้มกันไม่ให้ภัยอันตรายมา
กรายกล้าได้ มีขอวของชีวถือถือง
เบ้าลูกดอก ซึ่งมีปลายแหลมคมใช้
เป็นหอกได้ด้วย ส่วนมือซ้ายถือได้
แม่เห็นเช่นนั้นถึงกับออกปากว่า
“หล่อเหลาและแข็งแรงจริง ลูกเอ๊ย
แม่ละภูมิใจในตัวลูกเหลือเกิน”

วันหนึ่งชีวเรียกพวกคนหนุ่ม
ของบ้านยามาทั้งหมด แล้วกล่าว
ชวนกันว่า

“เข้าป่ายิงนกกันเถิด”

แล้วก็ออกเดินทาง แต่ละคนมี
กล้องเบ้าลูกดอกกับลูกดอกไปด้วย
อีกสองสามนาที่ต่อมาทุกคนก็หอบ
เข้าไปในป่าทึบ แล้วต่างแยกย้ายกัน
ไป ชิวมุ่งตรงไปยังภูเขาที่อยู่ไม่ไกล
บ้านนัก แต่ถึงแม้ชีวจะล่าสัตว์ตลอด
เข้าวันนั้น ก็หาได้พบสัตว์หรือนก
แม้แต่สักตัวไม่ จนทำให้ชีวอด
ประหลาดใจไม่ได้ ถึงกับคิดว่า “เอ
วันนั้นแปลก ทุกแห่งสงบเงียบ” แต่
ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงนกร้องอยู่ไม่
ไกลนัก จึงรีบเดินตรงไป และที่
ตรงนั้นชีวแลเห็นมีนกเป็นร้อยๆ
บินวนอยู่รอบๆ ต้นไม้ต้นหนึ่ง นก
บางตัวชีวไม่เคยเห็นมาก่อนเลย มี
นกพิราบป่า นกแก้ว นกหว่ายวาน
และอื่นๆ ชิวค่อยๆ กลางตรงไปยัง
กลุ่มนก แล้วเบ้าลูกดอกอาบยาพิษ
ไป แต่แล้วก็ต้องประหลาดใจ
อย่างยิ่งอีกครั้งที่เห็นนกมากมายหล่น
ลงดิน ไม่ช้าชีวก็ฆ่านกเสียมาก
ต่อมาก มากเกินกว่าจะแบกกลับไป
บ้านได้เสียอีก จนต้องสถานตะกรา

เล็กๆ ผูกหลังใส่ถังกลับไปบ้าน

ชีวตั้งใจจะกลับไปทางเก่า แต่
กลับหาทางไม่พบ ชิวพูดกับตัวเอง
ว่า “ต้องรีบหนีแล้ว ไม่อย่างนั้น
จะต้องนอนค้างคืนอยู่ในป่า”

ทันใดนั้นชีวก็แลเห็นมีหนทาง
คดเคี้ยวตรงไปสู่บ้านชาวหลังหนึ่ง
ของชาวดายัก ชิวหันพักกับตัวเอง
ว่า “เอ ไม่ก็รู้ว่ามีบ้านชาวอยู่ที่นี่”
ชีวหยุดซ่อนกล้องเบ้าลูกดอกกับ
ลูกดอกพร้อมทั้งตะกร้านกไว้หลัง
พุ่มไม้ใกล้กับบ้านชาวนั้น ชิวได้ยิน
เสียงคนพูดอยู่ข้างใน จึงร้องตะโกน
เรียกว่า

“ว่ามีคนอยู่บ้านบ้างหรือเปล่า”

ไม่มีเสียงตอบ ชิวจึงร้องเรียก
อีก คราวนี้มีเสียงคนพูดว่า “มีจะ
ขึ้นมาซิ” ทางด้านหน้าบ้านชาวมียี่
ว่าง ชิวจึงนั่งลงบนเสื่อ ทันใดนั้น
ก็ได้ยินเสียงผู้หญิงดังออกมาจากใน
ห้องบอกว่า “เชิญตามสบายนะ ชิว
ข้ากำลังหุงหาอาหารให้ท่านอยู่นี้
นี่ล่ะ” ชิวถามตัวเองว่า “ใครนะ
มารู้จักชื่อเราได้อย่างไร”

ในไม่ช้าก็ได้มีหญิงสาวสวย
ผู้หนึ่งออกมาจากในห้อง ถิ่นภาชนะ
(อ่านต่อหน้า ๑๐๓)

พอมันที่แห้ง ได้ทำเลเหมาะๆ ก็
ตั้งกลิ้งกันตรงนั้น เล็ก ๓ ขาคู่
ที่แข็งแรงหน่อย ใช้สายลั่นไก
ความเร็วซัดเซอร์ซ่าๆ ถ้าเป็นเวลา
แดดจ้า ต้องใช้แว่นสีเทา (Neutral
density) กรอบเลนส์ ความเร็ว
ซัดเซอร์ซ่าๆ ที่ถ่ายน้ำตกให้นุ่ม
ต้องใช้ให้ต่ำกว่า ๑/๕ วินาทีเป็น
เหมาะ ถ้าจำเป็นต้องถือกล้องถ่าย
เพราะคง ๓ ขาไม่ได้ควรใช้ซัดเซอร์
ที่ ๑/๓๐ วินาที แว่นกรองแสงใช้
เพียง ยู-วี หรือแว่นเพิ่มสีท้องฟ้าก็
พอ แต่ที่ลืมไม่ได้คือถุงพลาสติก
ถุงใดๆนำไปหลายๆถุง ใช้คลุมทั้ง
กล้องและกระเป๋ากล้องหรือจะนำ
ชุดเสื้อฝนพร้อมหมวกพลาสติกไป
ด้วยก็ยังดี รับพากันไปตอนที่ฝน
กำลังซุกๆ จะได้ดูน้ำตกสวยๆ กัน
เป็นขวัญตา ♥

ชีวยายตายักษ์ (ต่อจากหน้า ๒๓)

ใส่อาหารมาด้วย แล้วพูดว่า “เชิญ
กินก่อนเถอะ ท่านคงจะต้องหิว
เพราะไปล่าสัตว์มาทั้งวัน กินเสร็จ
แล้วค่อยพูดกันภายหลัง”

ครั้นเมื่อชีวกินอิ่มแล้ว หญิงสาว
จึงมานั่งลงข้างๆ ชิวถามว่า

“ทำไมนางอยู่คนเดียวล่ะ ท่าน
เป็นบ้านขาวของชาวค้ายักษ์ ต้องมี
คนอยู่รวมกันตั้งหลายครอบครัว
แล้วเขาไปไหนกันหมด”

“แล้วข้าจะบอกให้รู้ภายหลัง
ตอนนั้นบอกข้าก่อนถึงเรื่องตัว
ท่านเอง ท่านมาพบบ้านขาวนี้ได้
อย่างไร”

“ข้าไปล่าสัตว์แล้วหลงทางจึง
เดินมาตามทางเล็กๆที่ตรงมายังบ้าน
หลังนี้ พรุ่งนี้ข้าจะต้องกลับบ้าน
แล้ว เดียวแม่จะแปลกใจและเป็น
ห่วงว่าเกิดอะไรขึ้นแก่ข้า”

แล้วชิวก็เล่าเรื่องของตัวเอง
ให้ฟัง หญิงสาวจึงพูดว่า

“ทำไมรีบกลับบ้านล่ะ พักเสีย
สักสองสามวันเป็นอย่า่น้อย”

หญิงสาวพูดไพเราะอ่อนหวาน
จนชิวยอมตกลง เช้าวันรุ่งขึ้นชิว
ตกใจตื่นขึ้นด้วยเสียงเด็กเล่นกันอยู่
ภายนอก แต่ก็ยังไม่แลเห็นผู้ใหญ่
สักคน ชิวไม่รู้หรือกว่าบ้านหลังนี้
เป็นบ้านของซิงกาลาง บุร่ง เทพ
แห่งสงครามชาวค้ายักษ์ ซิงกาลาง
บุร่งนี้เก่งนัก สามารถจำแลงร่างเป็น
นกได้ เวลาจะไปไหนมักจะบินไป
เสมอ แต่เมื่อเวลาที่อยู่ในบ้านชิว
กับผู้คนของชน ซิงกาลาง บุร่งก็
กลายร่างเป็นคน ซิงกาลาง บุร่งมี
ลูกสาว ๘ คน และคนที่มาต้อนรับ
ชิวเป็นลูกสาวคนสุดท้าย

ชิวอยู่ในบ้านขาวได้ราวอาทิตย์
หนึ่ง จึงตัดสินใจว่าอยู่ต่อไปอีกไม่
ได้แล้ว ถึงเวลาจะต้องกลับบ้าน
แล้ว จึงได้บอกหญิงสาวว่า

“ข้าจะต้องกลับบ้านเดี๋ยวนี้แล้ว
ถึงแม้ข้าจะไม่รู้จักชื่อนาง แต่นาง
ก็เมตตาข้าเป็นอันมาก ข้าจะขอ
อะไรนางสักอย่างได้ไหม แล้วอย่า
โกรธข้านะ ถ้าได้ยินเรื่องที่ข้าบอก”

“อะไรเล่า” หญิงสาวถาม

“ข้าจะขอให้นางเป็นเมียข้า
แล้วมาอยู่กับข้าที่บ้าน”

หญิงสาวก็อยู่ครู่หนึ่งจึงพูดว่า
“ข้าคงมีความสุขถ้าได้แต่งงานกับท่าน
แต่ท่านต้องสัญญาว่าจะไม่บอก
ใครเรื่องบ้านขาวหลังนี้ หรือสิ่ง
ต่างๆที่ท่านได้พบเห็น ทั้งท่านยัง
ต้องสัญญาอีกด้วยว่า จะไม่ฆ่านก
หรือแม้แต่จะจับนกอีก ถ้าท่านทำ
ผิดสัญญาเมื่อใด ข้าเป็นทั้งท่านไป
ทันที”

“ตกลง” ชิวตอบ

“ท่านข้าจะต้องบอกท่านถึง
เรื่องตัวเองกับคนที่อาศัยอยู่ที่นี่”
หญิงสาวบอก “ข้านะ ชือบุณสุ บุร่ง
พวกผู้ชายถูกคนเผ่าอื่นฆ่าตายเสีย
เป็นอันมากในการสู้รบ พวกที่คง
เหลืออยู่ก็ต้องออกไปรบกับคนเผ่า
อื่น ข้าหวังว่าคงจะชนะละคราวนี้
ข้าควรจะบอกท่านด้วยว่า พวกเรา
จำแลงร่างเป็นนกได้ ข้าเชื่อว่าท่าน
คงจะเคยได้ยินชือบิดาของข้ามาบ้าง
แล้ว ท่านชือซิงกาลาง บุร่ง”

ชิวแปลกใจเสียจนไม่รู้ว่าจะ
พูดอย่างไร แต่แล้วก็ใจที่ไม่ได้
พูดลูกคอกกับน้ำเตงกร้านกขินมา
บนบ้านขาวด้วย เมื่อบุณสุ บุร่งออก
จากบ้านขาวไปกับชิวนั้น ชิวเห็น
ว่าบุณสุ บุร่ง รู้จักทางเป็นอย่างดี
เมื่อเดินมาตั้งหลายวันก็มาถึงลำธาร
ไม่ไกลกับที่อยู่ของชิว คนทั้งสอง
จึงแวะอาบน้ำ เด็กๆจากบ้านขาวมา
แลเห็นเข้า ก็วิ่งไปบ้านร้องตะโกน
ว่า “ชิวกลับมาแล้ว พาเมียสวย
มาด้วย”

คนในบ้านขาวของชิวพากัน
ออกมาต้อนรับคนทั้งสอง แม่ของ
ชิวออกมาอดจอบลูกชายกับลูก
สะใภ้ พลาญอุทานว่า “ลูกรัก แม่
คิดว่าลูกตายแล้วเสียอีก และแม่คง
จะไม่ได้เห็นลูกเสียแล้วซิ แต่แล้ว
ลูกกลับกลับมาพร้อมกับเมียสวย
เราต้องจัดงานเลี้ยงใหญ่ต้อนรับ”

แล้วคนทั้งบ้านก็ช่วยกันจัดงาน
เลี้ยงใหญ่ เลี้ยงเหล้ากันเป็นที่
สนุกสนานร่าเริง แม่ของชิวได้
เตรียมห้องให้ลูกชายลูกสะใภ้อยู่
เป็นพิเศษ คนทั้งสองเป็นที่รักใคร่
นับถือของคนทุกคนที่อยู่รวมกันใน
บ้านขาวนั้น (ยังมีต่อ)

735 ลง 24 / 2 ก.ค. 2525

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

ชีว ชาดาัยก (๗๐)

(นิทานชาดก)

(ตอนจบ) กราวที่แล้วเล่าถึงชีวที่เป็นหัวหน้าชาวดายกไปล่าสัตว์ในป่า และหลงทางไปพบบ้านชาวท่งหนึ่ง ซึ่งไม่มีผู้ใดในบ้านเลย มีแต่หญิงสาวแต่ผู้เดียว หญิงสาวชวนชีวให้พักอยู่ด้วย เมื่อชีวจะกลับบ้านก็ได้ขอให้หญิงสาวผู้ซึ่งเป็นลูกสาวซึ่งกลาง บุง เทพแห่งสงครามของชาวดายก แต่งงานด้วย หญิงสาวที่ชื่อ บุนสุ บุง ก็ยอมแต่งงานด้วยโดยมีข้อแม้ว่าชีวจะต้องไม่จับนกกหรือฆ่านกอีกต่อไป มิฉะนั้นจะไม่อยู่ด้วย ชวก็ตกลงและพาหญิงสาวมาบ้าน แม่ของชีวดีใจที่ได้จัดงานเลี้ยงใหญ่ต้อนรับ และจัดห้องที่อยู่ให้ลูกชายลูกสะใภ้อยู่

อยู่มาได้หนึ่ง บุนสุ บุง กับชีวก็ได้ลูกชายคนหนึ่ง พ่อแม่ตั้งชื่อว่าชะวาคุณติง ลูกชายของชีวได้เติบโตขึ้นเป็นชายหนุ่มที่แข็งแรง ล่ำสันงดงาม วันหนึ่งชะวาคุณติงตกนกได้หลายตัว ได้นำมาขอพ่อพ่ออุทานว่า

“นกอะไรสวยอย่างนั้น”

แล้วก็จับนกตัวหนึ่งมาลูกคลำดู

ชีวลืมนึกมันสัญญาที่ให้ไว้แก่เมียเสียสนิทว่าจะไม่จับนกกไม่ฆ่านก เมื่อ บุนสุ บุง แลเห็นชีวทำเช่นนั้น ก็ออกจากบ้านยาวไปทันที ชิวถามว่า “จะไปไหนนะ”

“จะกลับไปบ้านพ่อ อยู่ต่อไปไม่ได้แล้ว เพราะท่านไม่รักษาคำพูดที่เคยให้สัญญาไว้”

“อย่า อย่าไปเลย” ชิวร้องห้าม แต่พริบตาเดียว บุนสุ บุง ก็หายวับไปแล้ว และถึงแม้ชีวกับลูกชายจะเที่ยวค้นหาอย่างไร ไม่ว่าที่ไหนก็ไม่พบ ทันใดนั้นชีวก็เหลือบไปเห็นมีกิ่งไม้ปักอยู่ในดิน ชิวจึงบอกลูกชายว่า

“ลองตามกิ่งไม้คันชิลูก พ่อเชื่อว่าแม่เขาคงปักไว้เป็นเครื่องหมายให้เรา”

เมื่อเดินไปได้ ๓ วันแล้ว คนทั้งสองก็ได้มาถึงริมฝั่งแม่น้ำแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นแม่น้ำกว้างและลึก สองคนพ่อลูกจะลุยข้ามไปอย่างไรก็ไม่ได้ ทันใดนั้นชีวก็ได้ยินเสียงเรือลำหนึ่งพายใกล้เข้ามา ชิวจึงร้องตะโกนไปว่า

“ช่วยพาเราส่งข้ามฟากหน่อยได้ไหม”

คนเรือกก็เหวเรือมายังตลิ่ง ตรงที่คนทั้งสองยืนอยู่ คนเรือกคนหนึ่งแลเห็นชีวกับลูกชายเข้าก็จำได้ ร้องขึ้นว่า “ชีวกับลูกชายนี้ กลับไปเสีย เราไม่ต้องการเกี้ยวข้องด้วย” แล้วคนเรือกก็เหวเรือออกไปจากฝั่ง คนเรือกนั้นแท้จริงเป็นญาติของ บุนสุ บุง คนเหล่านั้นไม่พอใจเลยที่ บุนสุ บุง ไปแต่งงานกับคนสามัญ อย่างชีว ดังนั้นจึงไม่ต้องการช่วยเหลือ

เช้าวันรุ่งขึ้น ชิวกับลูกชายสังเกตเห็นเมฆก้อนใหญ่ดำมืดลอยมายังตน เมื่อลอยมาใกล้ก็ปรากฏมีแมลงมุมตัวใหญ่นั่งมาบนเมฆก้อนนั้น แมลงมุมนั้นร้องตะโกนว่า

“อย่ากลัวไปเลย ข้ามาช่วยแล้ว ข้าเอาอาหารกับเสื้อผ้ามาให้ด้วย แล้วก็พาข้ามแม่น้ำไปฟากข้างโน้น”

เมื่อสองคนพ่อลูกกินอาหารเสร็จแล้ว และเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ว แมลงมุมนั้นก็บอกให้ชีวกับชะวาคุณติงนั่งบนหลังตนแล้วส่งว่า

“อย่ากลัวลงไปนะ เดี่ยวจะเวียนหัว”

(อ่านต่อหน้า ๑๐๐)

กว้างขวางมาก อยู่ตรงหน้าเขาแหลม
พอดี้ ไปพักที่บ้านรับรองของโครงการ
ก่อสร้าง เขื่อนเขาแหลม มีอยู่
ถึง ๔๔ ห้อง นอนกันห้องละ ๒-๓
คน กลับสบายไปทั้งคืน

รีบคืนแต่เช้ามืด เตรียมอุปกรณ์
ถ่ายภาพให้พร้อม หากันออกไปยืน
อยู่ข้างที่พัก อยู่บนเนินเขาวิมแคว
พอดี้ มองออกไปทางทิศตะวันออก
จะเจอลูกเขี้ยวขวายเหยียด พระอาทิตย์
ค่อยๆ โผล่ขึ้นจากสันเขา หมอกเข้า
กำลึงออบอวล เมฆสีขาวเป็นกลุ่ม
ขาวเหยียดอยู่บริเวณนั้น มองเห็น
ดวงอาทิตย์ทอแสงนวลอยู่ระหว่าง
ละอองหมอก สวยจริงๆ กราวัน
ได้ตีแสงสวยสมบูรณ์ ไม่ต้องใช้
แว่นสีช่วย ใช้แค่แว่น ยู-วี ตัวเดียว
ก็พอ ตอนที่กำลังวิวโลดๆ ใช้เลนส์
มาตรฐาน พอดียากให้เห็นอาทิตย์
ดวงโตขึ้นหน่อย เปลี่ยนมาใช้เลนส์
ถ่ายไกล ๓๓๕ มม. ได้ภาพกำลัง
เหมาะ ความเร็วชัตเตอร์ขอมส์แค่
๑/๓๐ วินาที ถ้าต่ำกว่านี้ก็ต้องตั้ง
๓ ขา หน้ากล้องให้เล็กเพื่อภาพ
จะได้คมชัดตลอด อาทิตย์ขึ้นที่
เขาแหลมวันนั้น ยังสวยซึ้งจริงใจ
ไม่รู้ลืม ♥

ยิวขาวตายัก (ต่อจากหน้า ๓๔)

แล้วแมลงมดตัวใหญ่นั้นก็เห็น
ฟ้า หากนทั้งสองข้ามแม่น้ำไปฟาก
ตรงข้าม ชีวกับลูกแลเห็นภูเขาอยู่
ตรงหน้า มีบ้านหรือหลังหนึ่งตั้งอยู่
บนยอดเขา เป็นบ้านหรือหาวาโอ้อ่า
จนคนทั้งสองคิดว่า ต้องเป็นพระ
ราชวังแน่ๆ และแมลงมดก็ได้
บอกว่า

“บุนสุ บรุง อยู่ในนั้นละ แต่
ท่านดูเหนื่อยมากแล้ว คินันพักที่นั่น

เสียก่อนก็แล้วกัน พรุ่งนี้ค่อยได้เขา
ขึ้นไป”

เมื่อชีวกับชะวาคุณดิ่งคืนขึ้น
ตอนเช้าวันรุ่งขึ้น ก็อดแปลกใจ
ไม่ได้ที่เห็นคนปักไม้ไผ่ที่เสียมปลาย
จนแหลมไว้มตามทางที่จะขึ้นไปบน
เขา ชีวถามลูกว่า

“จะทำอย่างไรกันดี”

ยังไม่ทันที่ลูกจะตอบว่าอะไร
ก็ได้ยินเสียงพื้พื้อยู่บนหัว เป็น
เสียงนกตัวใหญ่บินวนเวียนไปมา
แล้วร้องมาว่า

“ได้ยินเสียงข้าไหม”

“ได้ยิน”

“ฟังนะ ข้าจะนำทางท่านไป
บนเขา ระวังหน่อยนะตอนเหยียบ
เท้าลงไป แล้วก็รีบรื้อขึ้นไปเอง”

ด้วยเหตุที่มันบินนำทางไปให้
สองคนพอลูกจึงได้เขาไปได้ แต่
แม้กระนั้นก็ยังกินเวลานานกว่าจะ
ถึงยอดเขา และก้าวเพียงสองสาม
ก้าวก็เข้าไปถึงในวัง เมื่อถึงห้อง
ด้านหน้าของวัง ก็แลเห็นมีชายคน
หนึ่งนั่งอยู่ข้างใน จึงถามว่าห้อง
ของบุนสุ บรุงอยู่ที่ไหน ชายคน
นั้นก็ชี้ให้ ครั้นเมื่อเข้าไปในห้องก็
แลเห็นบุนสุ บรุง นอนหลับอยู่บน
เสื่อ ฝ่ายบุนสุ บรุง เมื่อตื่นขึ้น
แลเห็นชีวกับลูกก็ลุกขึ้นมาต้อนรับ
พลางยิ้มกล่าวว่า

“ข้าเป็นคนส่งนกกับแมลงมด
ไปช่วยนะ ไม่อย่างนั้นไม่มีทางมา
ถึงที่นี่ได้หรอก”

ต่อจากนั้นบุนสุ บรุงก็พาลูก
ไปแนะนำให้รู้จักกับญาติ แต่บุนสุ
บรุงก็พูดเองว่า “ข้าเกรงว่าเราจะ
ไม่พอใจที่แลเห็นท่าน เขาไม่ยอม
ให้ข้าแต่งงานกับคนสามัญ” และที่
บุนสุ บรุงพูดนั้นลูกต้องทุกอย่าง

พวกญาติๆ ของนางไม่พูดอะไรแก่
คนทั้งสองสักคำ แต่ก็ได้รับปากว่า
จะยอมรับคนทั้งสอง ถ้าหากชะวา
คุณดิ่งผ่านการทดสอบแสดงความ
เก่งกล้าของตนให้เห็นแล้ว ตอน
แรกคนเหล่านั้นให้ชะวาคุณดิ่ง
แข่งขันปั้นลูกข่าง ชะวาคุณดิ่งบอก
ว่า

“ข้าไม่มีลูกข่างนี่”

“นี่ไงล่ะลูก” แม่ของชะวา
คุณดิ่งพูด พลางนำไขใบหนึ่งมาเสก
ทันใดนั้นก็ได้กลายเป็นลูกข่าง คน
ทุกคนในวังทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่ต่างเข้า
แข่งด้วยกันทั้งสิ้น ชะวาคุณดิ่งได้
ขว้างลูกข่างไปที่ลูกข่างเหล่านั้น
ลูกข่างเหล่านั้นถึงกับแตกออกเป็น
เสี่ยงๆ คนเหล่านั้นไม่รู้จะพูดว่า
อะไร แต่แล้วได้มีคนหนึ่งพูดขึ้นว่า
“ไปเล่นมวยปล้ำกันเถิด”

ชะวาคุณดิ่งไม่เคยเห็นคนที่
อ้วนใหญ่อย่างนั้นมาก่อนเลย เมื่อ
แลเห็นก็ได้จับแขนแล้วเหวี่ยงไป
หล่นลงกับพื้นดังพลก ญาติของ
บุนสุ บรุงต่างพูดว่า

“ดีแล้ว ถ้าอย่างนั้นไปล่าสัตว์
กันเถอะ”

“ข้าไม่มีหมาไล่เนื้อ” ชะวา
คุณดิ่งพูด

“เลือกเอาไปตัวหนึ่งซิ จะชอบ
ตัวไหนละก็”

ในที่สุดบุนสุ บรุงได้เป็นผู้เลือก
ให้ลูกชาย ได้หมาแก่ที่ดูอ่อนแอมา
ตัวหนึ่ง แต่พอบุนสุ บรุงเอามือลูบ
หัวเท่านั้น มันก็เห่าแล้วกลายเป็น
หมาหนุ่มไปทันใด ชะวาคุณดิ่งจึง
พามันไปล่าสัตว์ด้วย คนอื่นๆพากัน
กลับมาในตอนบ่าย แต่ก็กลับมือ
เปล่า จับสัตว์อะไรไม่ได้เลย ชะวา
คุณดิ่งกลับมาที่หลังน้อย มีหมาไล่

หมูป้าม้าควย ชะวาคุณตึงบอกคน
เหล่านั้นว่า “ข้าได้หมูป้าม้าให้พวก
ท่านฆ่าไปแล้ว”

มีชายคนหนึ่งก้าวออกมา มือถือ
ดาบ แต่หมูป้าม้าวันนั้นดูร้ายเสียจน
ชายนั้นต้องโยนดาบทิ้ง แล้ววิ่งกลับ
เข้าไปในวัง ไม่มีใครอยากจะลองสู้
และฆ่าหมูป้าม้าวันนั้น ชะวาคุณตึง
พุ่งออกไปที่หมู่บ้านนั้น หอกพุ่งไปถูก
หว่างตาหมู หมูล้มลงตายทันที

หลังจากนั้น บรรดาญาติของ
บุญสุ บุรง จึงได้ขอมรับชีวิตกับชะวา
คุณตึง แล้วก็พากันทั้งสองไปพบกับ
บิดาของบุญสุ บุรง คือซิงกลาง
บุรง เทพแห่งสงครามของชาวคายัก
ซิงกลาง คายักทรงต้อนรับลูกเขย
กับหลานชายเป็นอย่างดี และสัญญา
ว่าจะสอนคนทั้งสองทุกอย่างที่ตนรู้
ก่อนที่คนทั้งสองจะกลับบ้าน
เป็นต้นว่าสอนวิธีที่ได้ผลที่สุดที่จะ
จับกวางกับสัตว์ป่าอื่นๆ แล้วก็สอน
ให้ทำเครื่องดักปลาชนิดต่างๆ อย่าง
ที่ชาวคายักใช้ พร้อมทั้งวิธีปลูกข้าว
ถึงสิบปี บุญสุ บุรงก็ได้พากัน
ฝ่าไปเยี่ยมซิงกลาง บิดาของคนอีก
ครึ่งหนึ่ง ซิงกลาง บุรงประทับบน
บัลลังก์อันโอ่อ่า และได้โปรดให้
คนทั้ง ๒ นั่งลงข้างๆ ซิงกลาง บุรง
คร่ำว่า

“ข้าเป็นราชาของชาวคายัก
ข้ารู้วิธีที่จะช่วยให้คนประสบผล
สำเร็จไม่ว่าจะทำงานใด ถ้าเจ้าต้อง
การความช่วยเหลือจากข้าเวลาใด ก็
จำไว้ว่า เพียงแค่ออกชื่อข้า ๑ ครั้ง
เท่านั้น ข้าก็จะมา สิ่งที่สำคัญที่สุด
ที่เจ้าได้เรียนรู้ไปแล้วก็คือการปลูก
ข้าว ข้าวเป็นอาหารดีกว่ามันต่างๆ
กลับไปสอนคนของเจ้าให้รู้จักปลูก
ข้าว ข้าจะให้พันธุ์ข้าวไปกับเจ้า
ด้วย”

ต่อจากนั้น ชีวิตกับลูกชายก็
ดำเนินดาราชาซิงกลาง บุรง ชีว
อยากให้มีลูกกลับไปด้วย แต่นาง
ปฏิเสธ กล่าวว่าตนต้องอยู่กับบิดา
ชีวิตกับชะวาคุณตึงจึงต้องอำลาจากมา
ด้วยความเศร้าโศก แต่ชีวิตก็ได้
สัญญาว่าจะต้องหาทางมาเยี่ยมบุญสุ
บุรงอีกในไม่ช้า

เมื่อคนทั้งสองกลับถึงบ้านก็ได้
มีการเลี้ยงต้อนรับเหมือนอย่างเคย
แม้ของชีวิตใจเสียจนน้ำตาไหล
เมื่อเห็นลูกกับหลานได้กลับมาโดย
ปลอดภัย ชีวิตกับลูกชายก็ได้เล่าให้
เพื่อนบ้านกับเพื่อนๆ ฟังถึงเรื่องที่
ตนเห็นและได้ยินมา และได้สอนให้
คนเหล่านั้นรู้จักปลูกข้าวกันทุกคน♥

เมียนกเขียน (ต่อจากหน้า ๓๔)

ผมได้ฟังดังนั้นก็ให้สนใจเป็น
ยิ่งนัก ก็เลยแวะไปว่ากโนเมือเมีย
ของคุณเป็นคนแปลกทำไมไม่เขียน
นิยายเรื่องเมียดบ้างละ

เขาส่ายหน้าอย่างท้อแท้ บอก
ว่า...ผมกลัว...

“เมียของผมเป็นคนดู เกยเอา
ไม่ดีคือต่อผมเกือบสลบเนอะ” เขา
บอกผมเสียงละห้อย

โอ...ผมก็ตอบเขาเสียงละห้อย
เหมือนกัน

เรื่องนี้เป็นแบบอย่างว่าเผด็จการ
ที่น่ากลัวน่าเกรงน่ารำคาญของนัก
เขียนนั้น นอกจากรัฐบาลเผด็จการ
แล้ว ยังมีเมียดอีกคนหนึ่งที่จะต้องซึ้ง
ฟังระวังให้จงหนัก

เป็นเผด็จการ ‘แนบข้าง’ ที่ไม่มี
สมาคมที่ไหนจะมาช่วยปลดแอกให้
เป็นอิสระได้เสียด้วย

นักเขียนสตรีทั่วโลกที่กำลัง
เรียกร้องต่อสู้เพื่อสิทธิต่างๆ ของสตรี
อยู่ น่าจะเมียดมองเรื่องนี้ไว้เป็น
ข้อมูลประกอบการต่อสู้บ้างนะครับ♥

เคนาสันตาว (ต่อจากหน้า ๓๓)

จ้อมก็คิดว่าจะเป็นเรื่องที่น่าภูมิใจอย่าง
มากเลยถ้าจะปลูกบ้านได้ด้วยตัวเอง
เป็นเรื่องที่เสี่ยงเหมือนกัน แต่อาจ
เป็นเพราะมีที่อยู่แล้วด้วย เลยกล้า
แล้วจ้อมก็มีแม่กับน้องอีก น้องกับ
แม่เป็นห่วงใหญ่สำหรับจ้อมค่ะ จ้อม
หวังพึ่งใคร รออะไรไม่ได้ทั้งนั้น”

“ผมเป็นผู้ชายแท้ๆ ยังไม่กล้า
คิดจะปลูกบ้านเลย”

“ข้อแม้ของเราไม่เหมือนกันน่ะ
คะ ถ้าคุณเขยมีแม่มีน้องเหมือน
อย่างจ้อม คุณเขยอาจปลูกบ้าน
เสร็จไปนานแล้วก็ได้”

ผมไม่ได้ถามอะไรเธอต่อ แม้
จะรู้สึกยังไม่กระจ่างอยู่บ้าง อาจจะ
เป็นเพราะผมยังคิดอะไรเก่าๆ ตามที่
เคยชินกระมัง กอจะคิดแต่ว่าการ
ปลูกบ้านสักหลังหนึ่งของคนหนุ่ม
สาวน่าจะมีความหมายเลยไปถึงการ
มีชีวิตคู่ แค่ว่าความรักแม่และน้อง
ทำให้คุณจ้อมอยู่นอกเหนือคำนิยม
และความคิดเก่าๆ อย่างนั้นเขยหรือ
ก็อาจเป็นได้

ผมคงเชื่ออย่างสนิทใจทีเดียว
แหละ ถ้าจะไม่มีเรื่องคุณปุณีย์
เวียนวนอยู่ในความคิดผม

ประกาศาลังขึ้นแนะนำการเขียน
รูปให้กับจ้อมอยู่ ตอนที่เราร่วมเดินเข้า
ไปในห้อง ทำทางเขยซึ่งจ้อมจริง
ใจและมีความมุ่งมั่นมาที่เดียวเมื่อเรา
เดินเข้าไป

“คุณะ คิดว่าหน้าคนนั้นก็เหมือน
ลูกอะไรกลมๆ อย่างหนึ่ง แสงเข้ามา
ทางไหนทางนั้นจะสว่างทางด้านนั้น
มาก หน้าคนก็มีแปดแบบๆ ทุกที่เป็น
เหลี่ยมสันเหมือนรูปนี้แหละ...”

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

ใครเก่งกว่า (นิทานเปอร์เซีย)

นิทานทำนองนี้ที่มีผู้ทะยาน
อยากจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ มีเล่าไว้
ต่างๆ อย่างเรื่องหาญให้ลูกสาว ใน
ที่สุดผู้เก่งและยิ่งใหญ่ที่แท้ก็
พวกของตนเองเป็นต้น ส่วนเรื่องน
คือตนเอง เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชายคนหนึ่งชื่อ
ฮาฟิซ เป็นคนสกิดหิน วันหนึ่ง
ได้แต่สกิดหิน ต้องตอก ตอก ตอก
จนแขนจะเหน็ดเหนื่อยและเบอ
หน้า และเมื่อเบอมากๆ เขา ฮาฟิซ
มักจะบ่นออกมาอย่างเหลืออดว่า

“ทำไมนะ เราถึงต้องมาตอก
ตอก สกิดหิน ทำไมเราถึงไม่ได้มี
ความสนุกสนานเพลิดเพลินเหมือน
คนอื่นๆ ทั่วทั้งโลกบ้าง”

อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่แดดกำลัง
ร้อนจัด และฮาฟิซก็รู้สึกเหนื่อย
เป็นพิเศษกว่าทุกวัน ทันใดนั้นก็
ได้ยินเสียงฝีเท้าคนเป็นอันมาก เมื่อเงย
หน้าจากงาน ก็แลเห็นมีขบวนทหาร
เดินผ่านไป มีพระราชอาคันตุกะ
หลังม้าสีกอนงามสง่า บรรดาทหาร
สวมเสื้อเกราะวาววับเดินกระหนาบ
ทางขวา และที่เดินกระหนาบทาง
ด้านซ้ายเป็นมหาดเล็กที่แต่งกาย
สวยงามพร้อมที่จะปฏิบัติตามคำสั่ง

เห็นเช่นนั้น ฮาฟิซก็อดทนออกมาว่า
“เป็นพระราชอาคันตุกะเสียน
กระไร ขอให้ได้เป็นพระราชอา
๑๐ นาทีเถอะ จะได้ว่า จะรู้สึก
อย่างไร”

ขณะที่พูดอยู่นั้น ฮาฟิซรู้สึกตัว
เหมือนฝัน และในความฝันได้ร้อง
เพลงขึ้นว่า “อา ฮาฟิซ อา ฮาฟิซ
เพียงให้ได้เป็นพระราชอาคันตุกะ-เถอะ”
ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงลอยมารอบๆ
เหมือนดังจะตอบคำพูดของฮาฟิซว่า
“เจ้าจงได้เป็นพระราชอา” แล้วฮาฟิซ
ก็ได้เป็นพระราชอาจริงๆ กำลังนั่ง
บนม้าสีกอนสวยหรู และมีทหาร
กระหนาบขวา มีมหาดเล็กกระหนาบ
ซ้าย ฮาฟิซพูดว่า

“เราเป็นพระราชอาแล้ว ทันใด
ที่ไม่มีใครในโลกจะเก่งไปกว่าเราละ”

แต่ในไม่ช้า ฮาฟิซก็รู้สึกร้อน
ด้วยแสงแดดอันร้อนแรง และได้
สังเกตเห็นว่าทั้งทหารทั้งมหาดเล็ก
ต่างพากันเหน็ดเหนื่อย แม้แต่ตัว
ก็ซบเซา ฮาฟิซเห็นว่าผู้ยิ่งใหญ่
เหนือตนเสียแล้ว จึงพูดอย่างแค้น
ใจขึ้นว่า

“อะไรกัน ยังจะมีอะไรใน
โลกที่เก่งกว่าพระราชอาอีกหรือนี่”
พิจารณาครุ่นคิดแล้วก็พูดว่า “ขอ

พระราชอาติดยนต์เอง” แล้วแทบจะไม่
รู้ตัว ฮาฟิซก็ร้องเพลงออกมา กราว
มีเสียงแข่งกราวกว่าครั้งที่แล้ว
เสียงเพลงของฮาฟิซมีความว่า

“อา ฮาฟิซ อา ฮาฟิซ ขอให้
ได้เป็นพระราชอาคันตุกะ-เถอะ”

ทันใดก็มีเสียงตอบว่า “เจ้าจง
ได้เป็นพระราชอาคันตุกะ” แล้วฮาฟิซก็ได้
เป็นพระราชอาคันตุกะสมใจ แล้วก็ต้อง
แสงลงมายังพื้นโลก แต่เพราะว่า
ฮาฟิซต้องแสงไม่เป็น จึงต้องลงมา
อย่างดุเดือด จนกระทั่งพิษผลแห่ง
ตายหมด ผู้คนก็พากันบ๊วยเจ็บ ถึง
กับตายไปก็มี แต่แล้วก็เริ่มเมฆก้อน
เล็กๆ ลอยมาจากทางตะวันออก มา
บดบังฮาฟิซที่อยู่ในสภาพดวงอาทิตย์
กับพื้นโลก ฮาฟิซก็ฉายแสงลงมา
ไม่ได้ ฮาฟิซจึงร้องว่า

“ยังมีอะไรที่เก่งกว่าพระราชอาคันตุ
กะหรือ” มองไปมองมาก็ร้องว่า
“อ้อ เมฆนี่เอง”

แล้วก็ร้องเป็นเพลงว่า “อา
ฮาฟิซ อา ฮาฟิซ ขอให้ได้เป็นเมฆ
คันตุกะ-เถอะ” และมีเสียงตอบมาว่า
“เจ้าจงได้เป็นเมฆ” และฮาฟิซก็
ได้เป็นเมฆจริงๆ ต่อจากนั้นก็ได้อ
(อ่านต่อหน้า ๑๑๓)

ตั้งแต่จดหมายฉบับแรกแล้ว พ่ออาจ
จะเขียนจดหมายถึงฉันตามมาอีก
หลายฉบับก็ได้ แต่จะต้องเสียเวลา
มากสักหน่อยกว่าจะถึงมือฉัน โอรีน่า
จำเป็นจะต้องจัดการเรื่องนี้อย่าง
ละเอียดรอบคอบ ในการเสาะหาคนที่
จะเดินทางมาออสเตรเลีย ซึ่งต้อง
เป็นคนที่น่าเชื่อถือได้ด้วย

แต่ขณะที่สัปดาห์ที่แล้วสัปดาห์
ที่แล้วผ่านไป และยังไม่มีการจดหมายมา
ถึงฉันเลย ฉันก็เริ่มรู้สึกว่่าจดหมาย
ฉบับแรกและฉบับเดี๋ยวนั้นจะกระมัง
ที่จะเป็นจดหมายทั้งหมดที่ฉันจะได้
รับ พ่อของฉันได้ทำหน้าที่ของพ่อ
แล้ว นั่นก็เพียงพอแล้ว มามูล่าเอง
ก็พยายามปลอบใจฉันด้วยความคิด
ที่ว่า พ่ออาจจะตายไปแล้ว หลังจาก
ที่ส่งจดหมายฉบับนั้นมาก็ได้ แต่
ฉันปฏิเสธไม่ยอมรับความคิดนี้ ฉัน
อยากที่จะเชื่อว่าพ่อไม่ยอมเขียน
จดหมายถึงฉันอีกต่อไปมากกว่า

แล้วโกเลียก็กลับมาหาฉันอย่าง
ที่ฉันรู้ว่าเขาจะต้องกลับมา และ
เนื่องจากฉันกำลังหวาดผวาและ
เสียใจ ฉันก็เลยหนีไปหาเขาเพื่อให้
ปลอบใจอีก ทั้งๆ ที่สิ่งนั้นจะเป็น
สิ่งสุดท้ายที่ใครคนหนึ่งคิดว่าจะได้
รับจากโกเลียถ้าคนคนหนึ่งหนีไปหา
เขาก็ตาม แม้ว่าเขาจะกลับเข็ดแค้น
ฉันด้วยคำพูดซ้ำเดิมลงมามาก “ทำไม
เธอถึงชอบพ่อกว่าแต่เรื่องเพื่อนกันนะ
ป้าที่ซก้าอย่างนั้น ป้าที่ซก้า
อย่างนี้ น่าเบื่อจะตาย โหงอยู่แล้ว
เธอน่าจะสนใจไยดีฉันมากกว่า

เพราะอย่างน้อยฉันก็มาอยู่ที่นี่กับเธอ
ไอ้ผู้ชายคนนั้นนี่ก็เห็นอยู่แล้วว่ามัน
ไม่แคร์เธอสักหน่อย เขาเขียน
จดหมายมาหา ก็โอ้แค่จดหมายฉบับ
เดียวเท่านั้นละว่า”

ฉันแผ่นพรวดเข้าหาโกเลียหมาย
จะตะกุกหน้าเขาด้วยเล็บแหลมๆ เขา
ก็เลยหันหลังแผ่นหนึ่งแต่ก็ไม่ก่อนที่
ฉันจะได้เห็นความหวาดกลัวใน
ดวงตาเขา ฉันไล่เขาออกไปจาก
อพาร์ทเมนต์แล้วก็ย้ายมาไม่ปรารถนา
จะพบเขาอีก ฉันคิดว่าเขาต้องรู้ว่า
คราวนี้ฉันจะไม่ยอมรับเขากลับมา
อีกแล้วอย่างแน่นอน ทั้งนี้เพราะเขา
ไม่ได้โทรศัพท์มาหาฉันอีกเลย

ฉันพบกับวันปีใหม่ของปี ๑๙๗๔
เป็นอิสระจากโกเลียและแอลกอฮอล์
พร้อมกับความเชื่อมั่นว่าวันหนึ่งจะ
ต้องมีการจดหมายจากพ่อมาถึงฉันอีก

จากฤดูหนาวผ่านไปเป็น ฤดู
ใบไม้ผลิ แล้วก็ถึงฤดูร้อน แต่ก็ยังไม่
มีอะไรเลย ไม่มีจดหมายสักฉบับ
มีหน้าซก้ายังไม่โทรศัพท์จากโอรีน่า
เคิร์กอีกเสียด้วย หรือว่าหลอนไม่
สนใจฉันเสียแล้ว พ่อไม่แคร์
ฉันแล้วหรือ พ่อยังมีชีวิตอยู่หรือ
เปล่าหนอ

คำถามเหล่านี้หมุนเวียนเข้ามา
ในหัวสมองของฉันวันแล้ววันเล่า
มีบางขณะ ฉันบอกกับตัวของตนเอง
ว่าตอนนี้อยู่กำลังเขียนจดหมายถึง
ฉันอยู่ละมัง แต่ก็ไม่มีจดหมายมา
ถึงฉันสักที แต่บางขณะฉันก็ซก้ากับ
ตัวเองว่า จดหมายฉบับเดี๋ยวนั้นมาก

พอสำหรับความแสบที่พ่อแม่ให้ฉัน
แล้ว ฉันคงไม่มีวันที่จะได้พบพ่อ
หรอก

ฉันมีชีวิตอยู่ให้พ้นไปที่ละวัน
ไม่สนใจไยดีกับอะไรๆ ที่อยู่รอบตัว
นัก พยายามอย่างเดียวก้อทำตัวให้
กลืนหายไปกับงานถ่ายภาพยนตร์ แต่
งานก็กลับเป็นเรื่องที่สำคัญรองลงมา
เสียแล้ว สิ่งที่สำคัญที่สุดคือพ่อ
ของฉัน ภาพถ่ายของพ่อมีอิทธิพล
เหนือชีวิตของฉันเสียแล้ว

แต่ละคืนที่กลับมาบ้าน มามูล่า
กับฉันจะนั่งรับประทานอาหารด้วยกัน
อย่างเงียบๆ และเมื่อฉันยกหน้าขึ้น
มองมามูล่าครั้งไรก็จะเห็นว่ามามูล่า
นั่งจ้องฉันอยู่ก่อนแล้วทุกที ใน
ดวงตาของมามูล่าฉายแวววิตกอย่าง
ยิ่ง แต่ฉันก็พยายามหลบซ่อนให้มามูล่า
เสมอ “อย่าวิตกเลยล่ะมามูล่า หนู
จะต้องมีชีวิตอยู่ต่อไปล่ะ”

(อ่าน ต่อฉบับหน้า)

ใครเก่งกว่า (ต่อจากหน้า ๓๑)

ตกลงมาเป็นฝนยังพื้นโลก และ
เพราะว่าฮาฟิซไม่รู้ว่าสิ่งที่ปฏิบัติงาน
โดยรอบคอบ จึงทำให้ฝนตกลงมา
มากเกินไป จนแม่น้ำเล็กๆกลายเป็น
แม่น้ำใหญ่ และแม่น้ำใหญ่ก็ไหลล้น
ท่วมฝั่ง ทั้งยังพัดพาทุกสิ่งทุกอย่าง
ไปกับกระแสน้ำอันไหลเชี่ยว ไม่มี
อะไรเหลือเลย เหลือแต่หินก้อนใหญ่
ก้อนเดียวเท่านั้นที่ ไม่ขยับเขยื้อน
ฮาฟิซจึงร้องว่า

“ยังมีอะไรที่เก่งกว่าเมฆอีก”

หรือ” ฮาฟี่ชมองไปทั่วแล้วก็อุทานว่า “อ้อ ก่อนหน้านีเอง”

แล้วร้องเป็นเพลงว่า “อา ฮาฟี่ซ อา ฮาฟี่ซ ขอให้ได้เป็นกอนหินศักดิ์-ละอะ” แล้วก็ได้มีเสียงพูดว่า “เจ้าจงได้เป็นกอนหิน” และฮาฟี่ซก็ได้เป็นกอนหิน เมฆก็หายไปในทันที หินนั้นฮาฟี่ซในสภาพกอนหินก็แลเห็นมีชายคนหนึ่งซึ่งแต่ไม่เห็นหน้า ตรงมาที่ตน พลงเอาก้อนฟาดเปรี้ยงไปที่กอนหินซึ่งทำให้ฮาฟี่ซในสภาพกอนหินสะเทือนไปทั้งร่าง ฮาฟี่ซจึงอุทานออกมาว่า “ยังจะมีอะไรเก่งไปกว่ากอนหินอีกหรือ” ฮาฟี่ชมองดูชายนั้นแล้วก็ว่า “อ้อ กอนหินเอง” แล้วก็ร้องเพลงว่า “อา ฮาฟี่ซ อา ฮาฟี่ซ ขอให้ได้เป็นคนศักดิ์-ละอะ”

และมีเสียงตอบมาว่า “เจ้าจงได้เป็นคน เป็นตัวของเจ้าเอง” และฮาฟี่ซก็ได้กลายเป็นตัวเอง มีอิทธิกอนอยู่อย่างเดิม ฮาฟี่ซกล่าวว่า

“พระอาทิตย์เก่งกว่าพระราชา เมฆกลับเก่งกว่าพระอาทิตย์ และกอนหินเก่งกว่าเมฆ แต่ท้ายที่สุดตัวข้า ฮาฟี่ซนี่แหละ เก่งกว่าใครๆ” ♥

เคนาสน์ดาว (ต่อจากหน้า๒๕)

กว่าเดือนแล้วที่ผมไม่เคยพบคุณจอมเลข

ผมแวะไปคุยจ๊ายบ๊อยๆ ไปดูว่าเธอฝึกมือเขียนรูปเรียบร้อยคำหรือไม่มีอะไรต้องการความช่วยเหลือบ้าง หรือเปล่า ผมสนิทกับประจามาทพอที่จะไม่ต้องเกรงใจเขาเกินไป จากการคุยกับจ๊ายทำให้รู้ว่าคุณจอมมีงานหนัก เธอสอนพิเศษทั้งวัน

และแทบทุกวัน นำเงินให้เธอต้องทำงานหนัก หาเงินตัวเป็นเกลียว เพราะในครอบครัวก็มีเธอคนเดียวที่มีรายได้ โหนจะต้องเลี้ยงแม่เลี้ยงน้อง โหนจะต้องผ่อนเงินค่าปลุกบ้าน

แต่ผมก็แวะไปคุยบ้าน ให้เธอทุกครั้งที่ถูกจากการดูงานที่บ้านซึ่งรับเหมาอยู่ถ้าไม่มีธุระร้อนผมก็จะแวะเข้าไปเดินคุยกับช่าง บอกนั่นนี่ให้กับช่างเพื่อความเข้าใจและป้องกันความผิดพลาด

การไม่ได้พบคุณจอมนานๆ ทำให้ผมรู้สึกคิดถึง เจียมเนื้อเจียมตัวขึ้น ไม่คิดอะไรเล่นเปื้อนเพื่อเจอเหมือนตอนที่พบเธอบ่อยๆ

ผมเจอทวนธนอีกครั้งเดียวหลังจากที่เราเล่นมวยหมัดด้วยกัน คุณจอมก็ห้ามขาดเหมือนกันไม่ให้ทวนธนไปที่บ้านอีก ไอ้ทวนธนบ้าระห่ำกว่าผม มันบอกว่าถ้ามีธุระจะไปมันก็จะไป จะเอาปืนไปด้วยเป็นยังงี้ก็เป็นกัน ผมเลยบอกมันว่าดีมากที่บอกให้รู้ เพราะกูจะไม่ไปกับมันเป็นเด็ดขาด

ผมไม่ชอบเรื่องปืนผาน้ำไม่ ไม่อยากเห็นเสียด้วยซ้ำ ผมจึงไม่ชอบไปไหนมาไหนกับคนที่พกปืน แต่ก็ดูเหมือนจะไม่มีเพื่อนผมคนไหนที่พกปืน แม้กระทั่งทวนธน เขามีปืนแค่เก็บไว้ที่บ้าน ทวนธนเคยมีปืนติดรถแต่ผมทักคำทั้งอาเขาเสียจนกระทั่งยอมเก็บปืนไว้ที่บ้าน

มีประโยชน์อะไรที่จะมีปืนไว้ในรถ ในเมื่อเมื่อไรก็ได้ใช้ก็ต้องมาเสียใจภายหลัง

แสนเสียดายไม่รู้เรื่องที่เกิดกับผม

ในซอยบ้านคุณจอมเลข ดูเหมือนว่าเธอก็เหมือนคนอื่นๆ ที่หายหน้าไปจากผมด้วยธุระยุ่งๆ ตามประสาเธอ อ่านพบจากหนังสือพิมพ์ว่าเธอจะเล่นหนังอีก ไม่กี่วันต่อมาก็มีข่าวว่าเธอจะแสดงละครโทรทัศน์

ผมก็คิดถึงแสนเสียดายที่เสมอคิดว่าผมจะพูดกับเธออย่างไรในเรื่องที่จะให้เธอไปจากผม ไปให้เด็ดขาดจากกันให้ถาวร ให้ใครๆ เขารู้กันว่าเราต่างไม่ได้เป็นกอนรักกันและกันอีกแล้ว คิดแล้วคิดอีก บางครั้งผมคิดว่าผมจะพูดกับเธอได้ แต่บางครั้งผมก็ไม่แน่ใจว่าผมจะพูดกับเธอว่าอย่างไร

ทำไมผมจะต้องพูด มีบ๊อยๆ ที่ผมถามตัวเองอย่างนั้นขึ้นมา ผมจะบอกให้เธอไปไหน เพราะตลอดเวลาที่ใช่ว่าเธอมาอยู่กับผม แล้วผมจะประกาศให้ใครที่โหนรู้ว่าผมหมดสิ้นพันธะใดๆ จากแสนเสียดายแล้วมีใครที่ต้องการให้ผมทำอย่างนั้นหรือ ก็เปล่าทั้งเพ ความเพ้อฝันวูบวาบเกี่ยวกับคุณจอมทำให้ผมคิดอะไรที่พิลึกพิลั่นไปเองแท้ๆ

ความปวดร้าวหุดหุดใจเดินทางมาหาผมอีกครั้ง คราวนี้เป็นเรื่องงาน ผมรู้ได้ในที่สุดว่าแฟลตอาจารย์อัสตินชุดแห่งนั้นพลัดจากมือผมไปอีก ทางมหาวิทยาลัยขอแบบไปทางกรมโยธาเทศบาล โดยที่ไม่ได้ปรึกษาผมเลยแม้แต่คำเดียว ทั้งที่มีการพูดกันด้วยวาจาเป็นนัยให้รู้ว่าผมจะต้องเป็นคนเขียนแบบ ตั้งก่อสร้างขึ้นนี้ ผมมีความรู้สึกเหมือนโดนคบหน้า งุนงงสงสัยและไม่เข้าใจ

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

ปราบลิง

(นิทานฟิลิปปินส์)

ที่จริงเรื่องนี้เป็นเรื่องที่
ไม่สู้จะแปลกพิสดารน่าสนใจ
นัก แต่เหตุใดจึงได้นิทานไทใหญ่
คล้ายคลึงกัน ไม่ทราบว่าจะเป็น
การบังเอิญมาเล่าคล้ายกันหรือจะ
เล่าตามอย่างกัน เรื่องนี้แมกซิโม
ราโมสเล่าไว้ใน นิทานเมื่อก่อนใน
ฟิลิปปินส์ ดังต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีคนเฒ่าคนหนึ่ง
ชื่อแมงกอสปารอส ได้ช่วยกันกับ
เมียหักร้างนางพงในป่า และได้ทำ
สวนกล้วยไว้ กล้วยมีมากมายหลาย
ชนิด ทั้งอย่างลูกเล็กลูกใหญ่ มีเม็ด
มากและไม่มีเม็ด สวนกล้วยของ
แมงกอสปารอสกับแม่เฒ่าตอนแรก
ก็ได้ผลดีเป็นท่งชนมของเจ้าของ
ผู้ปลูก แต่ต่อมาบรรดาลิงทั้งหลาย
ในป่ารู้ว่ามีกล้วยอันแสนอร่อยที่
สวนของแมงกอสปารอสก็เลยมานา
กันมา

เมื่อลิงมาทันตอนแรกๆเพียงไม่กี่
ตัวนั้น สองตัวเมียก็ไม่ว่าอะไร
เพราะคนทั้งสองไม่มีลูก ทั้งลิงเหล่านั้น
ก็เชื่อง เข้ามาอยู่ใกล้ชิดคนเฒ่า
ทั้งสองโดยไม่หวาดเกรง ทำให้รู้สึก
เหมือนมีเพื่อนอยู่ใกล้ๆ แต่ต่อมา
ภายหลังลิงอื่นๆ เข้ามาตามกันมา

มากมาย และช่วยกันกินกล้วยสุกๆ
ของแมงกอสปารอสจนหมดสิ้น ไม่
มีกล้วยสุกเหลือให้เจ้าของกินเลย
แม้แต่ลูกเดียว แมงกอสปารอส
พยายามพูดคุยกับลิงเหล่านั้นว่า

“เหลือไว้ให้ตาขายกินบ้างซิ
หลานเอ๊ย”

แต่แทนที่ลิงเหล่านั้นจะฟังเสียง
กลับหัวเราะเยาะเอาเสียด้วย มันพูด
ว่า

“ตาขายเป็นคนปลูกกล้วย
เหล่านั้นก็จริงอยู่ แต่คนปลูกไม่
จำเป็นต้องกินด้วยนี่นะ”

“พูดอย่างนั้นมันก็ไม่ถูกนะ
ตาขายเป็นคนปลูก ต้องถือว่าตาขาย
เป็นเจ้าของ เจ้าของก็ต้องได้กิน
ทั้งหมด ที่ตาขายปล่อยให้พวกเจ้า
กินบ้างนั้น ก็ยอมนับว่าดีใจแล้ว
แต่เจ้าก็พากันมากินเสียจนหมด
จนสิ้น”

แมงกอสปารอสจะพูดอย่างไร
ลิงเหล่านั้นก็หาฟังไม่ แมงกอสปารอส
ก็จำต้องหาวิธีปราบลิงเหล่านั้น
แต่ไม่ว่าจะคิดวิธีใด จะทำกับดัก
หรือเอาหินขว้าง หรือเอาธนูยิง
ก็ยังไม่ได้ผล ตัวไหนตายก็ตายไป
ตัวที่อยู่ก็มี ได้หวาดหวั่นหรือยอ

ยั้งคงพากันมาขโมยกล้วยของแมง
กอสปารอสกินอยู่ตลอดมา

ในที่สุดคนเฒ่าสองตัวเมียต้อง
ช่วยกันหาวิธีปราบลิงอยู่จนคิดค้น
เพื่อจะได้มีกล้วยสุกๆ เหลือไว้กิน
บ้าง แล้วคนทั้งสองก็คิดหาวิธีได้
ดังนั้นเช้าตรู่วันหนึ่ง ลิงทั้งหลายจึง
ได้ยินเสียงแม่เฒ่าร้องให้เสียงดัง
ลั่นว่า

“โธเอ๊ย คาเฒ่าแมงกอสปารอส
ตายเสียแล้ว โถน่าเวทนาเสียจริง
แมงกอสปารอสยังเห็นกันอยู่หลดๆ
มาตายจากกันเสียแล้ว เอ๊ย คนปลูก
กล้วยหวานอร่อยตายเสียแล้ว
มาเถอะ เร็วเข้า มาศุภพของแมง-
กอสปารอส เจ้าจะไม่ได้แลเห็นเขา
อีกต่อไปแล้ว”

บรรดาลิงทั้งหลายได้ยินเสียง
แม่เฒ่า ต่างก็บอกกันว่า

“ฟังซิ ฟังยายเฒ่าแกพูดซิ แก
พูดว่าอย่างไรนะ”

“ແວ່ว้า คาเฒ่าแมงกอสปารอส
ตายแล้ว” ลิงตัวหนึ่งตอบอย่างตลก
ๆ

“ถ้าอย่างนั้น ไปดูกันเถอะ” ลิง
อีกตัวหนึ่งกล่าวขึ้น “ไปดูให้รู้แน่ว่า
แกตายจริงหรือเปล่า” (ก่อนหน้า ๑๐๑)

เครื่องประดับ สายสร้อย กำไล จี้
ห้อย คัมพู พลอยทับทิมและหยก
ไปรุ่มล่อมเลือกซื้อเลือกชมกันจน
เต็มร้าน เป็นร้านเล็กๆในหมู่บ้าน
เท่านั้นเอง เรื่องซอกเง้งต้องยกให้
คนไทย ไปที่ไหนเป็นทำซื้อเสียไว้
ที่นั่น ลางคนเจอของชอบใจ ใช้เงิน
ไปหลายพันบาท กระบวนของถูกที่
ควรซื้อ เห็นจะมีแต่กุ้งแห้งและปลา
เค็ม ถูกกว่าที่ส่งไปขายในเขตไทย
ลางคนเลยขนกันเต็มๆ มาทางซอก
ให้พอ บรรดานักเลงกลองก็ไม่ได้
น้อยหน้าใคร สะพายกลองกันคนละ
๒-๓ ชุด เจอของดีเมื่อใดเป็นรุม
กันถ้ำเมื่อนั้น ♥

ปราบถึง (ต่อจากหน้า ๓๑)

แล้วถึงเหล่านักรบชวนกันไปยัง
สวนกล้วยของแมงกอสปารอส เมื่อ
ถึงแล้วก็ตรงไปที่บ้านคนเฒ่าทั้งสอง
ถึงขึ้นบันไดไปบนเรือน แล้วก็เข้า
ไปในห้อง แลเห็นหน้าต่างห้องทุก
บานปิดหมด ทั้งยังขัดกลอนเสียแน่น
ถึงทุกตัวนั่งลงจ้องมองดูแม่เฒ่าร้อง
ให้คร่ำครวญกับศพของตาเฒ่าแมง-
กอสปารอส แล้วก็กระซิบกระซาบ
กันว่า “ดีแล้ว ที่นี้ละแมงกอสปา-
รอสมาวังไล่พวกเราอีกไม่ได้แล้ว
เราจะได้กินกล้วยของแกให้อิ่มได้
อย่างสบายทีเดียวละ”

ถึงอย่างนั้นก็เพ่งรู้ก็ได้ทยอยๆกัน
มา แล้วเข้าไปนั่งในห้องนั้นจนเต็ม
กองมีเหลืออยู่ตัวเดียว ที่มาเป็นตัว
สุดท้าย เห็นห้องแน่นแล้วก็เลยไม่
เข้าไป แต่แทนที่จะนั่งอยู่ตรงนั้น
กลับลงไปได้ลงบัน และหาไม้ได้
อันหนึ่ง จึงเอาไม้แห้วไปที่พื้นเรือน
ถูกหลังแมงกอสปารอส ก็ปรากฏว่า
ร่างนั้นกระดุกกระดิกได้ ถึงนั้นอด

แปลกใจไม่ได้ ได้ร้องบอกแม่เฒ่าว่า

“เอ๊ ยาย ก็ไหนขาว่า ตาตาย
ไปแล้วอย่างไรเล่า เหตุใดเมื่อข้าเอา
ไม้แห้วหลังตา ตาจึงได้กระดุก
กระดิกได้ละ มันจะเป็นไปได้
อย่างไร”

“ไม่จริงหรอก ลูกเอ๊ย ขึ้นมาดู
ซิ มาดูหน้าของตาเขา หน้าเขาซีด
เขียว เจ้าดูแล้ว จะรู้ได้เองว่าเขา
ตายแล้ว”

ถึงตัวนั้นได้ยินแล้ว ก็ยังไม่เชื่อ
กลับเอาไม้แห้วหลังตาเฒ่าแมงกอส
ปารอสอีกทีหนึ่ง และเมื่อเห็นร่างนั้น
กระดุกกระดิก ก็ร้องออกมาว่า

“นั่นแน่ ไหนขาว่าตาตายแล้ว
อย่างไรเล่า ทำไมยังกระดุกกระดิก
ได้อีกเล่า”

“อย่ามัวแต่พูดเล่นอยู่เลยนะ จะ
ขึ้นมาบนเรือนก็ขึ้นมาซิ มาดูหน้า
คนที่เขาปลุกกล้วยหวานๆให้เจ้ากิน
เสียหน่อยซิ”

พูดแล้วก็เดินลงไปข้างล่าง
พยายามพูดจาชักชวนให้ลงนั้นขึ้นมา
บนเรือน แต่ถึงนั้นก็ยังไม่ยอมขึ้นไป
แม่เฒ่าเห็นเช่นนั้นก็เลยกลับขึ้นบ้าน
ไป และก็ได้เห็นถึงพวกนั้นกำลังนั่ง
ขุกๆขิกๆอยู่ไม่สุข ก็เลยรีบปิด
ประตูกลอนเสีย

ทันใดนั้นตาเฒ่าแมงกอสก็สุด
ลุกขึ้น คว้าได้พราตที่ซ่อนไว้ข้างตัว
และแม่เฒ่าก็คว้าพราตที่ซ่อนไว้อีก
เล่มหนึ่งออกมา แล้วก็จัดการกับ
ถึงที่บังไว้ในห้องนั้นทั้งหมด กอง
เหลือก็แต่ตัวที่อยู่ใต้ถุนนั้น ซึ่ง
หัวเราะท้องก๊อท้องแข็งแล้ววิ่งหนี
เข้าป่าไป ถึงนั้นได้ขึ้นไปบนยอดไม้
สูงสุด แล้วก็โหนตัวไปมาอย่าง
สำราญใจ พลากร้องตะโกนว่า

“จับข้าก็ไม่ได้ ตาเฒ่าเจ้าเล่ห์
ขำขันน้าวคนเป็นกับคนตายต่างกัน
อย่างไร ที่นี้ละข้าจะได้กินกล้วย
ของแกให้สบายไป ไม่มีใครมาแย่ง
ด้วย”

พูดแล้วก็โหนตัวไปมา แต่คง
จะเหนื่อยกึ่งแรงไป กึ่งไม้นั้นก็เลย
หัก ถึงตัวนั้นกำลังชะล่าใจ หัวก็
เลยทิ่มดินกอหักตาย เป็นอันถึงทั้ง
หลายศัตร์ของพ่อเฒ่าแม่เฒ่าทั้งสอง
ได้ถูกปราบลงโดยหมดสิ้นจนถึงตัว
นี้เป็นตัวสุดท้าย ซึ่งก็ได้ตายลงเอง
สมใจคนเฒ่าทั้งสองนั้น ♥

สรรพหิ รัตรี (ต่อจากหน้า ๓๓)

พรรคพวกจะร้องรับระเบ็ง
เซ็งแซ่ แต่เอาเข้าจริงก็โน่น อีก
ศตวรรษเศษๆจึงจะลุกขึ้นได้ เดียว
น่า อีกเดี๋ยวน่า ให้หมดแก้วก่อน
น่า ให้เหล้าหมดก่อนน่า ให้โซดา
หมดก่อนเถอะ อยู่โน้นแล้ว ลูกไม่ได้
เสียที่ ไอ้การกินเหล้านี้กินว่าคาญ
สำหรับคนไม่ได้กิน คือ โซดาหมด
เหลือแต่เหล้าต้องส่งโซดาเพิ่ม เหล้า
หมดเหลือแต่โซดาต้องเรียกเหล้ามา
อีก พอได้เหล้ามาโซดาก็หมด ย้อน
ไปย้อนมาเท่าไรๆ ก็ถูกไม่ได้อยู่
โน้นเอง

พอลุกขึ้นได้จากโต๊ะซึ่งมักจะ
เป็นเวลาประมาณ ๒ ยามตื้นๆเข้า
ไปแล้ว ก็จะเป็นรายการกินข้าวต้ม
ซึ่ง มักจะเป็นร้านขายข้าวต้มแบบ
โอเพ่นแอร์ลมพัดเย็นรึ้น ส่วนมาก
พวกเพื่อนๆ ของเอมมักนิยมข้าวต้ม
ก๊วย คือข้าวต้มเปล่าๆ กินกับกับข้าว
ต่างๆซึ่งปรุงสำเร็จแล้วบ้าง ต้องผัด
ต้องทอดใหม่ๆบ้าง เขาไม่นิยม
ข้าวต้มเครื่อง เช่นพวกข้าวต้มกุ้ง
ข้าวต้มปลา

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

ลิงแดงห้าร้อย

(นิทานไทใหญ่)

ที่กล่าวไว้ในนิทานพิลิป
ป็นเรื่องราว 'ปราบลิง' ว่า กล้าย
กลิ้งกับนิทานไทใหญ่นั้น กล้าย
กันเพียงตอนต้น แต่นิทานไทใหญ่
ยังมีเล่าต่อไปอีก จนถึงกลายเป็น
นิทานเรื่องเอออย่างกัน หม่องกาน
ชาวเมืองสืบเอาไปเป็นภาษาไทย
ใหญ่ ในหนังสือนิทานไทใหญ่ ๑๘
เรื่อง ดังนี้

เมื่อก่อนนานมาแล้ว ยังมีคนจน
ทุกตะเจ็ญใจสองหัวเมีย หาททำไร
ได้อาไรไม่ได้ต้องเข้าไปหาทำกินถึง
ในป่าลึก ได้หักร้างนางพท้านา
ทำไร ปลูกถั่ว ปลูกผักสารพัด ซึ่ง
นอกจากสองคนหัวเมียจะชื่นชมกับ
ผลแห่งความพยายามและความ
เหนื่อยยากของตนแล้ว บรรดาสัตว์
ทั้งหลายในป่า ทั้งหนู ก้างควา อัน
แม่น ตลอดจนลิง ก้าง บ้าง ชะนี
ต่างก็พากันยินดีปรีดาไปด้วย ยิ่งถึง
แดงทั้ง ๕๐๐ นั้นด้วยแล้วยิ่งสนุก
สถานเบิกบานใจที่จะได้มาเที่ยวเล่น
และยึดเป็นที่ทำกินตามอำเภอใจ
เพราะฉะนั้นพอถึงฤดูที่ผลหมากรากไม้กำลังสุกกำลังเหลือง ถึงทั้ง
๕๐๐ ก็พากันมาเล่นสนุกในไร่ใน
สวนของคนจนทั้งสองนั้น ต่างพา

กันมาเด็ดมาปลิดมาหักกิ่งเหยียบย่ำ
ทำลายไปทั่วทั้งบริเวณ จนเรียกสวน
ไร่นาจของคนทั้งสองพินาศไปหมดสิ้น
สองหัวเมียเห็นเข้าอดเสียใจ
ไม่ได้ ตาทุกตะคนจนถึงกับรำพัน
ออกมาว่า "ดูเถอะจะทำอะไรเป็น
ต้องมีศัตรมาเบียดเบียน นี่ถ้าตัดจับ
ตัวมันมาฆ่าให้เห็นเป็นตัวอย่างไม่
ได้แล้ว มันคงมากวนเราอยู่รำไป
พืชผักในไร่ในสวนคงวอดวาย
ไม่มีเหลือถึงเราเป็นแน่ แล้วนี่เรา
จะคิดอ่านอย่างไรดีเล่า" ตาทุกตะ
คิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงส่งยาฆ่า

"พรงุ่นยายต้มถั่วเน่า (ถั่ว
เหลืองต้มและหมักไว้ใช้ปรุงอาหาร
มักลั่นรุนแรงทำนองเดียวกับกะปิ
แล้วแค่นั้นชอบหรือไม่ชอบ) ให้ฆ่า
สักสแป (ราว ๕ ก.ก.) ด้วยนะ ข้า
จะต้องหาทางจับเป็นเจ้าถึงพวกมัน
ให้ได้ทีเดียว"

ยายก็ทำให้ตามสั่ง ตาทุกตะ
ก็หอบเอาถั่วเน่าต้มนั้นไปทิ้งไว้
ตรงที่ลิงแดงทั้ง ๕๐๐ ชอบมาบ่อยๆ
แล้วก็เอาถั่วเน่าต้มมาทาตัวจนทั่ว
ส่วนที่เหลือก็ใส่ปากกิน แล้วก็
ไปนอนตากแดดทำที่เหมือนอนตาย
เหม็นตุ (เหม็นบูดๆ อย่างถั่วเน่า)

อยู่ พอถึงเวลากลางวัน แดดช้กจะ
ร้อนมาหน่อยๆ ลิงแดงทั้ง ๕๐๐ ก็
กระโดดโลดเต้นพากันมาลงไร่ของ
ตาขยคนจนนั้นอีก และก็ได้มา
เห็นศพนอนตายขึ้นอดที่ค้อยู่ ถึง
เหล่านนั้นชวนกันเข้าไปดูใกล้ๆ
พลาญพูดว่า

"กณคนนิงตายแล้วนะ ถึง
ได้มีกลิ่นเหม็นต้อยๆ ถ้าอย่างนั้น
เราหามาไปที่อยู่เราดีไหม"

ไม่มีลิงตัวไหนคัดค้าน ไม่ช้า
ลิงทั้งหมดก็หามาเอาชายผู้นั้นขึ้นห้วย
ขึ้นค้อยได้หินได้ฝา ขึ้นต้นไม้ได้
เถาว์วัลย์อย่างทุกกันดารมาจนกระทั่ง
ถึงที่อยู่ของขุนหอคำ (ราชา) ของ
พวกมัน

พอขุนหอคำถึงแดงเห็นเข้าก็
ชื่นชมโสมนัส ดบมอัสตันกระโดด
โลดเต้น ปากก็ร้องว่า "คราวนี้เอน
คนกับปากเราเห็นจะไม่พัวกัน เอน
คนจะต้องเป็นอาหารของเราแน่ๆ
เที่ยว" พูดดังนั้นแล้วเจ้าลิงสมุน
ทั้งหลายก็ไปจัดหาขนะเครื่องใช้
มาเตรียมไว้มีทั้งขนะเงินขนะทอง
อูบเงินอูบทอง (อูบ คือหอบสำหรับ
วางขนะอาหารคล้ายโคก แต่มี่ฝา
กรอบ) (อ่านต่อหน้า ๑๑๑)

คะ จ้อมมีแม่มีน้อง น้องก็พิการแม่ก็ไม่ค่อยแข็งแรง เราอยู่กับสามคนสบายกว่าคะ ดีกว่าจะต้องไปเป็นคนแปลกหน้าที่ไหน จ้อมขอบคุณแม่และน้องอยู่ตามลำพังอย่างนี้ดีกว่าเหนื่อยหน่อยแต่เราเป็นสุขด้วยกัน”

คุณจ้อมตอบซ้ำๆ สายตาเธอมองอยู่ที่สระน้ำ

“คุณจ้อมจะไม่พิจารณาใครเขาไปเป็นคนที่สุดในครอบครัวบ้างหรือครับ” ผมก็ไม่ค่อยแน่ใจว่าคำถามของตัวเองจะเซซหรือเปล่า ฟังเป็นลิเกไปหน่อยไหม แต่ก็ถามไปแล้วละ

คุณจ้อมนั่งอยู่พิงผนัง ผมจ้องมองเธออย่างรอคำตอบ คุณจ้อมไม่ตอบแต่พิงผนัง

“เจอหรือยังคะ” ผมถามในที่ที่ คุณจ้อมเงยไปอีก เธอหันไปมองสระน้ำ ดูเหมือนเธอจะเกรงใจผมว่าจ้องเธอนานเกินไปจนเกินไป ผมเห็นรอยยิ้มเธอรางๆ ในความสลับซับซ้อนที่เธอพิงผนัง

“ใครคะ” ผมขยับเก้าอี้เข้าไปใกล้เธออีกนิดหนึ่ง

คุณจ้อมก้มลงหยิบอะไรกรุกกริกในกระเป๋าลือ แล้วยื่นสิ่งหนึ่งให้ผม เธอไม่ยอมตอบคำถาม

“บุญแฉะพลัดคะ จ้อมว่าจะกินคุณเขี้ยวตังนานแล้ว”

ผมรับบุญแฉะพวงนั้นมา เราต่างคนต่างมองสระน้ำกันอยู่พักใหญ่ ผมตัดสินใจ

“คุณจ้อมช่วยเก็บไว้ให้ผมที่ไดไหมคะ” ผมยื่นบุญแฉะพวงนั้นให้

คุณจ้อมจะเกรงใจผมหรือเปล่านั้นผมก็ไม่รู้ เธอยื่นมือมารับบุญแฉะพลัดของผม หย่อนลงกระเป๋าลือบนตัก แล้วเราก็ตั่งหน้าตักตาจ้องมองดูน้ำในสระกันต่อ ♡ จบ ♡

ลิงแฉะห้วย (ต่อจากหน้า ๒๗)

แล้วยังมีผดพรางแสง (ผดและพรางผิงเพชร) อันเป็นเครื่องขุนทองคำ จะใช้ในการกินเนื้อคนทั้งสี่

พอถึงทั้ง ๕๐๐ ต่างมานั่งเรียงหน้ากันเพื่อจะกินเลี้ยงอาหารเนื้อคนร่วมกับขุนทองคำของตน ตาทุกตะคนจนนั้นก็หุดลุกขึ้นทันที พอลุกได้ก็โคดไปคว้าตัวขุนทองคำลิงแฉะเอาไว้ จับแขนไขว้ไว้แล้วก็ดำ่ว่า

“พวกสุนัขร้ายนักนะ ไม่ว่าข้าจะปลูกจะลงอะไรไว้ พวกสุนัขจะมาเค็ดทั้งเหยียบย่ำทำลายจนไม่มีอะไรเหลือเลย ข้าอุตส่าห์ติดตามมาจนถึงที่อยู่ของขุนทองคำของพวกสุนัขแล้วเลยนะ ถ้าพวกสุนัขเอาเครื่องเงินเครื่องทอง และเพชรพลอยเหล่านี้มาใช้หนี้ค่าพิศภัยของข้าที่เสียไปเป็นอันมากแล้วละก็ ขุนทองคำของพวกสุนัขได้ตายในมือเราทันทีเดียว”

ลิงทั้งหลายได้ยินดังนั้น ต่างก็ปรึกษากัน ไม่ช้าก็ตกลงตามที่ตาทุกตะปรารถนาอยากได้ ไม่ว่าจะทำอะไรก็ยอมให้ทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อว่าขุนทองคำของตนจะได้รอดชีวิต เสร็จแล้วจึงจัดการพาตาทุกตะคนจนมาส่งยังไร่ที่อยู่โพ้นนั้น

ครั้นมาถึงไร่ ตาทุกตะนั้นก็ร้องตะโกนเรียกเมียให้มารับข้าวของ แล้วก็เล่าเรื่องให้ฟังโดยตลอด หลังจากนั้นคนทั้งสองก็ย้ายที่อยู่ กลับไปอยู่ที่เก่าที่เคยอยู่มาก่อน ได้มีคนข้างบ้านคนหนึ่งมาเยี่ยมเยียน เมื่อมาเห็นตาทุกตะที่เคียดกาจน กลับ

มั่งมีขึ้นมา มีข้าวของเครื่องเงินทองใช้ ให้กินสงสยได้ตามใจ ตาทุกตะก็เล่าให้ฟังโดยตลอด มีได้บ้างอะไรบ้าง

พอได้รู้ได้ยินเรื่องราวทั้งหมดแล้ว ชาวนั้นก็นึกอยากรวบอย่างทุกตะคนจนสองตัวเมื่อนั้นบ้าง เมื่อกลับมาถึงบ้านจึงสั่งเมียให้ต้มถั่วเน่า แล้วก็เอาถั่วเน่าไปย้งไร้เดิมของตาทุกตะ พอถึงก็เอาถั่วเน่ากินบ้าง ทาตัวบ้าง แล้วก็ลงนอนตากแดดท่าเหมือนหนึ่งคนตาย พอถึงแดงทั้งห้วยลงดอยมาเที่ยวในไร่ มาแลเห็นเข้า ก็ช่วยกันห้ามสพนนั้นขึ้นไปบนดอยตามเส้นทางเดิมที่ตนมา ซึ่งจะต้องขึ้นหน้าผาได้เถาว์ล้วยไปตลอดทาง ขณะนั้นเองชายที่เอาอย่างตาทุกตะเกิดล้มตามองลงมาข้างล่าง แลเห็นห้วยเหวอันลึกน่าหวาดเสียวยิ่งนัก จนชาวนั้นระงับความกลัวไว้ไม่ได้ ร้องออกมาว่า “หามข้าดิ้นนะ ข้ากลัวตาย” ฝ่ายลิงที่กำลังห้ามร่างชาวนั้นอยู่ดีๆ ได้ยินเสียงสพนนั้นร้องออกมา ก็อดสะดุ้งตกใจไม่ได้ เลยปล่อยร่างนั้นพลัดหลุดมือไป ร่างของคนชอบเอาอย่างจึงกระเทบหมากหินหมากผา (ก้อนหิน) จนแหลกเหลว มันสมองกระเด็นไปคนละทิศละทาง กระตุกเนื้อหนังเลยได้เป็นทานแก้อีเหี้ยวอี่แรง ถูกเมียบั่นองก็มีได้มาเห็นถึงเวลาตายกลับต้องตายแต่ผู้เดียว ฟังนั้นก็เพราะคิดเอาอย่างเขา ชาวไทใหญ่จึงกล่าวไว้ว่า “เข่งเป็นอ้าโล่เจ้อ-อหล่ ต้างซัดอโต้เก้” หมายความว่า เอาอย่างคนอื่นไม่เอาอย่างให้ดี ความทุกข์เดือดร้อนจึงมีมาถึงตัวเอง ♡

บรรจบ พันธเมธา

นิทานนานาชาติ

เรื่องของเสือดาว

(นิทานแอฟริกา)

ณ แดนของสัตว์ สัตว์ต่าง ๆ จะมีนิสัยใจคอ และความประพฤติเป็นที่รู้จักกันทั่ว นิทานแอฟริกาที่อะบาโยมี ฟุยารรวบรวมมาแล้วไว้ จึงมักจะต้องแสดงลักษณะดังกล่าว ไม่ประการใดก็ประการหนึ่ง ดังเรื่องของเสือดาว ที่นำมาเล่าต่อไปนี้

เรื่องแรก คือ เสือดาวกับเต่าและหอยทาก ครั้งหนึ่งณแดนของสัตว์ดังกล่าวนั้น ได้มีเสือดาวอยู่ตัวหนึ่งมีลูก ๕ ตัว ใครๆ ในป่าไม่ชอบเสือดาวเป็นอย่างยิ่ง เพราะว่าเสือดาวนั้นถึงจะฉลาดหลักแหลมแต่ก็น่ากลัวอันตราย แต่ยังมีเต่าตัวหนึ่งซึ่งเป็นช่างตัดขนสัตว์ทั้งหลายประจำถิ่น วันหนึ่งเต่าได้มาหาเสือดาว ถามว่า จะให้ตนตัดขนลูกเสือดาวทั้ง ๕ นั้นหรือไม่

“แน่นอน เจ้าเต่า” เสือดาวคำรามตอบคำถามของเต่า “ข้าอนุญาตให้เจ้าตัดขนลูกทั้ง ๕ ของข้าได้ ซึ่งนับเป็นเกียรติอย่างยิ่งสำหรับเจ้าแล้วนะ แต่ก่อนอื่นมาตัดขนข้าเสียก่อน ข้าจะไม่จ่ายค่าแรงให้เจ้าหรอก เพราะเจ้าได้เกียรติใน

การตัดขนข้ากับลูกๆ ไปแล้ว ระวังแต่ว่าทำให้ตัวก็แล้วกัน ไม่อย่างนั้นละก็... ฮัม... เป็นเค็ดร่อนทีเดียว”

“ตกลง ข้ายอมตัดให้ฟรี” เต่าตอบอย่างนอบน้อม “เพราะจริงอย่างท่านว่า เป็นเกียรติแก่ข้าอย่างเหลือหลายที่ได้มาตัดขนให้ท่านเสือดาวผู้ยิ่งใหญ่กับลูกๆ แต่ข้าอยากจะตัดขนของท่านบนกิ่งของต้นไม้ใหญ่ตรงนั้น สัตว์อื่นๆ ทั้งหลายมาได้เห็นท่านนอนให้ข้าตัดขนอันแสนสวยของท่าน คงจะติดอกติดใจเป็นแน่”

“วิเศษที่สุดเลย” เสือดาวตอบ แล้วก็ไต่ขึ้นไปบนกิ่งไม้ต้นที่เต่าต้องการ แล้วก็นอนพัวพันเหยียดยาวลงบนกิ่งไม้นั้น ขณะที่เต่าค่อยๆ ไต่ตามหลังมาช้าๆ เสือดาวรู้สึกสบายจึงหาว แล้วหลับตาแกว่งหางบิดไปมา บอกให้เต่าดำเนินการไปตามกระบวนวิธีของตน แต่ว่าอย่าให้ช้านัก เต่าก็ทำเป็นสาบซนของเสือดาวเตรียมที่จะตัด แต่แท้ที่จริงเต่าหาได้ตัดไม่ กลับดึงเอาขนเสือดาวแต่ละเส้นมาผูกไว้กับ

กิ่งไม้ จนกระทั่งขนเหล่านั้นมัดตัวเสือดาวไว้กับกิ่งไม้แน่น แล้วก็แกงร้องบอกว่า

“อ้าว มีคอนแสนคมของข้าที่จะใช้ตัดขนของท่านนั้นหล่นลงไปข้างล่างเสียแล้ว เดียว เดียว ขอไต่ลงไปหยิบมาก่อน”

ครั้นหอบมัดขนมาได้แล้ว เต่าก็ร้องเรียกลูกเสือดาวทั้งหลายให้มาดูพ่อตัดขนอันแสนงาม ลูกเสือดาวก็วิ่งมา เต่าก็จัดการจับเข้เขนเสียยับเยินต่อหน้าพ่อ เสือดาวได้ยินเสียงลูกร้องลั่นด้วยความเจ็บปวดก็ล้มตัวขึ้นเตรียมจะโดดลงมาจากกิ่งไม้ มาลงโทษเต่าเสียให้สะใจ แต่ปรากฏว่าเสือดาวถูกเต่าจับมัดไว้กับกิ่งไม้อย่างแน่น ดันอย่างไรก็ไม่หลุด ตอนแรกเสือดาวก็คำรามออกมาด้วยความโกรธแค้น แต่ไม่ช้าก็ต้องร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด ฝ่ายลูกเสือดาวทั้งเจ็ดทั้งตกใจ ต่างพากันวิ่งหนีเข้าป่าไปหมด

ไม่ช้าบรรดาสัตว์ทั้งหลายในป่าก็รู้เรื่องเสือดาวเสียท่าเต่า ต่างก็หัวเราะเยาะ แล้วก็หัวเราะเยาะเสือดาว เสือดาวขอร้องให้สัตว์ (อ่านต่อหน้า ๑๐๘)

วงกัฉวล (ต่อจากหน้า ๓๔)

หมอมคนนั้นหันไปมองหน้าคนที่เขาเรียกอาจารย์ก่อนจะถอยกลับ ไปนั่งที่เก่า อาจารย์มองหน้าอยู่ แล้วก็บอกว่า

“โรคที่คุณเป็นนี่เป็นโรคผิวหนังชนิดหนึ่ง จะเป็นๆ หายๆ ไม่มีอันตรายอะไร ไม่จำเป็นต้องกินยาหรือทายาอะไร ถ้าห่วยหนักก็ใช้แป้งกลบได้”

“ติดต่อไหมคะ” อัญห้วงแต่ เรืองน

“ไม่เลวครับ เป็นโรคประจำตัวของคุณคนเดียว พออายุมากขึ้น จะจางหายไปเอง ข้อสำคัญไม่ต้องใช้สบู์ฟอกจนหน้าแห้ง รักษาหน้าให้ชุ่มชื้น”

“ใช่เกลือนไหมคะ”

“ไม่ใช่”

“แล้วไม่มีทางหายหรือคะ”

“เป็นๆ หายๆ บางครั้งจางลง บางครั้งชัดขึ้น ขังตากแดด ผิวแห้งจะชัดขึ้น พออายุเลยไปกว่านี้สัก สิบห้าปีข้างหน้าเอง”

“เกิดจากอะไรคะ ดิฉันก็รักษาความสะอาดอย่างดี”

“เกิดจากในตัวคุณเอง” หมอหัวเราะ “ไม่ใช่เชื้อโรค รักษาความสะอาดยังไงก็ช่วยไม่ได้ เหมือนรอยปานที่ผิวหนังเรานี้แหละครับ จะฟอกสบู์ยังไงก็ไม่จาง แต่ของคุณนี้ถ้าไม่ปล่อยให้หน้าแห้งก็จะจางลงมาก หมอมองเกือบไม่เห็น”

“ไม่ต้องรักษาหรือคะ”

“ไม่ต้องครับ นอกจากถ้าหน้าแห้งมากๆ อาจใช้ครีมทาก็ได้ พวก

ครีมทำให้หน้าไม่แห้ง แต่ไม่ได้รักษาโรคนะครับ”

“ให้อะไร หมอครับอาจารย์ แวะเยี่ยมขากลายประสาท”

“ไม่ต้อง” อาจารย์หันไปทางหมอที่ถาม “ถ้าเราให้ยาไป คนไข้ก็เข้าใจว่ายานรักษาโรค พอมาใหม่ก็ขอใหม่ แล้วก็คิดว่าถ้าไม่เป็นอะไรหมอให้ยาไปทำไม พวกวิเศษมันเหมือนกัน ถ้าไม่จำเป็นผมก็ไม่ให้ เอาครีมรองพื้นให้ไปใช้เวลาผิวหนังแห้งก็แล้วกัน”

อัญออกจากโรงพยาบาลหลังจากเสียเวลาไปหลายชั่วโมงเพื่อพบหมอเพียงห้านาทีโดยมีครีมติดมือมาหนึ่งตลับ และความโล่งใจมากขึ้น

คิดไปคิดมา ไม่น่ามาโรงพยาบาลเลย

แต่นั่นสิ ใครจะไปรู้ว่าโรคนี้ไม่มีอันตราย ไม่ใช่โรคติดต่อ ถ้าหมอไม่บอก แล้วหมอก็คงบอกไม่ได้ถ้าอัญไม่ไปหาหมอ...เฮ้อ ♥

เรื่องของเสือดาว (ต่อจากหน้า ๓๑)

เหล่านัชนาบบนต้นไม้ช่วยแก้มัดให้ แต่ไม่มีใครยอมทำ เพราะรู้ว่าเสือดาวฉลาดและน่ากลัวอันตรายเพียงไร เสือดาวจำต้องตกอยู่ในสภาพอันไร้เกียรติและถูกสัตว์ทั้งหลายเขาะเหยียบย่ำเช่นนั้นถึง ๒ วัน เสือดาวหิวเหลือเกินตอนนั้น

แต่เมื่อตกเย็นวันที่สอง เสือดาวก็สังเกตเห็นหอยทากกลานกระดึบๆ มาตามกิ่งไม้ เสือดาวก็ขอให้หอยทากช่วยแก้มัดให้ตน พลังสัญญาว่าจะทำทุกสิ่งทุกอย่างตามที่หอย

ทากต้องการ เป็นการตอบแทนค่าแรงของหอยทาก หอยทากก็ยอมตกลงช่วย ถ้าหากเสือดาวจะสัญญาว่าจะไม่ฆ่าตนเสียเมื่อหลุดมาได้แล้ว เสือดาวตกลงทันที หอยทากจึงเริ่มงาน โดยค่อยๆ แกะเส้นขนที่เฝ้ามัดไว้ทีละเส้นๆ จนกระทั่งเสือดาวหลุดมาได้ พอเสือดาวพ้นจากถักมัดมาได้แล้ว ก็กำรามเสี่ยงดังนั้น แล้วก็โดดลงมาจากต้นไม้ พลังพุดกับหอยทาก

“นั่นนะ เจ้าหอยทาก ข้ากำลังจะส่งสอนเจ้าพวกนั้นไม่ให้มันล้มได้เลย ข้าจะไม่ปล่อยให้มันมาดูลูกข้ากับลูกๆ อีก เพราะข้าจะฆ่ามันให้สะใจ และเจ้าจะต้องตายเป็นอันดับแรก”

“อ้าว ก็ไหนท่านสัญญาว่าไม่ฆ่าข้าใจเล่า” หอยทากร้องค้าน “ถ้าหากข้าช่วยแก้มัดให้ท่านหลุดมาได้แล้วละก็”

“เสือดาวไม่เคยต่อรองอะไรกับใคร” เสือดาวคำราม “เจ้าได้รับการส่งสอนเข้าไปหน่อย เจ้าหอยทาก พอข้าลงจากต้นไม้มาแล้วละก็เจ้าจะต้องตายเป็นอันดับแรก”

ได้ยินเช่นนั้น หอยทากก็ร้องเรียกอาทิตยเทพผู้ยิ่งใหญ่ที่ชื่อโอโลชาให้ช่วยชีวิตตน เทพโอโลชาทรงได้ยินเช่นนั้น ก็เลยปล่อยสุริยปราสาท มาดบับพระอาทิตย์ ดังนั้นพื้นโลกจึงมืดสนิท หอยทากจึงหนีรอดมาได้ นับแต่นั้นมาเสือดาวก็ไม่ยอมให้สัตว์ตัวไหนมาตัดขนของตนอีก แต่ก็ได้เที่ยวไปทว่า เพื่อหาโอกาสล้างแค้นที่ตนได้ถูกลูก ♥

๘ ๓๕ ธันว ๒๙ ๒๕๒๕

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

เรื่องของเสือดาว (๔๑) (นิทานแอฟริกา)

คราวที่แล้วได้เล่าเรื่องของเสือดาวที่ถูกเต่าเจ้าเล่ห์หมัดคนผูกติดกับต้นไม้ และหอยทากมาช่วยแก้ไข จนหลุดพ้นมาได้ และหอยทากต้องให้เทพโอโลซาช่วย จึงหลุดรอดมาได้ เรื่องต่อไป คือ

เรื่อง เหตุใดเสือดาวจึงมีจุดดำตามตัว เรื่องเล่าว่าครั้งหนึ่งยังมีเด็กเผ่าโซรุษคนหนึ่ง ซึ่งเมื่อเกิดมาก็มีขนมันเสาวพิเศษกำอยู่ในมือ ขนมันนั้นเล็กน้อยแต่พิเศษมากกับฝ่ามืออันน้อยนิดของเด็กแรกเกิด แต่เมื่อเด็กน้อยนั้นเติบโตขึ้น มันเสาวขนนั้นก็มิได้ใหญ่ขึ้น แต่ด้วยเหตุที่เป็นมันเสาวพิเศษ มันขนนั้นจึงคงสดอยู่ตลอดเวลา และเด็กผู้เป็นเจ้าของได้นำติดตัวไว้เสมอ

อยู่มาวันหนึ่ง พ่อแม่ใช้ให้เด็กนั้นเข้าไปหาพินในป่า เมื่อหาพินได้พอแล้ว เด็กก็จัดการมัดพิน ซึ่งจำเป็นต้องวางขนมันเสาวไว้ที่ต้นไม้โคนไว้ใกล้ๆ ครั้นยกมัดพินขึ้นทวนหัวเรียบร้อยแล้วก็ออกจากทันทันตรงไปบ้านทันที เลยลมมันพิเศษนั้นไว้ตรงนั้นเอง

ฝ่ายสัตว์ทั้งหลายในป่าเคยได้ยินว่าเด็กนั้นเกิดมา มีขนมันเสาวอยู่

ในมือ ครั้นเมื่อเด็กมาตัดไม้ สัตว์เหล่านั้นได้มาซ่อนตัวอยู่ในพุ่มไม้และกอหญ้า เผอิญอยู่ และได้เห็นโดยตลอดว่า เด็กนั้นวางขนมันเสาวไว้ที่ต้นไม้โคนไว้ตรงไหน พอเด็กผู้เป็นเจ้าของออกจากทันทันไปโดยลมมันเสาวพิเศษทั้งไว้ สัตว์ทั้งหลายก็พากันออกมาจากที่ซ่อน พลองจ้องมองดูขนมันเสาวพิเศษอย่างสนใจ เสือดาวพูดขึ้นว่า

“ขนมันเสาวพิเศษนี้คงต้องมีบุญส่งศักดิ์สิทธิ์อันมีฤทธิ์อำนาจสิงอยู่ มันก็น่าได้ไว้เป็นสมบัตินะ”

สัตว์ทั้งหลายได้ยินเสือดาวพูดเช่นนั้น ต่างก็ว่าตนก็อยากได้เป็นเจ้าของ ในที่สุดก็เลยทะเลาะวิวาทกัน เพราะต่างแย่งกันเป็นเจ้าของ ฝ่ายเด็กนั้นเดินมายังไม่ทันถึงบ้าน มันก็ได้ว่า ตนวางขนมันเสาวพิเศษนั้นไว้ที่ต้นไม้โคน แล้วลม ไม่ได้หยิบมา จึงรีบวางมัดพินไว้ข้างทาง แล้วก็วิ่งกลับไปยังที่ต้นไม้โคนนั้นอย่างรวดเร็วที่สุดจะเร็วได้ พอไปถึงที่หมาย เด็กก็อดตกใจและแปลกใจไม่ได้ ที่เห็นสัตว์ป่ามากมายกำลังขโมยขนมันเสาวของตนนั้น

เด็กนั้นขึ้นนั่ง ไม่รู้จะทำอย่างไร ในที่สุดเลยร้องเพลงออกมา เสียงเพลงอันไพเราะที่เด็กนั้นร้องทำให้สัตว์เหล่านั้นหันมาสนใจฟัง เด็กนั้นร้องว่า

“โอ้มันแสนน้อย โอ้มันแสนน้อยของข้า แม่เตือนว่าอย่าลืมห่วงห่วงให้กำไว้เสมอ แต่เออ ข้ากลับลืม ลืมทั้งไว้ในต้นไม้ โอ้มันแสนน้อย โอ้มันแสนน้อยของข้า”

เสียงเด็กน้อยหวานใส จนเป็นที่ติดอกติดใจสัตว์เหล่านั้น ซึ่งได้ขอให้เด็กนั้นร้องเพลงซ้ำแล้วซ้ำอีก บ้างก็ไปหากลองมาดี แล้วเลยเดินระบำกันสนุกสนาน ขณะที่เด็กน้อยร้องเพลง สัตว์เหล่านั้นสนทนากันมาก จนกระทั่งลมมันเสาวพิเศษนั้นเสียเลย เด็กน้อยค่อยๆ เคลื่อนเข้าไปใกล้ต้นไม้โคนต้นนั้นทีละน้อยๆ เมื่อเห็นสัตว์เหล่านั้นพลอดรักหยิบขนมันนั้นขึ้น แล้วเอาซ่อนไว้ในเสือ ถึงตอนนั้นสัตว์ทั้งหลายก็กำลังเพลินอยู่กับการเดินระบำ เลยไม่ได้สังเกตเห็นว่า เด็กนั้นแอบหนีไปแล้ว ทันใดนั้นเสือดาวนั้นก็ขึ้นได้ก็หยุดเดินทันที แล้วร้องออกมาว่า

(อ่านต่อหน้า ๑๐๗)

วิคตอเรียด้วย มิหนำซ้ำยังไม่ยอม
ฟังเสียงใครๆเสียอีก “ผมทำหน้าที่
ของผมแล้วนะ” เอ็นรีบอกกับ บ.ก.
“ตอนนี้ให้ผมกลับไปทำเรื่องพารา-
ไซคอล로지ของผมได้หรือยังล่ะ”

ปรากฏว่าคำสั่งที่เขาได้รับก็คือ
ให้ไปพบแจ็ก คัมมิงส์ เพื่อว่ามี
อะไรจะทำได้น่า

เอ็นริ กริตจำต้องบินไปแคลิ-
ฟอร์เนียตามคำสั่ง แต่พอเขาได้พบ
กับแจ็ก คัมมิงส์ รับประทานอาหาร
กลางวันร่วมกันที่ห้องไปโล เถานจ์
ในโรงแรมบิวเออร์ลี ฮิลล์ เขาก็
ตระหนักว่าเขาพบคนที่สามารถทำ
ให้แจ็ก เทตเปลี่ยนใจแล้ว แจ็ก
คัมมิงส์และแจ็ก เทตเป็นเพื่อนเก่า
เพื่อนแก่กันมา ทั้งยังเป็นคนที่
แนะนำให้แจ็ก เทตหาทางพา
วิคตอเรียออกมาจากไซเวียตด้วย

เอ็นริอธิบายสถานการณ์ใน
ขณะนั้น รวมทั้งความรู้สึกห่วงใย
เป็นการส่วนตัวที่เขามีต่อแจ็ก เทต
ให้คัมมิงส์ฟัง เขาย้ำว่า “คุณต้อง
พูดให้เขาคิดถึงเหตุผลด้วย ทำทาง
เขาแะ่มากแล้ว วิคตอเรียบอกผมว่า
เขาใกล้ถึงเต็มที่แล้ว และเท่าที่ผม
พบเขาเห็นด้วยตาตัวเอง ผมก็มี
ความเชื่ออย่างนั้นเหมือนกัน แล้ว
ทำไมเขายังคิดจะเชือดคอตัวเอง
ด้วยการจัดให้สัมภาษณ์ใหญ่โตอย่าง
นั้นด้วยล่ะ ไม่มีเหตุผลเลยนะนา
มิหนำซ้ำการทำอย่างนี้ก็ได้ผล
ด้วย ผมคิดว่าคุณเป็นคนเดียวที่จะ
สามารถเปลี่ยนใจเขาได้นะ”

แจ็ก คัมมิงส์ยืนยันว่าเขาจะ
ติดต่อไปหาท่านนายพล แต่ต้องมี
ข้อแม้ว่าหนังสือพิมพ์ เนชั่นแนล
เอนไกวเรอร์ จะต้องเป็นผู้จ่ายค่าใช้จ่าย

จ่ายทุกอย่างให้วิคตอเรียด้วย เรื่องนี้
เอ็นริบอกว่า “ผมคิดว่าถ้าคุณไปหา
ไปพบท่านนายพลด้วยตัวเองจะดีกว่า
และถ้าหากว่าคุณทำให้ เนชั่นแนล
เอนไกวเรอร์ เป็นที่เชื่อถือของเขาคือ
ผมก็แน่ใจว่าผมจะทำให้หนังสือ-
พิมพ์ของผมเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายทั้ง
หมดได้”

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เรื่องของเสือดาว (ต่อจากหน้า ๓๑)

“เด็กนั้นหายไปไหนแล้วละ
แล้วใครเอาชิ้นมันเสาวิเศษนั้นไป
ไหน”

ไดซินเสือดาวพูดเช่นนั้น การ
ร้องรำทำเพลงก็หยุดลงดับพลัน
แล้วก็พากันจ้องคุ้ยคุ้ยไม้ไผ่คัน
นั้น เสือดาวถามด้วยเสียงเกรี้ยว
กราดว่า

“ใครเอาชิ้นมันเสาวิเศษนั้นไป
เด็กที่ร้องเพลงนั้นหายไปไหนเสีย
แล้วเล่า”

“เรามันโง่กันทั้งนั้น มัวแต่
เล่นสนุก เด็กนั้นเลยเอาชิ้นมันเสาวิ
เศษนั้นไป มันร้องเพลงจนพวก
เราตายใจ เลยแอบหนีไปได้”
ซ้างพูด

“ต้องตามไปให้ได้ตัวก่อนมัน
จะไปถึงเมือง จะได้เอามันวิเศษชิ้น
นั้นคืนมา เอ้า ซ้างวิ่งตามไป ไป
เอาตัวมันมา” เสือดาวพูด

“ข้าไม่มีวันทำอย่างนั้นหรอก
เจ้าคิดดี เจ้าก็ไปตามเองซิ” ซ้าง
พูดด้วยน้ำเสียงขัดเคือง แล้วก็ผงก
หัวขึ้นลงซ้ำๆ พลังสะบัดดวงไปมา

“ถ้าตกลงอย่างนั้น ข้าไปเอง
ก็ได้ ข้าจะเอาตัวมันกลับมา แต่มัน
เสาวิเศษนั้นต้องเป็นของข้านะ”

เสือดาวพูดอย่างรีบร้อน และยังไม่
ทันที่ใครจะพูดอะไร เสือดาวก็วิ่ง
ไปอย่างรวดเร็ว ไปทางที่จะเข้าไป
ในเมือง

ฝ่ายเด็กนั้นรีบวิ่งกลับไปบ้าน
อย่างรวดเร็ว ไม่ยอมเสียเวลาหิยามัด
พันนินไปด้วย เมื่อถึงบ้านรีบไป
บอกแม่ และเล่าให้ฟังโดยตลอดว่า
สัตว์ทั้งหลายในป่าสนใจมันเสาวิ
เศษของตนอย่างไร

แม่ของเด็กนั้นมีอาชีพทางรับ
จ้างซ่อมผ้าเหมือนผู้หญิงยุโรปะ
ทั้งปวง เมื่อได้อินลูกเล่าเรื่องให้ฟัง
เช่นนั้น ก็เกรงว่าสัตว์ป่าเหล่านั้น
จะตามมาถึงบ้าน และมาทำร้ายลูก
ของตน จึงได้เรียกผู้คนของตนมา
และสั่งให้ระวังอย่างเต็มที่ แล้วเอา
ไม้ที่ใช้กวานสัตว์ส่งให้ป้องกันตัวต่าง
อาวุธทุกคน ไม่นานมีสัตว์มากมาย
ทุกอัน

จริงดังคาด ด้วยไม่นานนักเสือดาว
ก็วิ่งตรงมาที่บ้าน ชูกำรามาแล้ว
ก็วิ่งเข้าไปในบริเวณบ้าน หนีบตา
เดียว เสือดาวก็เห็นว่าตนตกอยู่ใน
ที่ล้อมของคนที่ต่างถือไม้ข่มขู่สกรัม
คนเหล่านั้นปิดประตูตามหลังเสือดาว
เสียด้วย แล้วคนเหล่านั้นก็หวด
เสือดาวแล้วก็ทิ้งแทงอย่างไม่ปรานี
เลย จนกระทั่งร่างของเสือดาวมี
สกรัมเประเป็นด่างดวงไปหมด
ทั้งตัว ในที่สุดเสือดาวก็ช่วยตัวเอง
หลุดรอดออกมาจากบริเวณบ้านที่มี
กำแพงล้อมมาได้ แล้วเสือดาวก็วิ่ง
ตรงเข้าไปยังที่อยู่ของตนในป่า

นับแต่วันนั้นมาเสือดาวก็มีจุด
ด่างดำอยู่ตามตัว และไม่มีสัตว์ตัว
ไหนกล้าเข้ามาตามหามันเสาวิเศษ
ถึงในเมืองอันเป็นแดนที่อยู่ของคน
อีกต่อไป ♥

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

ลากของไมเกล

(นิทานลักเซมเบิร์ก)

นิทานทำนองที่คนได้ลากมาจากพวกโจรโดยบังเอิญมักพบในนิทานตะวันออกโดยเฉพาะนิทานอินเดียถิ่นต่างๆ แต่ที่ปรากฏในนิทานยุโรปอย่างนิทานลักเซมเบิร์กนั้นไม่ค่อยพบบ่อยนัก นิทานเรื่องนี้เล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อไมเกล เมื่อไมเกลอายุได้ ๑๘ ปี พ่อได้เรียกมาบอกว่า

“ไมเกลลูกรัก ถึงเวลาที่ลูกจะออกจากบ้านไปแสวงโชคได้แล้วจงประพฤติตัวให้เป็นคนดีนะลูก เอาเอาห่อผ้าไปซิ พ่อเตรียมไว้ให้ลูกแล้ว แล้วก็ออกเดินทางได้”

ไมเกลก็ทำตามพ่อสั่ง เมื่อได้ลาพ่อออกจากบ้านมา ได้ถือไม้เท้าท่อนหนึ่งติดมือมาด้วย แล้วก็ลงจากเขา เดินทางไปตลอดวันโดยมิได้หยุดพักเลย จนกระทั่งตกเย็นท้องออกจะบั่นบ่วนด้วยความหิว เพราะตลอดวันยังมิได้กินอะไรเลย แม้แต่น้อย แต่ไมเกลก็ยังอยากจะเดินทางต่อไป แม้ว่าจะมืดค่ำแล้วก็ตาม ทันใดนั้นเอง ไมเกลก็แลเห็นแสงไฟเรืองๆ อยู่ในบ้านใกล้

ออกไป เห็นเช่นนั้นไมเกลอดรำพึงออกมาไม่ได้ว่า

“มีไฟอยู่ที่ไหน ต้องมีคนอยู่ที่นั่น คงจะต้องเป็นชาวคริสต์ที่บางทีอาจจะช่วยเราได้บ้าง”

แล้วก็รีบก้าวเดินตรงไปทางที่เห็นแสงไฟ ครั้นเดินใกล้เข้าไป ไมเกลก็รู้ว่าแสงไฟนั้นมาจากกองไฟที่โจรกลุ่มหนึ่งได้คิดขึ้นเพื่อย่างเนื้อก้อนใหญ่ ได้กลิ่นเนื้อย่างอันหอมหวานเช่นนั้น ไมเกลถึงกับน้ำลายสอด้วยความหิวและความอยาก เพราะฉะนั้นถึงจะรู้ว่าคนเหล่านั้นเป็นโจร ไมเกลก็ทำใจกล้าเข้าไปทักทายก่อนที่จะขออาหารกิน แต่พ่อโจรเหล่านั้นแลเห็นคนแปลกหน้าเข้ามาทักทาย แทนที่จะแบ่งอาหารให้กิน กลับกระโจนเข้ารวบตัวไมเกลไว้ แล้วก็ยึดเอาห่อผ้าของไมเกลไป ทั้งยังล็อกคราบไมเกลเสียจนเหลือแต่ขูดชั้นในอีกด้วย ต่อจากนั้นก็จับตัวไมเกลโยนลงไปในถังใบใหญ่ใกล้ๆ นั้น เอาฝาหนักๆ ปิดไว้ อีกชั่วโม่งหนึ่งต่อมาหรือราวๆ นั้น โจรทั้งหลายก็พากันเดินออกจากบ้านไป ไมเกลไม่ได้ยินเสียง

อะไรรอบๆ ตัวอีกเลย เด็กหนุ่มคิดด้วยความสิ้นหวังว่า

“เออ เราหนอเรา คราวนี้เห็นจะตายแน่แล้ว”

เด็กหนุ่มสวดอธิษฐานแล้วเล่าทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเบาๆ ข้ามไปข้ามมารอบๆ ถัง ไมเกลมองดูตามรั้วฝาดัง ก็แลเห็นหมาตัวหนึ่งกำลังทำจมูกฟุดฟิดอยู่ที่ถังนั้น ไมเกลจึงยื่นมือออกไปทางรั้วนั้นและพยายามจับหางหมาไว้แน่น หมาตกใจจึงออกวิ่ง พอหมาวิ่งถึงนั้นก็เลยล้มและกลิ้งลงไปตามไหล่เขาใกล้พอๆ แล้วแตกกระเจาย เป็นเสียงๆ ไมเกลเลยหลุดรอดพ้นจากถังนั้นมาได้

เมื่อลุกขึ้นมาได้ ไมเกลก็ยังทำใจกล้าขึ้นเขากลับไปที่กองไฟนั้นอีก แต่ก็ต้องค่อยๆ ย่องเข้าไป หวังว่าคงจะได้พบเศษอาหารที่เหลือจากพวกโจรบ้าง และก็พอหาได้พอประทังความหิวไปบ้าง แล้วไมเกลก็นั่งฟังไฟอยู่ครู่หนึ่ง จนรู้สึกว่าได้พักสบายดีแล้ว ก็เตรียมตัวเดินทางต่อไปเพื่อเผชิญภัยต่อไป

(อ่านต่อหน้า ๑๐๓)

โฆษณาอาหารชนิดต่างๆ น้าชาด บ้านขัณฑ์ และรักษาความสะอาดต่างๆ แล้วก็รายการโฆษณาผกซึกฟอกน่านาชนิด เรื่องความสะอาดของบรรดาแม่บ้านจำกัคนดูเหมือนจะมีช่องโหว่อยู่คือ ความสะอาดของร่างกายตนเอง กรุณาอย่าหาว่าผมเป็นคนช่างสอดรู้สอดเห็นเลย ผมไม่ค่อยเห็นเขาอาบน้ำกันเท่าไร ยิ่งเรื่องแปรงฟันก่อนเข้านอนแล้ว ผมไม่เคยได้ยินเสียงเขาแปรงกันเลย น้ถามแม่บ้านเยอรมันได้มาอ่านบทวิจารณ์เกี่ยวกับแม่บ้านจำกัคตอนนั้นเข้า คงจะโกรธหาว่าผมซอกแซกช่างวิจารณ์ ผมเองเมื่ออ่านทวนดูแล้วรู้สึกคุณพวกแม่บ้านที่ทำให้ผมกลายเป็นคนจุกจิกและปาก (กา) จัดถึงเพียงนี้

เพื่อนสถาปนิกชาวเยอรมันคนหนึ่งเป็นคนอารมณ์ขัน เขาไม่โกรธเมื่อผมบอกว่าชาวเยอรมันตระหนักรู้เห็นหัวและใจแคบ เขาบอกว่าเรื่องขี้เหนียวนั้นผมเจอๆมาขี้เหนียวนัก เขาขี้เคยเจอหนัก ว่านั่นคือพวกที่เก็บเงินสร้างบ้าน พวกนี้ซื้ทั้งประหยัคชนิดขดและรัดเข็มขัดด้วย เพื่อนของเขาเองเป็นคนร้นหนุ่มสาวแท้ๆ ทำงานทั้งคู่ เก็บเงินเดือนละเกือบสองพันมาร์ค ซึ่งราวๆ ๖๐ เปอร์เซ็นต์ของรายได้ของทั้งคู่ เพื่อจะเอาไว้สร้างบ้าน และที่เหลือสัสิบเปอร์เซ็นต์นั้นเป็นค่าเช่าห้องและกินอยู่กระเบียดกระเสียร์ในเรื่องกินอยู่ ไม่เคยไปเที่ยวเตร่หย่อนอารมณ์ เลิกสูบบุหรี่และการบริโภคที่ไม่จำเป็นทุกชนิด เรื่องอาหารนั้นเขาจะไปจ่ายกับข้าวของกินที่ขายลดราคา เพราะเป็นอาหารที่จวนจะหมดคุณภาพ ขนมน้บั้งก็

ไปซื้อตามร้านที่ถูกที่สุดเอามาแช่แข็งไว้เต็มตู้ มือเขามือเย็นก็กินขนมน้บั้งนี้กับไส้กรอกแผ่นบางๆ ราคากถูกๆ หรือกับแฮมที่ทำตุ๋นไว้ทานเองตลอดปี เพราะมันไม่อร่อยและฝืดคอ เขาก็เลยทานกันได้น้อย และก็ถูกต้องตาม นโยบายการประหยัค มือกลางวันไปทานกันที่เมนซ่า ซึ่งเป็นโรงอาหารใหญ่ของนักศึกษาซึ่งจะได้ทานอาหารอื่นๆ ราคากถูก ผมฟังแล้วถึงสมเพชกัไม่เชื่อ กว่าจะมีเงินสร้างบ้านคงเหลือแต่หนังหุ้มกระดุก แล้วก็ไมรู้จะสร้างกันไปทำไม ถ้าไม่ไว้เผื่อลูกหลาน และเขาก็ไม่คิดจะมีลูกต่อกันเสียด้วย เพื่อนผมเล่าต่อว่าอีกรายหนึ่งเป็นเพื่อนฝูงอีกเหมือนกันมาเชิญให้ไปทานอาหารเย็นที่บ้านซึ่งสร้างเอง ก็อลงมือลงแรงเองสร้างไปด้วยอยู่ไปด้วย จุดประสงค์ก็คือจะให้ช่วยดูแก้ไขและออกความเห็นในการก่อสร้าง เขาไปตามคำเชิญ หลังจากสนทนาเรื่องการก่อสร้างและอื่นๆ เสร็จ ก็ถึงเวลาอาหาร บนโต๊ะมีเบียร์สองขวดตั้งอยู่ (เบียร์เยอรมันขวดเล็กขนาด ๐.๗ ลิตร) มีขนมน้บั้งสี่แผ่นทานะ และมีไส้กรอกแผ่นแปะอยู่ เป็นอันว่าเขากับพ่อบ้านทานกันคนละสองแผ่น เบียร์คนละขวด แม่บ้านบอกว่าทานแล้วและม้งานจะต้องทำเลยไม่ร่วมร้บประทานด้วย ดุคิดมารยาทชอบกล เขากินและดื่มหมดไควด้ายังไม่รู้สึกอ้ม แม่บ้านก็รู้ซิง และรู้สึกเขินที่เขายังไม่อ้ม เลยไปเอาขนมน้บั้งกรอบมาให้เขาทานต่อ เขาก็เอามัดคักเนซทาที่แผ่นขนมน้บั้งกรอบ ขนมน้บั้งกรอบมีลักษณะแต่ละค่านไม่เหมือนกัน ค้อมค่านเรียบ

กับค่านที่มีหลุมซึ่งเขเองไม่ได้สังเกตมาก่อนเลย เพื่อูเขาเอาเนซทาที่ค่านที่มีหลุม ซึ่งแน่ละต้องใช้เนซมากกว่าการทาที่ค่านเรียบ มาสังเกตเอาเมื่อได้ยินยายแม่บ้านกระซิบกับสามีของหล่อนว่า ดุซิงเขาเอาเนซทาที่ค่านที่มีหลุม ผมได้ฟังประสภารณัของเขาแล้ว ต้องขอมร้บว่าที่เขาเจอนั้นเป็นขเหนียวขนะเปอร์ ที่เราเคยได้ยินกิตติศัพท์ระดับประเทศเรื่องความเหนียวแน่นของบิว หรือความมร้ยสัถของชาวสก็อต หรือความประหยัคของชาวสวิตที่ติดอันดับนั้นผมควรจะขอบคุณพระเจ้าที่ให้ได้มาเจอเพียงแคความตระหนัของชาวเยอรมัน (ตอนหน้า - ฤดูอันแสนหนาว)

ลาภของไมเคิล (ต่อจากหน้า ๓๑)

ไมเคิลเดินต่อไปอีกหลายไมล์ก็แลเห็นแสงไฟอยู่ไกลๆ หลังบ้าน เมื่อเดินใกล้เข้าไป ไม่ช้าก็ถึงกระท่อมหลังหนึ่ง ไมเคิลแอบมองดูข้างใน ก็ไม่แลเห็นใครอื่นนอกจากพวกโจรที่ปล้นตนเมื่อไม่กี่ชั่วโมงมานี้เอง โจรพวกนั้นกำลังแบ่งข้าวของที่ปล้นมาได้เมื่อคั่นก่อนไมเคิลบอกตัวเองว่า

“คอยดูนะ เจ้าโจรร้าย ข้าจะส่งสอนเจ้าเสียบ้างว่า การที่มาร้งแกเด็กซ้อๆจนๆอย่างข้านั้นจะมีผลอย่างไร”

แล้วไมเคิลก็ป็นขึ้นไปบนหลังคากระท่อม เมื่อเห็นมีปล่องไฟก็เลยป็นลงไปปล่องไฟนั้น กรันหย่อนตัวลงไป ไม่มีที่เหยียบหรือที่วางเท้าลงไปได้ ตัวก็เลยหล่นลงไป ในกองฟนในคร้ว เสียงโครมครามดังสนั่นเหมือนผีร้ายสักพันตัว

หลุดมาจากนรก พวกโจรที่อยู่ในห้องข้างนอก ได้ยินเสียงนั้นแล้วตกใจแทบจะสิ้นชีวิต คิดว่าถึงเวลาที่จะถูกผีร้ายคร่าตัวไปลงนรกแล้ว เพราะการกระทำอันชั่วร้ายของตน โจรเหล่านั้นจึงพากันวิ่งเตลิดออกจากกระท่อมคนละทิศละทาง ต่างวิ่งอย่างเร็วที่สุดที่จะเร็วได้หายลับไป ไม่ปรากฏตัวให้เห็นอีกเลย นับแต่นั้นมา

ในระหว่างนั้น ไมเคิลก็อยุ่หายตกใจขึ้นมาหน่อย จึงเปิดประตูออกไปยังห้องข้างนอก และเมื่อเห็นอะไรเป็นอะไรแล้ว ไมเคิลก็อดคิดปริศนาไม่ได้ เมื่อเห็นมีทั้งเงินทั้งทองที่โจรทิ้งไว้ กองอยู่บนโต๊ะ กรันเหลื้อมองไปรอบห้อง ไมเคิลก็แลเห็นถุงผ้าใบหนึ่งอยู่ตรงมุมห้อง ในถุงนั้นมีเสื้อผ้าของตนเอง ไมเคิลจัดแจงสวมเสื้อผ้าแล้วก็เอาเงินเอาทองบรรจุกระเป๋าเสื้อจนเต็ม แล้วรีบวิ่งอำผ่านป่า ผ่านท้องทุ่ง จนกระทั่งมาถึงบ้านในวันรุ่งขึ้น

บรรดาคนในหมู่บ้านที่เป็นเพื่อนบ้านของไมเคิลอดแปลกใจไม่ได้ที่เด็กทีมๆ ในหมู่บ้านอย่างไมเคิลสามารถหาเงินได้มากมายในเวลาเพียงไม่กี่วัน ♥

ลูกสาวนายพล (ต่อจากหน้า ๒๖)

เสียก่อนนะว่า มันไม่จำเป็นอะไรหรอก”

“ถ้าฉันก็เก็บมันเข้าแฟ้มของฉันเสียก็แล้วกัน” ฉันทะแวกเสียงพูดแล้วผละจากมา

วันคืนผ่านไปช้าๆ โดยที่ไม่มีความเปลี่ยนแปลง ฉันท่องออกไปหา

เพื่อนหาฝูงเพียงสองสามคนเท่านั้น เนื่องจากเพราะส่วนใหญ่ฉันจะใช้เวลานั่งเฝ้าโทรศัพท์รอฟังข่าวอยู่ที่บ้านเสียมากกว่า ถ้าจะว่าไปแล้ว บางทีการกระทำอย่างนี้ก็ยังดีกว่าการออกไปตะลอนๆ อยู่นอกบ้าน เพราะฉันก็ไม่ได้อยากจะทำอะไรจะมีเพื่อนฝูงสักกี่คนที่มีความรู้สึกที่ไม่ปลอดภัย หากยังหลงมาคบกับฉันอยู่อีกเหมือนกัน

และแม้จะ โกลายเป็นหนึ่งในหลาย ๆ คนที่โทรศัพท์มาถึงฉันด้วย หากแต่วัตถุประสงค์ในการโทรมานั้น เขาต้องการเพียงเพื่อจะเชือดเฉือนใจฉันด้วยคำพูดมากกว่า “ฉันโทรมาแค่ต้องการให้แน่ใจว่า เธอยังอยู่ที่นั่นเท่านั้นแหละ ก็ใครจะไปเดาออกล่ะว่า เรื่องโง่ๆ ที่เธอทำลงไปนั้นจะทำให้เกิดผลอะไรขึ้น แล้วนี่เธอจะมุดอยู่แต่ในบ้านรอรับโทรศัพท์อย่างนั้นไปอีกนานสักแค่ไหนหรือ”

“ฉันจะวางหูละ” ฉันตัดบทด้วยความรำคาญ

“ประเดี๋ยว” เขาตะโกนกรอกเสียงมาตามสายเสียงดังลั่น แล้วจากนั้นเสียงของเขาก็ค่อยอ่อนลง “ได้โปรดเถอะ วิก้าที่รัก ฉันต้องการเธอนะ” แล้วเธอเองก็ต้องการฉันเหมือนกัน นึกถึงเวลาที่เรามีความสุขด้วยกันบ้าง”

“ฉันยังนึกถึงเวลาที่ฉันมีความทุกข์แสนสาหัสที่อยู่กับคุณได้ด้วยเวลาเลวร้ายอย่างนั้นสิ้นสุดเสียแล้วละค่ะ” ฉันทันตอบแล้วกระแทกหูโทรศัพท์ลงกับพื้น

นอกจากมาม่าแล้ว บุคคลอีกคนหนึ่งที่ได้พบอย่างสม่ำเสมอ

ก็คือ โบริส-หรือโบรย่า ตามที่ฉันเรียกเขา-ดาราบัลเลต์ของคณะบัลเลต์บอลซอว์ ผู้ซึ่งอ่อนหวานและน่ารักสำหรับฉันเสมอมา แต่ทว่าโซคร้ายที่เขาก้าวเข้ามาในชีวิตฉันผิดจังหวะไปหน่อย เขาบอกว่าเขารักฉัน แต่ฉันก็ไม่อาจจะบังคับใจตัวเองให้หันเหไปหาเขาได้ พ่อคือผู้ชายที่ตราตรึงอยู่ในความนึกคิดของฉันตลอดเวลา และความพยายามที่จะเดินทางไปหาพ่อขณะที่พ่อยังมีชีวิตอยู่นั้น ก็เป็นความคิดเพียงเรื่องเดียวที่ใจฉันจดจ่ออยู่

สัญญาณที่ดีเพียงอย่างเดียวที่มีถึงฉัน ในขณะเดือนกุมภาพันธ์ค่อยๆ ผ่านไปอย่างเชื่องช้าก็คือโทรศัพท์ทางไกลจากไอร์ร่า เกิร์กจะต้องเป็นเรื่องที่ดีสำหรับฉันแน่ ในการที่พวกนั้นยอมอนุญาตให้ไอร์ร่าติดต่อมาหาฉันได้อย่างนี้

แล้วก็ไอร์ร่านั่นเองที่บอกให้ฉันทราบว่า ขณะนี้โลกทั้งโลกได้รับรู้ความปรารถนาของฉันที่จะเดินทางไปเยี่ยมพ่อแล้ว ขณะที่ในมอสโก เรื่องนี้กลับเงียบเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ไอร์ร่าแนะนำฉันด้วยว่า ให้ฉันอยู่ห่างๆ จากนักข่าวที่พยายามจะเข้าหาฉัน เพื่อขอทำข่าวพิเศษการเดินทางไปเยี่ยมพ่อของฉันด้วย แต่ฉันบอกกลับไปว่าผู้ชายคนนั้นคือ เฮนรี่ กริส นั้น ได้โทรศัพท์มาบอกมาม่ากับฉันหลายครั้งหลายคราแล้วว่า พ่อของฉันไปลงชื่อในสัญญาขายลิขสิทธิ์ข่าวพิเศษนี้ไปแล้ว ทั้งๆ ที่ฉันทั้งรักและไว้วางใจไอร์ร่ามาก แต่ฉันก็มีความรู้สึกว่าคุณจำเป็นต้องปฏิบัติตามความปรารถนาของพ่อครั้งนี้

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

โชคลาภยามชรา

(นิทานชาวกระเหรี่ยง)

ผู้สูงอายุก็เป็นที่น่าสนใจของชาวกระเหรี่ยงในพม่าไม่แพ้กันชาติอื่นๆ จึงได้มีนิทานเล่าไว้ให้ฟัง และที่สำคัญคือผู้สูงอายุในเรื่องนี้ถือว่าโชคลาภนั้นไม่จำเป็นต้องได้มาโดยบังเอิญ อาจจะได้มาด้วยการจัดแจงและจัดหาเอาได้ ดังที่อุตุ อุหลารวบรวมเล่าไว้ในนิทานชาวยุโรปมา ต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งในหมู่บ้านเขาสัตกโน ยังมีชายชราผู้หนึ่งชื่ออุตารักไปก็เป็นคนมีลูกมีหลานมากมาย แต่ต้องอยู่อย่างยากจนข้นแค้นแต่ลำพังในกระท่อมเล็กๆ ทั้งที่ลูกชายลูกสาวที่ได้แต่งงานไปแล้ว ต่างก็มีบ้านของตนอยู่พอสบาย แต่ก็ไม่มีผู้ใดคิดจะนำพ่อของตนไปอยู่ด้วยเลย

อุตารักไปก็อยู่ในสภาพยากแค้นแสนเข็ญมาเช่นนั้นเป็นเวลาหลายปี แต่แล้วไม่ทราบด้วยเหตุผลใด อยู่ๆ ลูกสาวลูกชายลูกเขยลูกสะใภ้ต่างก็มาเอาใจใส่ดูแลทุกข์สุขของพ่อของตนขึ้นมาทันที มีการขอร้องเชิดเชิญให้ไปอยู่ด้วยที่บ้าน

ลูกสาวบ้างลูกชายบ้าง แต่ละคนต่างก็แข่งกันแสดงความห่วงกังวลพ่อของตน แต่อุตารักไปก็ยังคงอยู่ในกระท่อมเล็กๆ หยุ่งๆ ของตนต่อไปอีก ไม่ยอมรับคำชวนเชิญของลูกคนใด เมื่อชักชวนพ่อให้มาอยู่ไม่สำเร็จ ลูกๆ ก็เสียพากันหาอาหารดีๆ มีรสอร่อยทั้งคาวหวานมาให้พ่อ ต่างก็แข่งกันทิ้งรสชาติทั้งชนิดและจำนวนอาหารเหล่านั้น ว่าของใครจะเลิศกว่ากัน ไม่ว่าใครได้แลเห็นและรู้เข้า ต่างก็โจษจันถึงความมีโชคดีของอุตารักไปก็ในยามชรา

อยู่มาวันหนึ่งได้มีเพื่อนของอุตารักไปก็มาจากหมู่บ้านดาวนตะมาเยี่ยม เพื่อนของอุตารักไปก็คนนั้นชื่ออุหล่งเซ่ง เป็นคนอายุรุ่นราวคราวเดียวกับอุตารักไปก็ ได้คบกันมาตั้งแต่เด็ก เมื่ออุหล่งเซ่งมาถึงหมู่บ้านเขาสัตกโน ได้มาเห็นความเป็นอยู่ของอุตารักไปก็ ที่มีลูกชายลูกสาวลูกเขยลูกสะใภ้ต่างพากันห่วงใยและอุตารักไปก็ได้อยู่อย่างสมบูรณ์

พูนสุข มีของกินของใช้บริบูรณ์เช่นนั้น ก็อดนึกอิจฉาไม่ได้ จึงได้พูดขึ้นว่า

“เพื่อนช่างโชคดีจริงนะที่มีลูกๆ ช่วยกันดูแลเป็นอย่างดี ในชีวิตของข้า ข้ายังไม่เคยเห็นใครที่มีลูกรักพ่อถึงปานละนี้ ดูข้าเป็นตัวอย่างซิ เคยจนอยู่อย่างไรก็จนอยู่อย่างนั้น จะไปทำมาหากินอะไรก็แก่เกินไปแล้วทำไมไหว”

ได้ยินเพื่อนพูดด้วยน้ำเสียงกังอิจฉากังขินด้วยอย่างนั้น อุตารักไปก็เลยเล่าให้ฟังด้วยความไวใจว่า “โชคลาภยามชราของข้านั้นไม่ใช่ได้มาโดยบังเอิญ แต่ได้มาเพราะข้าจัดแจงคิดอ่านให้มีหรือก จึงได้มีอย่างนี้” แล้วอุตารักไปก็ก็ยังพูดต่อไปว่า

“ถ้ายังคงใจไม่รู้จักคิดหาวิธีแล้วละก็ เทวดาที่ไหนจะมาช่วยบันดาลโชคให้เล่า”

อุหล่งเซ่งฟังแล้วยังงุนงงสงสัยอยู่ จึงย้อนถามไปว่า

(อ่านต่อหน้า ๑๐๑)

เขาทำได้นักดอก อาจจะดีกว่าตรง
ที่ผมเป็นผู้ใหญ่กว่าเขาหลายปี และ
จะได้ไปเข้าศึกษาชั้นผู้ใหญ่ เป็น
อิสระกว่าเขา ไม่ต้องไปทนฝักงาน
กับพวกเด็กๆ ไม่ต้องไปอยู่หอพัก
กับเด็กๆ ที่ระเบียบข้อบังคับ แต่
ผมเองก็ยังไม่ทราบเหมือนกันว่า
สถานภาพด้านผมจะเป็นอย่างไร
ต่อไป โรงเรียนจะเปิดกลางอาทิตย์
หน้าอยู่แล้ว ผมก็กลับไปสนใจตน
เองว่า แล้วจะได้เพื่อนใหม่เสียที่
(ตอนหน้า-โรงเรียนเปิดแล้ว)

โศคลาภยามชรา (ต่อจากหน้า ๓๑)

“หมายความว่า โศคลาภนั้นะ
จัดแจงให้มันได้หรือ”

“ได้ซิ ถ้าคนเราใช้สมอง
สักหน่อย โศคลาภก็จะมาหาเอง”

อุหลังเซ่งจึงรีบเร่งให้เพื่อน
บอกว่า ทำอย่างไร โศคลาภจึงมาหาได้
อุตารักไปก็ต้องให้เพื่อนรับปาก
รับคำอย่างแข็งขันก่อนว่า จะไม่
เปิดเผยความลับนี้ ตราบเท่าที่ตน
ยังมีชีวิตอยู่ แล้วจึงเล่าให้ฟังว่า

“ตอนแรกข้าก็เหมือนกับเพื่อน
นั้นแหละ ทั้งแก่ทั้งยากจน ไม่มีลูก
คนไหนจะมาเหลียวแล จนกระทั่ง
วันหนึ่งข้าเกิดได้ความคิดขึ้นมา
อย่างหนึ่ง จึงไปซื้อล็อตเตอร์ และ
มักจะทำเป็นไปแฉะบ้านลูกคนนั้น
บ้างคนนั้นบ้าง ไปบ้านใครก็ใส่
ล็อตเตอร์ไว้ในกระเป๋าสื่อให้แลบ
แลเห็นได้ บางทีก็ทำเป็นถอดเสื้อ
ใส่ล็อตเตอร์ไว้ในกระเป๋าสื่อทั้งไว้
แล้วไปนอนบ้าง ไปหลังบ้านบ้าง
บรรดาลูกหลานคงจะต้องแอบมา
ดูดู พอเห็นเช่นนั้นต่างก็พากัน
เอาอกเอาใจหวังไขปูตาของมัน
ขึ้นมาทันที หวังว่าวันหนึ่งข้าคง ▶▶

จะถูกตีสตเตอร์ ข้าก็เลยต้องซื้อ
ถีตเตอร์ไว้มอ”

“เฮ ข้าก็ยังอดสงสัยไม่ได้นะ
เพื่อน ว่าถีตเตอร์ของเพื่อนก็มีใช้
ของวิเศษมหัศจรรย์อะไร โดย
เฉพาะยังไม่เคยถูกเลขสักที”

“ให้ตายซี ถ้าข้าถูกถีตเตอร์
ละก็ ข้าจะเคียดรอนสักแค้นไหน ที่
อยู่สบายมาได้จนทุกวันนี้ก็เพราะ
ยังไม่ถูกถีตเตอร์”

“จะเรียกข้าว่า อ้ายไฉ่อย่างไรก็
ตามที่เถอะ เพื่อน ข้ายังไม่ออก
อยู่ดีละว่า เพื่อนจัดการให้ตัวเองมี
โชคได้อย่างไร”

“ก็อย่างนี้ไงเล่า เพื่อน คือเวลา
ที่ไฉ่ नामแสงของผู้ซื้อ ข้าก็ไฉ่ว่า
“ซื้อให้หลานที่ยังไม่เกิด” แล้วใน
บรรดาลูกสาวลูกสะใภ้ของข้าไม่ว่า
ใครคงจะต้องมีทักาลังทอง บางทีมี
ทองตั้ง ๒-๓ คนด้วยซ้ำไป เพราะ
ฉะนั้นเป็นธรรมดาที่ต่างจะต้องคิด
ว่าถีตเตอร์นั้นข้าซื้อให้สำหรับลูก
ของเขา และข้าคงต้องรักลูกเขา
อย่างเหลือเกินจึงได้ซื้อถีตเตอร์ไว้
ให้เรื่อยๆ เพราะฉะนั้นจึงต่าง
ชื่นชมยินดี และเอาอกเอาใจข้า
ตลอดเวลา เพราะหัดจริงๆ ที่
ถีตเตอร์ไม่ถูก และข้าก็ภาวนาขอ
อย่าให้ถูก ข้าทำอย่างนั้นมาห้าปีแล้ว
จึงต้องถือว่า ข้าหาโชคตกให้ตัวเอง
ตลอดเวลาห้าปีที่เคยชนะ” เขาว่า
อุหลังแข่งรักษาสัญญาอย่างมั่นคง
จนกระทั่งอุตารักไปก็ตายไปแล้ว
อุหลังแข่งจึงได้เปิดเผยให้ใครๆ
รู้ และเล่าสืบๆ กันมา ♥

V 35 ฉบับ 33 14 ม.ค. 2525

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

กีนตูเขยฟ้า
(นิทานแอฟริกา)

เรื่องทดสอบความเก่งกาจ
สามารถของผู้ชายก่อนจะได้
หญิงสาวมาเป็นคู่ครองนั้น มักมี
ปรากฏในนิทานยุโรป แต่นิทาน
แอฟริกาก็มีเรื่องทำนองเดียวกัน
ดังที่ซุซัน เฟลด์มานรวบรวมเล่า
ไว้ในนิทานแอฟริกา และเรื่องนี้เป็น
นิทานของชาวแอฟริกาเผ่า
บากานดา เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชายหนุ่มคนหนึ่ง
ชื่อกีนตู เมื่อกีนตูมาถึงอุทยานดาใน
ตอนแรก ปรากฏว่าในบ้านเมืองนั้น
ไม่มีอาหารใดๆเลย กีนตูนำแม่วัว
มาด้วยตัวหนึ่ง จึงยังชีพอยู่ได้ด้วย
นมที่แม่วัวตัวนั้นผลิตให้ ใน
ระหว่างนั้นได้มีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อ
นัมบี ได้ลงมาสู่พื้นพิภพกับพี่ชาย
ได้มาเห็นกีนตูเขยฟ้าก็รักและอยาก
แต่งงานด้วย จึงได้บอกกีนตูตรงๆ
แต่ว่านางจะต้องกลับไปยังบ้านเมือง
ของตนพร้อมด้วยพี่ชาย บ้านเมือง
ของนางนั้นอยู่บนฟ้า เพราะบิดาที่
ชื่อกูคู เป็นราชาแห่งเมืองฟ้า ต่อมา
วงศ์าคณาญาติของนัมบีรู้เข้าก็ไม่

พอใจ พวกมันขัดขวางการแต่งงาน
ระหว่างนัมบีกับกีนตู เหตุผลก็คือ
กีนตูไม่รู้จักกินอาหารอื่นใดเลย
นอกจากสิ่งที่แม่วัวผลิตให้ คน
เหล่านั้นจึงพากันดูถูกกีนตู ราชาคูคู
ก็ทรงเห็นว่าสมควรให้มีการทดสอบ
กีนตูเสียก่อน ก่อนจะยอมให้
แต่งงานกับธิดา

แรกทีเดียวก็ได้โปรดให้คนไป
ขโมยแม่วัวของกีนตูมาเสีย เมื่อไม่
มีแม่วัว กีนตูก็ไม่รู้จะกินอะไร ต้อง
ไปเที่ยวหาใบไม้ใบหญ้ามาหุงต้มกิน
นัมบีเกิดไปแลเห็นวัวเดิมอยู่
จำได้ว่าเป็นวัวของกีนตู จึงเอะอะ
ว่าพวกพี่น้องจะฆ่าชายที่ตนรัก
ดังนั้นนัมบีจึงได้ลงมายังโลก และ
บอกกีนตูว่าได้ไปพบวัวของกีนตู
เข้า ฉะนั้นขอให้กีนตูมาด้วย มาพา
เอาวัวของตนกลับไปเสีย

กีนตูยอมตกลงไปด้วย และ
เมื่อมาถึงเมืองฟ้าดังกล่าวนี้แล้ว
ก็รู้สึกประหลาดใจอย่างใหญ่หลวง
ที่เห็นผู้คนมากมาย มีบ้านเรือน
หนาแน่น มีวัว แพะ แกะ และ

เปิดไถ่วิ่งไปมาอยู่ทั่วบริเวณ เมื่อพ
้องของนัมบีแลเห็นกีนตูนั่งอยู่กับ
พี่สาวน้องสาวของตนในที่อยู่ของ
นัมบี ก็รีบไปทูลราชาคูคูให้สร้าง
บ้านให้กีนตูอยู่เพื่อทดสอบต่อไปว่า
กีนตูจะคู่ควรกับนัมบีหรือไม่ การ
ทดสอบขั้นต่อมาคือจัดแจงหุงหา
อาหารอย่างมากมายมโหฬารพอ
สำหรับเลี้ยงคนได้ตั้งร้อยคน แล้ว
ยกมาให้กีนตูกินให้หมด ถ้ากินไม่
หมดจะถูกประหารชีวิตในฐานะเป็น
ผู้ปลอมตัวมา เพราะเป็นการพิสูจน์
ได้ว่าไม่ใช่กีนตูผู้ยิ่งใหญ่ตัวจริง ต่อ
จากนั้นกีนตูก็ถูกขังไว้ในบ้านหลัง
นั้นแต่ลำพัง

กีนตูได้พยายามเต็มที่ที่สุดแล้ว
ทั้งกินทั้งดื่ม แต่อาหารก็ยังคงเหลือ
มากมาย กีนตูจนปัญญาไม่ทราบจะ
จัดการอย่างไรกับอาหารที่เหลือนั้น
เพราะหัดกินตบั้งเญียวไปเห็นมีหลุม
ลึกอยู่หลุมหนึ่งที่ใต้พื้นบ้าน จึงรีบ
เทอาหารและเครื่องดื่มทั้งหมดลง
ไปในหลุม แล้วจัดการกลบอย่าง
(อ่านต่อหน้า ๑๐๒)

กีนตุเขยฟ้า (ต่อจากหน้า ๓๑)

เรียบร้อยจนไม่มีใครแลเห็นร่องรอยได้ แล้วก็เรียกคนข้างนอกให้เข้ามาเก็บเอากระเจาดใส่อาหารกลับไปบรรดาลูกชายของราชาลูกได้เข้ามาดูเมื่อแลไม่เห็นมีอาหารเหลือ ก็อดทนที่ให้ได้ เพราะไม่เชื่อว่ากีนตุจะกินอาหารเหล่านั้นได้หมด แต่กินแล้วกินอีกจนท่วบ้านอย่างไรก็ตาม ก็หาแลเห็นอาหารเหลือนั้นไม่

คนเหล่านั้นจึงได้ไปทูลราชาคว่ำกีนตุกินอาหารหมดสิ้น ราชาลูกก็ไม่ยอมเชื่อ เพราะฉะนั้นจึงต้องทดสอบต่อไปอีก การทดสอบคราวนี้คือ ได้มอบขวานทองแดงให้กีนตุไปตัดฟันจากหิน ทั้งนี้เพราะพระองค์ไม่ใช้พินกรรมดา กีนตุรับขวานมาแล้วก็รำพึงว่า

“นี่เราจะทำอย่างไรดีหนอ ถ้าเราขวานพันหินลงไป ขวานก็จะต้องกระเด็นขึ้น”

แต่ถึงอย่างไรก็ตาม กีนตุจำต้องหาทางช่วยตัวเอง กีนตุสำรวจตรวจตราดูก้อนหินนั้นทั่วแล้ว ก็แลเห็นมีรอยแตกอยู่ในก้อนหินนั้น จึงใช้ขวาน ค่อยๆ ค่อยๆ ออกได้ทีละชั้นๆ ถึงแม้กีนตุทำได้ตามสั่งเช่นนั้นแล้วก็ตาม ราชาลูกก็ยังประสงค์ให้ทดสอบต่อไป

การทดสอบคราวนี้ กีนตุจะต้องไปตัดน้ำ ซึ่งราชาลูกเสวยแต่น้ำค้าง กีนตุต้องลือหม้อน้ำออกไปกลางทุ่ง พอถึงที่วางหม้อน้ำลงแล้วก็นั่งไคร่ครวญว่าทำอย่างไรจึงจะได้ น้ำค้างมากพอ แต่ทันใดนั้นกีนตุอดแปลกใจไม่ได้ ที่เมื่อมาลือหม้อน้ำ ปรากฏว่าในหม้อน้ำนั้นมี

น้ำค้างเต็มหม้อ ดังนั้นจึงรีบนำมาถวายราชาลูก ราชาลูกทรงพิศวงเป็นอย่างยิ่ง ถึงกับออกพระโอษฐ์ว่า “คนคนนั้นเป็นมนุษย์มหัศจรรย์จริงๆ เอาเถอะ เราจะกินวัวให้และจะยกลูกสาวเราให้แต่งงานด้วย” แต่กีนตุต้องไปเลือกวัวของตัวเอง เรื่องนี้ออกจะเป็นเรื่องยากยิ่งกว่าเรื่องใดๆ เพราะมีวัวหลายตัวเหมือนวัวของตน กีนตุก็กลัวว่าจะเลือกผิดตัว ขณะที่กีนตุกำลังงงอยู่นั้น ก็ได้มีฝูงตัวใหญ่ตัวหนึ่งมาบอกว่า

“ตัวไหนที่ข้าเกาะอยู่บนเขาละก็ ตัวนั้นละวัวของท่าน”

เขารุ่งขึ้นกีนตุไปยังที่นัดหมาย แล้วก็ขึ้นเผ่าฝูงซึ่งเกาะอยู่บนต้นไม้ใกล้ๆ นั้น เมื่อคนของราชาลูกปล่อยวัวเข้ามาเป็นฝูงใหญ่ กีนตุก็ทำเป็นมองหาวัวของตน แท้ที่จริงเผ่าฝูง ซึ่งตอนนั้นยังไม่ได้เคลื่อนไหว คุ้ยใหญ่ๆ กีนตุจึงกล่าวว่า “วัวของข้าไม่ได้อยู่ที่นั่นหรอก” เขาจึงปล่อยฝูงที่สองเข้ามา กีนตุก็บอกอย่างเดิมว่า “วัวของข้าไม่ได้อยู่ที่นั่น” ครั้นเขาปล่อยฝูงที่สามเข้ามา ซึ่งเป็นฝูงใหญ่ ฝูงก็บินไปจับที่เขาคของวัวตัวหนึ่งทันที วัวตัวนั้นใหญ่มาก กีนตุก็พูดว่า “ตัวนี้แหละวัวของข้า” ต่อจากนั้นฝูงก็บินไปจับที่เขาวัวอีกตัวหนึ่ง กีนตุก็พูดว่า “นี่เป็นลูกวัวของข้า” เมื่อฝูงบินไปจับอีกตัวหนึ่ง ก็บอกอีกว่า “นี่ก็เป็นลูกวัวของข้า” ซึ่งเป็นความจริงที่แม้วัวออกลูกมา ๒ ตัว ขณะที่อยู่กับราชาลูก

ราชาลูกทรงดีพระทัยเป็นอย่างยิ่งตรัสว่า “เจ้าเป็นกีนตุตัวจริง เอาวัวของเจ้าไป ไม่มีใครจะมา

หลอกลวงเจ้าได้ เจ้าฉลาดหลักแหลมเกินคนอื่นๆ” แล้วตรัสเรียกนมบีมาพร้อมทั้งกีนตุ “เอา! เอาลูกสาวข้าที่รักเจ้านักไป จงแต่งงานกันแล้วก็พาไปอยู่บ้านของเจ้า” แล้วยังตรัสต่อไปว่า “ต้องรีบไปนะ ไปเสียก่อนวาลุมเบเจ้าแห่งความตาย น้องชายเจ้าจะกลับมา วาลุมเบอยากไปกับเจ้า แต่ว่าอย่าเอาไปด้วยที่เดียวนะ ไม่เช่นนั้นจะไปก่อความเดือดร้อนทำให้ไม่เป็นสุข” (ยังมีต่อ)

หนังสือ (ต่อจากหน้า ๓๓)

สิวราม สามีนของเธอเป็นหนุ่มชาวนาแบบฉบับคนหนึ่ง แข็งแรงเอางาน มีความรักที่ซื่อตรง แต่ก็เป็นคนที่มีท้อและไม่มีความทะเยอทะยานเอาเสียเลย เขาไม่เคยเรียนหนังสือ และก็ไม่ได้เคยคิดเหมือนกันว่าตัวเองจะต้องสูญเสียสิ่งที่มีความค่าอะไรไปด้วย เพราะการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ สิ่งเหล่านี้จะให้อะไรแก่ชีวิตของคนเราได้

ดังนั้นเขาจึงรู้สึกงงกันตั้งแต่ว่างแรก ที่ได้เห็นภรรยาชาวซึ่งอยู่กับการอ่านหนังสือภายใต้แสงแดดๆ สลัวๆ ของตะเกียงน้ำมันก๊าด เธอไม่ควรทำอะไรโง่ๆ แบบนั้น แต่ถึงอย่างไร ปารวดีก็ไม่ได้มีอะไรเสียหายนะทีเดียว ส่วนหนึ่งในความคิดของเขาก็คิดคำนึงอยู่ เธอทำงานของเธอไม่ขาดตกบกพร่อง และทั้งเธอก็ยังเป็นคู่ชีวิตที่ให้ความพอใจแก่เขาได้อย่างเพียบพร้อม สิวรามจึงเคยชินกับถารับยังความรู้สึกที่ไม่สบายใจ

“ฉันจะต้องสูญเสียอะไรไปบ้างไหม ถ้าแม้สาวหน้าโง่ๆ นั้นอ่านหนังสือ” เขาถามตัวเอง แต่แล้ว

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

กีนตูเขยฟ้า

(นิทานแอฟริกา)

(ตอนจบ) กราวที่แล้วเล่าถึงกีนตู เกิดรักใคร่กับนัมบี ธิดาของราชา กูลูแห่งเมืองฟ้า แต่บรรดาพี่น้อง ของนัมบีไม่ต้องการให้นัมบีแต่งงาน กับกีนตู ดังนั้นราชากูลูจึงได้หาวิธี ทดสอบหลายประการด้วยกันจนเป็นที่พอใจ จึงได้ยอมให้แต่งงานกับนัมบี และราชากูลูได้เตือนธิดาให้รีบเดินทางไปกับกีนตู ก่อนวาลูเบที่เป็น เจ้าแห่งความตายกลับมา มิฉะนั้น วาลูเบจะต้องขอตามไปด้วย และ ห้ามพาไปด้วยเป็นอันขาด เพราะ วาลูเบจะไปก่อความเดือดร้อนให้

นัมบีก็ยอมรับคำว่าจะรีบเดินทางไป แล้วก็ไปเก็บข้าวของ ขณะที่ กีนตูกับนัมบีมาราชา กูลู ราชา กูลู ตรัสว่า

“แน่ใจนะว่าไม่ลืมอะไร แต่ ถ้าลืมอะไรละก็ อย่ากลับมาที่เดียว นะ เพราะจะต้องพบกับวาลูเบ และวาลูเบจะต้องขอตามไปด้วย อย่าเอาไปด้วยเหวี่ยงนะ”

แล้วทั้งสองก็ออกเดินทาง นอก จากของส่วนตัวของนัมบีแล้ว ก็ยังมีวัว แพะ แกะ เป็ด ไก่และคัน

กล้วย มาตามทางได้หน่อยหนึ่ง นัมบีนึกขึ้นได้ว่า ลืมเอาข้าวเปลือก สำหรับเบ็ดไก่มา จึงพูดแก่กีนตูว่า

“ข้าเห็นจะต้องกลับไปเอา ข้าวเปลือกสำหรับเบ็ดไก่เสียแล้ว ไม่เช่นนั้นมันจะตายหมด”

กีนตูพยายามห้ามปรามอย่างไร นัมบีก็ไม่ฟัง กลับพูดว่า “ข้าจะรีบ ไปเอามาโดยไม่ให้ใครเห็น”

“ก็วาลูเบ น้องชายของนาง กงจะคอยเฝ้าดูนางอยู่มิใช่หรือ ถ้า นางกลับไป อย่างไรเสียเขาก็จะต้อง แลเห็น” กีนตูค้าน

แต่นัมบีไม่ฟังคำสามี กลับไป เฝ้าราชา กูลู ทูลว่า “ลูกลืมข้าว เปลือกสำหรับเบ็ดไก่ จึงได้กลับมา เอา ลูกวางไว้ตรงประตูเอง”

“พอบอกลูกแล้วมิใช่หรือว่าถึง จะลืมอะไรก็อย่ากลับมาเอา” ราชา กูลูตรัส “เพราะว่าวาลูเบ น้องชาย ของลูกจะแลเห็นเข้า แล้วก็ขอ ตามไปด้วย ประเดี๋ยวละ ประเดี๋ยว ก็ได้ตามไปด้วยหรอก”

นัมบีพยายามเล็ดลอดออกมา โดยไม่ให้วาลูเบเห็น แต่วาลูเบ

ก็ยังแลเห็นเข้าจนได้ แล้วก็ตามมา ด้วย เมื่อมาสมทบกับกีนตูที่คอยอยู่ กีนตูอดหัวเสียไม่ได้ เมื่อเห็นวาลูเบ น้องเมียตามมาด้วย จึงพูดขึ้นว่า

“ทำไมนางจึงเฝ้าน้องชายคนนี้ มาด้วย ใครจะไปอยู่ด้วยได้” นัมบี อดแสดงความเสียใจออกมาไม่ได้ กีนตูจึงกล่าวต่อไปว่า “เถอะ แล้ว ไปแล้ว ไปกันเถอะ คอยดูก็แล้วกันว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

ครั้นมาถึงพื้นพิภพแล้ว นัมบี ก็จัดการทำสวนปลูกกล้วยที่นำมา ด้วย ต้นกล้วยนั้นโตอย่างรวดเร็ว ไม่ช้าก็ได้รับสวนกล้วยขนาดใหญ่ใน มั่นขวัญกล้า กีนตูกับนัมบีได้อยู่ด้วย กันอย่างมีความสุข จนกระทั่งมีลูกเต้า หลายคน อยู่มาวันหนึ่งวาลูเบได้ ขอให้กีนตูส่งลูกสาวมาช่วยเป็น แม่ครัวให้ กีนตูตอบว่า

“ถ้าราชา กูลูเสด็จมาขอลูกข้า สักคน ข้าจะทูลท่านว่ากระไร จะให้ทูลว่าส่งมาเป็นแม่ครัวให้น้าชาย เสียแล้วอย่างนั้นหรือ”

(อ่านต่อหน้า ๑๐๐)

“ก็ข้ามออกแล้วไม่ใช่หรือทำให้พามีชีวิตไป ล้มของอะไรก็อย่ากลับมาเอา แต่เจ้าก็ปล่อยให้นมπίกลับมาเอาขาวเปลือก ถ้าเจ้าเชื่อข้า เจ้าก็คงพ้นจากเงอมมอวาลุมเบ และคงจะไม่ต้องเสียลูกไปอย่าไหนหรอก”

เมื่อได้รับคำขอร้องจากกีนตุราชาลูกก็โปรดให้โกกูช พ่ของของนมπίลงมาช่วยและบอกรับไม่ให้วาลุมเบฆ่าลูกของกีนตุกับนมπίอีกต่อไป โกกูชก็ได้ลงมายังพื้นพิภพพร้อมกับกีนตุ เมื่อได้พบกับน้องสาวน้องสาวก็เล่าเรื่องสลดใจให้ฟังอีก พ่ชายจึงพูดว่า

“เอาเถอะ พี่จะเรียกวาลุมเบมาแล้วจะขอร้องไม่ให้เขาฆ่าลูกของน้องอีก”

ครั้นได้พบกับวาลุมเบ สองพี่น้องก็ทักทายกันด้วยความรักใคร่ โกกูชจึงบอกน้องชายว่า “ที่พี่ลงมาที่นี่เพื่อจะเอาตัวน้องกลับนะ เพราะพี่อยากจะพบน้อง”

“ถ้าไป ก็ต้องเอานมπίไปด้วย”

แต่โกกูชก็ว่า ที่ตนมาได้มาตามน้องสาว เพราะน้องสาวแต่งงานแล้ว ก็จำเป็นต้องอยู่กับสามี วาลุมเบก็ว่า “ถ้านมπίไม่ไป ข้าก็ไม่ไป” โกกูชก็ชักจะบันดาลโทสะ จึงสั่งให้น้องชายทำตามของตนสั่ง แต่วาลุมเบก็หาทำตามไม่ กลับหนีไปเสีย ถึงโกกูชจะตามอย่างไรก็รอดเงอมมอไปจนได้ แล้วก็หนีแทรกกลงไปอยู่ในแผ่นดิน

นับแต่นั้นมาก็เป็นอันว่าสองพี่น้องเป็นศัตรูกันอยู่ช้านาน โกกูชพยายามทุกวิถีทางที่จะจับวาลุมเบน้องชายของตนให้ได้ แต่วาลุมเบ

ก็หนีหลุดรอดไปจนได้เสมอ จนในที่สุดโกกูชได้สั่งให้ผู้คนอยู่แต่ในบ้านของตนเป็นเวลาตั้งหลายวัน บรรดาสัตว์ทั้งหลายก็ไม่ให้ปล่อยออกมา เพราะตนต้องการจะล่าหาตัววาลุมเบให้ได้เป็นครั้งสุดท้าย นอกจากนั้นโกกูชก็ยังสั่งคนเหล่านั้นว่า ถ้าผู้ใดแลเห็นวาลุมเบแล้วละก็ อย่าได้ส่งเสียงร้องด้วยความกลัว หรือร้องเรียกชื่อออกมาเป็นอันขาด

ผู้คนทำตามคำห้ามปรามของโกกูชได้เพียง ๒-๓ วัน โกกูชก็ปล่อยให้วาลุมเบออกมาจากแผ่นดิน จนจนเจียนจะจับวาลุมเบได้อยู่แล้ว พอเด็กพวกเด็กๆเอาแพะไปเลี้ยงกลางทุ่งแลเห็นวาลุมเบเข้า ก็ร้องเรียกชื่อออกมา โกกูชรีบรุดไปยังที่นั้นและถามว่า เรียกชื่อวาลุมเบทำไม เด็กเหล่านั้นบอกว่า แลเห็นวาลุมเบก็ตกใจ โกกูชฟังแล้วอดโมโหไม่ได้ เพราะพอถูกเรียกชื่อ วาลุมเบก็แทรกกลงไปในดินอย่างเก่า ดังนั้นจึงได้ไปหากีนตุ และบอกว่า “เมื่อที่จะล่าตัววาลุมเบแล้ว และพี่จะกลับบ้านละ” เมื่อกีนตุถามเหตุผลก็แล้วว่า “ก็เพราะเด็กเหล่านั้นไปเรียกชื่อเขาทีเดียว วาลุมเบตกใจ เลยแทรกกลงไปในดินเสียอีกแล้ว” กีนตุชอบคุณโกกูชที่ลงมาช่วยและกล่าวว่า

“เห็นจะทำอะไรไปมากกว่านี้ไม่ได้แล้ว หวังแต่เพียงว่าวาลุมเบจะไม่ฆ่าคนหมดทุกคนหรอก”

เพราะฉะนั้นก็เป็นอันว่าวาลุมเบเจ้าแห่งความตายอยู่บนพื้นพิภพต่อไปอีก แล้วก็น่าคนเสียเมื่อมีโอกาสต่อจากนั้นก็ หนีแทรกกลงไปในพื้นดิน ♥

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

อ่าวห่านป่า

(นิทานเอสกิโม)

ไม่ว่าชนชาติใด แม้จะเป็นชาวเอสกิโมที่อยู่ในถิ่นห่างไกล ความเชื่อเรื่องผีป่าสาข่อมมีอยู่ ชาวเอสกิโมที่กล่าวถึงในเรื่องนี้อยู่ในกรีนแลนด์ มีเรื่องราวดังที่วาคลาฟ เซอร์รีและคณะเล่าไว้ในนิทานลึกลับต่อไปนี้

ครั้งหนึ่งยังมีชายคนหนึ่งชื่อ นีอาร์กอก วันหนึ่งในฤดูใบไม้ผลิ เมื่อหิมะและน้ำแข็งได้ละลายจากชายฝั่งเข้าไป ตลอดชายฝั่งห้อมอบอวลไปด้วยกลิ่นพืชที่เริ่มงอกใหม่ นีอาร์กอกเพิ่งชนจากเรือคายักกลับจากล่าสัตว์ เมื่อชนฝั่งก็อดแปลกใจไม่ได้ที่ไม่แลเห็นเมืงมาคอยอยู่บนหน้าผา อย่างที่เคยปฏิบัติเสมอมา ยิ่งกว่านั้น นีอาร์กอกยังงงงวยขึ้น เมื่อไม่แลเห็นลูกสองคนวิ่งมารับอย่างเคย จึงรีบไปบ้าน ก็แลเห็นแต่แม่ผู้แก่ชราของตนอยู่ผู้เดียว นีอาร์กอกถามถึงลูกเมืงของตน แม่เฒ่าจึงบอกว่า

“เมื่อเช้านี้เมืงของเจ้าพาลูกออกไปดูห่านป่าที่พากันบินมุ่งไปทาง

เหนือ มีห่านป่าฝูงใหญ่บินผ่านหัวไป และทันใดนั้นก็ได้ตกลงมาบนพื้นดินแล้วห้อมล้อมคนทั้งสามไว้ เหมือนเมฆ พอห่านป่าบินโผล่ขึ้นสู่ฟ้าก็แลไม่เห็นลูกเมืงของเจ้าเสียแล้ว พวกห่านป่ามันคงจะพาไปทางเหนือด้วยละมัง”

ได้ยินเช่นนั้น นีอาร์กอกก็บอกแม่ว่า

“ไม่ได้การละ ลูกเห็นจะต้องรีบไปทางเหนือ ไปตามหาลูกกับเมืงของลูก”

แล้วก็ไปจัดการแต่งตัวด้วยเฟอร์อย่างดีที่สุด สวมรองเท้าบูตหนังแมวน้ำอย่างแน่นหนา เรียบร้อยแล้วก็ออกเดินทางมุ่งไปทางเหนือ นีอาร์กอกเดินไปๆ เดินอยู่ช้านานจึงได้มาถึงช่องทางแคบแห่งหนึ่งซึ่งมืดตื๋อ พอเข้าไปในนีอาร์กอกก็ได้ยินเสียงร้องอย่างน่ากลัว จะไม่เข้าไปก็ไม่ได้ ไม่มีหนทางอื่น จึงจำจะต้องเข้า เมื่อเดินใกล้ช่องทางแคบนั้นเข้าไป ก็แลเห็นว่ามียักษ์ตัวใหญ่ ๒ คนกำลังสู้กัน สู้ไป

พละทางก็ดำกันไปพละทาง นีอาร์กอกไปแอบอยู่หลังก้อนหินใหญ่ก้อนหนึ่ง คิดไม่ตกว่าจะทำอย่างไรต่อไปอีก เพราะยักษ์ทั้งสองขวางทางอยู่ ที่จริงยักษ์ทั้งสองไม่ได้สังเกตเห็น นีอาร์กอก เพราะมัวแต่สู้กันสาปแช่งกันโดยไม่ยอมเคลื่อนจากที่นั้นเลย นีอาร์กอกสังเกตเห็นว่ามีช่องทางหนึ่งระหว่างยักษ์ทั้งสอง จึงตัดสินใจจะลอดช่องนั้นไป เพราะร้อนใจที่จะเดินทางต่อไป นีอาร์กอกจึงค่อยๆ เคลื่อนเข้าไปใกล้ยักษ์ทั้งสอง แต่ขณะที่กำลังจะลอดช่องนั้นไป ก็ได้ยินเสียงหือ และปรากฏว่ามีปอยผมทั้งใหญ่ทั้งหนาเหมือนเชือก ถูกกระชากมาหล่นอยู่ตรงเท้าของตน นีอาร์กอกตกใจสะดุ้งเฮือก แต่ก็ไม่ยอมหยุดยั้ง จึงบินขึ้นไปบนปอยผมขนาดใหญ่ขึ้น แล้วก็เบียดตัวผ่านช่องระหว่างยักษ์ทั้งสองนั้นไปได้ ทันใดนั้นแลเห็นมีมือใหญ่มหึมาหย่อนลงมาเกือบจะถึงตัว นีอาร์กอกอยู่แล้ว นีอาร์กอกเลย

(อ่านต่อหน้า ๑๐๔)

“ผมถามว่าใครอยู่ตรงนั้น”
เขาตอบว่า พลันเทียนไขที่ติดอยู่กับ
เชิงเทียนในมือก็เอียงวูบ น้ำตาเทียน
หยดตกลงกับพื้นห้อง กราวนมีเสียง
การรามอย่างคึกคักของสัตว์ป่าก้อง
สะท้อนไปทั้งบ้าน ขณะเดียวกัน
เจ้าของดวงตาสีเหลืองเป็นประกาย
ในเงามืดก็ผิงผางร่างขึ้นยืนจังก้าว
แกว่งหางไปมา

“คุณพระช่วย นันมันสิงโตนี่”
นายไปป์เปอร์ผิงผิงหล่นหลังตาเหลือก
และเป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาจำได้ว่า
การกลัวเสียจนร่างสั่นเทิ้มไปทั้งร่าง
นั่นเป็นอย่างนี้ เทียนไขในมือร่วง
ตกลงจากมือ เขาวังปรี๊ดเดียวจาก
พื้นห้องชนชนบน แผ่นเข้าห้องตัว
เอง บิดประตูลงกลอนเสี้ยแน่น
ทีเดียว

“ผมบอกคุณนายแล้ว เห็นมั๊ย”
ธอมสันตะโกนบอกคู่กรณีอยู่หน้า
ประตูห้องของหล่อน จากในห้องมี
เสียงร้องไห้อย่างหวาดกลัวลอดออก
มา “ผมบอกแล้วว่าผมอยู่ในบ้าน
นี่ไม่ใช่”

“ตำรวจ” คุณนายทริบเป็นส
กระซิบเสียงต่ำ “โทรศัพท์เรียก
ตำรวจสิ”

“ผมขอเตือนคุณนายเอาไว้
ก่อนนะ” ธอมสันยังไม่ยอมราชข้อ
ส่งเสียงตะโกนผ่าน ‘เครื่องกีดขวาง’
คือ “ผมว่า ทุเรศที่สุด ทำไมนะรี
ก็ไอ้สิงโตนี่เขยตัวนั้นของคุณนาย
มันอาจจะฟาดหมาของผมเข้าไปจน
เต็มท้องเมื่อไหร่ก็ได้เนี่ย ผมจะ
ออกจากบ้านพรุ่งนี้ละ ได้ยินไหม
คุณนาย ผมไม่ยอมอยู่ร่วมบ้านกับ
สิงโตหรอก ผมแสนจะหน่ายกับไอ้
บ้านเช่าเหม็นเหม็นหลังนี้เต็มทนแล้ว”

เสียงการรามลึกลับๆลอยขึ้นมาตาม
บันได

ธอมสันปราดไปที่ราวบันได
“หุบปากเสียที” เขาร้องส่ง และ
นางสิงห์ใจแตกก็เชอพังทันทีเสีย
ด้วย “เหม็นฉิบหายเลย” เขาพึมพำ
และโดยที่มิได้แสดงความหวาดกลัว
ออกมาให้เห็นแม้แต่นิดเดียว เขา
เดินลงบันไดไปโทรศัพท์ที่ห้องโถง
ทันทีที่ต่อโทรศัพท์ได้ เขาก็
เล่าเสียหายใจหายคอไม่ทัน “สถานี
ตำรวจเหรอกครับ อ้อ นันผม ธอมสัน
กำลังพูดครับ อะไรวะ...ธอมสัน
แห่งกฎหมายวอชิงตันนี่ละ (อัน
ที่จริงบ้านเช่าไม่ใหญ่ถึงขนาดนั้น
หรอก) คุณตำรวจได้ยินผมชัดไหม
ผมจะบอกว่า มีสิงโตอยู่ที่ห้องโถง
นี่ กำลังหิวข้าว อะไรวะ...
ใช่ครับ ซ้าย สิงโต ไม่ ผมพูด
ผิดความจริง เมื่สิงโตนี่ใช่ มัน
กำลังหิวชกเลยละ อะไรวะครับ...
ไม่ ไม่รู้หรอกว่าใครเป็นเจ้าของ
แต่ผมจะออกจากบ้านพรุ่งนี้แล้วละ
บ้านเหม็นฉิบหายเลย...อะไรวะครับ
ไม่ ไม่มีใครถูกขย้ำหรอก ไม่มี
ไม่มีใครถูกกินชกกัน ไม่มี คุณ
ตำรวจจะมาเดี๋ยวนี้ไหมครับ ผม
ยังอยู่ที่นั่นหรือปล่านะหรือ อยู่แน่ๆ
ตอนนี่” แล้วกระบอกโทรศัพท์ก็ถูก
กระแทกลงกับพื้น ธอมสันค่อยๆ
คลำทางกลับเข้าห้องบิดประตุนอน
ตามเดิม

เช้าวันรุ่งขึ้นออกจะเป็นวัน
ทั้งดงามและเงียบสงบ ไม่มีเสียง
หนวกหูใดๆเลย จนกระทั่งมีรถ
ตำรวจคันหนึ่งแล่นมาจอดกีดตรง
หน้าบ้านเข้าพร้อมกับเจ้าหน้าที่
ตำรวจชุดหนึ่ง กับชายร่างเล็กใน
ชุดเครื่องแบบของโรงละครสัตว์
กระโดดออกมา

ธอมสันโผล่หน้าออกมาจาก
หน้าต่างห้องนอนของเขาโบกมือ
หยอๆ ให้คนเหล่านั้น “เข้าทาง
หลังบ้าน เข้ามาทางหน้าต่างหลัง
นะครับ” เขาร้องบอก “แล้วก็ช่วย
ดูหมาของผมที่สนามหลังบ้านให้ด้วย
มันเป็นหมาพันธุ์มาสตีฟฟ์ แต่ไม่
ทำอะไรคุณหรอก ถ้าหากมันส่ง
เสียงขึ้นนะ คุณส่งกึ่งให้มันสักชิ้น
หนึ่งก็แล้วกัน มันชอบกินกึ่งที่สุด
เลยละ” ♥

(จากเรื่อง *The Lobster And The
Lioness* ของ ‘Kodak’ (Ernest
O’Ferrall) นักเขียนเรื่องสั้นของ
ออสเตรเลีย)

อ่าวหาน้ำ (ต่อจากหน้า ๒๓)
ลมตัวลงนอนราบกับพื้น มือหมา
นั้นก็เลื้อยพลาตหมาเลย แล้วก็เลยยก
ขึ้นไปคว้าผมของคู่ต่อสู้ นีอาร์กอก
เห็นเช่นนั้น ก็รีบโดดลุกขึ้นวิ่งหนี
ไป นีอาร์กอกวิ่งไปๆ ตลอดเวลาที่
ยังได้ยินเสียงร้อง เสียงสาปแช่งตน
ไล่หลังมา

ไม่ช้าก็หนีจากที่พินจากเสียง
นั้น และค่อยๆ เดินได้ตามสบาย
นีอาร์กอกเดินต่อไปอีกตั้งนานจึง
แลเห็นแสงสีเหลืองอยู่ข้างหน้า เมื่อ
เดินต่อไปอีกหน่อย ก็เห็นว่าเดินต่อไป
อีกไม่ได้แล้ว เพราะมีตะเกียง
ใส่น้ำมันแว่นาใบใหญ่วางอยู่
ตะเกียงนั้นมีเปลวไฟลุกสว่าง
นีอาร์กอกจะต้องรีบเดินทางต่อไป
จึงบินชนไปบนตะเกียง แล้วก็ค่อยๆ
ก้าวลงไปบนไขปลาวาพ่นเดือด
ราวกับก้าวลงไปบนน้ำแข็งที่กำลัง
ละลาย แล้วก็เข้าไปบนตะเกียง
ข้ามไปอีกด้านหนึ่ง และยังไม่ทัน
จะลงจากตะเกียง ตะเกียงก็ดับวูบ
แล้วหายไปทันที

นี้อาร์กอกต้องเดินต่อไปอีก เดินไปได้ไกลมากแล้ว นีอาร์กอก ก็แลเห็นมีโอพุล่งขึ้นเป็นกลุ่มอยู่ตรงหน้าตน เมื่อเดินต่อไปอีกหน่อย ก็ได้ยินเสียงนาเคียดคลกๆดังลั่น พอเดินใกล้เข้าไปถึงโอพุล่งขึ้นมาเป็นกลุ่มอยู่นั้น ก็ได้ยินเสียงดังมาจากข้างในว่า

“ข้ากำลังดื่มชุปเนอคนอยู่นะ ข้ากินเนอคน”

นีอาร์กอกแลเห็นหม้อใบ เบ้อเริ่มขวางทางอยู่ มีชนเนอใหญ่เท่ากอนหินอยู่ในหม้อที่กำลังเดือด กลุกๆมีโอพุล่งพุ่งออกมา ด้วยความที่ต้องการจะเดินทางต่อไป นีอาร์กอกไม่นึกถึงภัยอันตรายใดๆทั้งสิ้น ค่อยๆก้าวไปทีละชนหนึ่ง แล้วก็โดดข้ามไปยังเนออีกชนหนึ่ง ทีละชนๆเหมือนดังโดดข้ามกอนน้ำแข็ง เมื่อในน้ำชุปเนอมันมากจึงลื่น นีอาร์กอกกลืนไถลตงหลายครั้ง เกือบจะหล่นลงไป ในหม้อเสียแล้ว ซึ่งในที่สุดก็สามารถข้ามไปอีกข้างหนึ่งได้ พอเดินทางต่อไปได้ มีเสียงดังจากในหม้อ ร้องเรียกตามหลังว่า

“ถ้ากลับมาเมื่อไรละก็เบ็นไม่มีวันรอดเงอมมือข้าไปได้ละ”

แล้วก็หายวับไป นีอาร์กอกก็เดินต่อไปมุ่งตรงไปทางเหนือ บรรดาต้นไม้ใบหญ้าสี่เขียวๆค่อยๆหายไประยะหนึ่งไปข้างหน้าไกลๆ แลเห็นแต่กอนน้ำแข็งที่ลอยเลื่อนในทะเลเป็นแนวสีขาวๆเทาๆ แล้วก็เห็นลำธารน้ำขวางทางอยู่ และมีร่างแปลกร่างหนึ่งยืนอยู่ฝั่งตรงข้าม ร่างนั้นเป็นร่างชายชรารูปร่างอ้วน มีหูใหญ่ กำลังยื่นหน้าหลังให้นีอาร์กอก พร้อมทั้งแกว่งขวนอย่างแข็งขันพื้นผิวๆ ลงบนต้นวิลโล่เก่า

แก่ต้นหนึ่ง เศษไม้กระเด็นไปทุกทิศทุกทาง และเมื่อเศษไม้หล่นลงไป ในลำธาร ทันใดนั้นก็ได้กลายเป็นปลาแซลมอนซึ่งพุ่งตัวอย่างรวดเร็วไปสู่ท้องทะเล

นีอาร์กอกคิดว่า ถ้าตนเดินเข้าไปใกล้ชายชราทางข้างหลัง ชายชราคงจะขัดเคือง คิดดังนั้นแล้วก็ค่อยๆเดินอ้อมชายชราออกไปห่างๆ เพื่อชายชราจะได้ไม่แลเห็นตนนั้น แล้วก็เดินเข้าไปหาชายชราทางข้างหน้า จึงได้รู้ว่า ชายชรานั่นแหละคือ บิสาจากายุกษะวัค นั่นเอง

บิสาจากายุกษะวัค ไม่ได้หยุดแกว่งขวน ขณะที่ยืนออกมาด้วยความโกรธเคืองว่า

“เจ้าบังอาจอย่างไรจึงได้เดินอ้อมมาทางข้างหลังข้า”

“เปล่า” นีอาร์กอกปฏิเสธ “ท่านก็เห็นแล้วมิใช่หรือว่า ข้าเดินมาทางข้างหน้าท่าน”

“ข้ารู้ดีนะว่า เจ้าอ้อมมาทางข้างหลังข้า” บิสาจากายุกษะวัค “เพราะฉะนั้นข้าจะต้องฆ่าเจ้าเสีย”

“ถ้าอยากจะฆ่า ก็ฆ่าสิ แต่บอกข้าก่อนว่า ท่านเห็นลูกกับเมียของข้าหรือไม่ และขณะนั้นจะอยู่ที่ไหน ห่านป่ามาพาเอาลูกเมียข้าไปจากบ้านตรงไปทางเหนือ ข้ากำลังจะไปตามหา”

ชายชราหัวเราะออกมาดังลั่น พู่ว่า “โอ๊ย เจ้านะหรือจะตามห่านป่าไปทางเหนือ ไม่มีวันไปได้ถึงหรอก นอกเสียจากข้าจะพาไปเอามานะ”

นีอาร์กอกทำใจกล้า เดินเข้าไปหาบิสาจากายุกษะวัค บิสาจากายุกษะวัคในร่างชายชราโยนขวนทิ้ง แล้วจับมือ นีอาร์กอกไว้ และพู่ว่า

“หลับตาเสีย อย่าลืมตาจนกว่าข้าจะบอกให้ลืมตา ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม”

นีอาร์กอกก็ทำตามโดยดี พอหลับตาก็รู้สึกว่ามีพายุนใหญ่หอบเอาตัวขึ้นไปในอากาศ ล่องลอยไป นีอาร์กอกได้ยินเสียงคลื่นซัดจากทะเลและเสียงลมหวัดหวิว ทั้งยังได้ยินเสียงกระพือบักดังประหลาด นีอาร์กอกคิดว่า บิสาจากายุกษะวัคจะใช้หุอันใหญ่ทั้งสองนั้นกระพือต่างบักนั้น แล้วก็ข้างอียากลุ่มตาจนดูเสียเหลือเกิน แต่เมื่อคิดถึงถ้อยคำห้ามปรามของบิสาจากายุกษะวัคแล้ว ก็เลยหลับตาวี้งกว่าเก่า

ครั้นเป็นมานานท่ามกลางสายลมที่เย็นเป็นน้ำแข็ง ในที่สุดเสียงลมก็เงียบลง นีอาร์กอกรู้สึกว่าได้เหยียบลงบนพื้นดินแล้ว ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงชายชราบอกว่า “ลืมตาได้แล้วตอน”

นีอาร์กอกก็ลืมตาขึ้น แต่ชายชราไม่รู้หายไปในไหนแล้ว เมื่อมองไปรอบๆก็เห็นว่าตนเองกำลังยืนอยู่ตรงชายทะเลริมอ่าวใหญ่แห่งหนึ่ง อ่าวนั้นมีแต่หินผา หาดใหญ่ไม่มีหญ้าสีเขียวสักใบก็ไม่แลเห็น พันจากหินผานั้นไปแล้ว ก็มีแต่หิมะและน้ำแข็ง นีอาร์กอกแลเห็นคนหน้าตาแปลกๆกลุ่มใหญ่แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าทำด้วยขนนกยืนอยู่ที่ชายน้ำ คนเหล่านั้นมีหน้ากลมๆ นัยน์ตาจ้องเป้ง แต่ไม่มีความหมาย ตรงหว่างตามีจุมูกยาวบางปลายจุมูกยื่นมาจากหน้าผาก หน้าตาก็เฉยเมยเหมือนไม่มีความรู้สึก คนเหล่านั้นที่ไม่เหมือนกับอะไรที่นีอาร์กอกเคยเห็น ต่างพากันเดินไปเดินมา แต่ไม่ได้สนใจ นีอาร์กอก ไม่ได้สังเกตด้วยซ้ำไป

นี่อาร์กอกไม่รู้จะทำอะไรดี ขณะที่มองไปรอบๆ อย่างไม่รู้จะเหลียวหาใครช่วย ก็ได้ยินเสียงคุ้นหูดังขึ้นข้างหลังว่า

“พ่อจ๋า พ่อมาเยี่ยมเราหรือ”

ครั้นเหลียวไปก็แลเห็นร่างเล็กๆ ๒ ร่างที่มีลักษณะแปลกอย่างคนอื่นๆ นี่อาร์กอกรู้ว่าเป็นลูกของตนก็เพราะจำเสียงได้ เสียงลูกพูดว่า “มาซิพ่อกุมาหาแม่กัน” แล้วก็พานอาร์กอกไปยังก้อนหินที่ชะง่อนมอยูก่อนหนึ่ง ซึ่งเมื่อนี่อาร์กอกนั่งอยู่ เมื่อนี่อาร์กอกก็ดูแปลกอย่างคนอื่นๆ เช่นเดียวกับลูก ก็มีแต่เสียงเท่านั้นที่จำได้ เมื่อนี่อาร์กอกพูดออกมาอย่างกราดเกรี้ยวว่า

“มาตามหาข้าทำไม ข้าชอบที่นี่แล้ว ไม่ควรจะมาตามหาข้า ข้าไม่อยากจะมาดูท่านอีกต่อไปแล้ว กลับไปเสีย พวกน้าเกลียดน่าชัง”

นี่อาร์กอกเลยไม่รู้จะทำอะไรถูก ได้แต่ซ่อนตัวอยู่ใต้หินก้อนหนึ่ง ลูกทั้งสองต้องหาเวลามาอยู่ใกล้พ่อบ้างแม่บ้าง คนอื่นๆ นอกนั้นก็ยังไม่สนใจนี่อาร์กอกเหมือนอย่างเดิม แต่อยู่มาวันหนึ่งลูกๆ งามาหา ทำทางตกอกตกใจ บอกว่าเกิดอะไรขึ้นแก่แม่ของตนให้พ่อรับไปดู เมื่อนี่อาร์กอกวิ่งไปดู ก็แลเห็นว่าเมียตายเสียแล้ว ขณะที่นี่อาร์กอกกำลังเศร้าใจ พลังงานสนทนาก็หายไปเกิดอะไรขึ้นเมื่อนั้นถึงได้ตาย ก็รู้สึกถึงความวุ่นวายอยู่รอบๆ ตัว คนที่ไม่ได้สนใจนี่อาร์กอกมาก่อนนั่นเอง ได้สังเกตเห็นนี่อาร์กอกขึ้นมาทันที จึงได้เคลื่อนเข้ามาใกล้ จนล้อมรอบนี่อาร์กอกหมดทุกด้าน แล้วคนหนึ่งก็ร้องออกมาว่า “เจ้าฆ่าเขาเสียแล้ว”

คนนั้นก็พากันร้องขึ้นบ้าง ต่างก็จ้องนี่อาร์กอกอย่างมุ่งมั่นด้วยขนย่นตาที่ไม่กลอกไปมาบนนั้นแหละ แล้วก็ยื่นคอออกไปยังนี่อาร์กอก พลังเคลื่อนใกล้เข้าไปๆ พวกที่อยู่ห่างออกไปก็พากันมารวมกันอยู่ทั่วทั้งอ่าว ดูจะมีมากขึ้นๆ เสียงร้องของคนเหล่านั้นดังลั่นก้องไปไกลๆ

ขณะที่คนเหล่านั้นทำท่าจะขย้านี่อาร์กอกอยู่นั้น ทันใดนั้นคนทุกคนก็ตัวแข็งขนนึ่งไปหมด และครู่หนึ่งต่อมาคนเหล่านั้นก็กลายเป็นห่านป่า ห่านฝูงใหญ่ที่บินชนสู่ฟ้า พลังเปล่งเสียงร้องอย่างขัดเคือง แล้วก็บินหนีไป นี่อาร์กอกเลยถูกทิ้งอยู่แต่ลำพังในที่อันเปล่าเปลี่ยว เจ็บเข็บ มีแต่ชายฝั่งที่เบียดกันหินน้อยใหญ่ระหว่างท้องฟ้ากับท้องทะเล ทันใดนั้นบิศาจากาญก็ได้ปรากฏร่างขึ้น และพูดว่า

“อย่าคิดว่ามันจะไปเลยนะ ไม่ว่านี่อาร์กอกจะพาคันกลับมาและจะจิกตาของเจ้าจนตาย ต้องบิองกันตัวให้ตัวข้าเอาเสียทำด้วยไม่วิธใดมาทำให้เจ้าแล้วนี่คอยอยู่ตรงนั้นแหละ แต่จำไว้ละนะว่าจะต้องไม่หลับ”

นี่อาร์กอกก็ทำตาม แต่คอยอยู่นานก็ไม่เห็นมีอะไรเกิดขึ้น ขณะที่ยืนเฝ้าของนี่อาร์กอกกำลังหวั่นด้วยความเหนื่อยอ่อน ก็มีเมฆดำก้อนใหญ่ปรากฏขึ้นที่ขอบฟ้า แล้วเคลื่อนเข้ามาใกล้อย่างรวดเร็ว ฝูงห่านป่าฝูงใหญ่นั้นเอง มันส่งเสียงร้องอย่างโกรธแค้นแล้วก็ตกลงมาที่ตัวของนี่อาร์กอกทุกทิศทุกทาง นี่อาร์กอกก็กวัดแกว่งแสแล้วหวดลงอย่างเต็มกำลัง ห่านเหล่านั้นก็

ค่อยๆ หายไปจนในที่สุดไม่เหลือสักตัว

นี่อาร์กอกจึงนั่งลงพักเหนื่อย บิศาจากาญก็ปรากฏร่างขึ้นอีก และเตือนว่า “ระวังนะอย่าหลับเป็นอันขาด” แล้วก็หายไป นี่อาร์กอกจึงต้องพยายามเต็มที่ที่จะตื่นอยู่เสมอ แล้วไม่นานก็มีเมฆดำก้อนใหญ่ปรากฏที่ขอบฟ้าอีก และก็เป่าฝูงห่านป่าดำโลมลงมาที่ร่างของตนอีก แต่คราวนี้น้อยลง นี่อาร์กอกก็พอดื้อสู่ด้านทานไหว แต่ก็เห็นเหนื่อยเต็มที่ บิศาจากาญต้องมาเตือนอีกไม่ให้หลับลงได้ นี่อาร์กอกพยายามเต็มที่ที่สุดที่จะไม่หลับ จนกระทั่งแลเห็นเมฆขาวปรากฏที่ขอบฟ้า และปรากฏมีห่านฝูงเล็กลง บินตรงมาและในฝูงนั้นมีห่านตัวน้อยสองตัวด้วย ห่านเหล่านั้นไม่ได้ทำร้ายนี่อาร์กอกเหมือนตัวอื่นๆ ได้แต่มาขึ้นเผ่าคูดอยู่ทางหนึ่ง คราวนี้นี่อาร์กอกเหนื่อยที่สุด ต้องใช้เวลามากกว่าจะจับไล่ห่านฝูงนั้นไปได้ ห่านตัวน้อยบินไปหมดแล้วเหลือแต่ห่านน้อยสองตัวที่ยังคงอยู่ แต่ไม่เข้าใกล้ ขนพ่ายบินหายไป นี่อาร์กอกก็เลยหลับหลับอยู่กับพื้นทรายตรงนั้นเอง

เมื่อนี่อาร์กอกตื่นขึ้นก็เห็นว่าตัวเองอยู่บนฝั่งริมอ่าวมีแต่ความเจ็บและความมืด นี่อาร์กอกจึงนั่งลงคิดถึงเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้น ทันใดนั้นบิศาจากาญก็ปรากฏร่างขึ้นพูดว่า “เห็นแล้วใช่ไหมว่าเรื่องมันกลายเป็นไปได้อย่างไร”

นี่อาร์กอกก็นับญาติไม่รู้ว่าจะทำอะไรต่อไปอีก ในที่สุดเลยตัดสินใจอยู่กับบิศาจากาญทุกชะงัดที่นั่นต่อไป ♥

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

๕
คนเลี้ยงแกะ

(นิทานรัสเซีย)

เรื่องนี้เป็นเรื่องคนเลี้ยงแกะได้เป็นเชยพระราชด้วยวิธีประหลาดไม่เหมือนใคร เพียงแต่คิดตั้งไม่ยอมกล่าวล้อยคำไม่กี่คำถวายพระพร นอกเสียจากจะได้แต่งงานกับเจ้าหญิง แม้จะถูกลงโทษให้ตายด้วยวิธีต่างๆตั้งร้อยแปดวิธีก็ไม่หวาดหวั่น และก็เป็ผลสำเร็จในที่สุด เรื่องเล่าว่า

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ยังมีพระราชองค์หนึ่ง ซึ่งทรงไว้อำนาจอย่างยิ่ง แม้กระทั่งทรงจามคราวใดทุกคนในบ้านเมืองจะต้องถวายพระพรคราวนั้นว่า “ขอจงทรงพระเจริญ” มีแต่คนเลี้ยงแกะตาดีฟ้าใสคนเดียวที่ไม่ยอมพูดเช่นนั้น พระราชาทรงทราบเข้าก็พิโรธยิ่งนัก ทรงสั่งมหาดเล็กให้ไปตามตัวคนเลี้ยงแกะมาเฝ้า

คนเลี้ยงแกะก็มาเฝ้าตามสั่ง คนเลี้ยงแกะมาขึ้นตรงหน้าพระราชอาสน์ที่พระราชประทับอย่างสง่าน่าเกรงขาม แต่ถึงพระราชจะทรงอำนาจ และดั่งยิ่งใหญ่อย่างไรก็ตาม คนเลี้ยงแกะก็หาได้รู้สึกเกรงกลัว

แม้แต่สักนิดไม่ พระราชาตรัสสั่งว่า “จงพูดเดี๋ยวนี้ว่า ขอให้ข้าจงเจริญ”

“ขอให้ข้าจงเจริญ” คนเลี้ยงแกะพูดตาม

“ขอให้ข้าจงเจริญ ให้ตัวข้าเองเจริญ เจ้าใจ เจ้าคนจรจัด”

“ขอให้ตัวข้าเองเจริญ พระยะคะ”

“ให้ข้าจงเจริญ ให้ตัวข้าเองจงเจริญ” พระราชาทรงแสดพระสุรเสียง พลาทซ์พระหัตถ์ตบพระอุระด้วยความพิโรธโกรธกริ้วอย่างเหลือเกิน

“พระยะคะ ให้ข้าจงเจริญ ให้ตัวข้าเองจงเจริญ” คนเลี้ยงแกะพูดพลาทซ์บอกตัวเองเบาๆ

พระราชาทรงระงับโทสะไว้ไม่อยู่ แต่ไม่ทรงทราบว่าจะจัดการกับคนเลี้ยงแกะผู้ดื้อดึง และติดใจใจเจ้าน้อย่างไรดี สมุหราชมนเฑียรจึงต้องมาช่วยขัดจังหวะโดยกระซิบบอกคนเลี้ยงแกะว่า

“จงพูดเดี๋ยวนี้ว่า พูดเดี๋ยวนี้ว่า ‘ขอพระองค์ทรงพระเจริญ’ ถ้าไม่พูดเป็นตายแน่”

“ตายเป็นตาย ข้าไม่พูด ข้าจะไม่ยอมพูดจนกว่าจะได้แต่งงานกับเจ้าหญิง” นี่คือนำตอบของคนเลี้ยงแกะ

ขณะนั้นเจ้าหญิงพระธิดาประทับอยู่ใกล้พระราช เจ้าหญิงแลดูน่ารักอ่อนหวานไม่ผิดกับนกเขาน้อยๆทำด้วยทอง เมื่อเจ้าหญิงทรงได้ยินคนเลี้ยงแกะพูดเช่นนั้น ก็อดทรงพระสรวลออกมาไม่ได้ ที่จริงคนเลี้ยงแกะตาดีฟ้าใสในถูกพระทัยเจ้าหญิงเป็นอันมาก มากยิ่งกว่าโอรสพระราชองค์อื่นๆเท่าที่ทรงพบมา แต่พระราชไม่ได้ทรงพอพระทัยเช่นเดียวกับธิดา จึงได้สั่งให้จับคนเลี้ยงแกะโยนเข้าไปในกรงหมีขาว

ทหารยามได้มาพาตัวคนเลี้ยงแกะออกไป และได้ผลักเข้าไปในกรงหมีขาว หมีขาวไม่ได้กินอะไรมาสองวันแล้ว และกำลังหิวอยู่เต็มที เพราะฉะนั้นยังไม่ทันที่ประตูกรงจะปิดสนิท หมีก็กระโดดเข้าใส่คนเลี้ยงแกะ แต่พอเห็นขนสีดำของคนเลี้ยงแกะเข้าเท่านั้นละ หมีขาวก็

(อ่านต่อหน้า ๑๐๐)

หรือมากกว่า เพราะจะช่วยให้ถ่าย
ภาพได้ง่าย และใช้ความเร็วชัตเตอร์
ให้พอเหมาะกับการเคลื่อนไหวได้

เกี่ยวกับฟิล์มไวแสงมาก ๆ อย่าง
ว่า ฟิล์ม 135-3600 จะผลิตได้
อัตรากวามากถึง ๑,๐๐๐
เอเอสเอ และอีกชนิดหนึ่งจะผลิตได้
ถึง ๑,๖๐๐ เอเอสเอ พอฟิล์มที่ว่ามี
ขายในตลาด นักถ่ายภาพก็จะถ่าย
ภาพสิ่งเคลื่อนไหวในที่ที่แสงอ่อน
สลัวได้สะดวกสบายขึ้น

ภาพชื่อ **เทิดพระเกียรติ** ของ
บรรยง โอฬาราชิน เมื่อคราว
ประกวดรณรงค์ภาษาดีงานสมโภช
กรุงรัตนโกสินทร์ ๒๐๐ ปี ภาพนี้จึง
เกิดขึ้น

ภาพส่วนหน้าเป็นตราพระธรรม
จักร ส่วนหลังเป็นพระบรมรูป
พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้า
มหาจักราช ภาพซ้ายขวาได้ส่วนสมดุล
กันดี ฉากหลังเป็นพื้นท้องฟ้าเรียบๆ
ไม่มีสิ่งก่อสร้างแย่งสายตา เป็นมุม
ที่ถ่ายได้ยาก ภาพนี้จึงมีความ
หมายที่สมบูรณ์ ดูง่าย เข้าใจเรื่อง
ง่าย แต่ถ่ายยาก ♥

คนเลี้ยงแกะ (ต่อจากหน้า ๓๑)

ตกใจจนแทบจะกินเนื้อตัวเองเสีย
เลย มันรีบถอยเข้ามาไป และ
ทั้งๆที่หัวใจก็ยังไม่กล้ามาแต่ต้อง
เหยื่อ ได้แต่แตะเล็บแก้หัวไป
พลางๆ คนเลี้ยงแกะรู้ว่าถ้า
กะพริบตาหรือละสายตาจากหมาขาว
เพียงนิดใจ เป็นตายแน่ ดังนั้นเพื่อ
จะรักษาชีวิต ก็ต้องพยายามทำตัว
ให้ตนอยู่ตลอดเวลา คนเลี้ยงแกะก็
เลยแต่งเพลง และร้องเพลงที่แต่ง
อยู่เรื่อยไปตลอดทั้งคืน

รุ่งขึ้นเช้าเมื่อสมุหราชมนเฑียร
มาดูกระดุกคนเลี้ยงแกะ ก็ถึงกับ
ตกตะลึงงันถึงที่เห็นคนเลี้ยงแกะยังมี
ชีวิตอยู่ จึงพาตัวคนเลี้ยงแกะ
ไปเฝ้าพระราชบิดา พระราชาก็พิโรธ
และตรัสว่า

“เป็นอย่างไร เจ้ารู้แล้วใช่ไหม
ว่า เวลาจนจะตายนั้นเป็นอย่างไร
มันจะพูดว่า ขอให้ข้าจงเจริญ ได้
หรือยัง”

“ขอให้ตายอีกสิบหน ข้า
พระองค์ก็ไม่กลัว และข้าพระองค์
จะไม่ยอมพูดจนกว่าจะได้แต่งงาน
กับเจ้าหญิง”

“เอา ถ้าอย่างนั้นก็ไปตายเสีย
เถอะ” พระราชาก็ตรัสแล้วก็ทรงสั่ง
ให้โยนเขาไปในกรงหมูป่า หมูป่า
ไม่ได้กินอาหารมาตั้งอาทิตย์แล้ว
จึงวิ่งมาขึงเหยื่อเป็นขลุ่ยมน หมาย
จะฉีกเนื้อกินเป็นชิ้นๆ แต่ทันใด
นั้นคนเลี้ยงแกะก็วิ่งเอาขลุ่ยเล็กๆ
ออกมาจากแขนเสื้อ แล้วก็เล่นเพลง
อันไพเราะว่าเรไร หมูป่าได้ยินเช่นนั้น
ในตอนที่แรกก็ได้ถอยออกไป
แล้วต่อมากลับลุกขึ้นเต้นอย่างน่าดู
แต่ก็ดูน่าขันจนคนเลี้ยงแกะอยาก
จะหัวเราะ แต่ก็ไม่กล้าหยุดเห่า
เพราะรู้ว่า ถ้าหยุดขณะใดเป็น
ได้ถูกฉีกเนื้อในขณะนั้น มันจะ
ของตนในขณะนั้นใช้บังคับหมูป่า
ไม่ได้แล้ว เพราะหมูป่ามันตั้งสติ
ไม่อาจจ้องหน้าจ้องตาให้ครบถ้วน
ได้ ดังนั้นจึงต้องเล่นเรื่อยไป และ
ตอนที่แรกหมูป่าก็เต้นอย่างช้าๆ เมื่อ
คนเลี้ยงแกะเล่นเพลงเร็วขึ้นๆ หมูป่า
ก็หมุนตัวไปมาตามจังหวะเพลง
แต่ก็หมุนได้ไม่เร็วพอ ลงท้ายก็เลย

หกล้มจมคว่ำกองทับกัน ต่างเหนื่อย
หอบกันไปทีเดียว

ถึงตอนนั้นคนเลี้ยงแกะหัวเราะ
ออกมาได้ และได้หัวเราะดังลั่นอยู่
ตั้งนาน จนกระทั่งสมุหราชมนเฑียร
มาดูในตอนเช้า หัวงจะเห็นแต่
กระดุกของคนเลี้ยงแกะ กลับแล
เห็นคนเลี้ยงแกะน้ำตาขังไหลอาบ
หน้า เพราะหัวเราะไม่หยุด เมื่อถูก
พาตัวไปเข้าเฝ้า พระราชาก็พิโรธ
หนักขึ้น จึงตรัสอย่างเคียดว่า

“เป็นอย่างไร เจ้ารู้แล้วใช่ไหม
ว่าตอนใกล้ตายตั้งสิบหน มันเป็น
อย่างไร เอา พูดซิ ขอให้ข้าจงเจริญ”

ปรากฏว่าคนเลี้ยงแกะโผล่
ออกมาว่า

“ขอให้ตายตั้ง ๑๐๐ หน ข้า
พระองค์ก็ไม่กลัว ข้าพระองค์จะพูด
ก็ต่อเมื่อได้แต่งงานกับเจ้าหญิง”

“ดีละ ถ้าอย่างนั้นก็ไปตายเสีย
ให้สมใจเถอะ” พระราชาก็ทรงแค้น
พระตุรเสียด แล้วตรัสสั่งให้เอาคน
เลี้ยงแกะโยนลงไปในหลุมเคียว

ทหารยามลากตัวคนเลี้ยงแกะ
ไปยังคุกมืดที่ตรงกลางเป็นบ่อลึกมี
เคียวคมอยู่โดยรอบ ตรงกันบ่อมีแสง
เรืองๆ พอที่คนถูกโยนลงไป จะแล
เห็นได้ว่า ตัวเองตกลงไปถึงกันบ่อ
หรือไม่ เมื่อคนเลี้ยงแกะถูกลากตัว
ไปยังคุกมืด ก็ได้ขอร้องทหารยาม
ให้ปล่อยตัวเขาเองอยู่ตามลำพังสัก
ครู่หนึ่ง เพื่อให้เขาได้มองลงไปยัง
หลุมเคียว เพื่อว่าเขาอาจจะตกลงใจ
กล่าวคำ “ขอจงทรงพระเจริญ”
แก่พระราชบิดาเป็นได้

ครั้นเมื่อทหารยามปล่อยคน
เลี้ยงแกะไว้แต่ลำพังแล้ว คนเลี้ยง

แคะก็มักไม่ยาวของคนไวไใกล้ๆกับ
ผนังคุก แล้วถอดเสื้อออกคลุมไม้ไ
พร้อมทั้งสวมหมวกไวข้างบน แล้ว
ยังเอาถุงย่ามแขวนไวข้างๆเสื้อนั้น
อีกด้วย เสร็จธุระแล้ว คนเลี้ยงแคะ
ก็ร้องเรียกทหารยาม และบอกว่า
กิดดีแล้ว แต่ก็เฝ้าคอยตัดสินใจได้ว่า
จะพูดตามที่พระราชาทรงปรารภ

ทหารยามได้ยินเสียงร้องเรียก
ก็เข้ามาและผลักไม้ที่แขวนเสื้อและ
หมวกลงไปในห้องมืดๆ สำคัญว่า
เป็นคน และคิดว่าควรวนคนเลี้ยง
แคะเป็นตายแน่ หารู้ไม่ว่าคนเลี้ยง
แคะไปแอบอยู่ทุ้มมืด และกำลัง
หัวเราะอยู่ด้วยความรู้สึกขบขัน
เขาคู่วนรุ่งขึ้นเมื่อสมุหราชมนเฑียร
ถือตะเกียงเข้ามา จึงแทบจะหงะด้วย
ความประหลาดใจ เมื่อแลเห็นคน
เลี้ยงแคะยังมีชีวิตอยู่อย่างปกติ
เรียบร้อย จึงได้นำตัวคนเลี้ยงแคะ
ไปเฝ้าพระราชฯ ซึ่งพิโรธยิ่งกว่าทุก
คราว ได้ทรงอุทานออกมาว่า

“เป็นอย่างไร คราวนี้เจ้าก็ได้
เด็ดความตายขนาดไหนมาแล้ว
เจ้าจะพูดหรือยังว่า ของทรง
พระเจริญ”

“ไม่พะยะค่ะ” คนเลี้ยงแคะ
ปฏิเสธอย่างเคย “จนกว่าข้าพระองค์
จะได้แต่งงานกับเจ้าหญิง”

“บางทีเจ้าอาจจะอยากได้อย่าง
นั้นก็ได้นะ” พระราชาตรัสเสียง
อ่อนลง เมื่อทรงเห็นว่าไม่มีทางจะ
เปลี่ยนใจคนเลี้ยงแคะได้โดยใช้วิธี
การลงโทษ จึงตรัสสั่งให้จัดรถ
พระที่นั่ง และให้คนเลี้ยงแคะเข้ามา
นั่งข้างๆ พระองค์ แล้วทรงสั่งให้

สารตีสืบไปยังบำเหน็จ เมื่อถึงแล้ว
พระราชาก็ตรัสว่า

“เจ้าแลเห็นบำเหน็จไหม ถ้า
เจ้ายอมพูดว่า ‘ของทรงพระเจริญ’
ละก็ ข้าจะยกบ้านให้เจ้า”

คนเลี้ยงแคะยังคงยืนยันว่า
“ข้าพระองค์จะไม่ยอมพูดจนกว่าจะ
ได้แต่งงานกับเจ้าหญิง”

พระราชาทรงรู้สึกขุ่นพระทัย
เป็นอันมาก จึงตรัสสั่งให้สารตีสืบ
ไปยังปราสาทอันโอฬารแห่ง
หนึ่งเป็นทองตลอด แล้วตรัสว่า

“เจ้าเห็นปราสาททองหลัง
ใหม่แล้ว ข้าจะยกให้เจ้าพร้อมทั้งบำ
เหน็จด้วย ถ้าเพียงเจ้าจะพูดแก่ข้าว่า
ของทรงพระเจริญ”

คนเลี้ยงแคะถึงกับอ้าปากค้าง
ตาพร่าพร่า มีอาการงุนงงสนเท่ห์
แต่กระนั้นก็ยังทูลยืนยันว่า

“ข้าพระองค์จะพูดก็ต่อเมื่อได้
แต่งงานกับเจ้าหญิง”

ควรวนพระราชาทรงเป็นทุกข์
มากเหลือล้น แต่ก็ทรงพยายามอีก
ครั้งที่จะเปลี่ยนใจคนเลี้ยงแคะ พระ
ราชาตรัสสั่งให้สารตีสืบไปยังบ่อ
เพชร และตรัสแก่คนเลี้ยงแคะว่า

“เจ้าจะต้องได้สิ่งนั้นรวมกับสิ่ง
ทั้งสองนั้นด้วย เพียงแต่เจ้าจะพูดว่า
ของทรงพระเจริญ”

คนเลี้ยงแคะถึงกับต้องหลับตา
เพื่อไม่ให้ประกายเพชรจากบ่อนั้น
ร่อนย่นตา แต่ก็ยังทูลว่า

“ไม่พะยะค่ะ ข้าพระองค์จะ
ไม่พูดจนกว่าจะได้แต่งงานกับ
เจ้าหญิง”

เป็นอันว่า พระราชาทรงเห็น

แล้วว่าความพยายามเปลี่ยนใจคน
เลี้ยงแคะนั้นไร้ผล พระองค์เห็นจะ
ต้องยอม ดังนั้นจึงตรัสว่า

“ก็เหมือนกันกับข้าละ ข้าจะ
ยกลูกสาวข้าให้เจ้า แต่เจ้าต้องพูด
ของทรงพระเจริญ จริงๆนะ”

“จริงซีพะยะค่ะ ทำไมข้า
พระองค์จะไม่พูดเล่าในเมื่อมีเหตุผล
ที่ข้าพระองค์จะต้องพูด”

ได้ทรงฟังดังนั้น พระราชาทรง
ปลื้มปติยิ่งกว่าที่ใครๆจะนึกถึง โปรด
ให้ประกาศไปทั่วประเทศว่าจะมีพิธี
เสกสมรสเจ้าหญิงกับคนเลี้ยงแคะ
ผู้คนพากันชื่นชมยินดีกับข่าวนี้ และ
ทุกคนก็ได้ดื่มได้กินและได้เต้นรำ
อย่างสนุกสนาน โดยเฉพาะในวัง
พระราชฯ มีอาหารดีเลิศ มีดนตรี
อย่างวิเศษที่สุด ครั้นเมื่อคนใช้นำ
หัวหมูหัวใหญ่ใส่จานขนาดใหญ่มา
ตั้งโต๊ะ ตรงเฉพาะพระพักตร์พระ
ราชาตามธรรมเนียม เพื่อพระราชฯ
จะได้ทรงตัดแจกแขกทุกคน กลับ
อาหารนั้นจนพระราชาทรงทนอยู่ไม่
ได้ ทรงจามออกมาอย่างเต็มที่เสียง
ดังสนั่น ทันใดนั้นก็มีเสียงคนเลี้ยง
แคะถวายพระพรก่อนใครเพื่อนว่า

“ของทรงพระเจริญพะยะค่ะ”

พระราชาทรงชื่นชมยินดีจน
ทรงรู้สึกว่าจะไม่เสียค่าเลขที่ประทาน
พระธิดาให้เสกสมรสกับคนเลี้ยง
แคะ ต่อมาภายหลังเมื่อพระราชฯ
สิ้นพระชนม์ลง คนเลี้ยงแคะก็ได้
ครองราชย์สืบต่อมา และพระราชฯ
องค์ใหม่ไม่เคยหวังให้ประชาชน
ถวายพระพรโดยไม่เต็มใจ แต่
ประชาชนก็กลับเต็มใจถวายพระพร
เพราะต่างก็รักพระองค์ ♥

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

๑ ผู้ทรงพลัง (นิทานญี่ปุ่น)

ชาวญี่ปุ่นคงนิยมยกย่องผู้มีพลังกำลังแข็งแรงเป็นเยี่ยม จึงมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับผู้ทรงพลังดังกล่าววนหลายคนด้วยกัน มีบางคนได้กำลังเร็วแรงอันมหาศาลจากเทพเจ้า ดังเรื่องนักรบซารุโตะ เอ็มดอร์สันได้เล่าไว้ในนิทานชาวบ้านญี่ปุ่นต่อไปนี้

เรื่องเล่าถึงชายคนหนึ่งชื่อ โยโกะรุเมะ ไดซาชิ เป็นนักมวยปล้ำที่เกิดที่โกโจโนเมมาจิ ในมินามิอะคิตากุณ ตามธรรมเนียมท้องถิ่น ไดซาชิควรจะตั้งได้เป็นนักมวยปล้ำที่แข็งแรงที่สุดในญี่ปุ่น แต่ด้วยเหตุที่ไดซาชิเกิดในครอบครัวยากจน จึงต้องไปทำงานเป็นคนรับใช้ในบ้านคนมั่งมีคนหนึ่งโนละแวกนั้น วันหนึ่งนายใช้ให้ไดซาชินำข้าวสารไปมอบให้เจ้าเมืองที่โนเมืองอะคิตาเป็นคำภายที่ดิน ไดซาชิจึงนำข้าวบรรทุกรถสาลี่ (รถสองล้อสำหรับบรรทุกของหนักคล้ายเกวียนแต่ใช้คนผลักหรือลากไป) รถสาลี่ที่บรรทุกข้าวนั้นหนักมาก เพราะบรรทุกข้าวไว้เต็ม เมื่อมาถึงทางชัน

ใกล้กับปราสาท ไดซาชิรู้สึกเหนื่อยจนไปต่อไปอีกไม่ไหว ถึงกับต้องขึ้นถ้อยคันรถสาลี่นั่งอยู่กลางถนนตรงทางชันนั่นเอง ทั้งยังมีอาการหน้ามืด เหงื่อแตก หายใจหอบฮักๆ ทันใดนั้นก็ได้มีเด็กน้อยคนหนึ่งอายุเพียงไม่กี่ขวบ เดินมาทางข้างๆ รถสาลี่นั้น เมื่อได้เห็นไดซาชิขึ้นนั่งอยู่กลางถนน ก็พูดเยาะเย้ยขึ้นว่า

“โธ่ ช่างอ่อนแอเสียเหลือเกิน”

“หนอยแน่ เจ้าเด็กซุกซน”

ไดซาชิเอ็ดตะโรด้วยความโมโห “พูดออกมาได้ เจ้าลองมาลากรถสาลี่ดูบ้างซิ”

“ก็ได้ ต่อให้ตั้งสิบคันลากพร้อมกันก็ยังไหวนะ” เด็กน้อยพูดทำท่าอวดเก่ง “คอยดูซิ เดี่ยวจะแสดงให้เห็น”

แล้วเพียงแต่ใช้นิ้วก้อยแตะที่คันรถ เด็กน้อยก็ลากรถสาลี่นั้นขึ้นทางชันฉิวไปเลย รวากับว่ารถสาลี่นั้นเป็นรถเปล่าๆ ไดซาชิเห็นเช่นนั้นถึงกับตกตะลึงอ้าปากค้าง คิดว่าอย่างไรเสียเด็กน้อยนั้นก็หาใช่เด็ก

ธรรมดาไม่ จึงได้ถามชื่อเด็กนั้นอย่างนอบน้อม เด็กน้อยตอบว่า

“ฟังนะ ไดซาชิ เจ้าออกจะหยิ่งผยองในพลังกำลังของเจ้า จึงได้ไปแข่งขันมวยปล้ำกับเขาเสมอตามงานรื่นเริง แต่ความสำเร็จเช่นนั้นนะเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สลักสำคัญอะไร เจ้ายังไม่ควรพอใจ ถ้าเจ้าอยากจะทรงพลังอย่างใหญ่ยิ่งจริงๆ แล้ว จงมาหาข้าในตอนกลางคืนขึ้นมาอยู่ที่อยู่ของข้าที่ภูเขาไดเฮอิ”

ได้ยินเช่นนั้นไดซาชิรู้ได้ทันทีว่า เด็กน้อยนั้นแท้ที่จริงเป็นเทพเจ้าผู้มีชื่อเสียง มีชื่อว่าซังคิชิ จึงได้คุกเข่าลงคำนับแทบเท้าเด็กน้อย แล้วเด็กน้อยนั้นก็หายวับไปทันที

หลังจากนั้นไดซาชิได้ไปยังภูเขาไดเฮอิในตอนเที่ยงคืน และเข้าไปอยู่ในศาลของเทพเจ้าซังคิชิอยู่เป็นเวลาถึง ๑ วัน ๑ คืน เผาแต่สวดมนตร้อยธิฐานตลอดเวลา แต่ก็หาได้มีวิญญูเทพเจ้าซังคิชิมาปรากฏร่างให้เห็นไม่ จนกระทั่งถึงคืนที่เจ็ด ขณะที่ไดซาชิออกจะรู้สึก

(อ่านต่อหน้า ๑๐๔)

ประเทศที่กำลังพัฒนาทั้งหลาย ที่คิดหากิจกรรมให้กลุ่มสตรีทำ ส่วนการที่กลุ่มสตรีเหล่านั้นอยากจะใช้สินค้าเหล่านั้นหรือไม่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง หรือการที่ใครบ้างมีโอกาสนจะปฏิเสธไม่ใช้สินค้าเหล่านั้น ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง หรือใครบ้างในประเทศจะมีปัญญาซื้อสินค้าเหล่านั้น ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งเช่นกัน

ในแอฟริกา ที่เขายกตัวอย่างบ่อยๆ คือ เรื่องการตั้งกลุ่มแม่บ้านหารายได้เสริมด้วยการทำสบู่พื้นเมือง การนี้ก็เป็นเช่นเดียวกับเตารีดพื้นบ้าน คือผู้หญิงในเมืองนิยมซื้อสบู่จากโรงงานซึ่งมีสัวยกว่า หอมกว่า และบางที่ยังมีสารหรือตัวยาอย่างโน้นอย่างนั้นล่อใจอีก แม่ผู้หญิงในชนบทก็นิยมซื้อสบู่จากโรงงานถ้ามีสิทธิ์เลือกได้ ขอสรุปก็คือ กิจกรรมในลักษณะนี้ ในที่สุดก็เป็นเพียง 'ผลงาน' ของข้าราชการ หรือไม่ก็กลุ่มสตรีในเมือง มากกว่าจะเป็น 'ผลผลิตทางเศรษฐกิจ' อย่างที่ต้องการ

ที่ประชุมจึงมีข้อเสนอว่า มิใช่เรื่องที่จะต้องไปแยกผู้หญิงออกมาจากกิจกรรมทางเกษตร ที่เป็นรายได้หลัก ซึ่งผู้หญิงก็มีส่วนร่วมมากอยู่แล้ว มาทำรายได้เสริมและอ้างว่าเพื่อรักษาวัฒนธรรม ในขณะที่ผู้ชายก็จะได้รับการส่งเสริมให้ควบคุมการผลิตเพื่อรายได้หลักอยู่ฝ่ายเดียว แล้วยังได้เรียนรู้เทคโนโลยีใหม่ๆ ในการเกษตร เช่น การใช้เครื่องจักร การใช้ปุ๋ย ฯลฯ โดยที่ไม่มีใครห่วงใยว่าทำไมผู้ชายเหล่านั้นจึง

ไม่รักษาวัฒนธรรมด้วยการไถนาแบบเดิม เวลาว่างที่ไม่ค่อยจะมีของผู้หญิงชนบทนั้น แทนที่จะหมดไปกับการทำกิจกรรมอันกินเวลามาก และราคาค่าแรงน้อย เมื่อเทียบเป็นชั่วโมงทำงาน ควรจะให้หมดไปกับการเรียนรู้เสริมทักษะในกิจกรรมทางเกษตรการเลี้ยงสัตว์ไม่ดีกว่าหรือ เพื่อยังได้ที่เป็นกอบเป็นกำ ยิ่งต่อมาหากผู้ทั้ง จะยังช่วยตัวเองได้ขึ้น ปัญหาที่เช่นเดียวกับไทย ปัญหาผู้ทั้งเมียในชนบทเป็นอีกปัญหาหนึ่งที่สำคัญในแอฟริกาและศรีลังกา (ตอนหน้า-บทเรียนจากเรื่องอาหาร)

ผู้ทรงพลัง (ต่อจากหน้า ๓๑)

สงสัยไม่แน่ใจ ทั้งอากาศก็หนาวเหน็บจนทนไม่ไหว ไชยาซึกก็แลเห็นหญิงสาวผู้หนึ่งอุ้มลูกแนบอกเข้ามาในศาล แล้วก็ตรงมายังแท่นที่บูชากราบไหว้เทพเจ้าซังคิซึอย่างตั้งอกตั้งใจ ไชยาซึกเฝ้าดูหญิงนั้นพร้อมทั้งอดรู้สึกประหลาดใจไม่ได้ว่า หญิงนั้นมาได้อย่างไรและมาทำไมในถิ่นที่มอากาศหนาวเย็นออกเช่นนั้น

เมื่อกราบไหว้บูชาเสร็จแล้ว หญิงนั้นก็นั่งบนและได้ขอให้ไชยาซึกช่วยอุ้มลูกไว้ให้สักครู่ ไชยาซึกรับเด็กมาอย่างเต็มใจ หญิงสาวนั้นออกไปนอกศาลแล้วก็หาย ไปไม่กลับมา ปลอมให้ไชยาซึกอุ้มเด็กไว้ อย่างนั้น ตอนแรกไชยาซึกก็ไม่ว่าสักอะไร แต่ต่อมารู้สึกว่าเด็กนั้นตัวหนักขึ้นๆจนในที่สุดก็หนักจนอุ้มไม่ไหว ไชยาซึกต้องเอาเขารับไว้ แต่แล้วก็ปรากฏว่า เขาแทบจะแตกไปทีเดียว ไชยาซึกทนเจ็บจนเต็ม

กำลัง หน้าแดงก่ำ เหงื่อก็ออกโซมหน้า ไชยาซึกบ่นพึมพำอย่างเต็มที่ที่จะไม่ยอมชวดเซเพราะน้ำหนักของทารกน้อยนั้น แต่ในที่สุดไชยาซึกทนไม่ไหวอีกต่อไป

พอดีหญิงสาวผู้เป็นแม่ของทารกนั้นกลับมา เมื่อได้ขอบคุณไชยาซึกแล้ว ก็กล่าวว่า

“ขอโทษที่ปล่อยให้คอยเสียตังนาน”

แล้วก็รับลูกไปจากไชยาซึกโดยไม่ต้องใช้เรียวแรงใดๆเลย หญิงนั้นยืนตรงตรงหน้าไชยาซึก ทันใดนั้นก็ปรากฏมีแสงสว่างจ้าออกมาจากร่างแม่และลูกนั้น แล้วส่องไปทั่วบริเวณ และท่ามกลางแสงที่เปล่งประกาย หญิงนั้นกล่าวด้วยเสียงอันดังว่า

“ฟังนะ ไชยาซึก ข้าคือซังคิซึ โคมโยจิน ผู้เป็นเทพเจ้าสูงสุดที่ปกปักรักษาที่แถบนี้ เจ้าถูกทดสอบเรียวแรงมานานแล้วในการอุ้มทารกนี้ เอาเถอะข้าจะให้แรงกำลังแก่เจ้าเป็นการชดเชย จะเป็นพลังกำลังอันมหาศาล โดยไม่มีขีดจำกัดทีเดียว”

ได้ยินเทพเจ้าซังคิซึกิกล่าวเช่นนั้น ไชยาซึกรีบคุกเข่าคำนับลงแทบเท้า พลังกล่าวขอบคุณ ครั้นเมื่อเงยหน้าขึ้น ร่างนั้นหายไปแล้ว ตอนเช้าวันรุ่งขึ้นเมื่อไชยาซึกก้าวออกจากศาลเทพเจ้าซังคิซึกิมายังลานภายนอก ปรากฏว่าเท้าทั้งสองจมดินลงไปเลย ทั้งนี้เพราะน้ำหนักตัวของไชยาซึก ภายหลังไชยาซึกได้ไปยังเฮโคะ และได้กลายเป็นนักมวยปล้ำที่แข็งแกร่งที่สุดในยุคนั้น ♥

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

มรดกของพ่อ

(นิทานสวีเดน)

เรื่องการทำอุบายแยบยลจนสามารถหาเงินหาทองได้ มิได้มีแต่ในนิทานของชาวตะวันตก แม้ชาวตะวันตกก็มีเล่าไว้เหมือนกัน ดังเรื่องหนึ่งที่เล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีชาวแลป (คนเผ่าหนึ่งที่อยู่ทางเหนือของแหลมสแกนดิเนเวีย) คนหนึ่งมีลูกชาย ๓ คน วันหนึ่งชายนั้นได้เรียกลูกชายทั้ง ๓ เข้ามาบอกว่า

“พ่อเลี้ยงเจ้าทั้งสามต่อไปอีกไม่ไหวแล้ว เจ้าต้องออกไปเผชิญโชคของเจ้าในโลกนี้เองเถิด พ่อมิของให้เจ้าคนละอย่าง เอา รับเอาไป”

สำหรับลูกคนโตพ่อได้ส่งไวโอลินให้ ลูกกลางได้ลูกไม้ที่ใช้ไม้แบ่ง ส่วนลูกคนสุดท้องได้ป้านมาเข็ดหนึ่ง ลูกคนโตเมื่อได้รับไวโอลินแล้ว ก็ออกเดินทางทันที ตกกลางคืนได้เข้าไปพักอาศัยในเตาเผาอิฐเก่าๆ แห่งหนึ่ง เด็กหนุ่มนั้นได้ปั่นขึ้นไปยังบนข้อแล้วก็ใส่ไวโอลิน บรรดาหมาป่าได้ยินเสียง

ไวโอลินเข้า ก็กระโดดเข้ามาในธรณีประตูเตาเผาอิฐ เด็กนั้นก็ได้เลื่อนตัวจากช่องลงมาถึงประตูเตาเสียทันที แล้วก็ใส่ไวโอลินต่อไป ในขณะที่มีเสียงเห่าหอนของหมาป่าดังอยู่ด้วย

ขณะนั้นได้มีคนเดินทางขับเลื่อนผ่านมา ได้ยินเสียงแปลกคือเสียงไวโอลินกละเคล้าไปกับเสียงเห่าหอนของหมาป่า ก็อดอยากไม่รู้ได้ ถึงกับลงจากเลื่อนมาดูว่าใครกำลังเล่นสนุกอะไรกันอยู่ในเตาเผาอิฐนั้น ครั้นเมื่อคนเดินทางผลัดประตูเข้าไป หมาป่าต่างก็ถลันออกมา เด็กหนุ่มก็ออกมาด้วย และได้ตั้งคอเสื้อคนเดินทางนั้นไว้กลางประตูว่า

“เจ้าบังอาจอย่างไรนะ ถึงได้ทำอย่างนั้น ที่นี้ละเจ้าจะต้องถูกส่งตัวตรงไปยังไซบีเรีย เจ้ารู้ไหมว่าหมาป่าเหล่านี้เป็นหมาป่าของจักรพรรดิรัสเซีย ขำรับหน้าที่ให้มาสอนมันเล่นไวโอลิน”

คนเดินทางตกใจสุดขีด รีบให้

เงินเด็กหนุ่มตั้งหลายพันมาร์กเพื่อไม่ให้เด็กหนุ่มนั้นเอาเรื่อง หวังว่าเงินนั้นคงจะเป็นที่พอใจผู้รับ และก็จริงดังนั้น

ส่วนลูกคนกลางนั้นเอาลูกไม้ผูกติดตัวไปด้วย แล้วก็ออกเดินทางเมื่อเดินไปในที่สุดได้มาถึงป่าใหญ่แห่งหนึ่ง ก็ได้ยินเสียงผู้คนมาถ่มถุยอยู่ในป่า จึงปั่นต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งขึ้นไปนั่งอยู่บนกิ่งไม้ ทันใดนั้นได้มีโจรกลุ่มหนึ่งเดินผ่านมา แล้วก็มานั่งล้อมวงกันอยู่ใต้ต้นไม้หนึ่งต่างก็จัดเอาเงินเอาทองที่ไปปล้นมาได้ มากองเอาไว้ เพื่อจัดการแบ่งกันปันส่วนกัน คนหนึ่งพูดแก้อีกคนหนึ่งว่า

“เจ้าไม่ได้เอาของที่เขาได้มากองไว้ทำไมหมดหรอก”

“ทำไมจะไม่หมด” ชายนั้นแย้ง “ถ้าหากข้าไม่ได้เอาออกมาทั้งหมดละก็ ขอให้เทวาทังลูกไม้ลงใส่มาหัวข้าเสียเลย”

ได้ยินเช่นนั้น เด็กหนุ่มลูก

(อ่านต่อหน้า ๑๐๐)

หน้าตาเขาเปล่งปลั่งมีความสุขอย่าง
น่าอัศจรรย์ เห็นเขานั่งทอดหุ่ยตาม
กลางแสงแดดอ่อนอบอุ่น และมีหมา
หมอบอยู่ข้างๆราวกับเพื่อนและทาส
ผู้ซื่อสัตย์เช่นนี้ ผมแทบอยากจะ
เปลี่ยนตัวกับเขาทีเดียว

ผมบอกกับฮันส์ว่า อาชีพคน
เลี้ยงแกะนั้นคงดีนะ ดูเขามีความสุข
ไม่ทุกข์ร้อนกับปัญหาแห่งโลกวัตถุ
ผมดูงานแสดงสินค้านานาชาติ เห็น
ผลิตภัณฑ์มากมายเกินความต้องการ
การจำเป็นของมนุษย์ ดูชิ
คนเลี้ยงแกะเขามีความสุขโดยไม่
ต้องอาศัยผลิตภัณฑ์เหล่านั้นเลย ฮันส์
ว่า ช้าก่อน ถ้าคิดจะมีอาชีพเป็นคน
เลี้ยงแกะ เขาไม่ได้นั่งทอดหุ่ยสบาย
อย่างทุกวันและทงวันดอก ลองคิด
ถึงวันที่อากาศเลวบางซี้ แล้วเวลา
ที่แกะตกถูกละ หรือเวลาที่สัตว์ได้
รับบาดเจ็บและเป็นโรคอะไร คนเลี้ยง
แกะต้องมีความรู้เป็นสัตว์แพทย์
ย่อยๆทีเดียว เขาไม่ได้นั่งอยู่เฉยๆ
แล้วคอยดูแลแกะขยาดขยาดเรื่อยๆเอง
เขาต้องทำงานหนักตอนค่ำคืน ต้อง
ต้อนแกะมารวมกันและสร้างคอก
ไฟฟ้าชั่วคราวล้อมไว้ทุกคืน แล้ว
ยังต้อนตัดขนแกะอีก มันไม่ง่าย
ดอกที่จะมีอาชีพนี้ ก่อนอื่นจะต้อง
ฝึกหมาให้รู้จักทำงานร่วมกัน และ
ต้องฝึกต้อนฝูงสัตว์ให้เป็นด้วย ไม่
ง่ายเหมือนในหนังนะ ต้องหัดต้อน
แกะให้รู้จักเดินขึ้นถนัดที่ถนัด และ
เวลาต้อนเขาสู่มุมบ้านที่มรดกร่วงก็
ไม่ใช่ของง่าย กว่าจะได้รับใบ
อนุญาตให้ประกอบอาชีพนี้ได้ ต้อง
ฝึกเป็นปีที่เดียว โอ ผมไม่ยกย่อง
ว่าการเป็นคนเลี้ยงแกะในเยอรมัน
นั้นก็ไม่ใช่ของง่ายเลย

เรากลับมาที่รถและขับต่อไป

อีกไม่กี่กิโลก็เข้าเขตเนินทิวเขาเอ็ลม
สองข้างทางเป็นป่ากรรม มีบางแห่ง
เป็นทุ่งหญ้าเขียวมีลำธารเล็กๆ ไหล
ผ่าน แลบนเป็นที่พักผ่อนหย่อนใจ
ของชาวเมืองบราวน์ชไวก์ มี
ภัตตาคารและร้านอาหารที่เนินเขา
แห่งหนึ่ง มีรถจอดเต็มลาน แสดง
ว่ามีคนขับรถชมทิวทัศน์และเดิน
เล่นในป่าแล้วก็แวะทานกาแฟปิด
ท้ายรายการ ฮันส์ก็เลยชวนว่าเราก็ก
ปิดท้ายรายการวันนี้อย่างขมเค็ม
และกาแฟเหมือนคนอื่นๆก็แล้วกัน
บ่ายวันนั้นอากาศอบอุ่นสดใส
ทางร้านอาหารจัดโต๊ะภายนอกได้
ต้นสน มีผู้คนนั่งกินหนาแน่น แต่
ก็พอมีโต๊ะว่าง เราเลือกขมเค็ม
และส่งกาแฟแล้วก็เดินไปนั่งโต๊ะว่าง

ฮันส์ยังติดใจเรื่องบ้านเขา
บอกว่าที่ทำเลเหมาะ อยู่ใกล้ป่าเขา
ทิวไม้ ได้เห็นชีวิตชนบทที่ไมม่
ความเคร่งเครียด แต่ผมก็นึก
เคร่งเครียดว่าจะเป็นไปได้อย่างไร
สำหรับผม ผมต้องหาซื้อรถเก่าๆ
สักคัน เงินซื้อรถคงไม่เท่าไรแต่ค่า
น้ำมัน ค่าซ่อมแซม ค่าภาษีและ
ค่าประกันรถก็เยอะ ฮันส์บอกว่า
อย่าเพิ่งคิดวนวายไปเลย เพราะยัง
ไม่แน่ว่าจะได้เข้า และก็ต้องหา
ผู้ร่วมเช่าอีก เมื่อเราจัดการกับขม
และกาแฟเสร็จ ฮันส์ก็ขอตัวจะไป
ทำสมาธิในป่าเพราะมีร่มและสงบ
ดี ผมจึงเดินเล่นในป่าคนเดียว ผม
โบกมือให้ฮันส์ซึ่งขยับตัวทำเลไ
ต้นไม้ร่มรื่นแห่งหนึ่ง ทำทางที่ฮันส์
นั่งสมาธิมันทำให้ผมนึกถึง ๘ ฤกษ์
หนาวขาว ผมโบกมือให้ฮันส์และ
บอกว่าท้อ “อาฮิง” ให้สนุกนะ อีก
ครึ่งชั่วโมงจะมาปลุก

(ตอนหน้า-บ๊อคเทอม)

มรดกของพ่อ (ต่อจากหน้า ๓๕)

คนกลางที่รับทั้งลูกไม่ให้หล่นลงมา
กลางวง พวกโจรตกใจแตกฮือ
ต่างแผ่นเข้าป่าไปคนละทิศละทาง
ทั้งข้าวของเงินทองเอาไว้ ปลอץให้
เด็กหนุ่มนั้นเก็บเอาไปได้ตามสบาย
โดยไม่ต้องเสียเวลามากนัก

มาถึงนี้เองสุดท้ายก็ไม่มีทาง
เลือกไปทางไหนได้นอกจากไปตาม
ถนนหลวง ขณะที่เดินมาตามทาง
เด็กหนุ่มนั้นเองสุดท้ายก็คิดว่า

“เราจะเอาเงินบ้านในเขตนมา
ถักทำเป็นตาข่ายดักสัตว์จะดีกว่า”

คิดแล้วก็จัดการทำ พอทำ
เสร็จก็ดักกระรอกได้ตัวหนึ่ง เด็ก
หนุ่มรีบจับใส่ถุง ต่อมาจับกระต่าย
ได้อีกตัวหนึ่ง ก็จับใส่ถุงไว้ด้วยกัน
แล้วเดินต่อไป จนกระทั่งในที่สุดก็
ได้มาถึงหนองน้ำแห่งหนึ่ง ขณะที่
นั่งอยู่ขอบหนองและสาวบ้านในเข็ด
อยู่นั้น ฝนในหนองน้ำนั้นได้ส่ง
ลูกชายมาถามว่า เด็กหนุ่มนั้นกำลัง
ทำอะไร เด็กหนุ่มตอบว่า

“กำลังถักตาข่ายไว้สำหรับรวบ
หนองน้ำให้เย็นเข้ามาให้เหมือนกับ
ถุงใส่ยาสูบทีเดียว”

“อ้าว แล้วกัน อย่าทำอย่างนั้น
ซิ” ฝนผู้เป็นลูกชายร้องห้าม “ถ้า
อย่างนั้นคอยเดียว ให้ข้าไปถามพ่อ
ดูก่อน” แล้วก็ไปบอกพ่อว่า “มัน
นั่งกะการว่าจะทำให้หนองน้ำแห่ง
นี้เดียวละ” ฝนผู้เป็นพ่อตอบว่า

“เจ้าเคยได้แก้มือหรือ ทำไม
ไม่ไปทำมันได้เช่นที่ลุงเล่า จะได้ดู
ว่ามันเก่งแค่ไหน”

ลูกชายฝนก็มาบอกเด็กหนุ่ม
ว่า “เรามาได้เช่นที่ลุงเล่าไหมเล่า”
“รู้อะไรจะไปแข่งกับเจ้า”

เด็กหนุ่มตอบ “แต่ข้ามน้องชายตัวน้อยอยู่ เจ้าจะลองแข่งกับน้องข้าตูก่อนก็ได้ ถ้าเอาชนะเจ้าไม่ได้ ข้าถึงจะแข่งกับเจ้าเอง”

พูดแล้วก็จัดแจงเปิดถุงปล่อยกระรอกออกมา พอกระรอกหลุดออกมาจากถุงได้ก็เล่นขึ้นต้นสน แผล็บเดียวชนลงยอด ลูกชายฝันถึงกับเกาหัว กลับไปบอกพ่อว่า

“ไม่มีประโยชน์อะไรหรอกพ่อ มันมีน้องชายเล่นแผล็บขึ้นถึงยอดต้นสนเลย”

“ถ้าอย่างนั้นก็ลองท้ามันวิ่งแข่งซิ แล้วจะได้เห็นกัน” ฝันแนะนำลูก และลูกชายก็ทำตาม และมาถามเด็กหนุ่มว่า

“เรามาวงแข่งกันดีไหม”

“ข้าไม่ต้องการวิ่งแข่งกับเจ้าให้เมื่อยหรอก” เด็กหนุ่มพูด “แต่ข้ามีน้องชายอีกคนหนึ่ง จะให้ลองดูก็ได้ ถ้าน้องข้าสู้ไม่ได้ ข้าถึงจะวิ่งแข่งเอง”

พูดแล้วก็เปิดถุงปล่อยกระต่ายออกมา พอหลุดออกมาจากถุงได้กระต่ายก็วิ่งไม่คิดชีวิต ลูกชายฝันไม่มีทางวิ่งได้ทัน จึงกลับไปบอกพ่อว่า “อย่างเก่าอีกแล้วพ่อ”

“ไปท้าปลากับมันดิซิ เจ้าเคยเป็นนักมวยปล้ำมานี่นา”

เมื่อลูกชายฝันไปท้าเด็กหนุ่มว่า “มาเล่นมวยปล้ำกันไหม” และเด็กหนุ่มตอบว่า

“ข้าไม่ปล้ำกับเจ้าหรอก แต่ข้ามีปู่เฒ่าอยู่บนภูเขาโน้นแหละ แกกำลังถลกหนังม้าอยู่ ไปปล้ำกับปู่ข้าซิ ถ้าปู่ไม่ไหว ข้าถึงจะปล้ำกับเจ้าเอง แต่ว่าปู่ข้าออกจะหุ้ดงะ ต้องตะโกนทุให้ดัง ๆ สักหน่อยว่า “อ้อ อ้อ อ้อ” ถ้าหากแกเกิดจะ

ไม่ได้ขึ้นที่เจ้าพูด”

ลูกชายฝันก็ได้ขึ้นไปบนภูเขา และก็แลเห็นหมัวหนังกำลังถลกหนังม้าอยู่ ลูกชายฝันได้ทักขึ้นว่า “อ้อ อ้อ อ้อ” หมัวร้อง “อ้อ อ้อ อ้อ” ตอบ แต่ไม่ได้เงยหน้าขึ้นดู เพราะมัวแต่กิน ลูกชายฝันก็พูดขึ้นอีกว่า “อ้อ อ้อ อ้อ” หมัวก็ร้อง “อ้อ อ้อ อ้อ” ตอบ ขณะที่เงยหน้าขึ้นและยืนตัวตรง หมัวจับลูกชายฝันบับเสีจน กระตุกดังกรอบ พลังการามล้น เมื่อลูกชายฝันหลุดรอดมาได้ ก็กลับไปบอกพ่อว่า

“มันแข็งแรงเหลือเกินละ ปู่เฒ่าของมันมันให้ปล้ำกับข้านะ มันบับข้าเสีจนข้าไม่ออกเลยว่ารอดตายมาได้ยังไง”

“ถ้าอย่างนั้นเห็นจะต้องเอาเงินไปให้มัน มันจะได้ไม่มาขู่กับหนอนาของเรา”

ลูกชายฝันจึงเอาทรัพย์สินสมบัติบรรทุกมาเต็มที่ มานอบให้เด็กหนุ่ม แต่เด็กหนุ่มกลับพูดว่า “แค่นี้จะอยู่ไปได้นานสักแค่ไหนกัน” ลูกชายฝันจึงต้องไปบรรทุกเอามาให้อีกเท่าหนึ่ง แล้วพูดว่า

“พ่อข้าส่งความนับถือมายังท่าน พร้อมทั้งขอให้ข้าบอกท่านว่าที่เอาทรัพย์สินสมบัติมาให้ท่านเท่านี้ ก็ต้องตั้งใจให้ไม่น้อยแล้ว ถ้าหากจะต้องจ่ายให้ท่านมากกว่านี้อีก เราเห็นจะต้องสิ้นเนื้อประดาตัวแน่”

“ถ้าเป็นเช่นนั้น ก็พอแล้ว” เด็กหนุ่มยอมตกลง เพราะเห็นว่าทรัพย์สินสมบัติเท่าที่ได้มานี้ก็พอกินพอใช้ไปได้ตลอดชีวิตแล้ว เป็นอันว่ามรดกของพ่อได้ช่วยให้ลูกหาเงินทองกันได้จนละไม่น้อยเลย ♥

คอนโคมิเนียม (ต่อจากหน้า ๓๗)

หล่อนจึงเพิ่งสังเกต

โบสถ์สองหลังนั้นเหมือนกันทุกอย่างทุกประการ สร้างอยู่เคียงกัน ภายในบริเวณกำแพงแก้วพืชรสมีบริเวณเดียวกัน

หนานั้นเป็นปูนปั้นปิดทองก็จริง แต่ทว่าลวดลายสวยงามเป็นที่สุดขนาดกรเจียกซึ่งไม่เคยชำกับศิลปกรรมใดๆมาก่อน ยังรู้สึกว่าจะงามเหลือเกิน

น่าเสียดายที่ถูกทิ้งให้ปรักหักพัง แต่ก็ยังดีที่ไม่ได้ถูกรื้อ... อาจเป็นเพราะกลัวบาปกรรมตามคติโบราณ แต่การทอดทิ้งไว้ตามบุญตามกรรมเช่นนั้นก็เหมือนจงใจให้สูญสิ้นไปกับกาลเวลานั่นเอง

“น่าเสียดายนะคะ ทำไมถึงไม่อนุรักษ์ไว้ แปลกด้วย น่าจะพยายามกันหาประวัติ”

“ที่จริง การสร้างโบสถ์สำหรับวัดนั้นก็สมควรอยู่หรอก เพราะโบสถ์คู่กันเล็กเกินไป พระมีจำนวนมากขึ้น แต่ก็ควรจะซ่อมแซมโบสถ์ เกือบไว้เป็นโบราณสถาน แต่ก็...อย่างว่านั่นแหละ...งบประมาณไม่มี มันติดขัดอยู่ที่ตรงนั้นทุกอย่างแหละ”

วิสาณเดินเข้าไปชะโงกดูภายในโบสถ์หลังขวาซึ่งข้างในหักพังมากกว่าหลังซ้าย หลังซ้ายนั้นมองผ่านประตูเข้าไปเห็นมั่งเก่าๆและจั่วกับเครื่องบริวารของพระภิกษุ แสดงว่ามีพระภิกษุที่ต้องการความวิเวกมาอาศัยจำวัด

“ผมมาดูวัดหลายวัดในคลองบางกอกน้อย แล้วก็เลยมาถึงวัดนี้ ผมติดใจที่นั่น ตอนหลังเลยมาบ่อยๆ คุณศุภพานข้ามคลองนั่นสิ”

บรรจบ พันธเมธา นิทานนานาชาติ

โทบกับหมาป่า

(นิทานโปฮีเมีย)

เรื่องนี้เป็นเรื่องแสดง
ให้เห็นลักษณะนิสัย
หมาป่า ทำให้เห็นลักษณะนิสัย
ว่าหมาป่าก็คือหมาป่า ดังที่จอร์โจรกับ
เจน คารุส เล่าไว้ในเทพนิยาย
และนิทานชาวบ้านโปฮีเมีย เรื่อง
เล่าว่า

ครั้งหนึ่งยังมีเจ้าของโรงสีหนุ่ม
คนหนึ่ง มีหมาตัวหนึ่งชื่อโทบ ที่จริง
เจ้าของโรงสีได้โทบนี้มาจากพ่อผู้
ล่วงลับไปแล้ว โทบจึงเป็นหมาแก่
ทั้งหกขังตั้ง เพื่อบ้านไม่ได้ค่อย
เคยออกไป เจ้าของจึงไม่เอาใจใส่
ดูแล บรรดาคนใช้ก็ได้อย่างจาก
นาย พอได้เห็นโทบก็เลยเตะเอาบ้าง
ทั้งยังล้มหาอาหารให้อยู่เนืองๆ ชีวิต
ของโทบจึงออกจะลำบากยากแค้น
จนกระทั่งในที่สุดโทบก็ได้ตัดสินใจ
ออกจากโรงสีไป และเข้าไปเผชิญ
โชคอยู่ในป่า

มาตามทาง โทบได้พบหมาป่า
ตัวหนึ่ง ซึ่งได้ทักโทบว่า "สวัสดี พ
โทบ จะไปไหนนะ" โทบก็ได้เล่า
ให้ฟังถึงเรื่องที่ตนต้องทนทุกข์

ทรมานอยู่ในโรงสีและบัดนี้ทนไม่
ได้อีกต่อไปแล้ว หมาป่าจึงพูดว่า

"นั่นนะ พโทบ ตลอดเวลามา
นี้นะ พข้างกลิ่นน้อยเสียเหลือเกิน
มาตอนนพักแก่ขราลงไปแล้ว พ
กลับอยากจะละโรงสีนั้นมาหาความ
ทุกข์เพิ่มขึ้นในการอยู่ในป่า เมื่อ
ครั้งพยังหนุ่ม ๆ พเคยช่วยโรงสีให้
พั่นเงอมมือโจรผู้ร้ายมาได้ตั้ง๒ครั้ง
กรณพแก่ตัว พกลับถูกละเลยดูอย่าง
ทั้งๆ ขว้างๆ อย่างที่เล่าให้พฟัง ข้า
ขอแนะนำให้พกลับไปยังโรงสี แล้ว
คอยตั้งใจดูให้ดีแล้วกันว่า นาย
ของพจะเลี้ยงดูพดีเช่นหรือไม่"

"โอ๊ย ไม่เอาแล้วนี่เองเอ๊ย"

โทบตอบ "พยอมอดตายดีกว่าจะ
กลับไปยังบ้านนายเก่า"

"ใจเย็นๆ พโทบ" หมาป่า
ปลอบ "อีกไม่ช้าละเราจะได้เห็น
กันว่าจะแก้ปัญหาของพได้อย่างไร
พรุ่นนี้ละ สาวใช้จะต้องมาที่ทุ่งนาที่
พกำลังเก็บเกี่ยวกัน และเชื่อนะ
เถอะว่าพผู้หญิงคนนั้นจะต้องอุ้มลูก
นายมาด้วย พอวางลูกนายลงเมื่อไร

ข้าก็จะออกไปคาบเอามาเมื่อนั้น
แล้วพก็ต้องสะกดรอยตามข้าไป ข้า
จะทิ้งเด็กไว้ในพงหญ้าใต้ต้นไม้
ใหญ่ พจะได้หาเจอได้ง่ายๆ พอ
พพาลูกนายกลับไปบ้าน ได้ละ พ
โทบเอ๊ย นายพเขาจะต้องต้อนรับ
พราวกับวีรบุรุษทีเดียว"

วันรุ่งขึ้นสาวใช้ได้นำอาหาร
ไปให้คนที่กำลังเก็บเกี่ยวถึงทุ่งนา
และสาวใช้ได้อุ้มเด็กน้อยลูกนาย
ไปด้วยจริงอย่างหมาป่าว่า เมื่อไป
ถึงทุ่งนา ก็วางเด็กไว้บนพ่อนข้าว
แล้วก็ไปคอยเล่นเข้าหยอกกับพผู้มา
เก็บเกี่ยว ตอนนั้นหมาป่าก็ค่อยๆ ย่อง
ไปคาบเด็ก แล้ววิ่งถือเข้าไปในป่า
ฝ่ายสาวใช้เหลียวมาเห็นหมาป่าคาบ
ลูกนายวิ่งเข้าไป ก็รีบวิ่งตามไป
วิ่งพลางร้องให้พลางทั้งยังตะโกน
ขอความช่วยเหลือไปด้วย ถึงอย่างไร
หญิงนั้นก็ไม่สามารถกลับไปบ้านโดยไม่
มีลูกนายไปด้วย พวกที่มากับเกี่ยว
ต้องส่งเด็กผู้ชายคนหนึ่งกลับไปบอก
นายที่โรงสี เจ้าของโรงสีได้ยิน
(อ่านต่อหน้า ๔๗)

โทบิกับหมาป่า (ต่อจากหน้า ๓๑)

แล้ว แทนจะเป็นบ้าด้วยความเป็นทุกข์และเป็นห่วง รีบไปตามพรานป่ามา แล้วก็พากันเข้าไปในป่า แต่ไปยังไม่ทันถึงไหน โทบิก็กายเด็กลอยกลับมายังโรงสีโดยปลอดภัย เมียเจ้าของโรงสีวิ่งออกมาดู พอเห็นลูก ก็ร้องออกมาด้วยความดีใจ รีบรับลูกมาวางบนเตียง เมียนายเอมก็อดบ่นโทบิ แล้วหามมกับขนมปังมาให้โทบิกิน

ครั้นเมื่อเจ้าของโรงสีกลับถึงบ้านได้ยินว่า โทบิเป็นผู้ช่วยลูกชายของตนพ้นอันตรายจากหมาป่ามาได้ ก็รู้สึกละอายใจที่ตนละเลยไม่ได้เลี้ยงดูโทบิให้ดี ๆ จึงได้ตั้งสัตย์ปฏิญาณว่า ต่อไปจะไม่ให้โทบิกินอาหารอื่นใดนอกจากอาหารชนิดที่สด นับแต่นั้นมา เมื่อข้าวที่โทบิได้ไปช่วยลูกนายกลับมาได้ได้แพร่สะพัดไป ไม่ว่าโทบิจะไปที่ไหน เป็นได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดีเยี่ยงวีรบุรุษเสมอ

อยู่มาวันหนึ่ง หมาป่าได้มาเยี่ยมโทบิ ขณะที่โทบิกำลังนั่งฟังแดดอยู่ที่หลังโรงสี หมาป่าได้พูดว่า “พี่เห็นแล้วหรือยังละ พี่โทบิ ว่าที่ข้าแะพี่ไปนั้น ได้ผลดีอย่างไร เดียวนี้พี่ก็ได้อยู่ได้กินอย่างสุขสบาย และอุดมสมบูรณ์แล้ว อย่าลืมเสียละ ตอนนั้นข้าไม่ได้กินอะไรมาตั้งอาทิตย์แล้ว ต้องช่วยข้าบ้างละ”

โทบิก็มหัวรับคำ พลังพูดว่า “เรื่องง่าย ๆ น้องชาย พรุ่งนี้สาวใช้คนหนึ่งจะแต่งงาน เพราะฉะนั้นห้องเก็บอาหารจึงมีเนื้อ มีขนม และของกินอร่อย ๆ อีกเยอะแยะ สำหรับงานเลี้ยง รอให้มืดเสียก่อน

เราก็อยเข้าไปในห้องนี้ทางหน้าต่าง หลัง ที่นั้นจะกินอะไรก็เชิญตามสบายเลย” ครั้นเมื่อถึงเวลามืดค่ำ หมาป่าและหมาบ้านสองสายก็ได้โดดเข้าไปในห้องเก็บอาหารทางหน้าต่างหลัง ต่างได้กินได้ดื่มกันอย่างเต็มอิ่มตลอดทั้งคืน จนกระทั่งหมาป่าก็อิ่มแล้วไม่ได้ ร้องตะโกนออกมาว่า “แหม มีความสุขเหลือเกิน พี่โทบิ ข้าชกอยากจะทำเพลงเสียแล้วซี”

“อย่านะ” โทบิห้าม “เงียบ ๆ ไว้ดีกว่า แล้วรีบโดดออกไปจากห้องนี้โดยเร็ว ไม่เช่นนั้นถ้าใครมาพบเข้าละก็ถูกจับมัดตายเลย”

แต่หมาป่าหาฟังไม่ กลับส่งเสียงโหยอย่างหมาป่าจนได้ยินกันทั่วบ้าน เจ้าของโรงสีตกใจตื่นขึ้น ก็เดินเที่ยวหาไปทั่วทุกห้องในบ้าน จนกระทั่งนึกออกว่าในห้องเก็บอาหารสำหรับการแต่งงาน มีอาหารอยู่มากมาย จึงเดินเข้าไปดู และก็ได้เห็นทั้งหมาป่าและโทบิ เจ้าของโรงสีคิดว่าไม่ได้ทำอะไรทั้งนั้น จึงหวดไปที่สัตว์ทั้งสองจนกระทั่งชนกระชกไปตามๆ กัน

หมาป่าพาตัวหลุดรอดไปได้ เจ้าของจึงจับโทบิลามโซ่เสีย แต่พอถึงตอนเช้า เมียเจ้าของโรงสีได้มาขอให้สามีปล่อยโทบิ พลังพูดแก้ตัวให้ว่า ที่โทบิทำผิดครั้งนั้นก็เป็นเพราะหมาป่ามาชักชวนให้เสีย นั่นเอง เจ้าของโรงสีจึงแก้โซ่ปล่อยโทบิ แต่ได้กำชับกำชาไม่ให้โทบิกลับกับหมาป่าอีกต่อไป

อยู่ต่อมาวันหนึ่ง หมาป่าได้แอบเข้ามาในโรงสีตอนดึก มาชักชวนโทบิให้แก้แค้นเจ้าของโรงสีที่มาหวดตนในวันนั้น โทบิได้บอกหมาป่าว่า “เจ้าของโรงสีนายของข้า

นั้นเป็นนักแม่นปืนนะ อาจยิงเราตายเสียง่าย ๆ ก็เป็นไปได้”

“ใช่ พี่โทบิ พี่พูดเหมือนคนขี้ขลาด” หมาป่าพูดอย่างดูหมิ่น “พี่ไม่ต้องกลัวใคร ไว้ใจข้าเถะ ข้าฉันมีเรี่ยวแรงแข็งแรงขึ้น ทั้งเล่ห์เหลี่ยมก็สูง วันนั้นข้าเป็นไมมีวันยอมกระเพาะเปล่ากลับไปจากที่นี่หรอก” แล้วหมาป่าก็สาธยายต่อไปอีกว่า “เจ้าของโรงสีมีแกะแก่ตัวอ่อนอยู่ตัวหนึ่ง เพื่อไมตรีที่มิตรกันตั้งแต่เก่าก่อน ข้าอยากให้พี่โทบิไล่เจ้าแกะอ่อนตัวนั้นออกมานอกฝูงให้ข้าด้วย ข้าจะได้ขมามันได้ง่าย ๆ โดยไม่ยากลำบากนัก”

โทบิจำได้ว่านายตนส่งไม่ให้คบค้ากับหมาป่า ขณะนั้นอยู่ที่โรงสีก็สุขสบายดีอยู่แล้ว โทบิจึงไม่อยากจะจากไปเสียง่าย ๆ แต่เมื่อเห็นหมาป่ากำลังโมโหโกรธา ก็ออกจะกลัว จึงพูดว่า

“นั่นแะน้องชาย แกะอ่อนตัวนั้นอย่างไรเสียก็ต้องส่งเสียวิ่งอยู่แล้วนายก็จะต้องได้ยินและวิ่งมา เพราะฉะนั้นน้องต้องมาอำปากคอยอยู่ที่หน้าอกนะ พอข้าไล่แกะออกมา น้องก็ต้องจับหัวมันให้อยู่ มันจะได้ร้องไม่ออก แล้วจัดการลากเข้าไปที่ที่ที่เดียวละ”

หมาป่าพอใจแผนการของโทบิมาก จึงไปปักหลักอยู่นอกคอกแกะ โทบิโดดเข้าไปในคอกแล้วไล่แกะตัวอ่อนใหญ่ขึ้นออกมาจากคอกไป ยังหมาป่าที่ขึ้นคอยอยู่ แกะออกจากคอกได้ก็พุ่งตัวเอาหัวชนหมาป่าตรงสี่ข้าง หมาป่าถึงกับดีดลังกาหงายท้อง นอนจุกแอด ๆ อยู่ตรงกลางลานลูกไม้ขึ้น ได้แต่ร้องกรวดกรวาวว่า

“โอ๊ย พี่โทบิ อ้ายแคะตัวนั้น มันพุ่งชนข้าเสียจนแทบจะสลบลง ไม่เอาแล้ว ข้าไม่ยุ่งกับมันอีกแล้ว”

เสียงครวญครางของหมาป่าได้ยินไปถึงหูเจ้าของโรงสี ทั้งยังแลเห็นแคะออกมาอยู่กลางลาน และมีหมาป่านอนกลิ้งอยู่ตรงประตูออกแคะ เจ้าของโรงสีจึงคว้าปืนยิงไปยังหมาป่า แต่เกิดยิงพลาด หมาป่าจึงกระเด็นกระดอนพาดหัวหนีรอดไปได้

ตอนนั้นโทบิได้เข้ามานอนในกุฏิของตนแล้ว รู้สึกพึงพอใจที่เหตุการณ์กลับกลายไปอย่างนั้น จึงตัดสินใจว่าจะไม่ฟังคำขอร้องของหมาป่าอีก แต่อีก ๒-๓ วันต่อมาหมาป่าแอบมาหาโทบิที่โรงสีอีกแล้วพูดว่า

“เราต้องทำให้เจ้าของโรงสีได้รับทุกข์เสียบ้างในการที่มาชิงข้า ลูกกระสุนยังอยู่ในตัวข้าถึงสามลูก

เท่านั้น เพราะฉะนั้นเพื่อแก้แค้นเจ้าของโรงสีให้หายแค้น ข้าจึงตั้งใจจะสังหารลูกม้าตัวโปรดของเจ้าของโรงสีเสีย”

โทบิขอร้องหมาป่าให้เลิกเล่นแผนการนี้เสีย ทั้งบอกว่าตนเองจะไม่ยอมร่วมมือกับหมาป่าเป็นอันขาดในการแก้แค้นครั้งนี้ หมาป่าเลยแยกเขี้ยวใส่โทบิ พลังพูดว่า

“ถ้าพี่ไม่ช่วยข้า ข้าเป็นได้ขี้ข้ากองทัพเสียเลย ไป ไปทำตามทีข้าบอกเดี๋ยวนี้ละ ไม่อย่างนั้นเป็นไม่มีวันมีชีวิตรอดไปจากที่นี่ได้เด็ดขาด ไปไล่ลูกม้านั้นออกจากคอก เพื่อข้าจะได้กระโจนเข้าไปของมัน”

ขณะนั้นลานบ้านว่างเปล่าไม่มีใคร โทบิรู้ได้ทีว่าถ้าพึ่งตัวเองคงไม่มีปัญญาจะใช้เล่ห์เหลี่ยมกับหมาป่าได้ ทั้งจะสู้กันซึ่งๆหน้าก็ทำไม่ได้ ดังนั้น จึงตรง ไปยังคอกม้าตามที่

หมาป่าสั่ง แล้วก็ไปแก้เชือกมัดม้าเสร็จแล้วก็ร้องเรียกหมาป่าเบาๆ ว่า “นี่แน่นอนช่าย แน่ใจนะว่าจะต้องกัดข้าหลังก่อน”

หมาป่าก็เชื่อและทำตาม แต่พอหมาป่าตรงเข้ากัดข้าหลังม้า ลูกม้ามักดีดเข้าให้อย่างเต็มรัก สมใจของโทบิที่คาดไว้ล่วงหน้าอย่างนั้น หมาป่ากระโดดตัวลอย พลังร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวดและเคียดแค้น เพราะกับม้ากระแทกเข้าให้อย่างฉกรรจ์ เสียงร้องของหมาป่าดังลั่นจนเจ้าของโรงสีได้ยิน จึงคว้าปืนวิ่งตรงมาที่กลางลาน แล้วก็ยิงหมาป่าตาย โทบิถอนใจอย่างโล่งอก ขณะที่ออกมาจากคอกม้าโดยไม่มีภัยอันตราย ต่อนี้ไปจะไม่มีความหมาปามารบกวนหรือมาชักนำให้ทำความชั่วอีก โทบิมุ่งมองไปถึงวันแห่งความสุขอันพึงพอใจไปจนชั่วชีวิต♥

ดีที่สุดวันดี
เป๊ปซี่
ร่วมความยินดี
ฉลอง 200 ปี
แห่งกรุงรัตนโกสินทร์

ดีที่สุดวันดี ตื่นเป๊ปซี่...

เป๊ปซี่